

КРАЛТЕ НА ТРИЛЪРА

UBI

ДЖАК ДЮ БРУЛ

Най-добрият
приключенски
автор днес!

Джеймс Ролинс

МИНАТА НА ЦАР СОЛОМОН

Джак Дю Брул

Мината на цар Соломон

На Лу,
моята редакторка, партньорка в пътуванията
и най-добра приятелка,
майка ми

Благодарности

За пореден път съм изумен от помощта, която ми бе необходима, за да стане романът интересен и увлекателен. На първо място благодаря на Деби Сандърс, без чиято обич, подкрепа и безкрайно търпение нямаше да мога да упражнявам занаята си. На второ, разбира се, на литературния ми агент Боб Дифорио, човека, който направи възможно всичко това. Този път имах нов персонал – Дъг Град и останалите от екипа му в Националната космическа лаборатория. Много ви благодаря и няма да ви разочаровам. Трябва да благодаря и на Ричард Марек, най-доброто и остро редакторско перо в бизнеса. Има и много други: Криефланаган, Ким Хайман, Санди Престън, сестра Мириам Уорд. Списъкът може да продължи до безкрайност. Наистина искам да благодаря на всеки, който направи възможно пътуването ми до Еритрея, и да изкажа признателността си на хората, които правят прекрасна тази страна. Никога няма да забравя времето, което прекарах там.

Искам да благодаря и на най-важните личности в издателския бизнес: читателите. Без вас аз съм само човек, който трака по клавиатурата на компютъра. Всички вие имате дълбоката ми благодарност.

Бележка на автора

Заради личната си безопасност аз не отидох толкова далеч на север в Еритрея както Мърсър в този роман, затова, моля, простете ми за несъответствията с реалната география. Освен това в името на разказа съм променил някои факти от геологията и отново моля за извинение.

КЕЙП КЕНЕДИ, ФЛОРИДА Октомври 1989 г.

От три часа капитанът от военновъздушните сили Лен Кълинс не търпеливо слушаше монотонния говор на директора на командния космически център. Той предполагаше, че липсата на емоции би трябвало да окуражи астронавтите, но гласът го изнервяше. Това беше първият му полет. До изстрелването оставаха само две минути. Кълинс все още имаше време да си представи как протяга ръка и удушва шефа на командния център. Мисълта го накара да се усмихне.

– „Атлантис“, говори командният център. Херметизирането е завършено. Излитате. Край.

– Прието. Излитаме – отговори Кълинс.

Секундите летяха, докато наземният контрол и Кълинс разговаряха по установените правила. Думите им за предстоящия полет бяха лишени от драматизъм. Отвъд илюминаторите на космическата совалка нощният мрак обвиваше Източна Флорида. Звездите сякаш го зовяха и Кълинс знаеше, че след няколко минути ще стигне до тях.

– Изстреляйте ни, за Бога – измърмори той.

– „Атлантис“, компютрите на борда ви са включени. Край.

– Прието.

Когато предстартовото броење стигна до критичните последни секунди, Кълинс вече не чуваше ритмичния шум на помощните двигатели, нито бръмченето на вентилаторите и моторите. В онези последни мигове за него цареше тишина.

– Пет... Четири... Включваме главния двигател...

За една трета от секундата главните двигатели на со-валката извърлиха половин милион килограма наже-жени до бяло отходни газове, обгаряйки металната платформа за изстрелване на площадка 39А. Цялата тази мощност обаче само леко разклати „Атлантис“. Кълинс не видя светлината от контролираната детонация на горивото от течен кислород и водород, но звуковата вълна от горенето разтърси силно „Атлантис“. За миг Кълинс се запита в какво ли се е забъркал.

– Три... Две... Едно...

Космическата ракета запази равновесие и ракетите носители се възпламениха. Всяка от тях произвеждаше два пъти повече мощност от вътрешните двигатели на „Атлантис“. Лен Кълинс и останалите трима

мъже от екипажа имаха чувството, че нещо ги блъсна в стена. В момента на запалването от множеството изпускателни дюзи бяха изхвърлени хиляди галони вода в усилие да намалят смъртоносните вибрации, предизвикани от стартовите двигатели на ракетата. Водата се превърна в облаци от пара, които отразиха огнените жълти отпадъчни газове.

– Излитаме.

„Няма майтап!“ – помисли Кълинс.

След пет секунди совалката излетя от кулата и над Флорида сякаш се зазори. Ракетата се извиси над тресавищата с мангрови дървета, оставяйки горяща дупка от плазма, която проряза мрака като нож. Химичната енергия се превърна в кинетична толкова бързо, че четирийсет секунди след изстрелването звуковата бариера бе преодоляна и после още веднъж, само след няколко мига. За две минути, когато двигателите с твърдо гориво изблъваха последното си количество енергия, совалката вече летеше със скорост, четири пъти и половина по-висока от тази на звука, и се намираще на четирийсет и пет километра над земята.

Компютърът на борда контролираше притока на гориво в двигателите на „Атлантис“, за да поддържа три пъти по-слаби гравитационни сили от нормалните, и Лен Кълинс имаше чувството, че тялото му е смазано на анатомичната седалка. Тренировките го бяха подготвили за това, но той още не можеше да повярва, че изпитва реалното усещане. Всяко елементарно движение като вдигане на ръката изискваше да упражни цялата си сила.

– „Атлантис“, предстои отделяне на ракетите носители. Двете ракети носители, прикрепени към обемистия външен резервоар, се отделиха от совалката. Остатъкът от горивото ги изстреля в светли арки от огън и нажежен газ. „Атлантис“ продължи да се издига, като непрекъснато увеличаваше скоростта.

Ракетата достигна височина сто километра и екипажът видя слънцето, изгряващо над смаляващия се хоризонт. Всички ахнаха при вида на невероятната гледка. Совалката излезе от земната атмосфера и навлезе в мразовития вакуум на космоса, откъдето Земята се виждаше като нарисован декор, лишена от топлината и красотата си.

– „Атлантис“, тук Земя. Връщането негативно. Чувате ли?

Негативно връщане означаваше, че совалката е твърде високо и далеч, за да се приземи на аварийните летища в Северна Африка или Европа. „Атлантис“ трябваше или да продължи успешно пътуването си, или да катастрофира.

– Прието, Земя – отговори Кълинс на командния център в Хюстън,

който бе поел контрола на полета от Кейп Кенеди веднага щом совалката излетя от кулата. Наземният контрол на американските космически полети се намираше в Тексас заради машинациите на Линдън Джонсън в началните етапи на програмата – наследство, което струваше на агенцията милиони долари излишни разходи.

Осем минути след изстрелването на ракетата главните двигатели изсмукаха и последните капки гориво от външния резервоар и изведнъж в пилотската кабина настъпи тишина. В същия миг Кълинс осъзна, че са напуснали пределите на земната атмосфера. Той бе постигнал нещо, за което всеки жител на планетата би му завидял. Кълинс бе осъществил детската си мечта.

– „Атлантис“, тук Земя. Започвайте отделяне на външния резервоар.

– Прието. Отделяне на външния резервоар... сега.

Експлозии откъснаха от совалката огромния резервоар, който започна дългото си падане обратно в земната атмосфера, където изгоря, без да причини щети.

– Гравитацията може и да е закон – пошегува се Маркам, специалистът по полезни товари, който седеше зад Кълинс. – Но механиката на Нютон е страхотна карта за „излизане от затвора“.

Два часа след като бяха изстреляни в орбита около Земята, членовете на екипажа се заловиха с основните си задачи. Те започваха да усещат немощ от нулевата гравитация. До следващия ден вече щяха да бъдат негодни за нищо. Ето защо НАСА бе запланувала изстрелването на полезния товар да стане веднага щом совалката достигне стабилна орбита на четиристотин километра над Земята.

Лен Кълинс и останалите трима мъже все още бяха под въздействието на прилива на адреналин от изстрелването, но вече ги връхлиташе чувството за гадене, което скоро щеше да ги извади от строя. Видеофилмите и тренировките на борда на „Боинг 707 Вомит Комет“ на НАСА не можаха да ги подготвят за усещането, което приличаше на постоянно свободно падане. Кълинс се закле, че няма пръв да повърне закуската от пържола и яйце, която им бяха приготвили във Флорида.

– „Атлантис“, тук Земя. Подгответе се за прехвърляне към „Ванденберг“ за изстрелване на полезния товар.

Военновъздушната база „Ванденберг“ в Калифорния отговаряше за сателита в товарното отделение на совалката. Успешното му изстрелване беше главната мисия на „Атлантис“ въпреки официалното изявление на НАСА за медиите, че сателитът е комуникационен.

– Прието – отговори Кълинс и побърза да преглътне, защото стомахът му се бунтуваше и храната бе стигнала до гърлото му. – „Ванденберг“, обадете се. Тук е „Атлантис“.

– „Атлантис“, говори „Ванденберг“. Имате зелена светлина за изстрелване на полезния товар.

– Прието, „Ванденберг“. Започваме изстрелването на полезния товар след осемнайсет минути. – Кълинс знаеше, че прозорецът за изстрелването на сателита от товарното отделение е много тесен заради особената му мисия. Той превключи на вътрешната радиовръзка. – Дейл, имаш осемнайсет минути. Как сте там отзад?

– Закуската беше по-вкусна, когато влизаше, отколкото когато излизаше, но съм готов – отговори Маркам.

Дейл и Ник Филдинг, другият специалист по полезни товари, седяха в задния отсек за екипажа и щяха да контролират полета, докато сателитът се отдалечеше от совалката. Филдинг работеше с ротационния контрол, който осъществяваше отклоненията в курса, спускането и приземяването на „Атлантис“, а Маркам отговаряше за произведената в Канада автоматизирана ръка. Тези задачи им бяха възложени поради деликатността на ракетата, товара и ефекта от микрогравитацията. Двамата бяха чули слух, че сателитът на Министерството на отбраната с кодово име „Медуза“ струва два милиарда долара, и сега безопасността му беше тяхна отговорност.

– Объркаш ли нещо, Дейл, никога повече няма да видиш заплата – иронично отбеляза Филдинг, използвайки дистанционното управление, за да извади роботизираната ръка от склада.

– „Атлантис“, тук е „Ванденберг“. Приближавате се до координатите. Изстрелване на товара след единайсет минути.

– Прието, Земя, единайсет минути – отговори Маркам. Имаше чувството, че отново ще повърне.

– Как си, Дейл?

– Никога не съм бил по-добре. – Маркам се оригна шумно. – Какви са координатите ни?

– Намираме се на необходимата височина. Носът е наклонен на деветдесет градуса – отговори Филдинг. После добави: – Това не ми харесва. Първоначалната мисия предвиждаше цял ден за проверки на системите и практика с автоматизираната ръка, преди да изстреляме полезния товар.

– Щеше да бъде така, ако изстрелването бе станало вчера, както бе планирано. Сърди се на майката природа за бурята, а не на

военновъздушните сили, че са нарушили правилата си – каза Маркам. – Ще се успокоя, когато онова нещо се махне от товарното отделение. Знаеш ли какво може да прави?

– Прекратете разговорите, господа, и се съсредоточете върху предстоящата задача – чу се дрезгав глас зад тях.

Майк Уейн Херцога беше командирът на совалката и най-голямата отговорност за полета беше негова. За разлика от останалите членове на екипажа полковникът с четинеста коса бе пътувал в космоса, на мисия на борда на „Чалънджър“, също проведена от военновъздушните сили в сътрудничество с Агенцията за национална сигурност.

Маркам наблюдаваше видеомонитора и от време на време надничаше през прозореца. Под зоркия му поглед автоматизираната ръка хвана „Медуза“. Вертикалният стабилизатор на совалката приличаше на тънка бяла линия на фона на черния космос.

– Четири минути, лейтенант Маркам – каза Уейн.

– Прието – отговори Маркам, без да откъсва очи от монитора, който показваше къде точно се намира сателитът в товарното отделение.

Преди изстрелването и разтварянето на слънчевите панели „Медуза“ приличаше на тъмна фуния за сладолед. Дори когато прожекторите осветиха сателита, корпусът му изглеждаше един оттенък по-черен от космоса отвън. Абсорбиращият радарните лъчи материал поглъщаше светлината като изкуствена черна дупка. Върхът на единствения видим сензор наподобяваше дуло на оръдие с голям калибър, но всъщност бе направен от сложно преплитачи се жици от нещо като злато.

Маркам извади „Медуза“ от люлката. На Земята механичната ръка имаше по-малко сила от човек със средни възможности, но в празното пространство с лекота боравеше с единайсеттонния сателит. Досуц израстък на чудовищно насекомо, дългата седемнайсет метра ръка вдигна сателита над пода на товарното отделение.

Маркам затаи дъх в усилие да успокои стомаха си, който не преставаше да се бунтува. Едно леко потрепване на дистанционното управление можеше да блъсне „Медуза“ в стената на совалката или да го изстреля в нестабилна орбита, а му беше адски лошо. Той обезопаси автоматизираната ръка, като я блокира на позицията ѝ, грабна плика и повърна.

– Аз ще поема изстрелването на „Медуза“ – предложи Ник Филдинг.

Маркам му се усмихна благодарно. Тъмният слънчев загар на кожата му бе избледнял до болнав нюанс на зелено. Той се отдалечи от конзолата и полковник Уейн стъпи на платформата пред контролното табло

на механичната ръка.

– „Ванденберг“, тук е „Атлантис“. Готови сме за отделяне на полезния товар. Координатите са потвърдени.

Безцеремонната, но компетентна намеса на Уейн подейства успокояващо на Филдинг, който не изгаряше от желание да поеме отговорността за изстрелването на сателита.

– „Атлантис“, говори генерал Колуики. Ти ли си, Херцог?

– Да, сър. „Атлантис“ очаква предстартовото броене. Готови сме.

Обикновено ограниченият бюджет на НАСА налагаше екипажите на совалките да извършват и научни експерименти след приключването на основната си мисия, за да се използва максимално времето в космоса и да се оправдае зашеметяващата цена на изстрелване на ракета в орбита. Изстрелването на „Медуза“ обаче се смяташе за толкова важно, че „Атлантис“ трябваше да остане в орбита четири дни, а членовете на екипажа бяха само туристи, свободни да запълнят времето си, както искат. НАСА бе настояла за тази продължителност, за да поддържа лъжливата версия за този всъщност военен полет.

– „Атлантис“, говори „Ванденберг“. Една минута до изстрелването на товара.

Маркам, Филдинг и Кълинс може и да бяха чували слухове за „Медуза“, но само Уейн познаваше истинските му способности. Сателитът представляваше цяла система, съставена от пет платформи. Четирите вече бяха в орбита и се приближаваха към „Атлантис“. Последният компонент, който се готвеха да изстрелят, беше основният в системата и струваше почти половината от бюджета на целия проект.

Предназначен да бъде очите на Стратегическата инициатива за отбрана на президента Рейгън, „Медуза“ не приличаше на никой друг сателит, направен дотогава. Военните стратегии знаеха, че съветската доктрина предвижда няколко силози и укрепени бункери за всяка от ядрените им междуконтинентални балистични ракети. Те можеха да ги строят на произволни места и тайно да преместват ракетите с камиони в опит да заблудят американците. Руска ракета можеше да бъде изстреляна от множество места, много от които бяха неизвестни или не бяха взети на прицел. Това криеше огромен риск. Дори с неограничен бюджет, Пентагонът не можеше да изгради достатъчно голяма лазерна защита, за да покрие всички възможни съветски и източноевропейски ракети. За да бъде успешна програмата „Звездни войни“, САЩ трябваше да определят точното местонахождение на силозите и бункерите, където са скрити балистичните ракети до момента на изстрелването им. Така, ако

някога бѣдеше изстреляна ракета, базираните в космоса лазери вече щяха да я държат на прицел и да я засекаат веднага, нямаше да губят ценни секунди, търсейки мишената. За да се осъществи това, Пентагонът се нуждаеше от нов вид шпионски сателит, който да наблюдава от космоса, да вижда през скалите и бетонните и стоманени бункери и да открива най-строго пазените тайни на Русия.

„Медуза“ действаше като проникващ в земята сонар, но използваше заредени субатомни частици вместо звукови вълни. Четирите приемащи сателита, които в момента обикаляха в орбита около Земята в ромбовидна формация, бяха разположени така, че да приемат отразена информация от главната позитронна камера, монтирана на „Медуза“. Уейн не разбираше по-голямата част от техническото устройство на сателита, но знаеше, че в „Медуза“ е монтиран плутониев реактор, който произвежда и изстрелва позитрони и прилага на практика теорията за електромагнитното отблъскване, за да събира отразените от другите сателити частици. По отношение на компютърното моделиране „Медуза“ можеше да открива с точност укрепен ракетен силов, да разбира дали вътре има междуконтинентална балистична ракета, да определя местоположението на командния ѝ бункер и на спомагателните тунели и дори да засича подземни тръби за електрически кабели и секретни комуникационни линии. „Медуза“ виждаше през океаните, сякаш бяха прозрачни, и намираше ядрени подводници, колкото и на-дълбоко или безшумно да се движеха. Сателитът беше толкова прецизен, че само след няколко прелитания можеше да изработи подробна карта на минно поле, да подаде сигнал към команден пост в реално време и да даде точните координати на всеки заровен в земята вражески експлозив.

– „Атлантис“, говори „Ванденберг“. До мишените остават шест километра. Приближавате се с дванайсет километра в минута. Те са на хиляда и петстотин метра над орбитата ви.

– Прието, Земя. Петнайсет секунди. – Полковник Уейн се вторачи в дигиталния брояч. Пръстите му бяха на копчето за изстрелване.

Поради позицията на совалката четирите приемащи сателита се приближаваха към долната част на „Атлантис“, движейки се с малко повисока скорост. Членовете на екипажа нямаше да могат да ги видят, докато минаваха, защото щяха да се появят над опашката на ракетата.

– „Атлантис“, бъдете готови за изстрелването на товара след... три... две... едно. Сега.

Уейн натисна копчето на контролното табло. В същия миг Ник Филдинг активира маневриращите двигатели, за да изстреля совалката в

по-ниска орбита и да избегне сблъсък със сателита.

Командите на земния контрол задействаха компютрите на „Медуза“. Сателитът започна да се разгъва като чадър, разтваряйки слънчевите си панели, които щяха да зареждат с енергия вътрешните системи и да помагат в промяната на положението и орбитата му. Енергийният поток от плутониевия реактор захранваше само позитронната камера. Придвижването на сателита около Земята се извършваше с помощта на ракета, захранвана от слънчева енергия и от химични реакции, която се нуждаеше от презареждане на всеки три години.

Наблюдавайки видеоекрана, Уейн и Филдинг се вторачиха със страхопочитание в уголемяващия се сателит. За няколко минути фунията се превърна в заплашителен фантом, който надвисна над Земята като отмъстителен водоливник с фантастични фигури. „Медуза“ приличаше на Смъртта, ако вестоносецът на Армагедон имаше облика на човешко същество.

– Четиримата конници идват – измърмори Филдинг.

Четирите приемащи сателита се появиха над опашката на совалката като слаби светлинки в звездното небе. „Медуза“ получи команда от „Ванденберг“ и от единия му реактивен двигател излезе тънка струя изразходвано гориво. Сателитът набра скорост, за да се присъедини към останалите.

Лен Кълинс отиде в задната кабина и погледна над рамото на Филдинг.

– Какво ли бихме постигнали, ако вместо да унищожаваме, създавахме, а?

Уейн го погледна изпитателно.

– Хрумне ли ти още веднъж подобна мисъл, ще те предам на военния съд.

– Какво беше това, по дяволите? – В гласа на Ник Филдинг прозвуча тревога. Той гледаше през илюминатора, извивайки тяло, за да проследи отдалечаващите се сателити.

– Кое? – попита Уейн и се обърна.

– Видях блясък зад приемащите сателити, сякаш слънцето се отрази в нещо метално.

– Сигурен ли си?

– Да, сър. Беше само за секунда, пък и те са твърде далеч, за да се види ясно, но определено забелязах нещо.

– Наземен контрол, говори „Атлантис“ – обади се Уейн на „Ванденберг“. – Видяхме отломък зад „Медуза“. Можете ли да потвърдите това?

Изглеждаше в опасна близост.

– Прието, „Атлантис“. – Човекът от наземния контрол не можа да прикрие безпокойството в гласа си. – Току-що получихме предупреждение от Американското космическо командване в Колорадо Спрингс. Увеличават захранването на радарната си станция в Кавалиър Еър Стейшън в Северна Дакота, но първоначалните данни от телеметрията показват курс към сблъсък. Бъдете в готовност.

– Какво беше, Ник? – попита Кълинс.

– Не знам. Не изглеждаше голямо, но нямам представа какво беше.

– „Атлантис“ е в готовност – докладва Уейн на „Ванденберг“.

Минаха няколко секунди, през които се чуваше само бръмченето на двигателите на совалката и тихите стенания на Дейл Маркам.

– „Ванденберг“ до „Атлантис“. Херцог, говори генерал Колуики. Искаме да промените позицията си, да увеличите скоростта и да ни дадете визуално описание на онова, което става. Предметът зад „Медуза“ е толкова малък, че не можем да уточним какъв е.

– Слушам, генерале. Променяме позицията си. – Уейн кимна на Филдинг, който се бе върнал на мястото си пред системата за контролиране на реакциите. Използвайки малки взривове от газ, совалката се завъртя на деветдесет градуса и се обърна с носа надолу към отдалечаващия се сателит.

– „Атлантис“, проследяването от Земята показва, че настигате „Медуза“ с петнайсет метра в секунда. Моля, увеличете орбиталната скорост. Разстоянието до „Медуза“ е хиляда метра.

– Прието, Земя.

Уейн и Филдинг останаха в задния отсек, а Лен Кълинс се върна в пилотската кабина, за да наблюдава през големите илюминатори, докато преследваха неидентифицирания обект зад петте сателита. Той седна и се вторачи в празното пространство, опитвайки се да види онова, което Филдинг бе забелязал. Уейн разговаряше по комуникационната мрежа с генерал Колуики, шефа на Американското космическо командване.

– Обхват петстотин метра. Онова, което преследва сателитите ни, ще ги настигне след петнайсет секунди.

Кълинс започна да брой наум. Когато стигна до осем, видя петте сателита да блестят точно над мъглявия син хоризонт на Земята. От това разстояние те приличаха на златни светулки. Детайлите им се губеха в отразения блясък на планетата. После ги видя ясно – централната част на приемащите платформи и широко разтворените им колекторни чинии. Когато останаха две секунди, Кълинс забеляза сребрист блясък зад

единия приемащ сателит. Беше толкова кратък, че ако не го очакваше, би го помислил за химера.

Наземният контрол извика: „Сега“ и усукан магнитен гаечен ключ, изпуснат по време на полета на „Джемини“ преди двацет и пет години, един от стотиците хиляди космически боклуци, мина през колекторната чиния на единия сателит, заклеши се в стоманен панел от обшивката и наруши баланса на целия спътник. Силата на удара се изгуби в празното пространство, защото не се чу звук, но го прониза със силата на куршум, и приемащият сателит започна да пада. Ужасеният Кълинс видя как сателитът се превърта три пъти и накрая се блъсна в „Медуза“.

– Мамка му, ще го изпуснем – изкрещя обикновено невъзмутимият генерал Колуики.

– Потвърждаваме това, генерале – каза Кълинс, докато гледаше как „Медуза“ пада към Земята.

На четиристотин километра под „Атлантис“ генерал Реджиналд Колуики наблюдаваше най-скъпо струващата катастрофа в историята на военнопromишления комплекс. Само за три минути и половина „Медуза“ се превърна от върхово постижение в необратим провал. Телеметрията от платформата на позитронната камера потвърди, че сателитът е неуправляем и няма да реагира на наземните команди да изстреля ракетите си за маневриране. Сателитът падаше и четирийсетте мъже и жени, събрали се в командния център, не можеха да направят нищо, за да предотвратят това.

– Пробвай автономната програма на полета – нареди Колуики на единия компютърен специалист, който ожесточено тракаше по клавиатурата, опитвайки се да възвърне контрола върху „Медуза“.

– Не реагира, сър. Централният процесор е изключил.

– Получавах ли изобщо нещо от проклетия сателит?

– Позитронната камера е в готовност и всички кодиращи програми функционират.

– Страхотно... „Медуза“ ще изгори в атмосферата, но още иска да прави снимки и да запази в тайна информацията – иронично измърмори Колуики. – Колко време остава?

– „Медуза“ ще навлезе в земната атмосфера след двацет и пет, най-много трийсет секунди.

– По дяволите. – Колуики видя как кариерата му изгаря заедно със сателита. – Каква е позицията му?

– Движи се на югоизток над Северна Африка. Ще изгори над Индийския океан.

– Може да включи позитронната си камера, докато пада. Поне да спечелим нещо от този хаос. – Колуики имаше чувството, че е капитан, който знае, че корабът му потъва, но въпреки това заповядва пълен напред.

– Сър?

– Направи го.

Компютърният специалист бързо подаде няколко команди. Плутониевият реактор се включи, като изпрати свръхзаредени позитрони към Земята, покривайки територията на Северна Африка от Чад до Судан, Етиопия, Джибути и накрая Сомалия, и направи „снимки“ на района от три хиляди квадратни километра, но информацията беше непълна. Щяха да бъдат необходими няколко полета над същата територия, за да се събере достатъчно информация, която да даде възможност да се изготви анализ на топографията под повърхността. Едва когато сателитът започна да навлиза в земната атмосфера и температурата, предизвикана от триенето, се покачи до опасно ниво, „Медуза“ превключи на автоматичен режим на безопасност, за да избегне радиоактивна катастрофа.

Медуза е горгона от древногръцката митология, чийто поглед превръща хората в камъни. Докато падаше от космоса и се обвиваше в нажежено до бяло огнено кълбо, породено от собственото му унищожаване, сателитът наблюдаваше безплодната африканска пустош. „Медуза“ видя заровеното под тонове скали и камъни нещо, което човекът бе скрил преди повече от две хиляди години с надеждата никога повече да не му позволи да види бял свят. Също като на древната си съименница, погледът на „Медуза“ вещаеше смърт.

СЕВЕРНА ЕРИТРЕЯ Януари тази година

На Якоб Щайнер вече не му пукаше дали ще умре.

Смъртта щеше да бъде добре дошло спасение от мъчението през последния час. Тялото му беше толкова изтерзано от болка и от последните от дехидратацията, че волята му да живее се бе изпарила толкова бързо, колкото и потта, в която по-рано обилно се обливаше. Той бе престанал да се поти скоро след като инквизиторите му започнаха да го преследват, притискайки го в безводната пустиня. Сиво-кафявите му риза и панталони бяха мокри от пот, но сега под мишниците и на слабините бяха останали само бели кръгчета от засъхнала сол. Отначало Щайнер мислеше, че се изплъзва от бандитите шифта, които го преследваха из скалистата пустиня, но после бързо осъзна, че не може да се състезава с невероятната издръжливост на терористите. Те лесно бяха успели да го настигнат и сега вървяха бавно само на няколко крачки зад него. Той чуваше стъпките на ботушите им по опечената почва и долавяше вонята на нечистите им тела.

Те си играеха с него. Можеха лесно да го убият с изстрел от автоматите АК – 47, които и четиримата носеха. Но мъжете го преследваха като ловджийски хрътки, гонеха го с викове и го тласкаха отвъд пределите на издръжливостта му, затова Стайнър бягаше инстинктивно. Измина час на неотслабващ страх и той стигна до точката, когато вече не можеше да продължи, когато съпротивата ставаше по-добра възможност за избор от бягството.

Щайнер не бе пил вода от връщането си в лагера след поредното неуспешно проучване на един от стотиците каньони в тази част на страната. Местният му водач Зарай бе останал в спартанския им бивак, както ученият винаги му заповядваше да направи, преди да отиде на експедиция. Щайнер не обясняваше на еритрееца какви са причините за решението му и обичаят изискваше Зарай да не пита.

Този ден беше осмият, който двамата мъже прекарваха в необитаемия район, безплодна част в низините на Еритрея, състояща се от назъбени хребети и планини, твърде стръмни и сухи, за да бъдат населени. Тъй като в тези страховити каньони и плата нямаше нищо, което да привлече еритрейските селяни, двамата бяха почти сигурни, че са първите изследователи на региона от времето на италианската окупация

преди Втората световна война.

Щайнер се бе върнал в лагера малко преди единайсет. Задуха пронизителен вятър, който напълни ушите му с пясък и запуши носа му, затова той завърза кърпа на лицето си и нахлупи шапката на главата си. Найлоновите палатки плющяха като платна на препускаща по вълните яхта.

За пръв път откакто Якоб бе започнал изследването си, Зарай не го чакаше на обичайното си място, прегърбен над тлеещата жарава, на която правеше безброй чаши чай. Огънят беше угаснал. Камъните около огнището бяха разпръснати в пространството между двете палатки, а безценният чайник на Зарай бе захвърлен на пясъка. Щайнер бе твърде уморен, за да долови опасността, и усети нещо едва когато започна да събува ботушите си на шезлонга пред палатката.

Отначало някаква миризма привлече вниманието му. Кожата му настръхна. Тревогата го връхлетя като хиляди стоножки, пълзящи по ръцете му към гърдите. Якоб се изправи. Мръсните му чорапи изшумоляха на пясъка, когато се обърна, усещайки, че го наблюдават.

Неочаквано от палатката на Щайнер изхвърча Зарай, блъснат от невидима сила. Якоб политна назад, спъна се и падна на земята, без да е в състояние да отмести поглед от водача си, който умираше пред очите му.

Лицето на Зарай бе обляно в кръв, изтекла от очните му ябълки. Очите му бяха извадени. Веднага щом тялото му се отпусна, около главата му забръмчаха тлъсти, черни мухи. Той изстена тихо и протегна ръка в усилие да докосне обезобразеното си лице.

Якоб изкрещя и запълзя по пясъка, опитвайки да се отдалечи от окаяната фигура на водача си.

Зарай зарови пръсти в пясъка и после престана да мърда. Последната му въздишка приличаше на шепот на вятъра.

Сетне в лагера влязоха четирима слаби мъже, облечени в мръсни и прашни, избелели камуфлажни униформи с протрити маншети и яки и безброй джобове. И четиримата бяха в разцвета на силите си, което в тази част на Африка означаваше двайсет и няколко години. Руските им автомати бяха добре поддържани и смазани.

Те застанаха арогантно пред Щайнер и черните им очи се вторачиха презрително в него. За разлика от Зарай, който имаше по-светла кожа и арабски черти – спомен от дългогодишната връзка на Еритрея с Близкия изток, тези мъже бяха толкова черни, че кожата им имаше синкав оттенък. Чертите им бяха класически негроидни – високи чела, дебели

устни и широки носове. Макар да беше експерт по археология, Щайнер разбра, че са от Судан, родени в древните земи на Хуш¹. Той се интересуваше от политика и осъзна, че до края на живота му може би остават няколко минути.

В Судан от десетилетия бушуваше гражданска война между мнозинството мюсюлмани в северната част и християните на юг. Малобройното, изповядващо анимизъм население на Судан се намираще в средата. На агенциите за помощи се позволяваше само от време на време да влизат в страната, за да раздават храни и медикаменти, затова съобщенията за броя на убитите бяха неясни, но стигаха до милиони. През последните няколко години, тласкани от болести и недохранване, мнозина от бунтовниците на юг бяха станали наемници и нападаха керваните с помощи, ограбваха лагерите на двеста и петдесетте хиляди бежанци от Еритрея, които живееха в Судан, преминаваха границата, търсейки храна и лекарства, и отвлечаха хора, за да искат откуп.

Якоб Щайнер лежеше на земята. Очите му бяха широко отворени и уплашено гледаха четиримата мъже, застанали над него. Те несъмнено бяха извършили някои от неописуемите жестокости, за които Зарай му бе разказвал в нощите им в лагера.

– Какво искате от мен? – попита Щайнер на немски. Гласът му беше пресипнал от жажда и страх.

Четиримата терористи не отговориха. Якоб забеляза, че единият има голямо мачете, закачено на колана. Той повтори въпроса си на английски. Мъжете продължиха да го гледат безучастно, без да обръщат внимание на мухите, които връхлетяха лагера. Високо в небето кръжаха два лешояда със заострени криле, носейки се по топлите въздушни течения, образували се в резултат на постоянното нагриване на пустинята от слънцето.

– Нямам нищо – заеквайки, каза Якоб. Дори да не разбираха думите му, мъжете сигурно долавяха умолителната нотка в гласа му. – Само храна, достатъчна за един-два дни, и малко пари. Имам повече пари в столицата Асмара. Мога да ви ги изпратя, но първо трябва да ме пуснете.

Навсякъде цареше тишина, нарушавана само от свис-тенето на вятъра.

– Аз съм учен. Изучавам древни кости. Нямам влиятелни приятели.

1. Библията, Битие 10:8, Хуш е син на Ноевия син Хам, чиито потомци владеят Вавилон, Ерех, Акад и Халне в земята Сенаар, според Библията. – Б. пр.

Не струвам нищо като заложник. Моля ви, пуснете ме. – Якоб се разрида и по лицето му започнаха да се стичат сълзи. – Моля ви, вземете каквото искате, само ме оставете на мира. Не ми причинявайте болка!

Четиримата суданци не реагираха, когато гласът му се извиси в пронизително хленчене. После терористът с мачетето, който беше малко по-възрастен от другите, ритна ботушите на Щайнер.

– Ти си шпионин на Америка, дошъл да поробиш народа ми – каза водачът на английски така, сякаш бе научил наизуст думите.

– Не – извика Якоб, за пръв път изпитвайки надежда, защото единият от мъжете го разбираше. – Не съм от Америка. Аз съм австриец. От Европа съм. И не съм шпионин, а изучавам костите на древните ни предшественици. Не съм дошъл да крада от вас.

– От Америка си и ще умреш. Обуй ботушите си и тръгвай. Ще ти дадем петнайсет минути, за да избягаш, и после ще те гоним. – Младият суданец посочи евтиния часовник на китката си.

– Но аз не съм...

– Бягай!

Щайнер не си направи труда да изтърси ботушите си, а ги нахлузи, без да обръща внимание на пясъка между пръстите на краката си, и хукна.

Терористите настигнаха жертвата си само за половин час, но не се опитаха да го убият. Те тичаха след Щайнер, подиграваха му се и го блъскаха. Това продължи още час. Якоб едва си поемаше въздух, а подутите му и изранени крака се препъваха в пясъка. Никога през живота си не бе бягал така. Коленете му се огъваха, а ходилата шляпаха безрезултатно по неравната, твърда земя. Той размахваше ръце все по-бавно, като машина, която спира поради липса на гориво.

Суданците забавиха крачка и престанаха да тичат след едва влачещия се австриец. Дишането им беше равномерно и само малко пот блестеше по кожата им. Предусещайки, че преследването е към своя край, водачът се приближи до Щайнер и го удари в коляното с приклада на автомата си. Ставата се строши с пукот и Якоб падна, претъркаляйки се в облак от ситен пясък.

Суданците седнаха на земята и сложиха оръжията между коленете си. Водачът запали турска цигара, дръпна силно и я подаде на другите. Цигарата обиколи мъжете три пъти и накрая водачът всмукна за последен път, откъсна горящия край и пхна филтъра в джоба на униформата си.

Преследването бе завършило в едно от безбройните пресъхнали

речни корита в низините. Брегът не беше стръмен, но въпреки това отразяваше топлината като огледало. Лицата и ръцете на мъжете се обляха в пот. Те потропваха с крака ло камъните на дъното на речното корито, чакайки водача си да издаде заповед да убият натрапника.

Гърдите на Якоб се повдигаха бързо. Сърцето му сякаш щеше да изхвъркне от гърдния кош. Раненото му коляно пулсираше от непоносима болка. Ставата вече се бе подула и бе станала два пъти по-голяма. С всеки удар на сърцето му остриите частици на костите се търкаха една в друга, засилвайки агонията. С напуканите си и кървящи устни Щайнер мълвеше отдавна забравени откъси от Библията и цитираше Талмуда, Стария и Новия завет, смесвайки религиите в опит да умилюва някой бог.

– И така, вървах през долината на смъртната сянка. Не убивай – изкрещя той, но от устата му излезе само дрезгаво гращене.

– Ти си американски шпионин – отново го обвини младият водач на терористите и се премести по-близо до него. – Само смъртта ти има стойност за нас.

– Не е вярно – извика Якоб.

– Изпратен си тук, за да крадеш от нас, а ние сме изпратени да те спрем.

– О, Господи, моля ви. Аз само изследвам миналото. Не ме интересува...

Водачът, който се казваше Махди, удари Щайнер по главата с приклада на автомата си. Ударът не беше достатъчно силен, за да го убие, и Якоб извика силно и инстинктивно се сви на кълбо.

Махди се изправи и отново замахна с оръжието си. Не улучи главата на Щайнер, но разби ключицата му. Останалите се нахвърлиха като чакали върху беззащитния учен. Якоб вика само няколко секунди, преди да бъде пребит и да изпадне в безсъзнание. Скоро Щайнер бе мъртъв, но Махди позволи на хората си да го бият още една минута, после им заповяда да спрат.

– Достатъчно – каза той и мъжете се отдръпнаха от окървавения труп. – Съблечете го и след това ще го върнем в лагера, за да заличим всички следи от присъствието му.

Махди захвърли старите си износени ботуши, обу тези на Щайнер и тръгна след другите към базовия лагер. Някои неща носеха добри пари на черния пазар в Судан и той искаше да бъде сигурен, че недисциплинираните му подчинени няма да ги съсипят в манията си да унищожават.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

След четири месеца

Филип Мърсър имаше навика да се събужда преди зазоряване, за да може да наблюдава перлената светлина, проникваща през капандурата над леглото му. Тези минути в ранното утро бяха важно време за него. Тогава той разсъждаваше най-добре и често намираше връзки между мисли, пробягали през съзнанието му насън.

Предишната вечер Мърсър бе помогнал на приятеля си Хари Уайт да отпразнува осемдесетия си рожден ден. Хари спеше на дивана долу. Мърсър не бе прекалил с алкохола като него, затова разсъдъкът му беше сравнително бистър, но тази сутрин се чувстваше разтревожен. Искаше да остане спокоен, но мускулите на краката и на гърба му започнаха да се напрягат, а юмруците да се свиват от неизразходваната енергия. Мърсър въздъхна и стана от леглото.

Той беше минен инженер и консултант и бе достигнал апогея в професията си. За способностите му в минното дело се носеха легенди. Наскоро бе публикувана статия, възхваляваща заслугите му за спасяването на живота на повече от четиристотин души след инциденти в мини. Там се споменаваха и за трите милиарда долара, които бе спечелил за различни минно-геоложки концерни по света. Хонорарите му го бяха направили богат и може би това беше част от проблема му. Живееше твърде удобно.

Вълнението от намирането на нова находка или приливът на адреналин, когато копаеше в земята, за да извади заровени хора, бяха започнали да избледняват. След борбата му с Иван Кериков и съюзниците му екотерорис-ти в Аляска през октомври Мърсър изпитваше затруднения да се върне към обичайния си живот. Той чувстваше празнота, която не можеше да запълни с нищо. Искаше да вярва, че не се е пристрастил към смъртната опасност, но му беше трудно да се убеди. Вече не беше достатъчно да защитава репутацията си, че поема рисковете, присъщи за професията му.

Улицата бе застроена с еднакви триетажни къщи, намираше се близо до центъра на града и беше шумна. За разлика от съседите си Мърсър живееше сам и бе направил основен ремонт, за да превърне жилището в свой дом. По-голямата част от доходите му отиваха за ипотеката. Предната четвърт на сградата бе отворена от пода до тавана и спалнята му

гледаше към откритото пространство. Нивата бяха свързани със старинно спираловидно стълбище. Той се облече бързо и слезе да вземе сутрешния вестник от стъпалата пред къщата.

На втория етаж имаше две малки стаи за гости и библиотека с балкон. Там беше и всекидневната – копие на английски клуб, който Мърсър и приятелите му с обич наричаха „Бара“. В помещението имаше два кожени дивана, няколко стола, телевизор и голям махагонов бар, пред който бяха наредени шест високи столчета. Под одеяло на един от диваните спеше Хари. Зад бара имаше хладилник от петдесетте години на двайсети век и лавици с достатъчно алкохол, за да посрами и най-комерсиалните заведения. Автоматичната кафеварка вече бе сварила голямо количество кафе.

Мърсър напълни чашата си, седна и се опита да прочете вестника. В „Пост“ бе публикуван поредният репортаж за смъртоносния бомбен атентат на Западната стена в Ерусалим преди шест седмици. Министърът на отбраната Хаим Левин, кандидатът на привържениците на твърдата линия в предстоящите избори, бе казал, че ако беше министър-председател на страната, нямаше да има подобни атаки, а дори да имаше, разследването би продължило дни, а не седмици. Той призоваваше за драко-нови мерки срещу всички палестинци и преустановяване на последните мирни преговори. В болница бе починал още един човек и броят на жертвите бе станал сто шейсет и седем. Дестабилизиращият Близък изток привличаше вниманието само с два параграфа и Мърсър отмести настрана вестника.

Хари още хъркаше на дивана. Шумното му дишане приличаше на ръмженето на огромно животно. Той изхърка силно, събуди се и се прозя.

– Добро утро – усмихна се Мърсър. – Как се чувстваш в първия ден от остатъка на живота си?

– Господи. Колко е часът? Мърсър погледна часовника си.

– Шест и трийсет.

– Повече ми харесваше, когато двамата с Аги бяхте заедно. Никога не слизаше преди девет. – Хари мигновено осъзна грешката си. – По дяволите. Съжалявам. Не трябваше да казвам това.

Аги Джонстън бе заминала преди четири месеца и Мърсър още тъгуваше за нея. Тя беше в Аляска с него и заедно бяха преживели много неща. Връзката им не беше стабилна дори в най-хубавите моменти. Макар че произхождаше от богаташко семейство, което контролираше мултинационална компания, Аги беше пламенна защитничка на

опазването на околната среда и привличането между нея и Мърсър не беше достатъчно силно, за да преодолее различията във възгледите им за професията му. Той не искаше да скъсват, но не издържаше и на споровете. От деня на раздялата им си спомняше само, че близо десет часа се разхожда из Вашингтон. Съзнанието му беше замъглено и не можеше да възприеме какво се бе случило, макар че решението беше негово.

За пръв път от десет години, откакто годеницата му Тори Уилкинс почина, Мърсър бе допуснал някого в живота си, но само за да го загуби отново. Сега, когато погледнеше някоя жена, той не си позволяваше да изпита никакви чувства. Мърсър живееше като отшелник и болката му помагаше да пренебрегне сексуалния аспект на човешката си същност. В редките случаи, когато ня-коя привлекателна жена влезеше в „При Дребосъка“, който Мърсър и Хари посещаваха, противоречивите му чувства го караха да бъде намусен и необщителен.

– Не се притеснявай – опита да се усмихне той.

Хари се надигна от дивана, нави крачолата на панталона и сложи протезата си. Беше загубил крака си толкова отдавна, че вървеше до бара съвсем естествено и без да куца видимо.

Мърсър се бе запознал с него в нощта, когато се премести в ремонтантата къща. Бе отишъл в „При Дребосъка“, за да се разнообрази от скучното разопаковане на багажа, а Хари сякаш живееше в западналото заведение. Хари беше два пъти по-възрастен от Мърсър, но и двамата обичаха самотата и алкохола. Те не анализираха приятелството си, започнало оттогава, но познатите им смятаха, че всеки търси в другия семейството, което няма.

Хари нямаше деца и искаше да бъде сигурен, че някой ще го помни, след като си отиде от този свят. Мърсър харесваше уравновесеността и отговорността на приятеля си и се радваше, че може да прояви лоялност към някой друг, освен към себе си. Двамата си приличаха в много отношения и взаимно се допълваха. Хари въздействаше на Мърсър с умереността си, а жизнеността на по-младия мъж напомняше на стареца какъв е бил животът му преди години. Постепенно те се научиха да разчитат един на друг – нещо, което дотогава им бе непознато. Случайното им познатство укрепна във връзка, по-силна от тази между баща и син, защото се основаваше на свободен избор.

Мърсър направи по-слабо кафе за стареца, а Хари запали първата от четирийсетте си цигари за деня. Хари беше по-тих от обикновено и Мърсър разбра, че нещо го безпокои.

– Какво има?

– Нищо. – С течение на годините Хари бе отслабнал и кожата на лицето му беше увиснала. Но гласът му още беше силен. – Откога се познаваме?

– Вече седем години. Защо?

– Направих грешката да гледам новините преди два дни. Показаха репортаж за остаряването.

– По дяволите.

– Да, точно така. Знаеш ли, че статистически е трябвало да съм умрял преди петнайсет години? Според експертите съм водил по-опасен начин на живот от член на банда в Лос Анджелис. Пуша по два пакета цигари на ден, изпивам по две бутилки алкохол всяка седмица и последният път, когато правих гимнастика, беше през Втората световна война.

Мърсър се засмя.

– Не се безпокой за това. Ти си в другия край на спектъра, това е всичко. Своеобразна компенсация за побърканите по здравето типове от Уолстрийт, които умират на четирийсет години. Кога се разболя за последен път?

– Тази сутрин.

– Препиването не се брои.

– Господи. Знам ли? Преди години.

– Тогава какъв е проблемът?

– Не знам. Може би смъртта.

– Страхуваш се, че ще умреш? Всеки се страхува.

– Не, повече се страхувам да живея – каза Хари през облака от дима на новата си цигара. – Смъртта започва да ми харесва.

Мърсър го изгледа строго.

– Не говори така, старче.

Мърсър бе загубил родителите си, когато беше още дете. Баба му и дядо му ги заместиха отлично, но и те починаха, когато беше студент първа година в Университета на Пенсилвания. Мърсър познаваше смъртта и я бе виждал в стотици форми. Но думите на Хари, че я очаква, го смразиха. За Мърсър смъртта беше враг, срещу когото трябваше да се бори с всички сили.

– Успокой се, още не съм умрял. Просто смъртта вече не ми се струва толкова лошо нещо. – Настроението на Хари видимо се подобри. – Пък и ако си отида, „При Дребосъка“ ще загуби най-добрия си клиент.

– Може би, ако си платиш сметката.

– Предполагам, че се дължи на депресията около рождения ми ден. Е, какво ще правиш днес?

– Вероятно ще започна да работя върху последния си доклад за „Юкон Коул“ – отговори Мърсър.

– Не си въодушевен от перспективата.

– Да. Това е вторият ми договор след Аляска, но работата вече не ме интересува. Промених се и не знам защо.

– Така е. Просто досега не искаше да го признаеш. – Хари погледна Мърсър и видя, че приятелят му се нуждае от откровеност. – Самотен си. Аги ти липсва, но не можеш да се върнеш при нея. Аз предпочетох да остана ерген и този начин на живот ми харесва. Ти обаче си различен. Да си единак, не е за теб. Аз не се ожених, защото не исках да си създавам неприятности, но ти си остана сам, защото се страхуваш от жените.

Мърсър се изненада от думите му, защото изобщо не ги очакваше.

– Нямах предвид личните си взаимоотношения, но защо мислиш, че се страхувам от жените, по дяволите?

– Вярно е. След смъртта на Тори се страхуваш да не загубиш някого отново, затова се държиш на разстояние от хората, особено от жените. А откакто скъса с Аги, не си позволяваш да изпитваш каквито и да е чувства. Затвори се в себе си, защото се боиш да не те огорчат отново. Бих казал, че в момента се страхуваш да живееш, дори повече от мен.

– Глупости – ядоса се Мърсър.

– Засегнах болезнено място, нали?

Мърсър не отговори. Още тъгуваше за Тори. Изпитваше гняв към себе си, защото не бе предотвратил смъртта ѝ. Беше с нея, когато бе убита от стрелец на ИРА, и още се обвиняваше, че не му бе попречил, макар да нямаше възможност да го направи.

– Извинявай. Може би не трябваше да го казвам.

– Да. Не мисля, че се страхувам да живея. Боя се да не ме огорчат.

– Кой не се бои? Това е присъщо на хората. Всеки път, когато се сближиш с някого, рискуваш да те разочароват. Мисля, че отдавна си готов да приемеш самотата, но Аги ти напомни за реалната цена, която плащаш. Не си същият, откакто се разделихте.

Мърсър се замисли върху думите му.

– Смятам, че това се дължи на опасностите, които преживяхме заедно. Липсва ми вълнението.

– Убеден съм, че е така. Никога не съм се чувствал по-жизнен, отколкото през войната. Няма нищо по-вълнуващо от това да те преследва японска подводница или да оцелееш след атака на камикадзе. Мислиш ли, че оцеляването след рухването на петролната сонда, пожарът на

танкера и другите неща в Аляска накръниха бронята ти и Аги проникна през цепнатината?

– Хванала ме е в момент на уязвимост?

– Не, хванала те е в период, когато за разлика от друг път си изпитвал чувства. Ти не си непоправим отшелник, за каквото се смяташ.

Мърсър не можа да отхвърли обвинението, но не беше и готов да признае истината.

– Е, и какво да направя?

– Откъде да знам, по дяволите? – засмя се Хари. – Аз наистина съм непоправим отшелник, за каквото се смятам.

– Негодник – усмихна се Мърсър.

– Но мисля, че този разговор ти се отразява добре. За пръв път говориш за това, което означава, че вероятно си започнал да преодоляваш проблема. Нямам много опит в това отношение, за да ти помогна, но съм готов да слушам. – Хари облече шлифера си. – Сега работи върху доклада си, а в четири ще се срещнем в „При Дребосъка“.

– Добре – съгласи се Мърсър.

Мърсър се бършеше с хавлията, когато телефонът извънтя. До четири оставаха двайсет минути и той помисли, че му се обажда Хари, за да го накара да побърза, затова вдигна слушалката и каза:

– Спокойно. След минута ще бъда при теб.

– Доктор Филип Мърсър? – попита непознат женски глас.

– Да, аз съм Филип Мърсър.

– Ако обичате, изчакайте да ви свържа със заместник-държавния секретар Хайд.

Жената го свърза, преди Мърсър да разбере дали е чул правилно.

– Доктор Мърсър, обажда се Прескът Хайд, заместник-държавен секретар по проблемите на Африка. Надявам се, че не ви безпокоя.

– Не, сър, съвсем не.

– Хубаво. – В гласа на Хайд прозвуча известна закачливост, която може би не беше пресилена, но със сигурност беше заучена. – Изненадан съм, че ви намирам вкъщи в понеделник следобед, но Сам Бекър ми каза, че имате необичайно работно време.

Мърсър познаваше Сам Бекър, шеф на Агенцията за национална сигурност. Двата бяха работили заедно по случая в Хавай. Споменавайки името на Сам Бекър, Хайд искаше да покаже, че е проверил Мърсър и знае за репутацията му. Мърсър изпита желание да се ядоса, но установи, че по-скоро е заинтригуван.

– С какво мога да ви бъда полезен, господин заместник-държавен

секретар?

– Моля, наричайте ме Бил. Сам ми каза, че всички ви наричат Мърсър. Така ли е?

– Да. Наред с другите имена.

– Отлично. Хубаво е да се знае, че момчетата от АНС имат точна информация – засмя се Хайд. – Ще говоря без заобикалки. В края на краищата, и двамата сме заети хора.

Само за двадесет секунди Мърсър установи, че не харесва Хайд. С повечето високопоставени държавни служители бе необходима поне минута.

– Вие ме потърсихте – предпазливо каза той, усещайки, че влиза в капан. – Какво мога да направя за вас?

– Направо към въпроса. Това ми харесва – рече Хайд, сякаш Мърсър му се бе обадил. – Добре. Може би имам работа за вас. Нещо по вашата специалност, така да се каже.

– Не знаех, че Държавният департамент се занимава с минно-геоложки проучвания. – Мърсър се опита да не издаде презрението си.

– Не, но е малко трудно да ви обясня по телефона, ако разбирате какво имам предвид.

На Мърсър вече му писваше от сладникавата благосклонност на Хайд.

– На бюрото ми попадна нещо подходящо за уникалния ви талант – продължи заместник-държавният секретар. – Разпитах тук-там. Носи ви се славата, че се заемате с трудни неща. Знаем какво сте направили в Хавай преди няколко години и какво се е случило в Аляска миналата година. Предложението ми не е толкова вълнуващо, но със сигурност е не по-малко предизвикателство. Последната дума накара Мърсър да потрепери.

– Да речем, че единствено вие имате нужната квалификация да помогнете на милиони хора. Ако това не изостря любопитството ви, нищо от онова, което ще ви кажа, няма да го направи. Бих искал да се срещнем. Утре в един в моя кабинет?

– Не. – Мърсър щеше да се срещне с Хайд, но в преговорите с човек, който иска нещо, беше най-добре веднага да се установи кой контролира положението. – Защо не се видим в дванайсет в хотел „Уилард“? Ще ме почерпите един обяд, докато разговаряме.

Хайд се засмя.

– Много добре. Знаех, че цената ви ще е висока. Но ще си заслужава. И за двама ни. Утре на обяд.

– Да – съгласи се Мърсър и затвори.

„Какво беше това, по дяволите?“ Той се облече и тръгна към „При Дребосъка“, осъзнавайки, че напрежението, което го бе обзело сутринта, е изчезнало.

Подслушвачът изчака няколко секунди, докато и двете страни прекъснаха линията, и после започна да пише на компютъра пред себе си. Шефът му стоеше зад него и наблюдаваше екрана, докато подслушвачът се опитваше да проследи сигнала от чутия разговор.

Мебелите във всекидневната в апартамента на Колидж Парк бяха традиционни, но двете спални не приличаха на другите в луксозния комплекс на няколко пресечки от Университета на Мериленд. В едната имаше бюро, компютри и всевъзможни средства за комуникации. На стената бе окачена голяма карта на града. В другата бяха сложени три легла, наредени толкова близо едно до друго, че между тях имаше само тясна пътечка. Членовете на екипа, който използваше апартамента, спяха на смени и дежурияха денонощно, за да не ги изненада някой.

– Това е невписан в указателя номер в района на Вашингтон. Дай ми секунда да го проследя – каза подслушвачът.

Компютърът забръмча трескаво, стеснявайки кръга на невписаните номера, докато намери онзи, който търсеше. Използваните в издирването алгоритми бяха най-сложните в областта на кодираните комуникации и скъсяваха наполовина времето, което обикновено бе необходимо, за да се проследят телефонните разговори.

– Филип Мърсър – уведоми подслушвачът шефа си. – Адресът му е в Арлингтън. Компютърът ще направи разпечатка на разговора им.

– Имаш ли нещо за него в архивите?

Подслушвачът изчисти екрана и влезе във внушителната база данни. След миг се появи досието на Филип Мърсър. Шефът, среден на ръст мъж на около четирийсет години, с черна къдрава коса и пронизателни черни очи, прочете досието и запамети всичко само с един поглед. Това не беше вродено, а придобито умение.

– Знам защо Хайд се обади на геолога – заяви водачът на екипа, сетне повика мъжа от предната стая на апартамента. – Ела тук, ако обичаш.

Мъжът беше облечен в обикновен сив костюм, който се сливаше със стените на спалнята. Той притежаваше способността да става незабележим за погледите на околните, талант, необходим за тайните агенти.

– Сър, Хайд пак се обажда по телефона – намеси се подслушвачът и

притисна слушалките до ушите си.

Шефът заведе другия агент в кухнята, за да не пречат на отговорника по комуникациите да си свърши работата.

– Искам денонощно наблюдение на човек на име Филип Мърсър. Хайд може да го включи в играта, затова трябва да знаем всичко за него. Ще му направя пълно проучване, колкото е възможно по-скоро, но искам екипите веднага да отидат на мястото.

Мъжът кимна.

– Имам чувството, че това е човекът, когото чакаме – добави шефът. – Вземи колкото мъже са необходими и засега предположи, че Мърсър познава методите на контранаблюдението. Ясно ли е?

– Нещо друго, сър?

– Не. Щом науча нещо от проверката, ще ти кажа.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Хотел „Уилард“ бе познат на не едно поколение и бе преживял множество преобразявания от времето, когато беше нещо като втори дом за сенатори и политиката не беше постоянна професия, а само временно призвание. Прославен като едно от най-хубавите заведения в града, хотелският бар „Робин“ излъчваше атмосфера на богатство, власт и привилегии с дискретното си осветление, тежки дървени мебели и опитен и незабележим персонал.

Мърсър пиеше първата си водка за деня и мислеше дали не трябва да проучи Прескът Хайд в „Некис“. Мощната новинарска система съдържаща обща информация за заместник-държавния секретар, но Мърсър не си бе направил труда. Кой знае защо имаше смътно предчувствие, че срещата ще бъде напразна загуба на време.

В „Робин“ беше учудващо оживено за делничен ден. През няколко стола от Мърсър двама мъже обсъждаха законопроект, който предстоеше да бъде внесен в Конгреса. Групи от мъже и жени разговаряха около многобройните ниски маси. Облечени в черно сервитьорки сновяха насам-натам с подноси, отрупани с напитки и ястия. Движенията им приличаха на танц. На Мърсър му беше приятно да гледа хора, които си вършат добре работата. Той подозираше, че сервитьорките са по-добри в професията си от високопоставените лица, които обслужваха.

– Доктор Мърсър? – попита управителят на ресторанта. – Компанията ви е тук.

– Благодаря. – Мърсър погледна стария си часовник „Таг Хойер“. За негова изненада Хайд бе дошъл навреме.

Докато вървеше след управителя, Мърсър изведнъж почувства, че стомахът му се свива. Усещането му бе познато. Шесто чувство, което безброй пъти бе запазвало живота му. Беше го спасило, докато работеше под земята, когато милиони тонове можеше всеки момент да се срутят и опасността идваше не от природата, а от човешки същества. Чувството му подсказваше, че нещо не е наред. Той се обърна рязко и огледа посетителите в бара. Нямахше нищо необичайно, но Мърсър усети, че кожата му настръхна, без да знае защо. Той продължи да върви след управителя.

Преследвачката не беше сигурна дали са я видели, но заповедите бяха недвусмислени. Тя седеше в ъгъла, прелиствайки пътеводител на

Вашингтон, когато почувства погледа на Мърсър да се плъзга покрай нея.

Жената бръкна в джоба на полата си, уверявайки се, че гънките на пуловера прикриват движенията ѝ, и шракна два пъти минипредавателя, каквото носеше всеки от екипа. След няколко секунди влезе друг член на групата, повикан с подобен сигнал от водача им. Жената не показа с нищо, че познава колегата си. Тя изпи остатъка от безалкохолната си напитка и извика сервитьорката да донесе сметката ѝ.

Никое наблюдение не е застраховано от разкриване. Обикновено са необходими десетина души, за да следят денонощно и най-големия параноик, без той да се усети. Интересът към Мърсър обаче беше толкова голям, че всичките дванайсет оперативни агенти, изпратени в Мериленд, получиха задачата да го държат под око и да докладват за всяко негово движение. Жената излезе от хотела, за да хване такси. Тогава осъзна, че не ѝ бяха казали кой е Филип Мърсър, нито защо се интересуват от него.

– Предполагам, че вие сте доктор Мърсър – засмя се Прескът Хайд на нескопосания си опит да се пошегува и протегна ръка.

Беше на петдесет и няколко години, плешив. Пълнотата му показваше, че си угажда. Носът му беше голям, брадичката мека, а лицето овално, придавайки му открит и предразполагащ вид. Но докато се ръкуваше с него, Мърсър забеляза, че очите му зад очилата с позлатени рамки са непреклонни.

– Приятно ми е да се запознаем, господин заместник-държавен секретар.

– Мисля, че вчера се разбрахме за това. Моля, наричай ме Бил, съкратено от бащиното ми име Уилям. Не обичам да ми викат Прескът – отново се усмихна Хайд. Зъбите му бяха свършени.

Докато поръчаха, говореше предимно Хайд, който се оказа любезен и словоохотлив. Разказваше за последните скандали в коридорите на властта с осведомеността на вътрешен човек и с любовта на клюкаря към догадки. Мърсър си поръча още една водка, докато чакаха храната. Хайд пиеше минерална вода.

– Исках срещата ни да бъде спокойна, да се поопознаем, защото имам чувството, че известно време ще работим заедно. Но следобед имам неотложен ангажимент, затова се опасявам, че разполагаме с малко време. – Хайд говореше така, сякаш предварително бе написал думите си, бе ги наизустил и ги бе репетирал.

– Разбирам. И аз се боя, че следобедът ми е зает – каза Мърсър. Пол

Гордън, бившият жокей, който притежаваше „При Дребния“, беше букмейкър в Арлингтън. До дербито в Кентъки оставаха само две седмици и Мърсър трябваше да обмисли стратегията си.

– Тогава още по-добре. Каж ми какво знаеш за Африка.

Мърсър се усмихна.

– Роден съм там, в Конго. Баща ми беше минен инженер, а майка ми по народност е белгийка. Ходил съм в Конго вероятно двацет и пет пъти. Не говоря местните езици, освен малко суахили, но френският ми е доста добър. Пускам го в действие, когато не мога да се оправя с английския. Ако искаш да опиша историята на Африка, сегашното политическо положение и икономическите перспективи, ще трябва да седим тук доста време.

– Не знаех, че си роден там. Сам Бекър ми каза, че познаваш Африка.

– Не съвсем. Аз съм минен инженер, а в Африка се правят много проучвания. – Мърсър не спомена, че обича този континент. Въпреки жестокостите, болката и страданията, на които бе станал свидетел там, а и бе сам преживял, той искрено обичаше тази земя и хората и. Родителите му бяха убити от африканци в един от множеството бунтове, но Мърсър не обвиняваше народа за случилото се. Усмихна се, като си представи жената от Руанда, която го кри в селото си шест месеца след убийството на родителите му. Но когато си спомни как бе умряла по време на етническите прочиствания в страната, усмивката му помръкна.

– Какво знаеш за Еритрея? – попита Хайд. Въпросът изненада Мърсър. Еритрея беше изостанала страна дори по африканските стандарти и той не можеше да разбере защо Хайд проявява интерес към нея.

– Еритрея се намира в Североизточна Африка, на брега на Червено море и граничи със Судан, Етиопия и Джибути. Получила е независимостта си от Етиопия през 1993 година. По времето на студената война Съединените щати и Съветският съюз се надпреварваха да снабдяват местните с оръжия и помощи. В момента Еритрея няма природни богатства, индустрия и надежда. Народът живее почти само с гордостта, че за пръв път в съвременната си история е независим.

– Абсолютно вярно – кимна Хайд. – Ако проявиш интерес, имаш шанс да промениш всичко това.

Сервитърът донесе поръчката им.

– Повечето еритрейци се занимават с отглеждане на добитък – продължи Хайд. – Има само един урбанизиран център, столицата Асмара, единственият град, останал след войната. Страната тъне в разруха.

Годишният доход на глава от населението е едва сто и четирийсет долара. Все още Еритрея може да изхранва тримилionenното си население, защото гладът засега не се е превърнал в проблем. Но в Судан живеят четвърт милион еритрейци, бежанци, на които умишлено не се разрешава да се върнат, защото приливът на толкова много хора ще съсипе едва креташата икономика. Това е болезнен проблем за правителството, което иска да върне прокудените в родината им. Но отказва да им помогне, защото не може да си позволи да задлъжне, и ако не стане някакво икономическо чудо, онези хора ще изгният в най-окаяните лагери за бежанци на континента.

Хайд извади от куфарчето си дебела кафява папка, стегната с ластици.

– Трябва да разбереш, че онова, което ще ти кажа, е строго поверително. Всъщност част от информацията беше декласифицирана от „строغو секретно“ на „секретно“.

Хайд плъзна няколко снимки по масата и бързо дръпна ръката си, сякаш образите можеха да го заразят с нещо смъртоносно.

Мърсър бе ходил в Африка, познаваше хората там и не беше безразличен към страданията им. Бе видял ада на земята, докато беше в Руанда по време на гражданската война. Още усещаше костеливите крайници на децата, които бе носил до пунктовете за помощ, където борбата за храна и лекарства беше обречена битка. Мърсър бе виждал опустошенията, нанесени от болестите – холера, малария и СПИН. Бе наблюдавал как човешки скелети се влачат в редици, дълги няколко километра, за да избегнат една война и да попаднат в хватката на друга.

Тези образи обсебваха кошмарите му, но не го бяха подготвили за шестте снимки на масата пред него. Едната показваше възрастен мъж, който лежеше върху ръждясал бидон. Краката му приличаха на чепати вейки. Подивяло куче дъвчеше петата му, докато кръвта на човека изтичаше на земята. Другата беше на момиче, чието лице бе застинало в смъртта, докато униформени мъже чакаха на опашка, за да изнасят трупа ѝ. На третата имаше дете на неопределена възраст, което махаше към фотоапарата. Тялото му бе осеяно с гнойни рани – черни, течещи дупки в плътта, изсмукващи и малкото останали му жизнени сили.

Мърсър нямаше желание да погледне останалите три снимки. Това бяха изображения на най-страшното, което хората можеха да си причинят един на друг, и той почувства безсилието, което бе изпитал в Руанда. Нещастieto беше безкрайно и колкото и да се потапяше в проблема, положението си оставаше отчайващо. Той се ядоса и на фотографа,

който се бе скрил зад анонимността на фотоапарата си и не се бе намесил, за да помогне.

– Съжалявам, че трябваше да ги видиш, преди да обядваш – каза Хайд, но в гласа му не прозвуча нотка на извинение.

Целта на снимките беше да предизвикат определена реакция, Мърсър го разбра и се подготви за онова, което предстоеше.

– През 1989 година – продължи Хайд – НАСА и Американските военновъздушни сили изстреляха шпионски сателит с кодово име „Медуза“, който трябваше да бъде очите на отбранителната програма „Звездни войни“. Но се случи инцидент и сателитът се разби, преди да е обиколил дори веднъж Земята. Докато е паднал, фотоапаратите са направили серия от снимки. Тъй като заснетите райони не се смятат за стратегически важни и военновъздушните сили не са успели да настроят сателита, снимките са стояли забравени цяло десетилетие. Дори след като бе намалено нивото им на секретност, никой не им обърна внимание. Те показват предимно неясни, дори за създателите на системата гледки. Най-ясните фотографии показват днешна Северна Еритрея и Източен Судан.

Хайд извади от папката още снимки и ги сложи пред Мърсър.

Макар че бе запознат със сателитната фотография, Мърсър не бе виждал подобни изображения. Те бяха двайсет на брой и приличаха на рентгенови снимки. Сякаш гледаше под земята. Скалните пластове бяха показани в различни оттенъци на сивото, а подземните води представляваха ярки бели кръгове и спирали под призрачното изображение на релефа на повърхността.

– Тези снимки са от Северна Еритрея и показват дълбоките пластове под повърхността на земята. Докато „Медуза“ е паднал, компютърът на борда е изпълнявал предварително програмирани инструкции, увеличавайки мощността на фотографската си разделителна способност с всяка следваща снимка – обясни Хайд, докато Мърсър разглеждаше фотографиите, отбелязвайки разликите между тях. Все едно гледаше напречно сечение, изобразяващо последователните пластове.

Мърсър се изуми от способностите на сателита.

– Какъв е този „Медуза“, по дяволите?

– Възможностите му са далеч по-големи от това, което е представено тук. Когато видях снимките, и аз зададох същия въпрос. Човекът от военновъздушните сили, който ми ги показа, сравни „Медуза“ с медицински томограф или скенер, пред които традиционният рентген е нещо като отживелица от деветнайсети век. Говорим за най-сложната

апаратура, създадена от човека. Ако не се беше разбил, сателитът щеше да нареди Съединените щати на челно място в орбиталното наблюдение и събирането на разузнавателна информация.

– Изумително. – Мърсър нямаше представа накъде бие Хайд, но не можеше да потисне любопитството си. – Все пак не разбирам какво общо има това с мен.

– Ще ти покажа нещо и да видим какво ще кажеш. – Хайд извади още една снимка от папката.

Мърсър я погледна. Фотографията не се отличаваше от останалите, направени от сателита „Медуза“.

– Един от учените, участвали в създаването на сателита, е много запален по геологията. Обича да се нарича „скална хрътка“. Докато моделирал системата, той имал задачата да разработи компютърни симулации на потенциала на „Медуза“. Заради природните богатства на Южна Африка минно-геоложките компании са изучили подземните пластове и регионът е един от най-добре каталогизираните в света. Виждаш района около Кимбърли, Южна Африка, както би изглеждал, ако „Медуза“ бе използвал позитронната си камера.

Мърсър разбра и после го видя.

Първоначално известен като Могилата Коулсбърг заради малкия хълм в южноафриканската равнина, Кимбърли се бе разраснал в процъфтяващ град в началото на двайсети век, когато там бяха открити диаманти. За няколко години в саваната изникна град, откъдето произлизаха богатствата на бележити личности като Сесил Роудс и корпорацията „Де Беер“. Диамантите в Кимбърли отдавна бяха свършили, но в земята бе останала яма, широка и дълбока една миля. Това беше устието на така наречената рудна жила от кимберлит.

Кимберлит е името на вид перидотит, руда, съдържаща диаманти. Мърсър имаше в кабинета си голямо парче оттам, което пазеше за късмет. Двата минерала се срещат в комбинация като златото и кварца. Жилите от кимберлит стигат до недрата на земята и са съставени от разтопен материал, включващ диаманти, и се извисяват към повърхността под огромно налягане. Създадени в течната вътрешност на земята, диамантите представляват въглерод, който се различава от графита, използван за моливите, само по това, че природата е отделила повече време за топлинната обработка на атомите и ги е подредила в свършени кристали. Откакто за пръв път са били открити в Индия, диамантите имат силата да омайват хората и да тласкат народите към войни. Заслепяващата им красота е огледално отражение на алчността, а чистотата им – на

човешкото падение.

Мърсър сложи компютърната проекция на Кимбърли до една от снимките, направени от „Медуза“, и веднага забеляза десетина прилики между двете. Той не позволи на въображението си да се развихри, а ги разгледа повнимателно. Истината беше там. Сърцето му заби учестено и пръстите и дланите му се изпотиха от вълнение. Подобно откритие се правеше веднъж в живота и Хайд го бе сложил пред него. Заровената в дивата пустош жила от кимберлит много приличаше на откритите случайно залежи преди век и половина в Южна Африка. Мърсър погледна Хайд. Изуменото му изражение потвърди подозренията на заместник-държавния секретар.

– И някои от нашите хора мислят така. Ако в Еритрея има диамантена жила, това би означавало просперитет за една нация, която няма абсолютно никакви перспективи.

Мърсър потисна вълнението си и положи усилия гласът му да прозвучи безразлично.

– Това е интересно, но доколкото познавам района, никога не е имало признаци, че там могат да се намерят диаманти или техните маркиращи минерали. Не мога да кажа със сигурност, че Еритрея е претърсена основно, но едва ли подобна находка би останала незабелязана през последните сто години, особено след като страната беше под британска протекция след Втората световна война. Британците не биха пропуснали такова нещо.

– Но не са имали „Медуза“. Сателитът бе унищожен, преди да бъде настроен, затова не знаем на каква дълбочина е жилата, нито къде точно се намира. Може да е на хиляди метри под земята. Невъзможно е да се определи, освен ако не изпратим човек на място, за да проучи района и да види какви съкровища има там.

Въпреки нежеланието си, Мърсър бе заинтригуван от вероятностите. Той разсъждаваше прагматично и знаеше, че шансът показаното на снимката да е кимберлит е малък. И дори да беше кимберлит, по всяка вероятност жилата не съдържаше диаманти. Бяха открити много ялови жили. Или пък искрящото й съкровище бе отмито от ерозията през вековете, докато рудният пласт си бе проправял път към повърхността на земята. Група изследователи можеха да прекарат целия си живот, потящи се под лъчите на изгарящото слънце в дивата пустош, без да открият и следа от диаманти. „От друга страна...“

– Сега разбираш защо исках да говоря с теб – каза Хайд. – Трябва обаче да те предупредя, че най-доброто, с което разполагаме от

снимките, е район от триста квадратни километра в най-негостоприемния терен на планетата. Но аз вярвам, че ти ще откриеш жилата кимберлит и ще докажеш дали там има диаманти или не.

Хайд млькна, докато сервитьорът прибираще чиниите, после продължи.

– Освен това трябва да ти кажа, че до извоюването на независимостта си онази част на Еритрея е била свидетел на някои от най-ожесточените сражения през войната и е осеяна с четвърт милион противопехотни мини благодарение на съветските поддръжници на Етиопия. Там вилнеят и бандити от Судан. Само преди няколко месеца научих, че съвсем близо до центъра на района на издирването зверски е бил убит австрийски археолог.

– И това ли е част от агитацията? – Мърсър би трябвало да бъде разубеден от тези две предупреждения, но въпреки това интересът му нарасна. Той бе разговарял с Хари за необходимостта си от предизвикателство, преминаващо границите на обичайната му работа, и Хайд му го предлагаше.

– Не – усмихна се широко заместник-държавният секретар. – Просто исках да ти кажа всичко, което знам. Не желая да има тайни между нас. Мисията е рискована и трябва да си информиран, преди да вземеш решение.

– Защо не поверите тази задача на еритрейците? – попита Мърсър и повика сервитьора. Не знаеше дали Хайд е жаден, но той искаше още една водка.

– Уместен въпрос. Отговорът е много прост. „Медуза“ никога не е съществувал.

Мърсър го погледна озадачено.

– Военновъздушните сили ми дадоха тези снимки, но те още се смятат за секретни. Трябваше дълго да ги убеждавам да ми позволят да ти ги покажа, но няма начин да ги предоставим на чужда страна. Моят човек във Въоръжените сили не можа нито да потвърди, нито да отрече дали след „Медуза“ са били изстрелвани други сателити с подобни възможности. От съображения за националната сигурност тези снимки официално не съществуват.

Мърсър не каза нищо. Изчака Хайд да продължи, защото знаеше, че има друга причина. Мърсър бе общувал достатъчно дълго с високопоставени държавни служители от Вашингтон, за да знае, че истинските им мотиви са съвсем обикновени.

– Другата причина е политическото решение на моя кабинет. –

Хайд заговорнически се наведе напред. – Искам да поставя правителството на Еритрея пред свършен факт и да им дам не голи надежди за приказно съкровище, а точното местонахождение на диамантите, приблизителната им стойност и подходящите средства за добиването. Разбрах, че тази работа е занаятът ти. Искам да отидеш в Еритрея и да намериш жилата кимберлит, после да прецениш стойността на залежите и как да бъдат извадени диамантите от земята.

Мърсър продължи да мълчи. Беше сигурен, че Прескът Хайд го лъже и премълчава някои неща. Той не хареса заместник-държавния секретар по телефона, а сега го харесваше още по-малко.

– Ако се тревожиш за безопасността си, мога да ти кажа, че макар да нямам официално одобрение, доведох човек от посолството на Еритрея тук, във Вашингтон. Не се впуснах в подробности, само намекнах за вероятността там да има огромни минерални залежи, опипвайки почвата за евентуални възражения, ако поемем сами инициативата. Както се досещаш, планът ми беше приет радушно. Нямам разрешение от тяхното правителство, но успях да ти осигуря подкрепа – усмихна се Хайд. – Ако, разбира се, искаш да отидеш там.

– Намирането на жилата, ако изобщо е възможно, ще продължи месеци. Това е дълъг период, а времето ми не е евтино. Ще трябва да помисля. Ще ти отговоря след една-две седмици. – Нещо не беше наред. Хайд все още не му казваше всичко и колкото и да бе заинтригуван от проекта, Мърсър имаше лоши предчувствия. Видя как лицето на Хайд помръкна. – Проблем ли има?

– Не, но убедих съдружника си от Еритрея, че ще действаме бързо. Плановете вече са в ход.

Изведнъж ресторантът стана някак неуютен. Кожата му отново настръхна. Мърсър знаеше, че ще му бъде упражнен натиск, и вместо да откаже на Хайд по-късно, взе решение и стана.

– Тогава предполагам, че не съм подходящ за работата. Съжалявам. Знаем как да пазя национални тайни, затова бъди сигурен, че никой няма да научи какво сме обсъждали. Моля те, не се опитвай отново да се свържеш с мен.

Мърсър не беше много ядосан, че са го излъгали. Това можеше да се очаква от високопоставен държавен служител като Хайд. Но не искаше да губи повече време да го слуша. В тази история имаше таен замисъл, който Хайд не желаше или нямаше пълномощия да обсъжда. Причината нямаше значение за Мърсър. Можеше и да се дължи на професионално увреждане, но той знаеше, че предложението на Хайд не е

решение на проблема му.

Мърсър не обърна внимание на бизнесмена на масата до бара, който търсеше нещо в куфарчето си. Вътре бе скрит усъвършенстван самонасочващ се микрофон. Разговорът беше записан.

КОЛИДЖ ПАРК, МЕРИЛАНД

Касетофонът бе поставен в средата на малката маса от пластмаса, имитираща дърво. Около нея бяха наредени четири стола, на които седяха шефът на екипа и трима от членовете. Всички бяха чули записа само четирийсет и пет минути след като Мърсър бе излязъл от хотел „Уилард“.

– Някакви коментари? – попита Ибрихам, водачът на екипа.

– Прилича на провал – каза единствената жена сред присъстващите.

– Той няма да се хване на въдицата.

– Съгласен съм – рече друг член на екипа.

– Изненадан съм от подробностите, които Хайд му разказа – отбеляза най-опитният агент в екипа. – Последните двама, към които се обърна, чуха много по-малко от Филип Мърсър.

– Да – съгласи се водачът. – Но те нямат репутацията на Мърсър. Прочетох досието му. Научната му подготовка и професионалният му опит са безупречни. Изпълнявал е множество тайни мисии, първо през войната в Персийския залив, а по-късно по време на кризата в Хавай и миналата година, когато бе застрашен нефтопроводът в Аляска. Обзалагам се, че Хайд е избрал Мърсър още от самото начало, но пробва с другите двама, защото Мърсър беше зает.

– Какво да правим? – попита жената. – Доктор Мърсър очевидно не проявява интерес. Да изчакаме ли да видим кой е следващият в списъка на Хайд?

– Не. Трябва веднага да поемем инициативата. Вече изразходвахме една четвърт от бюджета си, а операцията още не е започнала. Налага се да се намесим по-активно. Ако няма резултати, може скоро да ни отзоват. А мисията е изключително важна и това не трябва да се случва – каза Ибрихам, който вече имаше план. – Мисля, че Филип Мърсър е човекът, който ни е нужен. Хайд не успя да го завербува с обичайните методи, затова ние ще използваме друга, по-груба тактика. Необходимо ни е нещо срещу Мърсър, нещо, което да го принуди да отиде в Еритрея, при това не само като агент на Хайд, но и като наш. От досието му научих, че няма семейство, но трябва да открием някакво слабо място, уязвимост, която да използваме. Ограниченията отпадат. Случаят става приоритетен. Мърсър трябва да бъде в Еритрея до две седмици.

– Искаш да кажеш, че оперативният ни периметър е широко

отворен?

– Да. Свободни сме да използваме всякакви средства, за да го принудим да приеме предложението на Хайд. Знаем, че Мърсър не би взел подкуп, защото е богат, но все трябва да има нещо, което да го убеди. Искам да го откриете. И да го използвате. Имате ли други въпроси? – Ибрихам видя, че всички са съгласни. – Добре. Залавяйте се за работа. Аз пак ще пороя в архивите, но се съмнявам, че ще намеря нещо повече.

Той освободи членовете на екипа, влезе в командната стая и затвори вратата след себе си. Включи компютъра и получи достъп до интернет. Очите му бяха съсредоточени в монитора, но мислите му бяха другаде.

Бе роден в семейство, което от деветстотин години живееше пред стените на Ерусалим и знаеше какво е традиция и саможертва. Когато беше млад, мнозина от приятелите му бяха християни и мюсюлмани, но родителите му бяха палестински евреи, които от поколения живееха в Свещената земя. Времето почти бе заличило различията в религиите. Но после започнаха конфликтите. След създаването на Израел първо кварталът на Ибрихам, а после и семейството му бяха разкъсвани от двойната си лоялност, раздвоявани между клана и Бог. Ибрихам също бе изправен пред дилема. От една страна, разпаленият палестинец в него кипеше от гняв, като гледаше народа си за пореден път изтикан от чужденци още от времето на завладяването му от Саладин преди петстотин години, а от друга, искаше неговите прокудени отвсякъде събрата евреи да имат държава, където няма да се страхуват от погроми и антисемитизъм.

Подобно на американците през Гражданската война, и семейството му бе раздвоено. Единият от чичовците му беше убит от друг по време на Интифадата, палестинското въстание, което избухна на Западния бряг и Газа през осемдесетте години на двайсети век.

Ибрихам се бе опитал да остане настрана от всичко това, но не след дълго също бе въввлечен в насилието. Повод стана убийството на любимата му братовчедка, млада жена с добри перспективи, която бе заклана от израелските сили за сигурност, защото се бе озовала на неподходящо място в неподходящ момент след демонстрация на ПЛЮ през 1989 година. Тогава Ибрихам грабна оръжие и започна нов живот на насилие. Загърбвайки морала, който го бе формирал, той съзнателно се превърна в онова, което ненавиждаше. Ибрихам стана терорист, мотивиран от избратената идея, че целта оправдава средствата.

– Ибрихам? – На прага на кабинета застана Йосиф, най-опитният член на екипа, ветеран, който бе видял много повече от другите, дори от Ибрихам.

– Влез, чичо. И ми спести разсъжденията.

Йосиф седна толкова близо до племенника си, че коленете им се допряха.

– За какво мислеше?

– За насилието и смисъла му.

– Насилието няма смисъл, а е инструмент като ралото, трактора или автомата АК – 47.

– Знам, но се питам за същността му.

Йосиф се усмихна снизходително. Той бе обучил Ибрихам след смъртта на братовчедка му, но младият мъж продължаваше да задава въпроси. Йосиф се гордееше, че Ибрихам не е от безмозъчните тъпаци, които сляпо изпълняват заповеди.

– Насилието няма същност. Само хората притежават такова нещо. И макар че идеалите на човечеството призовават за мир, ако сме заплашени, насилието е единственият избор. Тогава същността му става наше вътрешно убеждение. Използваме го за самозащита и това е естествено, но ако го използваме, за да убиваме, без да разсъждаваме, тогава нашата същност се превръща в унищожителна сила.

– А използването на насилие срещу Мърсър?

– Оправдано е. – Йосиф дори не се замисли по въпроса. – Особено след като чуеш каквото имам да ти казвам.

Не исках да го споменавам пред другите, а да го споделя първо с теб. Докато Мърсър разговаряше с Хайд, аз прегърсих дома му. Нямах много време да прегледам всичко, но научих достатъчно, за да изпитвам някои подозрения.

– Продължавай.

– Алармената му система е хубава и осигурява защита, но не и срещу най-добрите в занаята. – Йосиф се усмихна и в краищата на черните му, хлътнали очи се появиха бръчки. – Трябва да призная, че съм твърде стар, за да слизам по стълбища, използвайки перилата.

– Какво намери?

– Склад от оръжия в килера. Картечен пистолет „Хеклер и Кох“, автоматичен пистолет „Берета 92“, амуниции, димни и осколъчни гранати, прибор за нощно виждане и няколко блокчета пластичен взрив. Наличието на тези неща е обезпокоително.

– Сувенири от мисии за американското правителство?

– Така предположих и аз, но щом ги е запазил, вероятно ще ги използва отново. – На лицето на Йосиф се изписа безпокойство. – Оръжието и фактът, че Мърсър очевидно умее да си служи с тях, повишават значително риска, когато мислим какви действия са необходими, за да го принудим да отиде в Еритрея.

– Но това няма да ни попречи.

– Смятам, че трябва бъдем изключително предпазливи. Инстинктите ми подсказват, че Филип Мърсър знае много повече, отколкото може да се научи от досието му в компютъра.

Ибрихам се замисли върху думите му.

– И още нещо. В тефтерчето на Мърсър видях служебния и домашния номер на Ричард Хена, шефа на ФБР. Мисля, че в познанството им има личен елемент, произлизащ от мисия в миналото.

Това разкритие разтърси Ибрихам.

– В момента не мога да направя нищо по този въпрос. – Гласът му се засили, когато в съзнанието му проблесна образът на целта им. – Онова нещо е там, чичо, чака в африканската пустиня, заровено от хиляди години, и ние ще го вземем. Символът на нашия народ, разпръснат по целия свят, връзката с Бога, която ще направи вярващи всички. Дори да е приятел на Хена, мислиш ли, че Мърсър ще застане на пътя ни?

Йосиф остана доволен, като видя пламъка в очите на племенника си. Това щеше да бъде последната му мисия. Веднага се бе съгласил да дойде, за да помогне на Ибрихам. Никой от другите не знаеше, че са роднини.

– Не.

АРЛИНТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Въпреки онова, което бе казал на Хайд, Мърсър не преставаше да мисли за разговора им. Веднага щом се прибра вкъщи, той започна да преглежда справочници и огромни количества информация в интернет. Мръкна се и градът остана осветен само от розовата светлина на уличните лампи, но Мърсър не забеляза кога денят е преминал в нощ. За мнозина подобно проучване би било досадно, но той се забавляваше. Търсенето на някой факт неизменно водеше до безброй други насоки на издирване и това поддържаше интереса му. Беше лесно да се изгубиш в такъв поток от информация, но Мърсър пресяваше безползните данни и подбираше важните елементи. Това беше дарба, от която той се възползваше максимално.

Последният му доклад до „Юкон Коул“ стоеше забравен в компютъра. Мърсър го прегледа, търсейки нещо, което да потвърди съществуването на диамантена жила в Северна Еритрея.

Но не намери нищо. Никъде не се споменаваше за залежи от кимберлит. Еритрея се намирал в края на Големия подводен риф и макар че преди милиони години там бе имало активна вулканична дейност, нямаше признаци за наличието на диаманти. Не беше открит нито един от маркиращите минерали, нито алувиални камъни изхвърлени от реки или потоци. Нямаше дори намек, че в Еритрея съществува диамантена жила.

Но сателитните снимки показваха друго. Мърсър не можеше да отрече, че те приличат много на компютърните проекции на околностите на Кимбърли. Може би за тази прилика имаше стотици причини, вероятно грешка в моделирането, но той не можеше да се отърси от мисълта, че Хайд има право и там наистина съществува неразкрита жила кимберлит.

Мърсър се стъписа от силното си желание предположението да е истина. Не бе ходил в Еритрея и не познаваше еритрейците, но искаше това да е вярно заради тях. Искаше го и заради себе си. От цяло десетилетие не бе откривана жила кимберлит и Мърсър искаше да бъде човекът, който ще намери следващата. Признаваше, че мотивите му са по-скоро егоистични, отколкото благотворителни, но ако успееше да намери диаманти, всички щяха да спечелят.

Той продължи да търси улики, но информацията сочеше, че Хайд греша. Но въпреки научната си подготовка, Мърсър продължи да

издирва доказателства, потвърждаващи теорията на заместник-държавния секретар, вместо да развие хипотеза от събраните факти. Не можеше да се отърси от чувството, че Хайд има право.

Мърсър бе установил, че е постъпил правилно, като е отхвърлил предложението. Следобед се бе обадил на Дик Хена, но директорът на ФБР беше в Ню Йорк и Мърсър разговаря със заместничката му Мардж Доил. Тя разказа за миналото и бъдещето на Хайд, което не изглеждаше много светло.

Прескът Хайд произхождаше от семейство, работило за американското правителство от времето на написването на Конституцията. Семейството Хайд бе играло важна роля във всеки важен повратен момент в американската история, от Войната за независимост, Гражданската война и преустройството до развитието на Съединените щати като суперсила през четирийсетте и петдесетте години на миналото столетие. Баща му бе служил при Айзенхауер, докато бе върховен главнокомандващ на съюзническите сили, а по-късно президент, при Алън Дълес през първите му години в ЦРУ и при Аделай Стивънсън в Обединените нации.

Прескът Хайд се бе оказал единственото разочарование в семейството. Той едва се крепеше на сегашната си длъжност като заместник-държавен секретар, на която бе назначен по-скоро от непотизъм, отколкото заради лични заслуги. Хайд се бе показал некадърен, докато за кратко време бе оглавявал отдела за Африка в Държавния департамент. Той не бе обърнал внимание на признаците за преврат в Замбия предишната година и така бе обидил посланика на Южна Африка, че човекът се бе върнал в родината си за две седмици в знак на протест.

Мърсър подозираше, че ако не беше от фамилията Хайд, Прескът отдавна щеше да бъде уволнен, и се запита колко време му остава. Президентът се интересуваше повече от външната, отколкото от вътрешната политика и искаше да работи с най-способните хора. Мърсър предположи, че ако Хайд направи още един гаф, ще бъде изхвърлен от Държавния департамент.

Но ако успееше в Еритрея, Хайд не само щеше да спаси неуспешната си кариера, но щеше да прибави името си към пантеона на славните си предшественици. Ето защо мотивите му бяха по-скоро лични, отколкото професионални, и Мърсър се зарадва, че е отказал предложението му. Би било глупава да се забърка с човек, който рискува, за да спаси рухващата си кариера.

В осем вечерта Мърсър изключи компютъра. Очите му пареха от умора, а стомахът му къркореше от глад. Може би когато му останеше

време, щеше отново да се занимава с Еритрея, но засега трябваше да прогони от съзнанието си мисълта за това. На другия ден трябваше да работи върху доклада си за „Юкон Коул“.

Той отиде в кухнята, извади пакет замразена храна и го сложи в микровълновата фурна, после влезе в банята и дълго стоя под душа.

Нахрани се, използвайки пластмасова вилица, изхвърли опаковката и тръгна към „При Дребоська“.

Както обикновено, Пол Гордън по прякор Дребоська стоеше зад бара. Ниският бивш жокей напълни чаша с водка, преди Мърсър да прекося бара и да седне до прегърбения Хари Уайт. В заведението имаше още неколцина клиенти.

– Някъде четох, че хората, които пият във вторник, са пияници или алкохолици – подхвърли Хари, поглеждайки Мърсър.

– Каква е разликата?

– Алкохолиците трябва да се лекуват.

– И това го казва човек, който смята, че алкохолът е липсващото звено в хранителната верига? – усмихна се Мърсър. – Изтъркана шега, Хари.

– Какво искаш? Аз съм стар човек.

– Още ли си потиснат?

– Не. – Хари запали цигара. – Разрових се в душата си и осъзнах, че щом още съм жив, макар да не искам, ще трябва да го приема. Повечето ми познати, които стигнаха до осемдесет, никога не са се забавлявали. Седяха в старческите домове и се оплакваха колко по-добре са се чувствали на млади години. Но аз още се чувствам добре и ще се възползвам от това, по дяволите. Дребоськ, донеси на приятеля ми още едно питие и го запиши на сметката ми.

– Господи. – Пол Гордън вдигна ръце театрално. – Ти наистина умираш, нали? Черпиш Мърсър, само защото се надяваш да пукнеш, преди да платиш сметката си.

На третото питие Дребоська седна да пие при тях и Мърсър им разказа за срещата си с Прескът Хайд и за проучванията си. Той завърши, като каза, че няма факти, които да доказват съществуването на жила кимбер-лит в Северна Еритрея.

– Фактите са подкрепяли божествения произход на човека, докато Дарвин не е измислил теорията за еволюцията, нали? – отбеляза Пол Гордън.

– Да – предпазливо отговори Мърсър, защото знаеше, че не трябва да подценява интелекта му.

– Сега на креационистите им остана само вярата, а тя е достатъчно, ако вярваш. Трябва да се запиташ дали вярата ти във фактите за онази диамантена жила е достатъчно силна, за да отхвърлиш доказателствата, които още не си намерил.

– Не е същото, Пол, и ти го знаеш.

– Ти, разбира се, имаш право. Но на гръцки думата атом не означава ли неделим? А учените не доказаха ли, че атомът се дели на протони, неутрони и електрони и всяка от тези частици се дели на още безброй „неделими“ частици?

– Искаш да кажеш, че още не знам всичко?

– Не би ни разказал всичко това, ако не вярваше, че там има диаманти. И искаш да те разубедим да отидеш да ги търсиш – намеси се Хари.

– Не искам да ги търся, поне не за Прескът Хайд, но нещо ми подсказва, че в Еритрея има големи залежи.

– Тогава какво смяташ да правиш? – попита Хари.

– Да пия, докато избия от главата си тази глупава идея.

– Добре го каза – съгласи се Хари и изпи остатъка от бърбъна си.

След около половин час Пол Гордън изведнъж погледна към вратата на бара и очите му се отвориха широко от изумление. Мърсър се обърна да види кой е влязъл. На прага стоеше жена, висока почти метър и осемдесет, слаба и облечена в широк бял панталон и светлосива блуза. На врата ѝ бе завързан бял пуловер, за да я предпазва от хладния въздух. Тя не беше нито бяла, нито чернокожа, а съчетаваше най-хубавите черти на двете раси. Кожата ѝ имаше цвета на мляко с кафе. Гъстите ѝ с червеникав оттенък коси падаха свободно на раменете. Лицето ѝ беше като изваяно, с високи скули, голямо чело и кафяви очи.

Дребосъка онемя.

И Мърсър беше заплепен.

Хари изпи питието си и остави празната чаша на бара, без да обръща внимание накъде са насочили взор приятелите му.

– Дребосък, налеј ми още едно и го запиши на сметката на Мърсър – рече Хари и чак тогава забеляза, че Пол гледа над рамото му, и се обърна. – По дяволите.

Жената се усмихна поласкана, макар че според Мърсър беше стеснителна. Той не можеше да откъсне очи от нея. Беше невероятно красива и привлекателна. Докато я гледаше, Мърсър изпита непознато и приятно усещане.

Тя тръгна към бара, движейки се грациозно като балерина.

Стройните ѝ бедра се поклашаха предизвикателно за удоволствие на тримата мъже.

– Добър вечер. – Трудно беше да се определи акцента ѝ, но гласът ѝ беше мелодичен. – Търся Филип Мърсър. Той не беше в дома си и ми казаха, че понякога идва тук. Виждали ли сте го?

Хари се съвзе пръв и проговори.

– Да, аз съм Филип Мърсър. Какво мога да направя за вас, красива госпожице?

Тя се ръкува с него.

– Доктор Мърсър, аз съм Селоме Нагаст от посолството на Еритрея. Днес трябваше да бъда на срещата ви с Прескът Хайд.

– Убеден съм, че присъствието ви щеше да украси безрезултатния ни обяд – рече Хари, като я гледаше похотливо.

Мърсър се замисли дали да не сложи край на шегата.

– Съжалявам, но не можах да дойда. Бил ми разказа какво се е случило и ако нямате нищо против, бих искала отново да поговорим за нашия случай, този път от страната на народа на Еритрея, на когото можете да помогнете.

– Госпожице Нагаст – намеси се Мърсър, усещайки че ѝ става неудобно от сластолюбивите погледи на Хари – Аз съм Мърсър. Това е приятелят ми Хари. Той страда от раздвояване на личността. Точно преди да влезете, се мислеше за Рита Хейуърт.

Селоме Нагаст съвсем не се смути.

– Приятно ми е да се запознаем, госпожо Хейуърт. Ваша почитателка съм, откакто гледах „Гилда“ по телевизията.

Хари придоби такъв вид, сякаш щеше да убие Мърсър.

– Пошегувах се – засмя се той. – Но Мърсър побърза да сложи край на закачката и ще трябва си плати. Да ви почерпя ли нещо, госпожице?

– Да, благодаря. Бяло вино.

– На такова място? – учуди се Дребосъка. – Трябва да сте авантюристка.

Той извади осемгодишно френско шардоне от личния си запас.

– Да седнем в някое сепаре – предложи Мърсър и си взе ново питие.

Селоме Нагаст седна до него на коженото канапе под прозореца с мръсни, опушени стъкла. Вместо да се запита как се е озовала в „При Дребосъка“ и защо в досието му е споменато, че посещава този бар, той започна да говори веднага щом се настаниха.

– Цял следобед мислих за предложението на Хайд и не съм

променил решението си. Съжалявам, госпожице Нагаст, но трябва да откажа. Не мога нито да отхвърля, нито да докажа онова, което видях на снимките, но не вярвам, че в Северна Еритрея има диаманти.

– Защо сте толкова сигурен?

– Не съм сигурен, но вие и Хайд нямаше да се обърнете към мен, ако не ценяхте мнението ми. Отдавна съм в този бизнес и проучването, което извърших днес, показва, че във вашата страна няма диамантено находище. Проектът ме заинтригува, но изследователската работа не си заслужава.

– За пари ли става дума? – язвително попита Селоме Нагаст. – Знам, че експертната ви оценка струва скъпо, но ние сме в състояние да ви платим най-малко за шест седмици работа.

Мърсър сви рамене.

– Ако планирате шестседмично проучване, веднага ще ви спестя и парите, и разочарованието. Времето не е достатъчно. Районът обхваща неколкостотин квадратни километра и трябва да бъде претърсен сантиметър по сантиметър. Който и да води експедицията, дори да има целия късмет на света, може да очаква резултати едва след няколко месеца.

– Срокът може и да е кратък, но парите са от нас. Пък и имаме чувството, че проектът си заслужава разходите.

Докато я слушаше, Мърсър установи, че вниманието му е привлечено от движенията на устните ѝ и начина, по който оформят всяка сричка. Тя наистина беше пленителна. Мерна му се подозрението, че Селоме Нагаст може да е примамка, но сетне прогони тази мисъл. Красива жена като нея би направила подобен ход твърде очевиден.

– Защо шест седмици?

– Снимките показват, че жилата е близо до границата ни със Судан. Дори с най-добрата охрана, смятаме, че можем да опазим екипа от мародери само шест седмици. Районът е един от най-опасните в Африка. Сигурно сте чули за археолога и водача му, които бяха убити там преди няколко месеца.

– Хайд спомена за това. Вижте, вие и той разполагате с достатъчно информация и без да показвате снимките от „Медуза“. Защо не се свържете с някоя от големите минно-геоложки проучвателни компании в Канада или Европа? Защо не ги помолите да намерят жилата?

– Мислихме за това. Но на този етап всяка сделка би била катастрофална. Минно-геоложките компании предпочитат да сключат сделки, които облагодетелстват само тях, те оставят малко в страните, където работят. Ако се обърнем към някоя от тях, ще се наложи да

разкрием твърде много. Вижте какво се случи в Южна Африка и Намибия. От десетилетия парите от техните мини пълнят джобовете на европейците, а не на местното население. Ще бъдем в по-изгодна позиция да се пазарим, ако сами открием жилата.

– Напълно съм съгласен с вас. Ако там има диаманти, вие ще бъдете в уникалното положение да се поучите от другите африкански нации, които раздадоха богатствата си или видяха как корумпирани държавни служители ги ограбват. Но ще повторя, че ако имате сериозни намерения да търсите жилата, трябва да дадете на експедицията една година и да утроите бюджета. Така ще бъдете сигурни.

Селоме Нагаст се намръщи.

– Това е невъзможно.

– Тогава се откажете от идеята и използвайте парите, които ми предлагате, за да помогнете на народа си. Върнете част от бежанците от лагерите в Судан в родината им и с парите създайте някаква индустрия в Еритрея. Или ги дайте на Обединените нации, за да получите после помощ от тях, по дяволите. Каквото и да решите, парите ще бъдат изразходвани по-добре, отколкото ако финансирате предварително обречена на неуспех геоложка експедиция, която почти със сигурност ще се провали.

Мърсър нямаше намерение да бъде толкова груб, но искаше да приключи разговора колкото е възможно по-бързо. Той беше омаян от Селоме Нагаст и решителността ѝ, но знаеше, че тя се заблуждава. Същност и Мърсър се бе поддал на заблудата. Бе изгубил цял ден, за да търси диамантената жила, защото искаше залежите да съществуват. Видя как очите на Селоме помръкнаха и испита желание да хване ръката ѝ, за да я утеши.

– Няма да се откажем – с изненадваща твърдост заяви тя.

– Желая ви успех. Съжалявам, че не мога да ви помогна.

Селоме Нагаст стана, но Мърсър не можеше да ѝ позволи да си тръгне след такава неприятна забележка. Той протегна ръка и докосна китката и.

– Вижте, може и да греша. Може би в Еритрея се намират най-големите диамантени залежи в историята, но трябва да се подготвите за разочарование. Проучването ще продължи дълго.

– Доктор Мърсър, никой от нас не е толкова наивен, колкото мислите. Да, ще бъде трудно, но това не означава, че не трябва да опитаме.

Селоме Нагаст излезе от бара. Мърсър се върна при Хари и попита:

– Чу ли?

– Да. Не смяташ ли, че беше малко груб? Преди тя да дойде, ти мислеше, че съществува вероятност в Еритрея да има диаманти.

– Знам, но грешах. Докато разговарях със Селоме, осъзнах, че само се надявам, също като нея и Хайд. Ако не наемат някой от големите минно-геоложки концерни, най-добре е да забравят за идеята си. – Мърсър отказа на предложението на Дребосъка да изпие още една водка. – Те живеят в една от най-бедните страни в света, а искат да похарчат милиони долари за проект с шанс едно на хиляда. Това не е правилно и мисля, че госпожица Нагаст го разбира.

– Защо смяташ така?

– Заради шестте седмици, които тя спомена. Не вярвам на причините за бързането. Еритрея е независима страна от няколко години, а диамантите са там от неколкостотин, така че защо са се разбързали? Мисля, че нямат пари за по-продължително проучване. Освен това смятам, че не ми казват всичко. Прескът Хайд и прелестната Селоме Нагаст крият нещо от мен. Не знам какво и всъщност не ме интересува. Приключих с тази история.

Мърсър бе ставал свидетел на подобни експерименти десетки пъти, особено в Африка. Вместо да се дадат, за да се помогне на хората, парите се похарчваха за някой грандиозен проект, който обикновено не се довършваше или скоро се изоставяше. Той мразеше подобно разхищение и нямаше да си позволи да участва в такова нещо. Хрумна му да се обади на познатите си от минно-геоложката индустрия и да се опита да ги изнуди. Това беше най-доброто, което можеше да направи, за да спести парите на Еритрея.

– Въпреки всичко утре ще продължиш с проучването си, нали?

– Не. Ще довърша доклада си за „Юкон Коул“, както обещах, и ще потърся друг проект. Ако в Еритрея има диаманти, няма да ги намеря аз.

Сутринта Мърсър взе вестника и чашата черно като катран кафе и чак после забеляза пакета, оставен на лакирания плот. Пликът не беше там миналата нощ. Усети как в жилите му изведнъж нахлу адреналин. В дома му бяха влизали и преди. Всъщност преди година дори бе убил евентуален убиец. Но фактът, че някой бе проникнал, докато Мърсър спеше, бе много по-обезпокоителен. Той потисна надигащата се паника.

Провери къщата си, за да се увери, че е сам, върна се на бара и тръпнейки, протегна ръка към пакета. Бързо отхвърли първата си мисъл, че вътре има бомба. Ако някой искаше да го убие, можеше лесно да го направи, докато спеше в леглото. Куршумът, изстрелян от пистолет със заглушител, беше много по-ефикасен от взривно устройство. Хрумна му

да се обади на полицията, но ако в плика нямаше бомба, значи имаше послание, предназначено лично за него, което не искаше друг да вижда. Без да обръща внимание на факта, че може да унищожи важно доказателство, той отвори пакета и извади видеокасата. Стомахът му се сви, защото предположи какво е съдържанието ѝ.

Сложи касетата във видеото и включи телевизора. Образът, който се появи на екрана, смрази кръвта му.

Хари Уайт седеше гол на дървен стол. Китките и тесният му гръден кош бяха завързани със сребристо тиксо. На гърдите му бяха прикрепени електрически жички, а около устата и насинените му очи личаха дълбоки охлузвания. На лицето му бе изписан ужас. Върху коленете му лежеше сутрешният брой на „Вашингтон Пост“. „Господи, датата на вестника означава, че те са били в дома му само преди половин час“ – стъписа се Мърсър.

Хари най-после заговори. В дрезгавия му глас прозвуча молба. Думите му сякаш бяха написани предварително.

– Мърсър, хванаха ме снощи, докато излизах от бара. Не знам кои са, но намеренията им са сериозни. – Сякаш за да докаже твърдението му, на екрана се появи ръка, която го удари. Хари се съвзе след няколко мига. Гърдите му се повдигаха от страх и болка. – Искат да отидеш в Еритрея и да намериш диамантената мина, иначе ще те убият. Нямаш избор. Ако разберат, че не смяташ да отидеш там, ще хвърлят части от тялото ми на стъпалата ти и накрая, след две седмици, ще видиш главата ми.

Хари млъкна. Зачервените му очи се съсредоточиха за секунда в нещо зад камерата, сякаш слушаше някого. После се чу друг глас, преправен от електронно устройство.

– Доктор Мърсър, послушай приятеля си. Не искаме да го убиваме, но откриването на мината е твърде важно за нас, за да се тревожим за смъртта на един старец. Имаш шест седмици да изпълниш задачата. Ако не успееш, Хари Уайт ще бъде убит. Ако се опиташ да ни намериш, пак ще го убием. Ако кажеш на някого за случилото се, Хари Уайт ще умре. Животът и смъртта му са в твоите ръце.

На екрана се появиха двама мъже, лицата им оставаха в сянка и не се виждаха. Единият уви ръце около тялото на Хари, а другият застана от едната му страна. – Ще поддържаме връзка периодично, когато пристигнеш в Еритрея – монотонно продължи гласът. – Щом намериш диамантите, няма да казваш на никого, освен на нас, инак приятелят ти ще бъде жестоко изтезаван преди екзекуцията.

– Чуй ме, Мърсър – извика Хари. – Не съм герой. Не искам да умира. От няколко часа не съм пушил и вече започвам да треперя. Направи каквото искат, за Бога! Убий шибания президент, ако се налага, само ме измъкни от тази бъркотия.

Единият мъж сграбчи пръста на Хари и го изви. Болка изкриви чертите на лицето на стареца. Той извика и от устата му потече слюнка. Видеозаписът свърши.

Мърсър почувства страх. Той отново си представи Тори на перона и видя как главата ѝ експлодира, а после убиецът слага край на живота си. Мърсър не можа да направи нищо. Нямаше значение, че се намираше на чети-рийсет метра, във вагона, защото стрелецът бе увил ръка около гърлото на Тори и бе допрял пистолета до ухото ѝ. Мърсър бе парализиран от страх и сега отново се вцепеняваше. Страхът го прикова към бара и той се опита да го преодолее. Навремето беше безпомощен и се бе заклел това да не се случва никога повече. Но оттогава само Мърсър бе изпадал в опасни ситуации, а не някой, когото обичаше. Не и Хари. Мърсър се почувства като хванат в капан. Не владееше положението и това беше най-лошото от всичко. Не можеше да откъсне очи от тъмния екран на телевизора. Съзнанието му отказваше да приеме онова, което току-що бе видял.

А после го обзе гняв и Мърсър се вкопчи в него и започна да разсъждава. Гневът беше нещо, което можеше да контролира, да насочва и да използва. Той сви юмруци, докато кожата на кокалчетата му се опъна. Хари беше в беда. Хари бе спасил живота му и му бе приятел отдавна, дори нещо като баща. Мърсър изпита вина, защото ако не му беше приятел, сутринта Хари щеше да се събуди в леглото си със зачервени от снощното пиянство очи, но нищо по-лошо нямаше да му се случи. Чувството за вина също беше необходимо, защото фокусираше гнева на Мърсър. И ако бяха достатъчно силни, гневът и вината можеха да смажат страха.

След пет минути разумът надделя над чувствата и това му позволи да измисли план за действие. Първо трябваше да разбере кой е отвлякъл Хари. Мърсър се сети за Прескът Хайд. Знаеше, че Държавният департамент поддържа тайни екипи за подобни действия. Залавянето на Хари и деактивирането на алармената система в дома на Мърсър беше детска игра за тях. И все пак, Мърсър не им трябваше толкова много. Имаше десетки хора от неговия калибър, които можеха да извършат проучването в Еритрея. Селоме Нагаст? Не, тя беше на страната на Хайд. Тогава кой?

Мърсър нямаше представа, но беше сигурен, че е в играта. Все още имаше възможности за избор, например да отиде при Дик Хена, но знаеше, че ако иска да спаси Жари, трябва да замине за Африка. Някой разполагаше с експерти взломаджии, похитители и вероятно с убийци. Мърсър беше отговорен за Хари и щеше да направи каквото трябва, за да го измъкне невредим. Не искаше да мисли какви ще бъдат последиците, ако жилата кимберлит не съществува.

АРЛИНТЪН, ВИРДЖИНИЯ

Мърсър не знаеше дали телефонът в дома му се подслушва, затова прекара деня в разхвърляния кабинет на Дребосъка, стая, не по-голяма от телефонна кабина и облепена със снимки от конни надбягвания. Докато работеше, Пол му донесе кафе и сандвичи. Мърсър му разказа всичко и бившият жокей се съгласи, че в подобна ситуация замесването на полицията не е правилен ход.

После се обади на Дик Хена и двамата се уговориха да се срещнат по-късно вечерта. Мърсър подозираше, че ще го следят, но имаше план как да се отърве незабелязано от „опашката“. Голяма част от работата, която свърши следобед, можеше да бъде извършена в дома му, но той не искаше да го наблюдават, докато се подготвя да замине за Африка. Освен това някои подробности държеше да запази в тайна. Малко след четири Мърсър беше готов да съобщи на Селоме Нагаст и Хайд, че ще замине за Еритрея.

– Посолството на Еритрея – със силен акцент каза секретарката. – С кого желаете да говорите?

– Селоме Нагаст, моля.

– Съжалявам, сър, но тук няма човек с такова име – отговори жената, след като провери в указателя.

– Сигурна ли сте?

– Да, абсолютно, сър.

– Възможно ли е тя да работи в посолството, но телефонът ѝ да не е вписан в указателя?

– Имаме нова система с телефонни секретари и дори временните служители могат да получават съобщения.

– Благодаря.

Мърсър се запита дали не бе отхвърлил прибързано Селоме Нагаст като участник в отвличането на Хари, после се обади на Прескът Хайд.

– Изненадан съм, че те чувам, Мърсър. Вчера заяви, че не се интересува от инициативата ни.

– Да речем, че промених решението си. Ще изпълня молбата ти и исках да си първият, който ще го научи. – Мърсър не спомена за Селоме. На този етап всяка информация, с която разполагаше, беше оръжие, а още не бе дошло време да го използва. – Вече започнах да работя по проекта. Поръчах от Южна Африка да изпратят тежка техника, три

булдозера, два големи екскаватора, шест камиона и един багер с хидравлична кофа. Техниката е наета за шест месеца с изключение на багера, който Еритрея ще трябва да купи.

– Чакай малко. Селоме е при мен и слуша разговора ни, но клати глава.

– Не съм упълномощена да одобря поръчката, доктор Мърсър. Много е скъпо – обади се Селоме.

Мърсър предполагаше, че тя ще бъде при Хайд, и този факт затвърди подозренията му.

– Вие двамата настоявахте за проекта. Ако искате да постигнете резултати, трябва да направите каквото кажа – тросна се Мърсър. – Вие поставихте срока от шест седмици. Сключих добра сделка с наемането на съоръженията и мога да получа изгодна цена за багера, след като приключим работата с него. Това ще ви спести няколко милиона долара. Провървя ви. Отначало смятах да закарам в Еритрея екскаватор за четирийсет милиона долара, но ще загубим много време, докато го монтираме.

Багерът ще бъде сглобен за две седмици.

– Не разбирате. Не можем да го направим така – възрази Селоме. – Не мога да гарантирам безопасността ви, ако ще представлявате такава очебийна мишена.

– Докато пристигне оборудването, ще съм намерил най-доброто място, така че ще трябва да охранявате само един лагер. Доколкото разбрах, почти всеки еритреец над трийсет години има военна подготовка, затова сигурно ще набавите надеждна охрана. Когато започна същинското проучване на залежите, ще бъда сам, и няма да е необходимо да се тревожите за мен.

– Не искаме да бием на очи – настоя Селоме.

– Знаеш какво има предвид тя – намеси се Хайд. – Малък екип, минимално оборудване и максимална секретност. А ти искаш цяла армия.

– Точно така – отсече Мърсър. – Опитах се да го кажа и на двама ви. Селоме, вие казахте, че правителството ви не желае да се включва в минно-геоложките проучвания, а само да контролира работата, нали? Каквито и да са намеренията ви обаче, аз ще ръководя нещата. Аз ще докарам техниката и хората, които подбера. Ако не ви харесва и не сте го очаквали, проблемът е ваш.

– Изненада ни, Мърсър – обади се Хайд. – Трябва ни време да обмислим всичко това.

– Имате време до петък. Тогава ще отлетя за Еритрея. Смятам да

бъда в Асмара в събота сутринта, а в района на търсенето – не по-късно от понеделник. Трябва да обсъдим много неща, преди да замина, но това може да почака до утре. Засега започнете работа по осигуряване подкрепата на местното население. Ще ми е необходима, щом пристигна в страната.

– Ами ако послушахме предишния ви съвет и се откажем от проекта?

– Тогава ще повикам неколцина приятели и до месец Еритрея ще бъде разкопана от единия до другия край. Имам връзки и гарантирам, че страната ви ще бъде разорана и вие няма да можете да направите нищо. Утре пак ще говорим.

Мърсър затвори. Беше се задъхал. Излагаше на риск живота на Хари Уайт, като блъфира пред Хайд и Селоме Нагаст, и това го накара да се разтрепери. Нервите му бяха опънати до скъсване. Той набра друг номер.

– Медицински център „Найт“ – отговори секретарката.

– Тери там ли е?

– Доктор Найт е с пациент. Да му предам ли да ви се обади?

– Той играе видеоигри в кабинета си. Позвънете му и му кажете, че го търси Мърсър.

След минута се чу гласът на Терънс Найт.

– Страхотен момент избра, Мърсър. Бях на последното ниво на „Съдба“ и трябваше да убия само още двама души.

– Последния път, когато се обадох, положението беше много по-неприятно. Прекъснах половия ти акт с една от медицинските сестри.

– Да. Седмица по-късно тя ме съди за сексуален тормоз, след като разбра, че броят на сперматозоидите в семенната ми течност е твърде малък, за да забременее.

– Точно това харесвам у теб, Тери. Извратеното ти внимание към детайлите. – Мърсър се засмя за пръв път през деня. Тери Найт му беше личен лекар, откакто се премести във Вашингтон. – Пак ще ходя в Африка. Трябват ми гама глобулин и ваксина против холера и мисля, че съм готов за още една имунизация против тетанус. Ще се нуждая и от хапчета против малария за няколко месеца.

– Обичам пациенти, които знаят какво искат. Ще те имунизирам и против полиомиелит. Центърът за контрол върху заболяванията в Атланта разпространи предупреждение, че болестта върлува в по-голямата част от континента. Щом си тръгнал за Африка, ще добавя и кутия с презервативи. Съмнявам се дали ще ти провърви, затова преди да се

върнеш оттам, дай ги на някой лекар. Нещо друго?

Мърсър отново се засмя.

– Да. Пригответи ми медицински комплект за първа помощ и ми напиши рецепта за морфин и антибиотици.

– А не искаш ли дефибрилатор и преносим скенер? – пошегува се Тери.

– Засега не, може би по-нататък. Утре ще дойда по някое време за имунизациите.

– Аз съм лекарят и аз ще кажа кога да дойдеш.

– Продължавай да играеш „Съдба“, Тери.

– Познанството ми с теб е съдба.

Мърсър разтърка очи. Трябваше да се сети за милион детайли, но мислите му непрекъснато се връщаха към Хари. Уайт беше костелив орех и ветеран от войната, но вече беше на осемдесет години. Мърсър се съсредоточи върху онова, което вероятно преживяваше приятелят му, и използва гнева, за да прогони изтощението и да се опита да разсъждава трезво.

Дребосъка подаде глава в стаята.

– Как си?

– Бил съм и по-добре.

– Знам какво имаш предвид. Съзнаваш ли, че днес е първият ден от дванайсет години, когато Хари не е тук? Господи, едва сега, когато го няма, разбрах колко много го обичам.

– Хари е жив, Пол. Ще го доведе. Каквото и да се случи – заяви Мърсър, но обещанието му прозвуча неубедително.

След като Мърсър затвори телефона, Прескът Хайд и Селоме Нагаст се спогледаха. И двамата мислеха за едно и също. Кабинетът на Хайд във Фоги Ботъм беше добре обзаведен, с картини и старинно бюро, което от поколения беше семейно притежание. Килимът беше дебел, а креслата бяха подарък на баща му от президента Кенеди. Селоме седеше на едно от тях. Беше облечена в семпъл делови костюм.

– Е, какво ще кажеш? – попита тя, нарушавайки мълчанието.

– Смятам, че не можем да си го позволим. Мърсър говори за милиони долари, а ние можем да съберем само триста хиляди, като повечето ще отидат за хонорар за консултантските му услуги. Не съм мислил за техниката, която ще е необходима. – Гласът на Хайд беше унил от чувството за поражение. – Ще трябва да се откажем. И без това вероятността е малка.

– Ако се откажеш, ще направя така, че комисията на Конгреса да те

изрита за дванайсет часа. Много интересно ще им бъде да чуят как си се сдобил със снимките от „Медуза“ от Националната разузнавателна служба – изсъска Селоме. – Все някак ще намерим парите.

– Покупката на снимките от Доналд Розен ми струва почти всичко, което имам. Съпругата ми ще ме убие, ако разбере, че за втори път съм ипотекирал къщата.

– Семейните ти проблеми не ме интересуват. Парите ще ни трябват скоро, ако нещата се задвижат. И аз имам разходи. Да си ме чул да се оплаквам? Мърсър е най-добрият ни шанс. Трябва да го подкрепим, а това означава пари. И двамата имаме възможности. Ако се наложи, можем да включим още няколко души. Говорим за един милиард долара възвръщаемост, когато работата бъде свършена. Това заслужава по-голям риск.

– Нещата излизат от контрол.

– Не. Още ги контролираме. Не го забравяй.

– Знам ли... – Гласът на Хайд постепенно заглъхна.

– Какво не знаеш? На път сме да направим голямо откритие, което ще даде тласък на страната и ще осигури работа на хиляди хора. И двамата ще получим каквото искаме, ако не отстъпваме от целта. Трябва да намерим парите, Бил.

– Имаш право – кимна Хайд. – Само не ми харесва, че Филип Мърсър изведнъж реши да ръководи операцията.

– Но нали затова го искахме. Той ще получи каквото желае. От нас зависи всичко да мине гладко.

– Плашиш ме, Селоме. – Хайд я погледна в очите, прозирайки какво се крие зад красивата и външност.

– Хубаво.

Тя бе притиснала Хайд в капан между алчността и страха от разобличаване. За нея той беше само средство за постигане на целта, но беше окуражаващо да знае колко лесно може да го манипулира. Селоме съзнаваше, че е невъзможно, но ѝ се искаше да види какво ще стане, когато съпругата му разбере как мъжът ѝ е изгубил къщата им. Алчното прасе щеше да си получи заслуженото.

Пол Гордън шофираше. Фаровете на стария му плимут прорязваха мрака. Мърсър седеше до него и се потеше в два дебели пуловера, кожено яке и джинси. На краката му имаше наколенки, а в скута – мотоциклетистка каска. Беше ги взел от сина на съседа си.

– Още километър и половина. – Пол погледна Мърсър. – Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

На тази уединена отсечка от пътя в централната част на Вирджиния не беше трудно да забележи фаровете на колата, която ги преследваше от Арлингтън.

– Да, Дребосък, сигурен съм. Това е единственият начин.

– Ще кажа няколко добри думи на погребението ти. Наближаваме.

Мърсър си сложи каската. На пътя имаше завой, който минаваше покрай оградата от бели колчета на една от многобройните ферми в окръга. Мърсър знаеше, че малко след завоя има гъста борова гора.

Дребосъка завъртя волана и дръпна ръчната спирачка, за да избегне издайническите стопове. Мърсър нямаше време дори да си поеме дъх. Той отвори вратата, хвърли се на асфалта и се претърколи. Мракът го погълна. Плимутът увеличи скоростта и се скри от погледа му. Раменете го заболяха от удара. Мърсър запълзя към гората и се сниши в храстите, когато мина другата кола. Той забеляза двама смугли мъже в автомобила, който продължи да преследва Дребосъка.

Погледна часовника си, видя, че трябва да чака само няколко минути, застана встрани от пътя и потърка рамото си. Облаци бяха закрили луната и нощните насекоми бръмчаха в равномерен, успокояващ ритъм.

Пет минути по-късно Мърсър съзря фаровете на друга приближаваща се кола. Излезе от гората и видя, че автомобилът спря на двайсетина крачки от него.

– Идвай. Няма да те чакам цяла нощ. Фей и без това се ядоса, че излизам толкова късно. – Дик Хена седеше зад волана на колата на съпругата си, светлосин форд „Таурус“. – През последните няколко дни бях в Ню Йорк, а утре заминавам за Лос Анджелис. Обещах ѝ, че поне тази вечер ще си бъда къщи.

Мърсър излезе от сенките и седна на предната седалка. Хена обърна и потегли обратно към столицата.

– Имаш късмет, че Фей те харесва, инак нямаше да съм на това затънтено място, играейки си на шпионин. Искаше да разговаряме по повод вземането на ново куче и не остана доволна, когато ти се обади. Дано да си заслужава.

– Отвлякоха Хари.

– Господи, Мърсър, защо не ми каза по телефона? Какво се случи?

Дик Хена не беше внушителен мъж. Беше среден на ръст и имаше заоблен корем и квадратна челюст. Бе стигнал до най-високия пост във ФБР, но не бе забравил какво е да си агент. Преди да оглави Бюрото, Хена трийсет години бе на предната линия. Умът му беше остър, а инстинктите – по-верни, отколкото на всеки друг, когато Мърсър

познаваше. По препоръка на Хена по време на хавайската криза Мърсър бе успял да осуети тайна операция. И оттогава двамата бяха приятели.

Мърсър му разказа цялата история, като говореше бързо. За пръв път споделяше ужаса, който бе изпитал. Бе казал на Дребосъка фактите, но пред Дик разкри и чувствата си.

– Мардж Доил спомена, че си бил във връзка с Прескът Хайд – отбеляза Хена. – Дните му са преброени. Досието му в Главна прокуратура е дебело към десет сантиметра. Няма за какво да му предявят обвинения, но разполагат с достатъчно неща срещу него, за да го изгонят от Държавния департамент.

– Проучи тази следа, но мисля, че Хайд не е замесен в отвличането на Хари.

– Господи, Мърсър! Разбира се, че не е. – Хена се изненада, че приятелят му може да подозира заместник-държавния секретар. – Той може да е съмнителен, но не е престъпник.

– Говоря за отвличането на най-добрия ми приятел. – Гласът на Мърсър беше рязък. Едва съдржаше чувствата си. – Хари не е направил нищо лошо и в момента подозирам всеки. Смятам, че с отвличането му е свързана жена на име Селоме Нагаст. Тя ме излъга най-малко веднъж. Твърдеше, че работи за посолството на Еритрея, а не е така, и въпреки това двамата с Хайд действат заедно.

– Еритрейка ли е?

– Или еритрейка, или етиопка. Висока е почти метър и осемдесет и има страхотно тяло и лице, което може да е на корицата на всяко модно списание. Бих искал да я проверя. Щом не е от посолството на Еритрея, тогава за кого работи?

– Ами, ако се окаже задънена улица?

– Не знам – призна Мърсър. – Нямам друг заподозрян.

– Утре сутринта ще изпратя екип в дома на Хари, в случай че похитителите са оставили отпечатъци.

– Не го прави. Във видеофилма дават ясно да се разбере, че ако се обърна към властите, незабавно ще убият Хари. Убеден съм, че поради тази причина домът му се наблюдава. – В записва имаше и нещо друго, което безпокоеше Мърсър. Хари или похитителите бяха споменали нещо, в което нямаше логика, но не можеше да се сети какво.

– Мисля, че знаем какво правим.

Мърсър му даде видеокасетата. Беше си направил копие, но знаеше, че ФБР ще свършат по-добра работа с оригинала.

– Това е записът. Сигурен съм, че съм унищожил важни

доказателства, като съм докосвал касетата.

– Не се притеснявай. Съвременната технология върши чудеса.

– Виж какво, Дик. Аз съм отговорен за случилото се с Хари. Той е само средство, за да се доберат до мен, и се опасявам, че използвам теб, за да го спася. Досега не съм се възползвал от приятелството ни. Но с Хари се провалих. Разбираш ли?

– Да. Когато бях агент, приемах много от случаите си лично. Пък и познавам Хари. Ще възложи работата на най-добрия ни екип. – Хена сложи ръка на рамото на Мърсър. – Е, какво ще правиш?

– Обадах се на Чък Лаури. Помниш ли го? Беше компютърен архивист в Института по геология. Помолих го да провери самолетните резервации. Ако са чужденци, похитителите ще искат да напуснат страната, но сигурно не са имали време да си запазят билети предварително. Чък ще провери резервациите от вчера, днес и утре за полетите от Вашингтон. Вероятността е малка, но все е нещо. – Мърсър бе виждал как Дик заобикаля законите няколко пъти и затова не се притесни от неodobрителното му мръщение. – И ще отида в Еритрея да търся диамантената жила.

– В подобни ситуации казваме на хората да не отстъпват пред исканията на похитителите – тихо каза Хена, защото очакваше, че Мърсър ще избухне.

– Подобните ситуации не включват осемдесетгодишни жертви, ни то мен.

Хена спря на бензиностанцията. След няколко минути от противоположната посока се зададе плимутът на Пол Гордън. Директорът на ФБР обеща, че следващата вечер ще се обади на Мърсър в бара на Дребосъка, за да му каже дали е научил нещо. Мърсър се прехвърли незабелязано в плимута.

– Някакви проблеми? – попита той, когато Гордън потегли обратно към Арлингтън.

– Не се приближиха достатъчно, за да видят, че съм сам.

– Добре. Благодаря, Пол. Длъжник съм ти.

– Ако не беше за Хари, щях да се съглася с теб. Но за него съм готов да направя всичко. Хена ще помогне ли?

– Да. Утре ще направят оглед в дома на Хари. После ще ми се обади в бара да ми каже дали са открили нещо.

– Не си се отказал от решението си да отидеш в Еритрея, нали?

– Приех предизвикателството, затова ще отида.

Манастир „Добре Амлак“ Северна Еритрея

Сутрешните молитви свършиха, но до изгрева на слънцето оставаха още час. Венера бледнееше пред ярката светлина на луната. Април беше месец от дъждовния сезон, но в низините още не валише. Пустинята, простираща се до вътрешността на Африка, още не бе видяла капка дъжд. Но въздухът беше хладен от влажността и принуждаваше дванайсетте монаси и игумена, обитаващи древния манастир, да обличат дебели вълнени раса. Краката им бяха боси. Носеха само кожени сандали и трепереха, докато се приготвяха да сложат край на постите и да се облажат на дългата маса в трапезарията.

Манастирът се намираше на заострения хребет на планина, която се издигаше сред пустинята и предоставяше убежище от летните жеги. Имаше изглед към заобикалящите го равнини, сякаш строителите му бяха мислили повече за отбранителната позиция, отколкото за уединението на обитателите му. Построен през дванайсети век като твърдина на християнството и разширен веднъж през седемнайсети век, манастирът бе обитаван постоянно до втората половина на двайсети век, когато ожесточените сражения между еритреиските борци за свобода и окупационните етиопски въоръжени сили принудиха братята да се евакуират в друг манастир в Етиопия. Въпреки че етиопците разрушиха всичко по време на отстъплението си в края на конфликта, когато се върнаха, монасите установиха, че манастирът им не е пострадал, ако не се броят няколко дупки от куршуми, които загрозяваха каменната фасада.

Монасите седяха около голямата дървена маса, направена преди петстотин години от някой безименен брат. Столовете бяха изработени през вековете от различни ръце – сръчни и непохватни. За монасите беше въпрос на гордост да седят на най-неудобните и лошо направени столове, защото неудобството свидетелстваше за силата на вярата им.

Храната им беше проста – хляб, замесен без квас, който късаха на малки хапки и потапяха в сиво-зелена яхния от грах, леща и чушки. Всички пиеха черно кафе, което отглеждаха сами.

Закуската беше единственото време на деня, когато монасите си позволяваха да разговарят по-дълго. Всяко друго общуване се ограничаваше до молитви и песнопения. Събиранията на закуска бяха облъхнати от спокойна атмосфера, присъща за хора, посветили се на Бога чрез

безкористната саможертва на отшелническият живот. Възрастта им варираше от петнайсет-шестнайсетгодишни момчета до столетници. Игуменът обаче не беше най-възрастният, каквато беше обичайната практика.

Когато през 1983 година Божията обител бе изоставена, тогавашният игумен се бе заклел никога повече да не се върне там, изпитвайки срам, че за пръв път от столетия манастирът е станал необитаем. Той бе починал, докато бе в изгнание, и мнозина от по-възрастните монаси отказаха да се завърнат в знак на почит към духовния си наставник. Онези, които се върнаха, решиха да не поемат водачеството, за да покажат уважение към починалия игумен. Ето защо тази чест се падна на един по-млад мъж, етиопец по рождение.

Брат Ефраим не знаеше с точност годините си, но предполагаше, че са около шейсет. Той бе използвал духовното си име толкова дълго, че бе забравил как са го кръстили родителите му. Брат Ефраим седеше начело на масата на най-стария и разнебитен стол и обираше соса в керамичната чиния с последния си залък хляб. По прошарената му брада бяха полепнали трохи. Той говореше на латински.

– Малкият ни приятел дойде ли снощи да тормози кокошките? Чух шум около час след среднощното богослужение и помислих, че чакалът се е появил отново.

– Уви, не, братко. Не е идвал и се боя, че повече няма да дойде – тъжно каза един от монасите, защото в тази пустош появата дори на едно-единствено живо същество се смяташе за възраждане на живота. – Вчера видях тялото му в долината. Беше застрелян.

– Господ възстановява онова, което човекът ограбва от земята по време на война, но ние продължаваме да Го предизвикваме. Изпитвам страх от деня, когато Той няма повече да възстанови онова, което сме използвали. – Брат Ефраим поклати разочаровано голямата си глава.

– Този ден е по-близо, отколкото мислиш – измърмори най-възрастният монах, който живееше там почти от девет десетилетия. – Денят на Страшния съд приближава.

– Да, братко Доуит. Неговият ден на изкупление никога не е далеч – търпеливо се съгласи Ефраим.

Старият монах бе загубил зрението и разсъдка си. Тялото му беше мършаво, а кожата – толкова изтъняла, че крехките кости на ръцете му се виждаха дори на светлината на свещите. През последните седмици здравето му се бе влошило обезпокоително и мислите му бяха станали объркани и несвързани.

– Не Неговия ден, братко, а нечий друг – извика Доуит. – Преди да

се изправим пред Божия съд, ще ни разпитват хора и отговорите ни ще ги обидят жестоко. Те ще грабнат оръжия срещу нас и всички други, които ги предизвикват. Те знаят тайна, която трябва да бъде пазена вечно. Греховете на нашите бащи ще бъдат разкрити.

Настъпи тишина. Ефраим се приготви да успокои и вдъхне увереност на въззрастния монах, когато Доуит се изправи на стола. Млечнобелите му очи гледаха гневно, без да виждат.

– Братя мои, дойде време да поемем срама на далечното минало. Смъртта на децата ще се изправи пред нас. Злото, доведено на земята от ада, отново ще убива. Мнозина ще загинат, за да бъдат спасени други. Ти не знаеш нищо за това, братко Ефраим, защото веригата се прекъсна и предшественикът ти не ти предаде тайните. Но между тези стени има истини, които ще изправят народите един срещу друг, ако бъдат разкрити. Съди мъдро, братко. Изходът от битката между Бога и Сатаната тегне на плещите ти. Защо мислиш, че никой от нас не искаше стола ти, когато се върнахме? – Доуит изви тънкия си врат. Незрящите му очи безпогрешно се спряха на всеки от въззрастните членове на братството, които също като него бяха отказали да поемат водачеството на манастира. – Не го направихме в не знак на уважение към бившия игумен. Всички го презирахме, макар че никой не го призна. Онова, което той знаеше, го изпълни с огорчение и омраза. Игуменът се интересуваше повече от решенията на този свят, отколкото от размисъла за мястото на човека в отвъдния. Такова беше естеството на неговото и на твоето положение, млади братко.

Ефраим пребледня. Той беше стъписан от ясното и свързано слово на Доуит, макар че не проумяваше съдържанието.

– Какви са тези истини, братко? Кой ще ни разпитва?

Тялото на Доуит се разтресе от устремността на изблика му. Тесните му гърди се повдигаха под черното расо. Напрежението от говоренето сякаш го състари още повече.

– Не знам и не искам да знам. Никой от нас няма шанс. Но Божията воля ще бъде изпълнена и от Него зависи дали ще ни разкрие каква е.

По-късно през деня, когато слънцето достигна зенита си, брат Ефраим отиде на разходка. Жегата беше непоносима, но той не съблече вълнените одежди. Там, където бродеше, беше опасно. След войната екип, финансиран от ООН, старателно бе обезвредил стотиците противопехотни мини около манастира и по полята, където монасите пасяха козите си. Бяха разчистени двайсетина квадратни километра, но отвъд малките червени знаци земята беше осяяна с мини с размерите на

консервна кутия. Ефраим знаеше, че е прекрачил границата, но бе потънал в размисъл и не обърна внимание на този факт.

Той бе посветил живота си на църквата и за разлика от мнозина други, поели това призвание, вярата му не отслабна. Но докато вървеше из пустинята, Ефраим изпита суеверен страх. Той не искаше да обърща внимание на бръщолеветането на Доуит, но не можеше. Тирадата на стария монах го бе потресла, защото в нея ставаше дума по-скоро за човешко, отколкото за Божие деяние.

Ролята на монасите и монашеската система не се състоеше нито в разпространяване на Евангелието, нито в преобщаването на нови членове към лоното на църквата. Единствените им занимания бяха молитвите и размисълът за спасението на другите. Това призвание беше най-трудното от всички, защото човек никога не знаеше дали набожността на паството му е искрена и дали наистина е докоснал душите на другите с работата си. Ефраим имаше малко контакти със света отвъд долината. Думите на Доуит го бяха озадачили. Той беше подготвен да отговаря на въпроси за вярата, но не и да се справя с проблеми между хората. Външният свят му беше толкова чужд, колкото манастирът за онези, които живееха отвъд стените му.

Ефраим трябваше да направи две неща, да извърши две дела, за да може да разбере думите на Доуит. Той не се съмняваше, че възрастният брат знае нещо, което не желае да разкрива, затова реши, че трябва да се подготви. Първото дело носеше удоволствие, което го караше да изпитва вина. Беше се научил да си го доставя в другия манастир в Етиопия и го очакваше с повече нетърпение, отколкото беше готов да признае. Другото беше смъртен грях – нарушаването на тайната на изповедта.

Ефраим се обърна толкова рязко, че дългото му расо се усука в боите му нозе, и се вторачи в пътя, по който бе дошъл. Крачката му стана по-решителна и устремена.

В скалата под манастира имаше дълбока пещера. Входът ѝ бе скрит от извивка на долината, създаден от природата параван от пясъчник. Много отдавна пещерата бе използвана като място за почивка от пастири, навлезли навътре в пустинята, и от първобитни хора, които бяха изрисували стените с фрески на ловни сцени. Преди да я превърне в лично светилище, Ефраим я бе наблюдавал в продължение на много месеци, за да се увери, че няма да наруши самотата на някой друг. Той не знаеше колко монаси през вековете са използвали пещерата, за да се уединяват.

Ефраим смяташе да се разхожда дълго, затова си бе взел шише с вода и скромно ядене от сушени зеленчуци и малко осолено овче месо.

Той влезе в пещерата, извади тези неща от джоба на расото си и внимателно ги сложи на грижливо изметения пясъчен под. Постави водата край стената до другите шишета, донесени по време на предишните му посещения и оставени за времето, когато дойдеше неподготвен. Той с изненада установи, че е натрупал големи запаси, и се запита дали да не ги разпръсне в пустинята за малките нощни животни и лешоядите.

Светлината в пещерата беше слаба и не беше подходяща за целите му, пък и Ефраим бе забравил да вземе свещ. Той се облегна на гладката скала и усети хладината на камъка. Знаеше, че част от удоволствието му ще бъде страданието по-късно, сякаш напрегането на очите можеше да бъде наказание. Сърцето му затуптя учестено в очакване и стомахът му се сви, както ставаше винаги когато протегнеше ръка към книгите. Томовете бяха стари и кожените им корици бяха изтъркани от безбройните ръце, които ги бяха докосвали, и от безпощадния африкански климат. Книгите бяха предназначени за някоя хубава библиотека в Европа.

Тъй като Етиопия и Еритрея – тогава Абисиния – бяха италиански колонии до 1940 година, Ефраим от малък се бе научил да говори езика и макар да не го практикуваше, можеше да чете. Книгите му доставяха огромно удоволствие и му даваха представа за механизмите на външния свят. Той бе намерил петте тома в манастира в Етиопия, където бе пребивавал временно. Ефраим взе една от книгите и започна да чете. Сякаш бе пророчество, че откъсът се оказа от „Отело“ – сцената, в която мавърът осъзнава, че е предаден от дългогодишния си приятел Касио. Любовта на отец Ефраим към пиесите и сонетите на Шекспир беше най-строго пазената му тайна и единственото средство за разбиране на външния свят.

Едва след няколко часа четене той щеше да изпълни втората си задача, която щеше да го накара да осъзнае, че животът е станал много по-сложен, отколкото Шекспир си го е представял.

АРЛИНГТЪН, ВИРДЖИНИЯ

В най-добрия случай Мърсър се нуждаеше от два месеца, за да организира експедиция, каквато планираше, но си отпусна само още три дни. Той се съмняваше, че Селоме Нагаст ще му осигури пълно съдействие в Еритрея, така че щеше да се приземи в Африка лошо екипирай и без достатъчно пари и важна информация.

Мърсър се бе обвързал с тази мисия, без да е сигурен дали неясните му предчувствия са верни. Това беше дръзко начинание дори за него, но всеки път, когато усетеше, че решителността му намалява, се замисляше за отговорността си пред Хари и временно прогонваше опасенията. От отвлечането на Хари бяха изминали вече двацет и четири часа и отчаянието на Мърсър нарастваше. Той действаше колкото е възможно по-бързо, но въпреки това чувстваше, че не прави достатъчно.

Факсът и принтерът му бръмчаха от сутринта и бълваха текстове за геологията на Еритрея, събрана от местни и международни източници. Между телефонните разговори Мърсър бе успял да прегледа малка част от информацията. Макар че познанията му за геологията на Африка бяха огромни, той не знаеше достатъчно за специфичния състав, формирането и историята на Ерит – рея. Освен това трябваше да открие някаква следа за местонахождението на жилата кимберлит.

Бюрото му беше отрупано с листове, някои подредени на купчини, а други разхвърляни безразборно. Някъде отдолу бяха чиниите от закуската и обяда му. Мърсър не бе спал, откакто се бе върнал от среднощната си среща с Дик Хена, и макар че каничките кафе, които бе изпил, го държаха буден, главата го заболя и за-пулсира. Факсовете престанаха да пристигат, затова той взе телефонната слушалка и набра номера на Прес-кът Хайд.

– Да, Мърсър. Какво има? – Хайд беше уморен от обажданията на Мърсър.

– Бил, вероятно ще ми трябва разрешително за взривяване, докато съм в Еритрея. Изпращам по факса копия от разрешителните ми в Съединените щати, Канада, Южна Африка, Намибия и Австралия. Властите, които ги издават в Еритрея, трябва да останат доволни и да ми спестят проверката там.

– Не трябва ли Селоме да се занимава с тези неща? Нали имаш номера на мобилния й телефон?

– Тя не отговаря през целия ден, по дяволите, затова ти ще трябва да свършиш всичко – обясни Мърсър. Селоме не беше свързана с посолството на Еритрея и не беше ясно дали е замесена в отвлечането на Хари, пък и засега не искаше да разкрива съмненията си за нея. Подозираше, че споразумението между Селоме и Хайд има доста дълбоки корени. – Експлозивите, които поръчах, трябва да са със сертификат за краен потребител, преди да бъдат транспортирани. Ще трябва да уредиш това. Искам и доставка от туби с гориво за зареждане на машините на място.

– Защо не използваш камиони с цистерни?

– Камионите с цистерни ще трябва да извършват денонощни курсове, за да карат гориво, а нямаш представа колко литра на час горят.

– Добре. Нещо друго?

– Да. На бюрото си имам сметка за два милиона и седемстотин хиляди долара, които трябва да бъдат платени до трийсет дни за наема на тежката техника. Думата ми беше достатъчна, за да потеглят, но съм заложил репутацията си и искам да съм сигурен, че сметката ще бъде уредена.

– Не се тревожи за парите. Селоме и аз ще се погрижим за това. Изпрати ми сметката по факса и повече не мисли за нея.

Мърсър не хареса мазния тон на Хайд, но не каза нищо.

– Добре. Оправяш ли се с останалите ми искания?

– Отлично. Сутринта говорих със Селоме и тя каза, че по-малките машини, които поиска, вече те чакат в Асмара. Товарят ги на камиони и ще ги закарат близо до мястото. Селоме е намерила местен човек, който имат опит в минното дело, поне в кариерите. Името му е Хабте Маконен. Той ще ти бъде водач в Еритрея.

– Имаш ли номер, на който мога да се свържа с него? Хайд се изсмя.

– Ако имаше представа колко ужасни са телефонните услуги там, нямаше да зададеш този въпрос.

– Добре. Ще говорим по-късно.

Мърсър затвори и добави два сателитни телефона към дългия списък от необходимата техника.

Трябваше да отиде в кабинета на Дребоська за обаждането на Хена, затова събра купчина листа, за да чете, докато чака. Не искаше да праросва времето си, като се разкарва до бара, но телефонът му вероятно се подслушваше, а не можеше да си позволи да пропусне обаждането. Вече се бе приближил до външната врата, когато телефонът отново иззвъня. Хукна обратно към кухнята и грабна слушалката.

– Къде си? – попита Чък Лаури, който знаеше повече за компютрите от другите приятели на Мърсър.

В по-голямата си част бизнесът на Лаури беше легитимен – изграждане на защитни системи за информацията и разследване на електронни измами, но той от време на време правеше и незаконни неща, прониквайки в разрични бази данни. Мърсър подозираше, че ветеранът от Виетнам още обича подземния свят на електронната епоха, за чието създаване бе допринесъл. Лаури беше чудак, който съзнателно култивираше ексцентричността си на компютърен фанатик и бе направил състояние от отстраняване на подслушвателни устройства от компютри.

– Вкъщи. А ти къде мислиш, че съм, по дяволите? – троснато отговори Мърсър. Беше твърде уморен, за да му пука, че Лаури отговаря на молбата му за помощ.

– Не знаех дали да се обадя на домашния или на мобилния ти телефон. Няма значение. Тръгни към летище „Дълес“. Ще ти се обадя в колата след две минути. – В гласа на Лаури прозвуча настойчивост. – Намерих Хари.

Мърсър трясна телефона на вилката и изскочи от къщата. Ягуарът му бе паркиран на улицата, където обикновено го оставяше. Той се качи в колата и гумите оставиха две дълги мазни следи по асфалта, когато потегли.

Мърсър караше със сто и трийсет километра в час по околоръстното шосе, когато телефонът иззвъня.

– Какво научи, Чък?

– Може вече да е късно.

– Казвай. – Мърсър изпревари микробус със стресната майка и четири деца с широко отворени очи. Вече бе вдигнал на сто и четириесет, изпълнен с напрежение от думите на Лаури.

– Прегледах информацията за резервациите на всички големи авиолинии за снощи и тази сутрин и потърсих нови резервации за самолети, излитащи от летищата „Рейган“ и „Дълес“. Похитителите вероятно са упоили Хари, за да го накарат да мълчи. Затова реших, че може да поискат специална помощ. Наложих се да проникна в компютърната система на правителството, за да използвам тяхната търсачка.

– Хайде, Чък, казвай! – Отчаянието на Мърсър търсеше отдушник.

– Търсенето не даде резултат, но после се замислих дали не са взели чартърен полет. Преди няколко минути отново започнах да търся и от първия път попаднах на нещо. Вчера сутринта „Гълфстрийм IV“ от „Дълес“ е бил нает да замине след... осемнайсет минути според плана на

полета.

– Защо реши, че е точно този чартърен полет? – развълнувано попита Мърсър.

– На билета имаше код за искане на инвалидна количка. От Главното управление на полетите на „Дълес“ ми казаха, че в момента петимата пътници са там и чакат да се качат на самолета, а старецът не е ходил до тоалет ната, откакто са пристигнали.

Бинго!

Мърсър настъпи докрай педала за газта. Лъскавият ягуар елегантно и с лекота се стрелна напред. Мърсър умело изпреварваше колите отляво и отдясно, като опасно се вмъкваше в аварийното платно, когато се наложеше.

Отново почувства прилив на адреналин – предпочитания от него наркотик. Хари бе казал, че празнотата в живота на Мърсър е самотата, и в това твърдение имаше голяма доза истина. Но на Мърсър му липсваше и опасността. Беше се пристрастил към нея в Аляска и жадуваше за усещането за жизненост, което тя му даваше. Мърсър забеляза в последния момент, че закачи бронята на една кола. Разнесе се хор от протестиращи клаксони.

– Благодаря. Длъжник съм ви. Ще ви се обадя.

„Последните няколко дни бях в Ню Йорк, а утре заминавам за Лос Анджелис.“ Мърсър се молеше Хена още да не е заминал. Той повъзни на мобилния му телефон.

– Ало.

– Дик, обажда се Мърсър. Намерих Хари Уайт. Той е в сградата на Главното управление на полетите на летище „Дълес“.

– По дяволите! – извика Хена. – В момента пътувам натам.

– Къде по-точно се намираш?

– Току-що минахме първата бариера по служебния път.

– Слава Богу. Колко агенти има с теб?

– Аз, Мардж Дойл и още двама. Въоръжени са.

Мърсър зави по отклонението за „Дълес“ и отнесе барьерата, която отлетя като осакатена птица.

Дори не обърна внимание на хаоса след себе си. Знаеше, че някоя от патрулните коли ще започне да го преследва едва след известно време. А дотогава щеше да бъде на три километра по-напред по пътя. Видя бял седан с правителствен номер.

– Дик, в бяла „Краун Виктория“ ли си?

– Откъде знаеш?

– Погледни вляво.

Черният ягуар на Мърсър изпревари държавната кола като пътен знак.

– Господи! Да не си се побъркал? – изкрещя Хена по клетъчния телефон.

Неумолимите сиви очи на Мърсър погледнаха за миг в огледалото за обратно виждане и със задоволство забелязаха, че шефът на ФБР се опитва да не изостава от него. Наближаваха будките за таксите и ягуарът бързо скъсяваше разстоянието.

Всички механични бариери бяха спуснати. Служителите бяха предупредени и стояха на лентите, опитвайки се да блокират пътя на бясно препускащия ягуар. Мърсър не можеше да рискува да блъсне някого от мъжете. Той изруга и се приготви да намали.

– Последната вляво! – извика Хена, съзирайки свободна лента в същия миг, когато и Мърсър я видя.

Мърсър завъртя волана. Задният край на колата се разтресе застрашително, когато той натисна спирачките с левия си крак, даде газ с десния и ловко провря ягуара в тясната лента. Пътят му до летището беше свободен.

Главният терминал на „Дълес“ със сводестите си колони от тухли и бетон и дълги прозорци приличаше на гръден кош на гигантско животно. Мърсър профуча край терминала, следвайки знаците към новопостроената сграда на Главното управление на полетите. Ягуарът мина през лабиринта от паркирани луксозни коли и изсвирвайки с гуми, спря на няколко метра от автоматичните стъклени врати. Автомобилът на Хена пристигна само след няколко секунди.

Мърсър се втурна в терминала точно когато Хена и двамата агенти изскочиха от колата. Хена бе взел револвера на Мардж Доил. Агентите имаха страховити автоматични пистолети, които съответстваха на смъртоносните им изражения. Хена не изглеждаше във форма заради размерите на големия си корем, но беше бърз като Мърсър и веднага се затича.

Терминалът беше добре обзаведен и приличаше по-скоро на хотелско фоайе, отколкото на чакалня на летище. Там се обслужваха свръхбогатите, които можеха да си позволят собствен самолет или имаха парите да го наемат. На отсрещната страна имаше големи прозорци. Отвъд се виждаха самолети „Лиърджет“, „Гълфстрийм“, „Ситейшън“ и много други. Неколцина мъже излизаха, за да се качат на самолета си. Мърсър веднага позна Хари Уайт. Старецът седеше в инвалидна количка от

неръждаема стомана. Жена, която чакаше полета си, изпишя, когато видя Хена и агентите да нахлуват с извадени оръжия в терминала. Четиримата мъже около Хари се обърнаха и също извадиха оръжието си.

Мърсър блъсна настрана Хена и се хвърли на пода. Похитителите имаха АКМ, осъвременен вариант на съветските АК – 47, със съвсем приклад, за да могат да се скрият по-лесно, и ги носеха под дългите си шлифери. Оръжието затрещя и шофьорът на Хена получи половин пълнител в гърдите. Тялото му бе разкъсано от яростната стрелба. Единият агент бе прострелян в рамото и крака. Трима цивилни паднаха в каноната. Мърсър видя ужаса, изписан на застиналите им лица. В настъпилата суматоха терористите изпуснаха от поглед Хена и Мърсър и се втурнаха да изкарват Хари към чакащия самолет.

Без да разсъждава, Мърсър скочи, грабна беретата на поваления шофьор и хукна след тях. Похитителите започнаха да стрелят към сградата. Куршуми обсипаха прозорците, разпръсквайки водопад от стъкла. Мърсър отново се хвърли на земята, вдигна пистолета и стреля, надявайки се да все смут у групата терористи, без да помисли за пълните с гориво скъпи самолети навън.

Автоматите млъкнаха. Мърсър рискува и надникна през разбития прозорец. Бягащите мъже се качваха по стълбата на самолет „Гълфстрийм“, носейки Хари. Единият оглеждаше терминала. Той забеляза Мърсър и вдигна оръжието си. Мърсър обаче се наведе, преди терористът да успее да стреля.

Страхът му отстъпи място на неизмерим гняв. Мърсър пресметна, че в пълнителя на беретата е останал само един патрон. Самолетът беше твърде далеч, но дори да се намираше по-близо, той не би рискувал да улучи Хари. Моторите на гълфстрийма забръмчаха оглушително. Мърсър се съмняваше, че пилотът е член на терористичната банда. Вероятно бяха опрели пистолет до главата му и го принуждаваха да излети. Самолетът потегли. Вратата беше отворена и единият терорист се бе навел навън и бе насочил автомата си към терминала.

Мърсър скочи през разбития прозорец и хукна по бетонната писта. Край ушите му свиреха куршуми. Той чу далечния вой на сирени и гръмовния глас на Дик Хена, който го викаше да се върне, но не им обърна внимание. Самолетът набираше скорост. Мърсър успя да стигне до опашката и вонящите изпарения от моторите го обвиха в черен облак. Той смени посоката, взе на прицел стрелеца и натисна спусъка. Терористът падна от вратата и автоматът му изтрака след него. Изстрелът явно предупреди похитителите, защото пилотът изведнъж увеличи тягата.

Гълфстриймът се насочи към пистите за излитане.

Мърсър побегна обратно към терминала, приближи се до един „Лиърджет“, чиито мотори бръмчаха, удари с ръкохватката на беретата по затворената врата и извика: – Полиция! Отворете!

След секунда вратата се вдигна. Вътре седеше добре облечен американец. Мърсър го позна. Мъжът беше водещ на една от новинарските програми на Си Ен Ен. Мърсър го сграбчи за самото и го изхвърли навън, после се качи на борда и затвори вратата.

Кабината на самолета беше малка. Ако имаше пътници, Мърсър не би рискувал, но десетте места бяха свободни.

– Добре ли сте, господин Джаксън? – попита помощник-пилотът по радиоуредбата.

Мърсър се промъкна до пилотите, размаха пистолета в ръката си и посочи гълфстрийма, намиращ се на около петстотин метра от тях.

– Следвайте онзи самолет – нареди, съзнавайки абсурдността на заповедта си.

Мъжете разбраха, че Мърсър говори сериозно. Главният пилот включи реактивните двигатели и рече:

– Успокой се.

– Не се тревожи за мен – отговори Мърсър. – Само не изпускай гълфстрийма.

„Лиърджет“ бързо настигна похитителите. Единият терорист погледна през отворената врата и забеляза, че ги преследват. Мърсър видя изненаданото му изражение. Похитителят отвори широко очи и после се скри в кабината.

– Внимавайте – извика Мърсър, когато мъжът отново се появи и започна да стреля.

Автоматът му изстреля поток от олово, разпръсквайки парчета от бетонната писта. Няколко куршума пробиха тънката обшивка на лиърджета.

– Дотук бяхме, приятел – извика пилотът. – Преследването свърши.

– Карай след тях.

– Улучиха ни. Няма начин да излетим, без да проверим какви са поведите.

– Можете да ги блъснете – хладнокръвно отговори Мърсър. – Не толкова силно, че да унищожите самолета им, но достатъчно, за да им попречите да излетят.

– Да не си се побъркал?

– Те току-що убиха четирима души на летището и отвличат пети.

Ние сме единствените, които могат да ги спрат.

Пилотите се спогледаха и постигнаха съгласие. Самолетът набра скорост, направи завой и се наклони толкова силно, че резервоарът с горивото на крилото остърга земята сред дъжд от искри. Гълфстриймът на похитителите рязко спря на петдесет метра от тях, за да позволи на бонинг 747 да се приземи. Сянката му препускаше на земята, за да догони прелитания огромен реактивен самолет.

Пилотът на „Лиърджет“ съзря шанс и увеличи още скоростта. Самолетът преодоля разстоянието до гълфстрийма с грациозността на преследващ плячка леопард. На вратата отново се появи лице. Осъзнавайки какво ще се случи, терористът скочи на пистата точно когато самолетът отново започна да набира скорост.

– По дяволите! – извика пилотът на лиърджета. Стрелецът вдигна автомата, но или пълнителят беше празен, или оръжието засече, та не стреля. Той трескаво се опита да почисти патронника, но после разбра, че оръжието няма да проработи, и го хвърли.

– Какво прави той, по дяволите? – попита пилотът.

Смъртоносното изражение в очите на терориста подсказа какво ще се случи. Похитителят продължи да бяга към лиърджета, преценявайки разстоянието, и скочи. Единият му крак стъпи на лявото крило. Мъжът се олюля, но успя да запази равновесие, обърна се и се приближи до мишената си. Първо влезе ръката му. Титаниевите перки на реактивния двигател почти безпроблемно превърнаха в каша мускула и костта, но когато рамото и главата попаднаха във въртящата се турбина, моторът се разпадна. Перките се откъснаха и пробиха алуминиевата кабина.

Пилотът угаси двата мотора, когато осъзна, че терористът е извършил самоубийствена мисия, и предотврати спонтанна експлозия. Гълфстриймът се издигна над пистата и дирята от отходни газове се очерта във въздуха като замах на четката на ядосан художник. Без да се замисля за пилотите и за мъжа, който се остави да бъде всмукан в реактивния двигател, Мърсър наблюдаваше как похитителите на Хари се отдалечават.

Не бе направил достатъчно и с приятеля му бе свършено. Мърсър се намираще само на четирийсет метра, когато Тори бе убита. Ръцете му се разтрепераха от гняв и отчаяние. И от чувство за вина. Можеше да направи повече. Можеше да кара и да бяга по-бързо или да стреля в гумите на самолета, вместо да си позволи мрачното задоволство да използва последния си патрон, за да убие един от терористите. Мърсър искаше да вярва, че е сторил всичко възможно, но рискът беше голям и

усиления му очевидно не бяха достатъчни.

Седеше на тревата край пистата, когато колата на охраната на летището се отправи към спрелия „Лиърдж-ет“. Мърсър стисна зъби. Дик Хена изскочи от автомобила и бавно се приближи до него. Мърсър беше на път да се разплаче и кръвта на Хена се смрази, като го видя.

– Добре ли си?

Мърсър не отговори веднага. Лицето му беше безизразно, но очите му блестяха от гняв.

– Да – прошепна той. – А ти?

– Загубих един от хората си, а друг е на път за болницата. Виж какво, Мърсър, трябва да те изведе оттук. Мардж се обади на криминалистите от ФБР, те скоро ще пристигнат. Мога да обясня положението като провалил се арест, но ти си цивилно лице и не трябва да бъдеш замесен в тази история.

Хена му подаде ръка. Мърсър я хвана и стана.

– Какво стана с гълфстрийма?

– Не знам. Предполагам, че са го засекли с радар, но не съм сигурен.

– Страхотен провал, Дик. Много съжалявам. Двамата се качиха в колата.

– Вината не е твоя. Никой от нас нямаше представа, че похитители-те на Хари са терористи и имат автомати. Нямаше начин да знаем това. – Гласът на Хена беше спокоен. – Самолетът им вероятно ще напусне страната, затова инцидентът става международен. Ще се обади на Пол Барнс от ЦРУ и ако успеем да разберем накъде са се отправили, ще го накарам да изпрати няколко агенти да ги посрещнат.

– Мислиш ли, че ЦРУ ще спасят Хари?

– Откровено казано, съмнявам се дали ще имаме достатъчно време да разберем къде ще се приземят похитителите. Реактивен самолет с разширени резервоари може за няколко часа да стигне до Европа, Африка или Южна Америка. Но тук има тонове доказателства и документи за наемането на самолета, затова съществува надежда да ги открием.

Мърсър не каза нищо, докато шофьорът на седана заобиколи терминала и спря до ягуара му. Мардж Дойл стоеше до колата, за да бъде сигурна, че полицията на летището няма да я огледа твърде внимателно. Хена предотврати всякакви въпроси със строг поглед, а Мардж потупа Мърсър по рамото и влезе в сградата.

Състраданието ѝ върна Мърсър в настоящето. Хари беше далеч и засега той не можеше да направи нищо.

– Имаш право – каза Мърсър. – Може би ще успеете да откриете кои са онези копелета по захвърлените оръжия или чрез мъжа, когото застрелях на пистата. Трябва да отида в Еритрея и така да помогна на Хари. Откри ли нещо в тази насока? Нещо за Селоме Нагаст?

– Няма да повярваш. Докато я проверявах, ми се обади посланикът. Каза, че Нагаст е в Съединените щати под неговото покровителство, но работи без подкрепата на персонала му. Те не знаят нищо за нея и за мисията ѝ тук.

– Каква е мисията ѝ?

– Според посланика тя осигурява частно финансиране за хуманитарни програми в Еритрея. Той не добави повече подробности и преди да успее да го притисна, затвори. Разрових се още и нещата станаха много интересни. Проверих името ѝ в базата данни на ЦРУ и след няколко минути получих гневно обаждане.

– Отново ли от посланика на Еритрея?

– Не. Готов ли си да чуеш кой беше? Пол Барнс.

– Какво?

– Чу ме. Директорът на ЦРУ. Вкарването на името и в компютъра е задействало всякакви аларми. Част от системата ни е свързана с Мосад и когато името ѝ се появило, в Тел Авив трябва да се е вдигнала тревога. Обадил се колегата на Барнс от Израел и му изнесъл лекция за сътрудничеството между агенциите и куп други неща от този сорт. Резултатът е, че израелците не искат да се ровя в данните за госпожица Нагаст.

– Какво им пука, че разследваш гражданка на Еритрея, по дяволите? – Мърсър не бе очаквал такъв обрат.

– Селоме Нагаст има двойно гражданство – еритрейско и израелско. Има и офицерско звание в израелските отбранителни сили и заема длъжност в правителството им.

– Не разбирам – каза Мърсър. Ако Селоме беше израелка, това означаваше, че Хари е задържан от някои от многобройните врагове на евреите.

– И аз. Но десет минути след разговора ми с Барнс се обади Лойд Истън.

– Държавният секретар? – Нещата излизаха извън професионалната област на Мърсър и последиците започваха да го плашат.

– Самият той. Каза, че преди малко му се обадил министърът на външните работи на Израел. Не трябвало да се занимаваме със Селоме Нагаст, иначе ни очаквали сериозни неприятности. Тя била упълномощена от тях и изпълнявала мисия в Съединените щати. Цитирам: „Не е

свързана с Америка, затова не ви засяга.“ Човекът ни каза да си гледаме работата. Разследвайки мисията и, сме излагали на риск тесните си връзки с нацията му.

– Какво става, по дяволите?

– Нямам представа. Смятах, че разследването ще е рутинно, а после изведнъж ме засипаха със заплахи. Ти какво ще кажеш?

Мърсър се замисли, без да обръща внимание на линейките и полицейските коли наоколо.

– Не и повярвах от самото начало. Реших, че около нея има нещо нечисто. Както и около Прескът Хайд. Но всичко това е невероятно.

– Защо не си като останалите ми приятели? – Хена не беше ядосан, но говореше сериозно. – Когато ми се обадят да им направя услуга, обикновено искат да им помогна да боядисат гаража си или да сглобят газовата скара. А ти винаги искаш нещо различно. И всеки път по-лошо. Отвлечането на Хари се превърна в кървава баня. Какво има в теб?

– Предполагам, че съм късметлия. Какво намериха в дома на Хари?

– Рано е да се каже. Екипът отиде в къщата му точно когато тръгнах за летището. Какво можеш да кажеш за вечерта, когато Хари беше отвлечен? Това ще помогне да се пресеят доказателствата, намерени от криминалистите.

– Не мога да ти кажа нищо, което би помогнало. Вечерта беше като всяка друга. Черпехме се в „При Дребосъка“, когато Селоме се появи. Изпихме още няколко чашки, след като тя си тръгна, после Хари си отиде и аз също се прибрах вкъщи.

– Мисля, че не можем да направим нищо, докато не проследим самолета. – Хена се облегна на отворената врата на ягуара, а Мърсър най-после седна зад волана. – И да чакаме анализите на криминалистите.

– Кога смяташ, че ще има нещо от апартамента на Хари?

– Предполагам, че до няколко часа ще получим предварителните резултати – отговори Хена, гледайки изпитателно приятеля си. – След като стана тази бъркотия, няма да замина за Калифорния, затова защо не ми дойдеш на гости довечера. Ще поговорим и ще пийнем нещо.

– Знам какво се опитваш да направиш и оценявам жеста ти, но не си прави труда. Имам много работа. Знам на какво съм способен. – Мърсър включи двигателя. – Ще спра, когато изчерпя възможностите си.

– Дано да са неизчерпаеми, откачено копеле – измърмори Хена, когато Мърсър потегли.

ВЕНЕЦИЯ, ИТАЛИЯ

Джанкарло Джанели стоеше с гръб към прозорците на просторната приемна във фамилното си жилище на Канале Гранде и размишляваше. Огромните прозорци бяха стари, направени във времена, когато стъкларското изкуство още се усъвършенстваше. Слънчевата светлина, струяща през тях, хвърляше петна по пода от бежов и розов мрамор.

Мебелите в стаята бяха старинни. Всеки беше уникален, но сякаш оживяваше, когато се слееше с останалата част от обстановката. Помещението беше обзаведено изключително богато и беше едно от четирийсет и трите в къщата. Джанели също изглеждаше като неотменно, елегантно допълнение към жилището. Спортното му сако бе ушито по поръчка в Милано, ризата му беше от египетски памук, а вратовръзката – подарък от покойния Джани Версаче. Джанкарло беше олицетворение на италиански принц на търговията, сравним единствено с Медичите през епохата на Ренесанса.

В днешно време земята е малка. Човек можеше да получи достъп до всяко кътче на света с реактивните самолети, телефоните или интернет. Дните, когато предприемчивите хора можеха да натрупат богатство в пряка връзка с риска, бяха отминали. Малцина си бяха запазили независимостта да действат, без да бъдат възпрепятствани от натрапващи се адвокати и стиснати банкери. Джанкарло Джанели беше един от тях.

Той беше последният мъж от династия с шествековна история и стоеше на върха на всичко, което фамилията му се бе борила да постигне. След два месеца и най-малката от шестте му дъщери щеше да се омъжи и петдесетгодишният Джанкарло щеше да остане единствено с легендарната история на семейството си. Той имаше двама синове от различни любовници, но нито един от тях нямаше да наследи богатството му. Вероятно липсата на наследник го правеше неспокоен и го караше да се откъсва от законните сфери на бизнеса му и да се рови в сенките на онова, което семейството му бе създало.

Двайсети век беше добър за фамилията му. Дядо му бе натрупал не едно, а цели две състояния, първо в началото на века, когато индустриалната революция бе стигнала до Италия, и после отново по време на фашисткия режим на Бенито Мусолини. Тогава компаниите му бяха започнали да произвеждат военна продукция под прякото покровителство на Дучето. През трийсетте и четирийсетте години семейство Джанели

съперничеха на корпорацията „Фиат“ по размер и мащаб и произвеждаха всичко – от подводници до войнишки прибори за хранене за пехотата.

Бащата на Джанкарло пое управлението през 1955 година и успешно преведе „Джанели СпА“, главната акционерна компания, през бурните шейсет години на века, спада през седемдесетте и шеметните осемдесет. Предаде водачеството на сина си няколко седмици преди американският фондов пазар да се срине през октомври 1987 година. Макар че първите години на Джанкарло като изпълнителен директор бяха трудни, компанията остана една от най-големите и печелившите в Италия.

Той погледна през прозорците и видя няколко гондоли по Канале Гранде. Повечето бяха празни, защото се използваша предимно от туристи, а сезонът още не бе започнал. Движещите се бавно стари лодки изпълняваха ролята на обществен транспорт. Около тях минаваха лакирани, лъскави водни таксито, обикновено наети от бизнесмени. В далечината мостът „Риалто“, построен през шестнайсети век, се извиваше грациозно над канала.

Във Венеция беше април – най-вълшебният период в годината. Слънчевите лъчи бяха топли и създаваха приятно настроение за разходка по тесните улици, жегата още не бе направила канала зловонен. Собствениците на магазини бяха доволни и с нетърпение очакваха приетигането на туристите. До юли усмивките им щяха да станат изкуствени и сърдечността им да охладнее, а през август щяха да бъдат напълно отегчени, защото щяха да са спечелили дохода си за годината и щяха да бъдат готови да се отърват от шумните тълпи. Телефонът извъня.

– Той заминава след два дни, господин Джанели – без предисловие каза човекът от другата страна на линията.

– Какви смяташ, че са шансовете му? – попита Джанкарло.

– Добър е. Бил най-добрият, но не вярвам, че ще я намери.

– Защо мислиш така? – Джанели не плащаше на информатора достатъчно, за да се доверява на заключенията му. Сам щеше да изтъква сухата информация.

– Срокът, господин Джанели. – Отговорът беше незабавен, сякаш въпросът бе очакван. – Хайд е дал на Мърсър шест седмици за проучване. Мърсър иска да бъде в Еритрея до края на седмицата. Вдигна истински пожар, за да задейства нещата. Може и да е най-добрият търсач на минерали в бизнеса, но има само една седмица, за да организира експедицията, затова няма да намери нищо. Осигури доста техника и материали, но ще започне едва седмица по-късно, след като пристигне в

Еритрея.

– И после?

– Еритрея може и да изглежда малка, като я гледаш на картата на света, но когато я изследваш пеша или с превозно средство, е голяма и трудна за изследване.

– Успя ли да вземеш копие на снимките от „Медуза“? Много ще ни улеснят в търсенето.

– Не. Вече ти обясних. Хайд не ги изпуска от поглед. Проверих в архивите на Националната разузнавателна служба. Имаше само един комплект, материалът, от който са направени, не позволява да се преснимат или сканират. Съжалявам.

– Хайд ще ги даде ли на Мърсър?

– Предполагам. Но засега не са у него. Ще му ги даде едва когато Мърсър е готов да замине.

– От съображения за сигурност?

– От параноя.

– Би трябвало да успеем да вземем снимките от Мърсър, щом пристигне в Еритрея. – Джанели говореше по-скоро на себе си, отколкото на информатора, и осъзна, че е казал твърде много, затова смени тактиката. – Кога Селоме Нагаст ще се върне в Асмара? Тя ще бъде ли с Мърсър?

– Още не знам. Предполагам, че ще пътува до там с Мърсър. Ще ви съобщя, когато разбере какви са плановете и.

– Нещо от подозренията ти за нея оказа ли се вярно?

– Нищо. Но интуицията ми подсказва, че у нея има нещо повече, отколкото изглежда.

– Интуицията ти подсказва и да продадеш снимките на Хайд за малка част от онова, което аз бих платил – иронично подхвърли Джанкарло. – След няколко дни Селоме Нагаст ще напусне Вашингтон. Ако трябва да се открие нещо за нея, аз ще го направя оттук. По всяка вероятност инстинктите ти подсказват, че тя спи с Хайд.

– Може би, но се съмнявам. Той е свиня, а Селоме – богиня – каза майор Доналд Розен от Националната разузнавателна служба.

– Няма значение. Продължавай да ме информираш. Може да изкупиш предишните си грешки – рече Джанели и затвори.

„Хайд е намерил експерт, Който да копае в пустинята“ – помисли си. Джанели не се радваше особено много на възникналото усложнение, но не беше неочаквано и можеше да се превърне в предимство. Джанкарло предпочиташе да получи снимките от „Медуза“ от майор Розен, но Хайд го бе изпреварил. Налагаше се да опита да ги открадне от

Мърсър в Асмара. Хрумна му да залови Мърсър и да го използва за своите цели. Джанели бе изпратил хора да изследват еритрейската пустош, но екипите му не се състояха от експерти като Мърсър. Снимките обаче бяха най-важни. Джанели отново протегна ръка към телефона, припомняйки си как бе започнало всичко.

Еритрея беше английска колония от края на деветнайсети век и бе главната им база за завладяването на Етиопия през 1935 година. Войната беше изключително жестока и се водеше между модерна, механизирана армия и войници на коне. Изходът беше неизбежен, особено след като Обществото на народите наложи забрана върху оръжията в района. Но италианските производители на оръжия, включително фамилията Джанели, не я спазиха.

Скоро след като дойде на власт и много преди войната, предшествала Втората световна, Мусолини се бе заловил да създаде модерна нация в труднодостъпната пустиня. От десетилетия в Еритрея се правеха състояния и семейство Джанели се възползва най-много от това. Интересът им към Еритрея беше толкова голям, че Енрико, чичото на Джанкарло, бе живял във вила в околностите на Асмара и бе управлявал почти цялата страна като феодално владение.

Енрико не беше далновиден като по-големия си брат, който ръководеше цялата корпорация, но все пак беше Джанели и знаеше как да извлича печалба от всичко – плантации за плодове и кафе, дървен материал, производство на сол и внос на различни стоки за нарастващата италианска общност в Еритрея. Но извън традиционните делови сфери на фамилията Енрико имаше един интерес, който преследваше с всички средства. Той беше геолог любител и прекарваше безброй месеци, като обикаляше дивата пустош и търсеше минерали.

Енрико бе убедил себе си и в много по-малка степен брат си, че в планините близо до границата със Судан има злато. Той похарчи цяло състояние и разкопа почти всяка планина, която изглеждаше обещаваща. Енрико не водеше подробни записки за работата си и повечето мини бяха изоставени и забравени веднага щом се окажеха ялови.

Отчаян, по-големият брат най-после му заповяда да престане да прахосва пари и ресурси за глупавото си хоби. Но това само накара Енрико да удвои усилията си. Имаше една мина, която със сигурност щеше да се окаже ценна. Той смяташе, че е открил не злато, а диаманти.

Джанкарло разполагаше с всичките фамилни документи на така наречената „глупост на Енрико“ и ги бе прочел още като дете, запленил от легендата. Но в нито един не се споменаваха къде е изкопана шахтата.

Енрико прилежно бе записал законните разрешителни за бизнеса си, но бе скрил информацията за онази мина.

В началото на 1941 година стана ясно, че Енрико фалшифицирал счетоводните книги, за да прикрие факта, че легендарната диамантена мина му е струвала повече от всички други начинания, взети заедно, и е намалил сериозно печалбата на семейството Джанели от колонията. Той незабавно бе повикан в Италия. Главата на семейството дори изпрати частен самолет с придружаващ изстребител, за да бъде сигурен, че Енрико ще се върне.

Това се случи по същото време, когато британците под командване на генерал Плат нахлуха в Еритрея. Енрико изпрати телеграма, в която пишеше, че с нетърпение очаква да се върне във Венеция, не само за да се измъкне от сраженията, но и да разговаря с брат си за мината.

Джанкарло бе чел тази телеграма много пъти, защото повече никой не чу нищо за Енрико. Самолетът, с който той трябваше да се върне, бе свален в Средиземно море от британски изстребител „Хърикейн“ и информацията за мината изчезна безследно заедно с него.

Като момче Джанкарло се закле да отиде в Еритрея и да намери диамантената мина на чичо си. Той запази мечтата си, но щяха да минат години, преди да успее да я осъществи. Когато беше в състояние да провери дали легендата е истина, Джанкарло бе зает с компанията и семейството си. От време на време той се изкушаваше да организира експедиция, но в Еритрея бушуваше войната за независимост и вероятните райони за изследване бяха едни от най-оспорваните и най-често бомбардираните в страната. Освен това, макар и десетилетия след бруталната италианска окупация, името Джанели още беше прокълнато в Еритрея и той се съмняваше, че експедицията му ще бъде посрещната радушно.

Но когато войната свърши и задълженията му към семейството приключиха, Джанкарло разбра, че моментът е дошъл. Разходите по това начинание не означаваха нищо за него. Милиард лири? Десет милиарда? Имаше ли значение? През целия си живот Джанкарло бе правил онова, което се очакваше от него, но този път, също като Енрико, искаше нещо за себе си. Ако успееше, Джанели имаше план да превърне операцията в доходна, макар че изборът на подходящия момент беше изключително важен. Диамантеният синдикат в Лондон имаше голямо съвещание след два месеца и Джанкарло трябваше да е готов да им покаже много скъпоценни камъни, поне няколко хиляди карата, ако смяташе да ги принуди да приемат исканията му. Той вече се бе освободил от акциите си в Южна Африка, защото ако успееше, тази страна щеше да

се превърне във финансова черна дупка.

Ами ако се провалеше? Джанели сви рамене. Неколцина счетоводители щяха да се почешат по главите и да се запитат къде са отишли парите, но това щеше да бъде всичко. Той нямаше да загуби нищо.

Но Джанкарло знаеше, че ще успее, защото сателитните снимки и онова, което бе открил Енрико, са едно и също.

МОНАСТИР „ДЕБРЕ АМЛАК“ СЕВЕРНА ЕРИТРЕЯ

Най-близкият източник на електричество беше на сто и петдесет километра на изток, в град Накфа, затова в манастира единствената светлина след залез слънце идваше или от свещи, или от газени лампи, но и двете струнощната молитва, те се използваша пестеливо и така животът в манастира се диктуваше от изгрева и залеза на слънцето. Монасите рядко се разхождаха в мрака.

В деня след изблика на Доуит друг монах, няколко години по-млад от него, разговаря насаме с Ефраим и потвърди думите на по-стария си брат. В манастира имаше тайни и може би бе дошло време да бъдат разкрити. След като се върна от убежището си, брат Ефраим прекарваше нощите си в молитви и размисъл. В стаята му гореше една-единствена свещ. Той не бе ял, откакто се върна от разходката си в пустинята, и пиеше съвсем малко вода. Очите му бяха изцъкдени от изтощение, а брадата му беше разрошена и сплъстена. Ефраим не забелязваше миризмата на застояла пот от тялото си, нито слоя мръсотия по обикновено добре измитите си зъби.

През единствения прозорец на килията му проникваше лъч млечно-бяла лунна светлина, която озаряваше старинната книга на грубоватото му дървено бюро. Ефраим бе сложил ръце върху книгата. Между дългите му пръсти беше преплетена броеница. Книгата беше подвързана с кожа и кориците бяха затворени с потъмняла месингова закопчалка. Страниците бяха толкова стари, че се бяха издули и придаваха на книгата парцалив вид, макар че бе пазена грижливо в продължение на осемстотин години.

Ефраим я получи на последната изповед на предшественика си, няколко часа преди игуменът да умре по време на изгнанието им извън границите на Еритрея. Той се бе заклел пред умиращия монах да пази книгата и да я предаде на следващия игумен. Ефраим обеща, че няма да я отваря при никакви обстоятелства. Нито да поглежда написания на ръка пергамент вътре. Макар да се съгласи с тези две желания, Ефраим прочете заглавието. Беше написано на един от древните еритрейски езици. Той лесно преведе подобните на арабски букви.

„Срамът на царете“.

Ръцете му се разтрепериха и текстът пред очите му се замъгли.

Ефраим се почувства като Адам, който е допрял до устните си откраднатата от райската градина ябълка. Той мигновено осъзна, че книгата съдържа зло, смъртоносно като първородния грях. В същия миг монахът започна да разбира умиращия игумен пред себе си. Той отново видя немощната фигура, която лежеше на одъра толкова далеч от родината. Знаеше отговора, но въпреки това зададе въпроса.

– Да – чу се задъханият отговор. – Прочетох я и Господ ме прокълна заради това. Прокле всички ни. Не можах да се съдържа. Имах чувството, че Божията воля е да прочета думите и да наруша мълчанието. Едва когато приключих в нощта на тринайсети ноември 1962 година, осъзнах, че самият Сатана ме е изкушил да прочета книгата.

Ефраим се вторачи в него.

– Не разпознаваш ли датата? В деня, в който прочетох „Срамът на царете“, Етиопия официално анексира Еритрея. Това беше началото на края за нашата страна, Ефраим. Етиопската окупация, погромите и неизмеримото страдание. Аз станах причина за войната. Моето високомерие ни навлече Божия гняв! Той ме наказва, защото съм прочел тази книга, като унищожи домовете ни, превърна в пустиня земите ни и уби стотици хиляди хора. И всичко това стана само защото не устоях и прочетох написаното в тази прокълната книга, тъмния вариант на най-великите ни религиозни текстове.

Във вероизповеданието им имаше две древни книги – „Кebra Нагаст: Славата на царете“ и „Фета Нагаст: Справедливостта на царете“. Макар да бяха неизвестни на Запад, тези две книги представляваха забележителни християнски писания, събирани стотици години, произлизащи от египетските копти отпреди едно хилядолетие. Хрониките описваха посещенията на Македа, богинята на Юга, в израилтянските земи и живота на сина и Мениелек, чийто баща бе цар на Израил. Те разказваха как Мениелек е изнесъл Кивота с Божия закон от Йерусалим и е преместил земната Му обител в Аксум, Северна Етиопия. Книгите свидетелстваха, че законните царе на Етиопия от онези далечни дни до управлението на Хайле Селасие са преки потомци на Ной, Авраам и Мойсей, избраните чада на Бога.

Ефраим беше християнин и вярата му се основаваше на учението на Исус и неговите апостоли и ученици, но и на една много по-стара религия, тази на юдеите, първите вярващи в единствения, истинския Бог, благословени, макар да не са видели Христос, сина Му. Ефраим не бе запознат с по-късните еврейски книги като Талмуда, но познаваше добре по-ранните учения и пламенно вярваше в Стария завет, „Кebra

Нагаст“и „Фета Нагаст“.

Достоверността на написаното в „Кebra Нагаст“ стана предмет на раздори между богословите скоро след откриването на книгата. Но през деветнайсети век западните мисионери се върнаха от Африка с разкази за чернокожи евреи, живеещи в Етиопия, които изповядваха много по-стар и по-чист вариант на тази религия. Въпросът, дали тези хора наистина са евреи, получи отговор през 1984 година, когато Израел осъществи операция „Мойсей“, тайна програма, ръководена от Мосад, за да докара колкото е възможно повече етиопски евреи в Израел по време, когато гладът в Етиопия бе взел застрашителни мащаби.

Ефраим нямаше представа как тази неизвестна трета книга, „Срамът на царете“, е попаднала в християнския манастир. Но той седеше до умиращия игумен и я държеше в ръцете си.

– Закълни се, че няма да я прочетеш, Ефраим. На тези страници има неща, които не са предназначени за човешки очи. – Гласът на стария монах затихваше. – В онази нощ загубих вярата си. Дойде ми твърде много да повярвам, че нашият Господ може да позволи подобни безчинства и жестокости.

– Заклевам се – с готовност се съгласи Ефраим, изпитвайки желание да не се докосва до нечестивите писания. – В името на свещената ти изповед пред очите на Бога няма никога повече да погледна тази книга.

Ръкописът беше само на няколко сантиметра от ръцете му, озарен от загадъчната лунна светлина. Ефраим знаеше, че трябва да го прочете. Студеният вятър разклати крехката рамка на прозореца. Пламъкът на почти изгорялата свещ, забита в локва от собствения си восък, потрепери и хвърли странни сенки по неравните каменни стени. Познатите очертания в стаята придобиха зловещи измерения. По гърба на Ефраим полазиха ледени тръпки.

„Защо ме подлагаш на такова изпитание, Боже? Трябва ли да бъда като Йов, принуден да понася трудности, за да докажа на Луцифер, че нищо не може да опорочи любовта на хората към Теб? Боя се, че не съм достатъчно силен. Това ли е моето изпитание? Да не прочета тази книга? Такава ли е волята Ти? Тези думи никога повече да не бъдат видени от човешко око? Или мисията, определена за мен, е да я прочета и да изнеса на светло истините й?“

Ефраим запали друга свещ, която отново изпълни стаята със светлина. Лунните лъчи вече не падаха върху масата, а озаряваха разпятието над леглото му. Той се вторачи в него. Имаше чувството, че самият той е разпнат на кръста, и за пръв път от няколко дни усети, че му олеква

на душата. Отговорът на дилемата му беше пред очите му. Христос бе умрял заради човешките недостатъци и да Му измени съзнателно беше грях, който обаче можеше да бъде опростен. Деянието можеше да бъде осъдено, но не и човекът.

Ефраим се обърна и отвори закопчалката на книгата. В същия миг брат Доуит извика в съня си и издъхна в килията си. Но когато сутринта научи това, Ефраим бе прочел книгата, и смъртта на възрастния монах вече не го тревожеше.

НЯКЪДЕ НАД АТЛАНТИЧЕСКИЯ ОКЕАН

Мърсър се бе изтегнал на две седалки в първа класа. Устата му беше полуотворена, а челюстта му бе брадясала. Самолетът за Рим, където единствено в Европа имаше свързващи полети до Асмара, бе излетял рано, затова той се бе избръснал и изкъпал предната вечер. Изпитваше отчаяна потребност да прегледа работата си и да сравни откритията си със снимките от „Медуза“, които Прескът Хайд най-последно му бе изпратил, но очите му бяха отказали да стоят отворени. Той си бе запазил две съседни места, за да има къде да сложи материалите си, но това остана само намерение, защото заспа, преди самолетът да излети.

Сънят му беше неспокоен и винаги когато стюардесата идваше да го провери, Мърсър мърмореше нещо в кошмарите си. Челото му беше обляно в пот. Когато се събуди, очите му бяха зачервени и лепнеха, а в устата си имаше отвратителен вкус. Той огледа кабината. Беше зашеметен и се опитваше да се отърси от съня. Радваше се, че се освободи от кошмарите, но докато спеше, му хрумна някаква мисъл, нещо, заровено толкова дълбоко в съзнанието му, че изчезна, когато се събуди. Мърсър за пореден път се замисли, че някъде има несъответствие, нещо, което или Хайд, или Селоме, или похитителите бяха казали и в което нямаше логика. Но не можеше да се сети какво. По дяволите.

Привлече вниманието на стюардесата и поръча две кафета и чаша портокалов сок. Когато се върна от тоалетната, където се изми, видя, че Селоме Нагаст го чака. На лицето ѝ трептеше загадъчна усмивка.

– Надявам се, че нямаш нищо против. – Тя му смигна закачливо. – Не разполагам с твоята разплащателна сметка, за да пътувам удобно. Седя отзад с останалите пътници, а Бил ми каза, че си ангажирал две места в първа класа.

Мърсър я погледна изненадано.

– Защо не ми каза, че ще пътуваш в същия самолет? Разплащателната ми сметка щеше да поеме още едно място в първа класа. В края на краищата, харча твоите пари.

Селоме бързо разбра, че Мърсър се шегува, а не се държи грубо, и отново се усмихна.

– Трябва да призная, че отдавна мечтая да пътувам в първа класа.

– Мислех, че дипломатите се радват на по-изискани удобства.

Тя прие сериозно забележката му.

– Правят го, ако представляват богата страна. Смятам, че ми е провървяло, ако правителството ми може да си позволи да ме изпрати в чужбина. За много от мисиите си плащам сама.

Мърсър се запита на кой господар служи в момента Селоме. Дали изпълняваше дипломатическа мисия за Еритрея, където беше родена, или тайна задача за втората си родина Израел? Не беше трудно да разбере какъв е интересът на Прескът Хайд в тази афера. Под прикритието на поста си като заместник-държавен секретар и позовавайки се на хуманитарни акции, той сигурно щеше да пожъне лична финансова печалба, както и политически дивиденди, ако Мърсър намереше диаманти. Но Селоме Нагаст?

Дали мотивът ѝ беше подобряването на положението на един от най-бедните народи в Африка, който живееше в така наречения четвърти свят? Или в момента работеше за израелската отбрана, или за Мосад? Имаше ли нещо тъмно зад готовността ѝ да му помогне в търсенето?

Предстояха им още пет часа път и Мърсър реши, че може би ще получи отговор на въпросите си.

– Не искам хората да говорят, че Филип Мърсър е застанал между една жена и мечтите и – каза той. – Но ѝ ти трябва да ми позволиш да мечтая. Ако те попитат, кажи на стюардесите, че съм те свалил по време на полета и ще имаш романтично приключение с мен, докато се приземим.

– Договорихме се – кимна тя и стисна ръката му. Мърсър отново се изненада от силата ѝ и от топлината на кожата ѝ.

– Хубаво е, че те виждам отново. – Той седна на мястото си и прибра документите в двете си еднакви куфарчета. – Последният път, когато разговаряхме, не беше една от продуктивните ни срещи.

– Не те обвинявам, че си отхвърлил предложението на Бил. Меко казано, постъпката ти е много смела. Повече бях изненадана, когато промени решението си. – Тя го погледна в очите, сякаш търсеше отговор. – Защо се съгласи? Какво те накара да се присъединиш към нас?

Мърсър побърза да отклони въпроса.

– Преди всичко, защо избра мен?

– Лесен въпрос. Ти имаше репутацията на един от най-добрите в света в откриването на ценни минерали.

– Продължавай да говориш така и ще ни трябва още една седалка – за честолюбието ми.

– Не отговори на въпроса ми. Защо промени решението си?

Мърсър я погледна в очите.

– Може да се каже, че преследването на невъзможното ми е станало втора природа. Господи, колко претенциозно прозвуча това! Но донякъде е истина. След като отказах на Хайд, през целия следобед и вечерта търсих следи, че има нещо вярно в думите му – отговори той, смесвайки фактите с измислиците. – Не можах да намеря доказателство, но имах предчувствие. Научил съм се да му се доверявам и не можах да устоя.

– Това означава ли, че вярваш в съществуването на диамантите? – В гласа ѝ прозвуча неподправен интерес.

– Не. Означава, че нямам нищо против шест седмици да харча парите ти. – Мърсър нарочно се държеше грубо. Нямаше намерение да попада в капан, като ѝ дава фалшиви надежди.

Слънчевите лъчи, проникващи през прозореца, се отразиха в лъскавите ѝ коси.

– Може и да си вярваш, доктор Мърсър, но няма да убедиш мен.

– Може и да си вярвам малко, но не много – усмихна се той. – Разкажи ми за себе си.

Преди да отговори, Селоме си поръча чай и кроасан. Мърсър изпи остатъка от кафето си и поиска трета чаша.

– Майка ми е еритрейка. Влюбила се безнадеждно в американски войник от базата „Кагну“ в покрайнините на Асмара, която подслушваше съветските комуникации по време на студената война. Семейството ми научило за връзката им и забранило на майка ми да се вижда с него. Но закъснели с една нощ, за което се радвам, защото иначе нямаше да ме има на този свят. Дядо ми научил, че дъщеря му е бременна, и я изпратил в Италия, където имаме роднини, но тя се върнала веднага след като съм се родила. Щом ме видял, дядо ми ме взел на ръце и се засмял, когато съм го погледнала. После станах любимата му внучка и всички протиха на майка ми.

Селоме Нагаст се усмихна отново. За пръв път Мърсър имаше чувството, че тя показва истинската си същност.

– Завърших училище в Италия и две години учих икономика в Лондон. Сетне работих за Народния фронт за освобождение на Еритрея в Европа, като обяснявах на хората какво се случва в тази страна.

– Прочетох някои неща за войната за независимост там и установих, че партиите са доста озадачаващи – отбеляза Мърсър.

– Макар да са разпалени бойци, сънародниците ми не могат да се похвалят с оригиналност – съгласи се Селоме. – По време на войната с Етиопия бяхме представяни от ФЛП, ПЛФ и накрая от ФЛП-ПЛФ, които непрекъснато се караха. Изгубихме години във фракционни борби.

Повярвай ми, това е озадачаващо дори за еритрейците. Войната щеше да свърши много по-рано, ако бяхме загърбили политическите раздори.

– След като войната свърши, как стана така, че ти започна да работиш за правителството? Не се обиждай, но знам, че е трудно за една африканка да се издигне като теб.

– Трудно не е най-подходящата дума – съгласи се Селоме, но в гласа и прозвуча огорчение. – В повечето африкански страни единственото изискване за ръководна длъжност е пенисът. Не е важно дали е съчетан с ум. Един ден африканците ще се научат да не позволяват на диктатори и деспоти да управляват живота им.

– А дотогава?

– Ще обвиняваме европейския колониализъм и западното двуличие и ще продължаваме да се избиваме.

– Жестоко – отбеляза Мърсър.

Тя мълча известно време. Мърсър бе виждал много пъти изражението, изписано на лицето ѝ. Почти всяка вечер показваха такива лица по телевизионните новини. Това беше изражението на майка, чието дете лежи убито на улицата от свързано с търговията на наркотици насилие, което тя беше безпомощна да спре.

– И все пак има надежда – тихо каза той, като видя сълзи в ъгълчетата на очите ѝ.

– Това ще зависи от теб. Познахме мира за съвсем кратко време и после започнаха фракционните борби. Религията е проклятието на Еритрея, а не междуплеменните войни, който разкъсват много други африкански нации. Но резултатът ще бъде един и същ. Опустошение. Мюсюлманите и християните вече дрънкат оръжия и всеки призовава другият да бъде унищожен. Мюсюлманското правителство не издига свой вариант на фанатизъм. Постоянно ни нападат бандити и убиват онези, които не вярват в Аллах. Бил ли си в Судан?

– Не.

– Моли се никога да не ти се наложи да ходиш там. Няколко пъти съм била в лагери за бежанци в Судан. Всъщност пътувах до мястото, където са направени снимките, които Бил Хайд ти показа. Когато най-после изгонихме етиопците, те опустошиха всичко по пътя си, докато отстъпваха – обясни Селоме. – Палеха села и унищожаваха пътища, мостове и иригационни съоръжения. Дори изсякоха почти всички дървета в Еритрея в усилията си да сломят духа ни. Дърветата по улиците на Ас-мара са най-високите в страната, защото останалите бяха закарани в Етиопия. Колкото и зле да бяхме, когато етиопците се оттеглиха,

това беше нищо в сравнение с разрухата в Судан. Там има скитащи банди от партизани, които тероризират всички. Някои са свързани с правителството, а други – с Народноосвободителната армия на Судан. Трети са наемници, които искат да извлекат изгода от кръвопролитията. Робството е възродено и някои твърдят, че правителството го одобрява.

– Каква е причината за войната?

– Религията. Правителството в Хартум е ислямско и направи непоносим живота на южняците, които са предимно християни и анимисти. Ако войната се разпространи, в Еритрея ще стане същото. Ти можеш да го предотвратиш. Стара истина е, че омразата зарежда с енергия отчаяните, а мирът е присъщ на доволните.

Наблюдавайки лицето ѝ, Мърсър изпита увереност, че Селоме е предана на родната си Еритрея. Не се съмняваше, че тя работи и за тайните служби на Израел, но в тази мисия целта ѝ явно беше благоденствието на народа ѝ. Това обаче премахна само част от подозренията му. Мърсър чувстваше, че има още неща, които не знае.

Преди да отпътува, той дълго бе разговарял с Дик Хена за разкритията около отвличането на Хари. Частният самолет, който го бе откарал от Вашингтон, беше нает от корпорация в Деллауер, но компанията нямаше други координати, освен номер на пощенска кутия. ЦРУ не бяха успели да проследят гълфстрийма. Само го бяха видели да прелита ниско над източните брегове на Мериленд. Самолетът се бе приземил в Либерия, за да зареди с гориво, и после се бе отправил на изток. Крайната му цел беше Ливан. Агентът на ЦРУ, пристигнал на летището в Бейрут, бе видял как качват възрастния човек в микробус и го откарват. Той бе изгубил от поглед превозното средство в оживеното движение около християнския квартал в града.

Близкоизточната връзка бе потвърдена от неколцина съседни на Хари. Те бяха чули, че похитителите разговарят на някакъв език като арабски. Единственият съсед, който бе видял нещо, бе докладвал, че четиримата мъже били облечени в черни сака и джинси и били със смугла кожа и черна коса.

Всичко съвпаднаше с онова, което Мърсър и Хена бяха видели на летището. Още не бяха разпознали трупа на похитителя, но Хена го увери, че това е само въпрос на време. В проследяването на оръжията обаче бяха извадили по-голям късмет.

– Американската армия поддържа най-голямата база данни в света с балистични характеристики на различни оръжия – обясни Хена. – Всяко оръжие има микроскопични разлики, малки дефекти, които оказват

влияние върху формата на куршумите, изстреляни с него. Идентифицирането на тези следи е трудно, но е възможно да се проследи оръжието по най-дребните фрагменти на изстреляните куршуми или от обвивката им. Военната лаборатория по балистика издирва такива оръжия. Автоматите „Калашников“ бяха проследени до мироопазващата ни мисия в Ливан в края на осемдесетте години на двайсети век. Двете оръжия в нашия случай са били използвани срещу военноморския ни гарнизон. С автоматата на мъжа, който скочи в мотора на самолета, е бил застрелян американски сержант, който седял в кафене на пристанището в старата част на Бейрут през 1984 година.

Отново бейрутската връзка.

– Как са се озовали в Щатите? – попита Мърсър.

– Уместен въпрос, но аз се питам къде са били през последните петнайсет години.

Мърсър и Хена разговаряха за значението на оръжието и за това, че похитителите на Хари очевидно са ислямски фанатици, но никой от тях не можа да обясни каква е връзката между тези факти и диамантената жила в Африка. Обвързаността на Селоме само задълбочи бъркотията. Но след говори с нея в боинга, летящ над Атлантическия океан, Мърсър остана с убеждението, че интересът ѝ е насочен към Еритрея, а не към Израел.

– Добре ли си? – Селоме докосна окуражаващо ръката му. – За миг се унесе и имаше такъв вид, сякаш изпитваше болка.

– Нищо ми няма – излъга Мърсър.

Искаше му се да поговори с някого. Тревогата му за Хари късаше сърцето му. Мърсър забеляза ръката на Селоме върху китката си. Ноктите ѝ бяха дълги и лакирани в кървавочервено. Тя видя, че се е вторачил в ръката ѝ, остави я там още малко и после я дръпна. Той я погледна с копнеж, но не предизвикан от желание, а от потребност да изрази мислите си. Искаше да ѝ се довери, за да освободи част от напрежението, събрало се в душата му. Искаше да ѝ разкаже за Хари и че той е виновен за отвличането и побоя над приятеля му. Изпитваше нужда да говори, но само я гледаше мълчаливо. Болката му сигурно беше очевидна, защото Селоме отново протегна ръка и погали лицето му. Интимният жест изненада и двамата.

– Нищо ми няма – повтори той, усещайки нещо непознато, разпалено от допира ѝ. Установи, че не може да я погледне в очите.

„Това може да се окаже сериозно усложнение“ – помисли си Мърсър.

ЮЖЕН ЛИВАН

Хари Уайт се събуди от жажда, но не за вода, а за бърбън. От години пиеше най-малко по две бутилки уиски седмично. Макар че рядко се напиваше, организъмът му се нуждаеше от алкохол така както от кислород. Ръцете му трепереха, добавяйки още болка в счупения му пръст. През първите няколко дни след отвличането Хари беше упоен и не знаеше откога не е пил уиски, но след като прекара няколко часа в съзнание в килията си, установи, че изпитва потребност от алкохол.

Всеки миг в това състояние беше по-жестоко мъчение, отколкото някой би могъл да измисли. Хари потрепери въпреки горещината, която се просмукваше през каменните стени и обливаше в пот тялото му, и придърпа одеялото около кокалестите си рамене.

Нуждата от алкохол тласкаше съзнанието му отвъд границите на разсъдъка.

Той използваше одеялото не само за да се топли, но и да се предпазва от летящите маймуни, които кръжаха в стаята с влудяващото упорство на конски мухи. Хари знаеше, че те са халюцинации, дължащи се на делириум тременс, но въпреки това бяха страховити.

Видя първата само час след като дойде в съзнание, и извика от ужас. Остатъкът от разума му настоя, че летящата маймуна не е реална, но Хари бе твърде немошен, за да предотврати атаката ѝ. Един от пазаците дойде да го провери. Лицето му беше скрито под червено-бяла кефляя. Хари се сви и мъжът реши, че всичко е наред, и излезе. Маймуната се вкопчи в стената близо да тавана и му намигна.

Още две се появиха, за да го тероризират. Те безмилостно връхли-таха върху него и минаха само на сантиметри от лицето му. Усещаше как въздухът се раздвижва от бързото им прелитане. Неземните им кръсци приличаха на стържене на нокти по черна дъска. Маймуните се снишаваха за миг и после кацаха по стените, вкопч-вайки малките си остри нокти в камъка.

Все още никоя от маймуните не го бе докоснала, но това беше само въпрос на време.

– Няма по-хубаво място от „При Дребосъка“ – изстена Хари, молейки се на Бога за клинанието да го пренесе далеч от стаичката.

След три часа халюцинации той заспа изпълнен с кошмари сън, по-реален от периодите на съзнание. Преследваха го демони, по-лукави от

маймуните, гонеха го по безкраен коридор. Те носеха бутилки „Джак Даниълс“, които се опитваха да му предадат като щафета, но шишетата се изплъзваха от ръцете му.

Когато се събуди, съзнанието му беше малко по-ясно. На пода до леглото му бе оставен поднос със закуска. Кафето още вдигаше пара. Стомахът му беше твърде свит, за да изяде плодовете или намазания с конфитюр хляб, но той бързо изпи кафето. А после белите дробове му напомниха, че през последните шест десетилетия бе пушил по два паке-та на ден, и му се прииска цигара. Нуждаеше се от нея.

– Дайте ми цигара, садистични копелета – изкрещя Хари.

Пазачът се появи отново и Хари повтори молбата си малко по-учти-во. Мъжът явно не разбра думите му, затова Хари показа с жестове как пуши цигара. Изпитвайки състрадание, познато на пушачите от цял свят, пазачът извади наполовина пълен пакет и кутия кибрит и ги хвър-ли на пода.

– А нещо за пиене, мръсно? – недоверчиво попита Хари, грабна смачкания пакет и запали.

Докато никотинът разнасяше блаженство в организма му, той погледна маймуната, която отново се бе появила на стената. Зъбите ѝ бяха оголени агресивно.

– Да ти го начукам – изпсува Хари привидението. От опит знаеше, че делириум тременс ще премине бързо и маймуните няма да го тормозят повече.

Без да откъсва поглед от маймуната, той седна в леглото и потърка ранената си ръка. Нямаше представа къде се намира, нито кой го е отвлякъл и защо. Хари не виждаше лицето на пазача, но съдейки по шарената забрадка, беше сигурен, че похитителите му са араби и отвлечането му е свързано с Мърсър и издирването на диамантената жила.

Хари се усмихна мрачно. Той бе виждал на какво е способен Мърсър, когато го ядосат, и знаеше, че похитителите ще си платят. Но Хари не обичаше да седи със скръстени ръце и да чака да го спасяват. Вече се бе измъквал от няколко трудни положения. Бившият сенатор Джон Глен беше само три години по-млад от него, когато излетя в космоса. Щом Глен можеше да го направи, и Хари можеше да избяга от тази шайка бандити. Пазачът му бе дал цигари и беше само въпрос на време да измисли начин да накара арабина и да го освободи.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Дик Хена седеше зад бюрото си, когато секретарката му позвъни по интеркома и съобщи, че се обажда човек, когото не трябва да пренебрегва.

– Кой, Сюзан? – Разследването на инцидента на летище „Дълес“ поглъщаше времето, което бе спестил, като не бе отишъл в Калифорния. Денят започваше, а вече бе изостанал с работата.

– Адмирал Морисън. Знам, че не желаш да те безпокоят, но реших, че ще искаш да говориш с него.

– Предполагам.

Хена познаваше Томас Морисън, харизматичния председател на Съвета на началник-щабове, както професионално, така и от светската сцена във Вашингтон. Морисън щеше да бъде силен кандидат за президент на следващите избори и вероятно негов шеф, ако спечелеше, затова тонът на Хена беше почтителен.

– Какво мога да направя за вас, адмирале?

– Здравей, Дик. Как си?

Ако чернокожият Морисън искаше да се държи неофициално, Хена нямаше нищо против.

– Много добре, Том. А ти?

– Чувствах се отлично допреди два часа. – Тонът на адмирала беше сериозен. – Възникна проблем, който рано или късно ще включи и ФБР, затова реших, че е най-добре да те информирам.

– Казвай.

– При мен е полковник Джон Бейнс от отдел „Криминални разследвания“ към военновъздушните сили. Той е много по-подготвен от мен да представи проблема. Бих искал и тримата да участваме в разговора.

Хена усети намесата на политика. Както при военните, така и във ФБР имаше йерархия и той разбра, че Морисън използва влиянието си, за да потърси съдействие направо от него.

– Виж какво, Том, оценявам, че повдигаш въпроса директно пред мен, но не трябва ли да се обърнеш първо към Мардж Доил или към друг заместник-директор?

– Знам какво мислиш. – Тонът на Морисън стана хаплив. – Да речем, че този разговор попада в категорията „свърхстрога секретно“.

Хена подсвирна леко. Правителството нямаше по-високо ниво на

секретност. Дори на неколцина президенти им бе отказван достъп до документи с гриф „свръхстрога секретно“. Последният случай беше, когато бившият президент Клинтън бе поискал през 1993 година да прочете истинското досие за инцидента в Розуел, Ню Мексико.

– Познаваш ме добре, Дик. Знаеш, че не се обаждам, за да си побъбря, и не нарушавам правилата, освен ако не е абсолютно необходимо.

Хена погледна часовника на стената.

– Добре. Да се срещнем около единайсет.

– Въпросът е неотложен. След десет минути ще бъдем в сградата „Хувър“. – Морисън затвори, преди Хена да успее да възрази. След единайсет минути секретарката на Хена покани двамата военни в кабинета му.

Черната униформа на Морисън беше малко по-тъмна от кожата му и бе отрупана с медали и отличия. Той бе олицетворение на моряк – едър, як, изправен и с властно държане. Адмиралът се усмихна, докато прекосяваше стаята, за да стисне ръката на Хена. Полковник Бейнс изглеждаше някак безличен до Морисън. Синята му униформа беше почти лишена от награди. Адмиралът беше висок и хубав, а Бейнс – нисък и съсухрен. Говореше тихо, сякаш се извиняваше. Само очите му издаваха проникателния ум зад непретенциозната външност.

– Няма ли да седнете? – покани ги Хена, като реши, че раздражението му от натрапничеството не е важно. – И ми кажете какво толкова тайно и спешно има.

– Полковник? – каза Морисън, показвайки, че Бейнс трябва да води този разговор.

– Господин Хена, аз... – заеквайки, поде Бейнс, после млъкна за миг, за да събере мислите си. – Ами, всичко започна преди около три години, когато получихме задачата да спрем потока от класифицирана информация, изтичащ от Националната разузнавателна служба. Това е една от най-тайните правителствени организации. Позволява им се да използват собствена вътрешна охрана за защита на чувствителни материали. Годици наред те се справяха отлично, но след разпадането на Съветския съюз започнаха да изтичат тайни. Военновъздушните сили имат повече персонал след НРС от всяка друга агенция и ние сме инструктирани да сложим край на изтичането на информация.

– За случая Олдрич Еймс ли говорим? Нещо като онова, което се случи в ЦРУ? – прекъсна го Хена.

– Донякъде, макар че зад изтичането на информация, изглежда, няма политически мотиви. Заплахата за нас дойде от служители

опортюнисти, които използват информацията за извличане на печалба.

– За какви тайни става дума?

– Ще ви дам пример с арест, който извършихме преди две години. Съпругът на една от секретарките на анализатор на сателитни снимки в НРС търгуваше с акции на чикагската търговска борса. Използвайки информация от шпионския ни сателит „Кийхол – 11“, тя му казвала кога Аржентина ще претърпи жестока загуба в зимната реколта на пшеница заради нашествие на насекоми. И той натрупал двайсет и седем милиона долара от продажбата на акции за пшеница, преди информацията да стане публично достояние.

– Значи говорим за борсови измами? – Хена се облегна назад на стола си. Мислеше, че разговорът е свързан с Мърсър и Хари Уайт, и изпита облекчение, че не е така.

– В този случай, да. Накарахме Националната сигурност и Комисията по борсата да се справят с публичния аспект на разследването. Те извършиха ареста и запазиха в тайна участието на НРС. Двамата съпрузи ще излязат от затвора в края на следващия век. – Бейнс говореше все по-уверено. – Все едно, това е само пример. Другите случаи, които разкрихме, бяха извършени от военни и с арестите им се занимаваше Главна прокуратура.

Бейнс млъкна и директорът на ФБР разбра, че полковникът стига до същността на въпроса.

– Преди шест седмици ни възложиха случай, който разкрихме едва онзи ден. Извършихме арест и научихме, че инцидентът има много по-сериозни измерения от предишните. Реших, че е разумно веднага да включва цивилните власти и по-точно ФБР. Шефът ми се съгласи и впоследствие информира адмирал Морисън. Адмиралът изказа идеята да се срещнем, преди да продължи с разследването.

– От архивите на НРС бяха откраднати материали – прекъсна го Морисън. – Кражбата е извършена от Доналд Розен, майор от военновъздушните сили. Той бе арестуван снощи. Очакват го около петстотин години затвор за това престъпление. Материалите бяха снимки, изпратени по погрешка в кабинета му. Розен е видял грифа „свърхстрога секретно“ и ги е откраднал. Вече паднаха няколко глави заради това недоглеждане, защото снимките са били оставени на бюрото му, но това е вътрешен въпрос.

Бейнс продължи разказа.

– Розен е задържал снимките една седмица, после е намерил купувач и ги е продал само за петстотин хиляди долара. Говорим за военни

тайни, които може да компрометират много деликатна текуща програма. Потенциалната им стойност не може да се изчисли.

Хена изведнъж разбра накъде води разговорът.

– Нека да отгатна. Искате да разследваме заместник-държавния секретар Прескът Хайд и да разберем какво по-точно е направил със снимките от „Медуза“?

Ако Хена бе хвърлил кобра на пода, едва ли би предизвикал по бурна реакция.

– Колко още знаеш? – извика Морисън и скочи, без да е в състояние да прикрие изумлението си.

– Седни, за Бога, Том – каза Хена. – Тайната ти все още е в безопасност. Доколкото ми е известно, само неколцина знаят за снимките от „Медуза“.

– Не разбираш. Три сателита „Медуза“ обикалят в орбита около Земята. Мислиш ли, че държава като Китай ще седи със скръстени ръце, ако узнае какви са възможностите на най-новото ни поколение шпионски сателити? По дяволите, снимките, които Хайд купи, бяха от първия прототип, който е нищо в сравнение с последните. Залогът е много по-голям от няколко снимки на пустинята Сахара!

– Да. – Хена разбра, че заговорът около отвличането на Хари Уайт придобива нови, по-неприятни измерения. „Откраднати снимки от НРС, Господи!“ – След малко ще говорим за това. Разкажете ми какво стана после.

– След като ги е продал на Хайд, Розен трябва да е осъзнал, че цената, която е поискал, е твърде ниска – продължи Бейнс, – и се е свързал с някого в Европа. Няма начин да разберем кой, защото обажданията са закодирани, но стеснихме кръга до Италия, Гърция, Югославия или Албания.

– Да ме вземат дяволите – прекъсна го Хена, мислейки за религиозните войни, бушуващи в Албания и в бившите републики от Югославия. Дали и това бе свързано с ислямски терористи като чартърния полет до Бейрут?

– Какво?

– Довършете историята си и аз ще ви разкажа моята.

– Имаше десетина обаждания с различно времетраене. Последното беше само няколко часа преди Розен да бъде арестуван – каза Морисън. – Това е една част от разследването, с която ще се справим вероятно с помощта на ЦРУ и Интерпол, ако се появи нещо обещаващо, но искаме вие да се занимаете с Прескът Хайд. Той работи за правителството, но е

цивилно лице, затова ще трябва Бюрото да се залови с разследването.

– Разследването вече започна – изсумтя Хена. – Всъщност мисля, че имаме достатъчно, за да извикаме негодника на официален разпит. Спомняш ли си Филип Мърсър?

– Човекът, който се справи с кризата в Хавай?

– И в Аляска. Снимките са у него. Той пътува за Еритрея. Заминал е рано тази сутрин.

През следващия половин час Хена обясни каква е връзката между Мърсър и Прескът Хайд, като разказа за издирването на диамантената жила, отвлечането на Хари Уайт и престрелката на летище „Дълес“.

– Някой от НРС направи ли анализ на снимките? – попита накрая той.

– Не – призна Морисън. – Сателитът не беше настроен, когато го изпуснахме. Нашите хора смятат, че снимките не струват нищо.

– Но терористите, които извършиха атаката на летище „Дълес“, не мислят така.

– Трябва да си ги върнем. Снимките са не само строго секретни, те са и доказателство – каза Бейнс.

– Не. Трябва да арестуваме Прескът Хайд и после да оставим Мърсър да разбере какво става, по дяволите.

– Дик, след това можем да помогнем на Еритрея. За няколко месеца ще изкопаем диамантите. Първо трябва да си върнем снимките. – Тонът на Морисън не търпеше възражение, но Хена дори не мигна.

– Том, ако искаш да арестуваш Хайд на своя отговорност и всички да научат за това довечера по новините, направи го. Но ако искаш помощта ни, тогава ще действаме, както аз кажа.

Измина една изпълнена с напрежение минута. Лъскавото махало на стенния часовник отброяваше секундите.

– Добре – отстъпи Морисън. – Ако го направим, както ти искаш, какво ще стане?

– Ще получим заповед за арест от Главна прокуратура и ще отидем на гости на Хайд.

Адмиралът погледна умълчалия се Бейнс.

– Какво ще кажеш?

– Щом хванем Хайд, може да изпратим някой в Африка, за да вземе снимките от Мърсър.

– Покриваш си задника, а, Том?

– Моят задник е на огневата линия и трябва да го покрия. Хайде, да приключваме с тази история.

Хена и Морисън се настаниха на задната седалка на служебната кола, а Бейнс седна отпред до шофьора. Последваха ги три други черни седана. Всички се отправиха към Феърфакс, Вирджиния. Преди да излязат от централата на ФБР, Хена се обади в кабинета на Хайд и научи, че заместник-държавният секретар не е на работа и не се е появявал цяла сутрин. Сетне позвъни в дома на Хайд, но телефонът беше прекъснат. Опасявайки се, че Хайд вече е избягал, Хена бързо взе заповед за арест от Главна прокуратура и състави малък екип.

Докато пътуваха, той преся наум детайлите, търсейки схеми. Това беше стар номер, който му вършеше добра работа. Розен и откраднатите снимки от „Медуза“ бяха на първо място. После следваше купуването им от Хайд. Всичко останало можеше да се подреди по различни начини. Хена се запита дали след като Розен бе продал снимките, при него бе отишъл някой от Европа, например от Балканите. Може би съседите на Хари Уайт бяха чули някой от онези езици, а не арабски. Когато Мърсър бе отказал предложението на Хайд, терористите бяха отвлекли Хари, за да го принудят да отиде в Африка и да намери диамантите. От инструктажите Хена знаеше, че Иран поддържа мюсюлмански групи в Албания и Сърбия и има връзки с фракциите в Бейрут. Връзката беше косвена, но въпреки това беше добра следа.

Оставаше Хайд и мотивът му. Парите бяха най-очевидният отговор. Той използваше положението си в Държавния департамент, за да забогатее. Беше купил снимките, а после бе наел Мърсър за експедицията. Но откъде щеше да намери толкова много пари? Тогава Хена осъзна, че Израел чрез Селоме Нагаст ще плати сметката. Хайд бе купил снимките, а израелците ще финансират всичко останало. Причините бяха очевидни, като се вземеше предвид иранската връзка. Израел се опитваше да попречи на някоя терористична група да се сдобие с нов източник на непроследимо богатство, неизвестна диамантена мина.

Хена се замисли за предстоящия разговор с Хайд и осъзна, че може да използва информацията, която ще изтръгне от заместник-държавния секретар, за да накара Мосад да разкрият каква е операцията им. Той смяташе, че уговорката на американските служби за сигурност с еврейската държава е твърде едностранчива. Това беше идеална възможност да изравни силите.

Първото лошо предчувствие за неуспех се появи под формата на полицейска сирена. След миг патрулната кола профуча край автомобилите на ФБР. Светлините ѝ примигваха в синьо и червено. Ченгетата минаха през светофара, без да удрят спирачки. Друга сирена се

приближаваше бързо.

Поради натовареното движение стигнаха след още двацет минути до квартала, където живееше Хайд. Къщите бяха четири или пететажни, построени на площ от един акър. Наскоро асфалтираните улици бяха безупречно чисти, а телефонните стълбове още не бяха потъмнели от патината на годините.

Колкото повече се приближаваха до улицата на Хайд, толкова по-тъмно ставаше небето и повече се съгъстваше ужасната смрад на изгоряло дърво и разтопена пластмаса.

Улицата приличаше на сцена на бунт. Полицията бе опънала кордон, зад който се събираха любопитни хора. Хена показа документите си на ченгетата и колата продължи напред, минавайки край полицейски автомобили, пожарни и линейки. Когато ветрецът разсея пушека, се видяха пламъците, обхванали къщата на Хайд.

Самодоволството на Хена се изпари. Той не беше специалист по умишлените палежи, но знаеше достатъчно, за да осъзнае, че пожарът несъмнено е запален с бензин, при това в огромни количества. Като се имаше предвид броят на пожарните коли, съобщението за палежа бе получено преди около половин час.

Шофьорът спря на петдесетина метра от огъня. Част от покрива се срути, разпръсквайки искри и горящи отломки. Въздухът се изпълни със смрадта на топящите се покривни пластмасови плочи и Хена затвори очи, когато вятърът повя към лицето му. Две помпи източваха вода от пожарните кранове и обливаха къщата с дъгообразни струи, но огънят не стихваше. От сградата лъхаше топлина на видими талози.

Къщата беше напълно разрушена. В отсрещната страна стърчеше част от комина. Останалото бе разпръснато сред купчина отломки.

Хена видя как теориите му изгарят в огъня. Без Хайд случаят бе приключен и всичките хипотези не можеха да променят този факт. Хена не се съмняваше, че когато пожарът бъде потушен, ще да намерят трупа на заместник-държавния секретар в развалините.

– Вие ли сте Хена? – попита един от пожарникарите. Лицето му беше набръчкано като кора на дърво. Той махна каската си и се видя, че косите му са побелели. – Ченгето на барикадата ми се обади, че сте дошли. Бихте ли ми казали защо са тук и директорът на Федералното бюро за разследване, и председателят на Съвета на на-чалник-щабовете?

Хена реши, че мъжът е командирът на пожарната във Феърфакс, и протегна ръка.

– Съжالياвам, но в момента не мога да ви съобщя подробности.

Намерихте ли някого там?

– Няма живи, ако това питате. – Пожарникарят хвърли поглед към огнената стихия през широкото си рамо. – Съдейки по двете тлеещи коли на алеята, бих казал, че в къщата е имало хора. Криминалистите може да изстържат части от кости и плът, но не очаквайте много.

– Какви са предположенията ви?

– Някой е убил обитателите и после е запалил къщата, за да прикрие следите си или да забави разследването. Смятам, че е убийство.

Хена кимна. Погледът му бе привлечен към пламъците, излизаци от къщата. Беше се досетил какво се е случило още когато чу първата полицейска сирена, но не искаше да е истина. Които и да бяха извършителите, терористи от Близкия изток или балкански екстремисти, беше ясно, че те са една крачка напред. И сега, след като Хайд беше във от играта, следите им бяха добре прикрити. Докато се свържеше с Мърсър, Хена можеше само да се надява, че приятелят му знае какво прави.

– Кога ще дойдат съдебно – медицинските експерти? – попита полковник Бейнс.

– Вероятно едва след полунощ – отговори командирът на пожарната.

– Можем ли да помогнем с нещо?

– Да. Направете така, че да завали – отговори командирът и тръгна към хората си, оставяйки Хена, Морисън и Бейнс сами с въпросите им.

ЛЕТИЩЕ „ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ“ РИМ, ИТАЛИЯ

Мърсър и Селоме вървяха към гишетото на етиопските авиолинии за полета си до Асмара. Мърсър носеше двете си еднакви куфарчета, а Селоме – тънка кожена чанта, преметната на рамото и. Дватамата си проби- ваха път през тълпата и се опитваха да раздвижат схванатите си муску- ли. Шегуваха се, разказвайки си страшни истории от предишни полети.

Селоме започна да говори на етиопски, когато се обърна към слаба- та служителка. Мърсър слуша няколко секунди, но не разбра нито дума. После Селоме поиска билета му и Мърсър го показа. Тя и служителката продължиха да разговарят.

Селоме се намръщи, когато тръгнаха. Над половината от двестата места в чакалнята бяха заети. Пътниците бяха предимно еритрейци и етиопци. Вглеждайки се в лицата им, Мърсър осъзна, че изящната кра- сота и гъстите коси на Селоме са по-скоро нещо обикновено, отколкото изключение. Имаше няколко възрастни жени, сбръчкани и прегърбени от живота, но младите бяха привлекателни. Мъжете, от друга страна, бя- ха слаби и твърде крехки, за да бъдат смятани за хубави.

– Благодарни се, че съм с теб – каза Селоме, когато двамата седнаха. – Щеше да отпаднеш от полета, ако не бях потвърдила резервацията ти. Онази вещица на гишетото щеше да ти го каже едва когато тръгнеш да се качваш на самолета.

– Говориш така, сякаш няма да дойдеш с мен.

Селоме кимна и косите ѝ паднаха върху лицето. Тя ги прибра назад.

– Утре имам среща в Лондон. Ще се видим в Асмара вдругиден. Къде ще отседнеш?

– В хотел „Амбасойра“.

– Добър избор. „Амбасойра“ е един от най-хубавите хотели в стра- ната. Но не очаквай твърде много. Сградата е построена по време на окупацията.

– Етиопската?

– Не, италианската. Хотелът датира от двайсетте години на двайсе- тия век. И освен ако не си мазохист, избягвай кафето им и не се доверя- вай на водата. Мисля, че Хабте Маконен ще дойде да те посрещне на ле- тището. Не го познавам, но съм убедена, че всичко ще бъде наред.

Тя преметна през рамо чантата си, стана и протегна ръка. Мърсър

имаше чувството, че е отпратен. Разбирателството, което бяха постигнали по време на презокеанския полет, бе изчезнало, изместено от безцеремонна де-ловитост, каквато Мърсър за пръв път виждаше у нея.

– Добре – каза той и се изправи, за да се сбогува. – Тогава предполагам, че ще се видим след два дни.

Неочаквано Селоме приближи лице до негово и го целуна по бузата.

– Не мисли, че идеята е моя. Ще се видим в „Амбасойра“ вдругиден – каза тя и тръгна.

– И още как – измърмори Мърсър.

Сивите му очи придобиха студен израз, докато я гледаше как излиза през терминала. Той отиде отново при служителката на билетното гише.

– Ужасно съжалявам за недоразумението. – Усмивката му беше обезоръжаваща. – Опасявам се, че имаше малък езиков проблем. Сутринта се обадох на авиокомпанията, за да кажа, че искам да пътувам с по-късен полет, а спътничката ми не разбра това. Бих желал да летя със самолета, който пристига в двацет и един часа.

Мърсър имаше резервация за този полет, но я бе отменил, като се обади от самолета на „Еър Италия“, докато Селоме беше в тоалетната. Беше заподозрял, че тя ще поиска да се отърве от него, когато пристигнат в Рим, и нуждаеше от време, за да проследи действията ѝ. Мърсър имаше представа къде всъщност отива Селоме. Вярше в мотивите и, но не и се доверяваше.

– Разбирам. – Служителката се нацупи, изпитвайки неповторимо женско удоволствие от съмненията към друга ясена. – Непрекъснато стават такива неща.

Ноктите ѝ затракаха по клавиатурата на компютъра и след минута тя даде на Мърсър нов билет.

– Заповядайте. Самолетът излита в деветнайсет и двацет довечера и пристига в дванайсет и петнайсет. Успях дори да ви намеря място в първа класа, без да е необходимо да доплащате. За нощния полет няма толкова много пътници.

– Много ви благодаря. Искам да ви питам още нещо. Къде е чакалнята на „Ел Ал“?

– В края на този коридор, вдясно.

Мърсър ѝ благодари още веднъж и тръгна по коридора. Не беше необходимо да бърза. Беше сигурен, че Селоме ще бъде в чакалнята на израелските национални авиолинии, но изпитваше гняв, който се

нуждаеше от отдушник.

Приближавайки се до целта си, той забави крачка и се сля с тълпата, за да мине покрай чакалнята на „Ел Ал“, прикрит от неколцина пътници. Мърсър огледа помещението, но Селоме не беше там. Повикаха пътниците за някой от полетите и той се прокле, че е закъснял. После обаче видя, че полетът е за Лисабон, а Селоме със сигурност не отиваше в Португалия.

Мърсър продължи по коридора и стигна до телевизионните монитори. Насочи вниманието си към онези, които показваха заминаващите самолети, и видя, че „Ел Ал“ имат полет до летище „Бен Гурион“ в Тел Авив след Деветдесет минути. Мърсър седна в препълнения задимен бар в другия край на терминала, колкото е възможно по-далеч от чакалнята на „Ел Ал“, в случай че Селоме чака като него. Двете водки, които изпи, струваха по дванайсет долара и той беше благодарен, че европейските бармани не очакват бакшиш, защото не беше в настроение да покаже щедрост.

Не му се и пиеше, но се нуждаеше от нещо, за да разрежи горчивината, която пареше в гърлото му. Бяха го лъгали някои от най-добрите, но Селоме Нагаст беше от световна класа. Мърсър бе повярвал на историята ѝ когато тя седна до него в самолета, но сега през цялото време се питаше дали това не е инсценировка.

– Кучка – измърмори, ядосан по-скоро на себе си, отколкото на нея, грабна двете си куфарчета и тръгна по коридора.

Щом не можеше да има доверие на Селоме и на Прескът, Мърсър беше съвсем сам. Може би бяха платили на Хабте Маконен, човека, изпратен да го посрещне в Африка, да забие нож между ребрата му на летището.

Мърсър огледа тълпата. Селоме седеше с гръб към него и гледаше бяло-синия самолет, който щеше да я закара в Израел, при сенчестите ѝ господари. Подозренията му се потвърдиха и това развали още повече настроението му. Зае позиция, откъдето можеше да я наблюдава, без тя да го вижда.

Замисли се за връзката между отвлечането на Хари от свързани с Бейрут терористи и израелската агентка, опитваща се да спечели доверието му. Израелците се интересуваха от всички аспекти на тероризма, които биха могли да засегнат тяхната страна. Но какво общо имаше това с Хари или с него самия? Каквато и да беше връзката, Мърсър знаеше, че последиците са потенциално смъртоносни. В Близкия изток да попаднеш в капан между араби и израелци можеше да означава смъртна

присъда. Когато бяха заплашени, двете страни първо стреляха, а после се извиняваха за невинните жертви, попаднали в кръстосания огън. Ако изобщо се стигнеше до извинения.

Какво общо имаше дългогодишната война между мюсюлмани и евреи с онова, което Мърсър щеше да се опита да направи в Еритрея? Имаше вероятност да бъдат спечелени милиарди долари, ако успееше да открие диамантената жила, но как някоя израелска или мюсюлманска екстремистка групировка можеше да се облагодетелства от такова богатство, когато съкровището се намираше на хиляди километри от Близкия изток? Отговорът се изплъзна заедно със Селоме, която стана и тръгна към изхода.

Мърсър вдигна глава към монтирания на тавана високоговорител, когато му се стори, че чу името си. Съобщението беше повторено на италиански и на английски.

– Моля, пътникът доктор Филип Мърсър да вдигне един от белите телефони, за да чуе съобщение.

Той се приближи до редицата телефони.

– Филип Мърсър.

– Един момент, моля – каза жената с монотонния глас и после се обади мъж, чийто глас Мърсър не познаваше.

– Трябва да обсъдим някои неща, доктор Мърсър, някои въпроси, които, ако не им обърнем внимание сега, ще увеличат неудобствата за приятеля ти.

„Господи!“ Стомахът на Мърсър се сви и крайниците му омекнаха.

– Добре ли е Хари?

– Случилото се на летище „Дълес“ няма да се размине безнаказано, но за теб няма да има последици. Ще плати Хари Уайт. Няма да го убия веднага, но това е последно предупреждение. Ако се опиташ да го намериш или ни нападнеш, той ще умре в по-ужасни мъки, отколкото можеш да си представиш.

Мърсър осъзна, че му се обадиха само няколко секунди след като Селоме бе излязла от чакалнята. Това не можеше да е случайно съвпадение. Хрумнаха му две идеи. Похитителите на Хари не искаха Селоме да знае, че Мърсър още е на летището и я следи, и...

Той огледа коридора, търсейки човек, който стои до един до безбройните автомати или говори по мобилен телефон.

– Браво, Мърсър. Наблюдавам те. Наблизо съм и ако продължиш да ме търсиш, обещавам, че Хари Уайт няма да доживее да види залеза довечера.

Мърсър се вцепени. Похитителят беше само на няколко метра от него. Стори му се, че усеща погледа му, и несъзнателно се прегърби, опитвайки се да бъде колкото е възможно по-малка мишена. Знаеше, че те не искат да го убият. Реакцията му беше инстинктивна.

– Не я исках наоколо, докато говоря с теб, затова вероятно си се досетил, че смятам да те предупредя и за госпожица Нагаст. Само ще кажа, че ако тя пострада по някакъв начин, ако ѝ кажеш за откритието си за връзката ѝ с Израел или ако се опиташ да се отметнеш от споразумението си с нея и Прескът Хайд, Хари Уайт ще умре, Може и да не вярваш, но в момента госпожица Нагаст е единственият човек, на когото можеш да се довериш. Ти и тя имате една и съща цел, доктор Мърсър. Тази цел е и моя. Всички можем да работим заедно, за да намерим диамантената мина, иначе ще действам сам, а ти, Селоме Нагаст и Хари Уайт ще бъдете изхвърлени като боклук. Изборът е твой. Кимни, ако разбираш.

Мърсър изпълни заповедта, макар че не разбираше нищо.

– След два дни отново ще се свържем с теб в хотел „Амбасойра“ и ще се уточним кога и как ще получаваме информация за напредъка ти. И не забравяй, че госпожица Нагаст е най-силният ти съюзник. След като затворя, ще останеш там, където си сега. Не се обръщай. И друг член на екипа ми те наблюдава. Ако те види да мръднеш, няма да напуснеш жив летището.

Линията прекъсна и Мърсър остана неподвижен няколко минути, чакайки мъжът да излезе от зрителното му поле. Не вярваше, че има втори преследвач, но нямаше намерение да проверява.

Ибрихам беше на петдесет метра и наблюдаваше Мърсър през телеобектива на фотоапарата си. Мобилният телефон беше в джоба на якето му. Мърсър чакаше, както му бе заповядал. Водачът на операция „Колидж Парк“ изсумтя от задоволство, обърна се и се сля с тълпата.

Той бе останал в Америка след катастрофалното извеждане на Хари Уайт, за да заличи всяка възможна връзка между екипа му и престрелката на летище „Дълес“. Но въпреки това беше само въпрос на време ФБР разбере за присъствието им и да разкрие самоличността им. Хората, които се бяха простили с живота и оръжията си там, със сигурност щяха да ги издадат. Ибрихам можеше само да се надява, че внимателно поставените фалшиви следи, оръжията и езиците, които нарочно бяха използвали, докато разговаряха с Уайт, ще заблудят Федералното бюро.

Ибрихам бе отседнал в хотел във Вашингтон и следеше Мърсър след провала на летище „Дълес“. Малко се затрудни, докато си намери

билет за същия полет до Рим за толкова кратко време, но имаше човек, който му помогна.

Като всеки опитен агент той знаеше, че и най-добрите планове се провалят скоро след началния гамбит. Човек можеше да предположи какви ще бъдат първите ходове на противника и да планира десетина хода напред, но когато ти нанесат контраудар, при това от неочаквана страна, играта трябва да бъде преосмислена незабавно и да бъде разработена и осъществена съвсем нова стратегия.

В началото Ибрихам водеше с една игра пред Мърсър, но американецът бързо го настигаше. Ибрихам още имаше предимство, но вече не знаеше колко дълго ще го запази. Защитата на Селоме Нагаст беше пресметнат риск, който лесно можеше да даде обратен резултат. От деня, в който прие мисията, Ибрихам знаеше, че той и екипът му стъпват по тънък лед и с всяко ново развитие на нещата положението ставаше все по-опасно.

Но въпреки всичко, ако Мърсър намереше мината, това щеше да означава безкрайно много за народа на Ибрихам. И със сигурност щеше да удвои вярата в техния бог не само в Близкия изток, но и в целия свят, когато наистина откриеха реликвата от древността, из чезнала преди хиляди години, част от историята, леген да от векове. Пророкът на единствения Бог бе чул думите Му, бе ги предал на народа Му и имаше вероятност Ибрихам да се сдобие с точния текст, запис, направен от човек на Божията реч.

Той чу шум зад себе си и се обърна. В същия миг се разнесе пронизителен писък. Някакъв мъж бе извадил от якето си картучен пистолет с къса цев. Ибрихам нямаше време да реагира, когато човекът натисна спусъка и започна да стреля безразборно.

Без да подозира, преследвачът на Филип Мърсър също бе наблюдаван.

Ожесточеността и неочакваността на атаката го стреснаха само за секунда. После подготовката му надделя и Ибрихам започна да разсъждава автоматично. Първите няколко куршума се забиха в пода и в стената вдясно от него. Един от телевизионните монитори се разби сред дъжд от стъкла и искри. Ибрихам се хвърли вляво, падна на мокета и се претърколи встрани от потока от олово, но все още не можеше да намери прикритие. Не носеше оръжие и беше беззащитен. Видя как стрелецът се прицелва. Една жена получи два куршума в гърдите, които я блъснаха назад, сякаш беше кукла на конця.

Строполиха се още двама души. На пода се разплиска кръв.

Ибрихам се претърколи отново и се скри зад поваленото тяло на едър мъж в жълто-кафяв шлифер. Четири куршума надупчиха трупа. Друг го улучи в прасеца и въпреки годините на боен опит, Ибрихам се премести, за да облекчи напрежението в ранения си крак. За миг торсът му се повдигна над земята и следващият поток от куршуми го улучи в гърдите и проникна дълбоко в тялото му, разкъсвайки тъканите. Шокът и загубата на кръв се надпреварваха кой да го убие пръв.

Сърцето му спря, когато кръвта му изтече.

Стрелецът, висок африканец, облечен като служител от обслужващия персонал на летището, се обърна към прозореца и изстреля последния си пълнител. Огромното, дебело стъкло експлодира и се разпила върху пистата долу. От мига, в който стрелецът бе извадил оръжието си, до строшаването на стъклото бяха изминали четири секунди и половина.

В настъпилата суматоха той скочи през разбития прозорец и се приземи на асфалта шест метра по-долу. Никой нямаше смелостта да погледне и да види какво става с него. Той побягна и се скри зад ниския корем на боинг 737, после съблече униформата. Отдолу беше облечен като портиер. Убиецът се сля с работниците на летището – поредният имигрант, нает за физически труд, който малцина европейци искаха да упражняват.

Мърсър стигна до сцената на кръвопролитие само няколко секунди след като стрелецът избяга. Сърцето му беше като обезумяло. Отначало помисли, че куршумите са предназначени за него. Мърсър огледа отблизо жертвите. От петимата убити вниманието му се насочи върху единия – трупа на единствения мъж, който отговаряше на описанието на похитителите на Хари. В якето му Мърсър намери мобилен телефон.

Той запомни обляното в кръв лице на мъжа.

– Ще се срещнем в ада и тогава ще ти се иска да не беше умираш – прошепна Мърсър и се отдалечи, преди да пристигнат карабинерите и охраната на летището.

АСМАРА, ЕРИТРЕЯ

Ако го питаха, Хабте Маконен казваше, че е дърводелец по професия. Ако го притиснеха, си признаваше, че е работил в медната мина, която японците експлоатираха в Южна Африка по време на етиопската окупация. Не му беше присъщо да крие истината от хората, но обикновено държеше на личната си неприкосновеност.

Имаше манталитет на човек, умеещ да оцелява, и Хабте наистина беше такъв. Бе придобил това умение още на млади години и постоянно го усъвършенстваше. Маконен беше мълчалив и сдържан и се държеше на разстояние от всеки, с когото се запознаеше.

Само няколко души знаеха за досието му от войната за освобождение и всички бяха на страната на Еритрея. От етиопските, кубинските и руските войници, които бе срещнал през петнайсетгодишната си военна служба, малцина бяха живи, за да говорят за него, един от най-храбрите бойци, оцелели от войната. Фактът, че остана жив и невредим физически, беше същинско чудо.

Хабте се бе посветил на освобождението на народа си, но едва ли имаше място на света, където не би помогнал. Умишлено се държеше резервирано и смяташе, че един ден крехкото спокойствие около него ще се сгромоляса с гръм и трясък. Хабте не можеше да си позволи да сподели следвоенното успокоение, защото много добре знаеше каква е цената и неустойчивостта му.

Беше висок близо два метра, слаб мъж и съвсем нямаше вид на най-опасния човек в Африка, макар че бе убил седемдесет и пет души. Хабте пушеше нервно. Пръстите му постоянно се движеха, поднасяйки към устните цигара след цигара. Ръцете му бяха твърде дълги за тялото, изглеждаха като странни несвойствени придатъци, подаващи се от ръкавите на якето му. Под заострения му нос имаше тънки, внимателно оформени мустаци.

Хабте не беше красавец в традиционния западноевропейски смисъл на думата, но в него имаше нещо завладяващо, което привличаше вниманието на пътниците, чакащи заедно с него полета от Рим. Той се държеше настрана от тълпата. Някога един приятел му бе казал, че погледът му е орлов. Сега бе присвил очи, но всеки, който го наблюдаваше отблизо, би се съгласил с това. Хората около него разбираха, че е важна личност, и не му досаждаха.

Летището на Асмара беше претенциозна сграда, построена преди няколко години с оптимизъм за бъдещето на Еритрея. Съоръжението можеше да поеме четири пъти по-голям трафик, отколкото в момента. Едноетажният терминал бе направен от цимент, но въпреки това се разтресе, когато самолетът от Рим се приземи на пистата. Чакащите хора възкликнаха радостно, защото полетът се бе забавил в Европа. Инстинктът накара Хабте да стегне мускули, когато посрещаните се втурнаха към прозорците, за да видят близките си.

В края на тълпата чакаше група суданци. Не беше необичайно, че всички бяха мъже. В тяхното общество жените рядко се допускаха на публични места. Вниманието на Хабте обаче бе привлечено от сериозните им изражения и от факта, че са добре облечени – панталони и ризи с разкопчани яки. Външността им беше достатъчно неуместна, за да го предупреди, и когато се вгледа внимателно, осъзна, че те са шифта, судански бандити. Хабте бе служил много години като войник и разбра, че са бунтовници.

Той небрежно се смеси с тълпата, застана зад суданците и видя, че единият държи лист хартия от факс със снимка на бял мъж. Хабте позна лицето от описанието на Селоме Нагаст. Явно беше Филип Мърсър. Освен това забеляза издутината от оръжие под ризата на човека.

Пътниците започнаха да влизат в терминала. Суданските партизани се вторачваха във всяко лице. Очите им се стрелкаха ту към пътниците, ту към снимката. Последният, който слезе от самолета, беше бял мъж. Суданците и Хабте познаха едновременно лицето му. От двеста и петдесетте души в претъпканото помещение само той усети напрежението, витаещо във въздуха.

Хабте се почувства безпомощен. Не беше въоръжен, защото в Еритрея носенето на оръжие беше забранено, и нямаше голямо доверие на двамата отегчени войници, наблюдаващи пристигащите пътници, че могат да му помогнат да отърве Мърсър от суданските бандити. Войната бе свършила отдавна и Хабте се бе размекнал. Само допреди няколко години той мигновено щеше да измие, ли тактически план. Но сега стоеше, без да предприеме нищо, докато Мърсър се приближаваше към гишетото за митническа проверка с две куфарчета в ръцете си. Водачът на суданските терористи смачка снимката в юмрука си и протегна другата си ръка към пистолета, затъкнат в колана му.

Хабте реши, че може да стигне до Мърсър, преди бандитът да пристъпи към действие, и хукна напред, разблъсквайки хората около себе си. Суданецът също тръгна, пробивайки си път през тълпата. Той като че ли

не забеляза, че Хабте споделя интереса му към белия пътник. Тримата му другари го последваха, несъзнателно, блокирайки придвижването на Хабте.

Мърсър застана пред гишето на митницата, сложи куфарчетата пред себе си и даде паспорта си за проверка. Стикерът с отличителната бледорозова еритрейска виза се виждаше на страницата, очаквайки официалния печат. Хабте ускори крачка, за да изпревари бандитите, хвърли бърз поглед през рамо и видя, че водачът им още не е извадил пистолета си. Тези хора очевидно не искаха да убият американеца и това му вдъхна увереност.

Хабте се обърна рязко, но тълпата забави инерцията му. Той вдигна юмрук и замахна с всичка сила, поваляйки на пода единия суданец, като счупи челостта му. Няколко жени изпищяха. Хабте се възползва от суматохата и се приближи до друг от суданците, все още държейки се на разстояние от въоръжения водач. Той смъкна часовника си до кокалчетата на пръстите си и удари суданеца в лицето. Мъжът падна на земята и от устата му потече кръв.

Двамата еритрейски войници, които охраняваха залата за пристигащи пътници, се оживиха, развикаха се и хукнаха, като държаха оръжията си ниско, за да разблъскват по-добре хората, изпречили се на пътя им. Мърсър стигна до изхода, без да забележи суматохата. Преди водачът на терористите да успее да реагира, Хабте сграбчи Мърсър за китката. В същия миг отекна изстрел. Дърпайки Мърсър, Хабте се наведе, изскочи навън и се отправи към фиата си. Американецът седна на задната седалка, а Хабте включи двигателя и потегли, разпръсквайки облаци прах по неасфалтирания път.

– Добре дошли в Еритрея, доктор Мърсър. Казвам се Хабте Маконен – рече еритреецът, доволен, че се отдалечава от летището. Властите щяха да разберат какво е станало едва след няколко часа, ако изобщо си направеха труда.

– Je ne comprend pas. Je m'appelle Claude Quesnel, – Пътникът почти беше изпаднал в истерия, докато говореше бързо на френски. – Quest-ce que se passe? Et qui est Docteur Mercier?²

2. Не разбирам. Казвам се Клод Киснел. Какво става? И кой е доктор Мърсър? (фр.) – Б.пр

РИМ, ИТАЛИЯ

Проливният дъжд беше като завеса и почти закриваше редицата складове до летището. Капките падаха по металните покриви и стени на огромните постройки толкова шумно, че заглушаваха дори рева на самолетите. Въздухът беше твърде студен за април. Необичайната буря бе дошла от север, разкъсвайки ледения слой над Алпите, затова дъждът беше примесен със суграшица. Времето придаваше още по-мрачен и зловещ вид на среднощния час.

Складовете бяха собственост на една от многобройните компании на Джанкарло Джанели, както и лимузината, която се плъзгаше към единия от тях. Стоките там вече бяха минали през митническата проверка. Пазеха ги митничари, но подходящата сума в лири в подходящия джоб осигуряваше известна небрежност в нощното бдение.

Пред сградата бяха наредени дизелови камиони с ремаркета, готови за натоварване. В мрака превозните средства приличаха на праисторически зверове, дремещи в нощта. Вратите на склада се отваряха със сигнал от предавател. Пазачът на предната седалка на мерцедеса използва устройството и една от вратите се вдигна.

Шофьорът слезе от колата и отвори задната врата, както бе регистрирано, в мига, в който кракът на Джанели докосна пода, се запалиха стотина лампи, които обляха склада в ярък, бял блясък. Джанкарло оправя дългия си до пода шлифер, уверявайки се, че дрехата на стойност четири хиляди долара няма да докосне мазните петна по бетона. Костюмът му струваше също толкова. Въпреки прозаичната обстановка, както обикновено, Джанели беше безупречно елегантен. На главата му нямаше нито един непригладен косъм, а на дрехите – нито една гънка.

До стените на склада бяха натрупани кашони, които се извисяваха на височина шест-седем метра. Между тях имаше тесни пътечки, за да могат да маневрират жълтите мотокари, паркирани до вратите. Кашоните стигаха чак до задната част на склада. От едната страна чакаха да бъдат натоварени и откарани специални контейнери, направени така, че да се използва максимално товарното пространство на борда на търговските полети. В помещението миришеше на бурята, бушуваща навън, на машини и на стотиците мъже, които обикновено работеха там.

Джанели лениво огледа палетите с кашони до него и прочете етикетите, залепени на защитната пластмасова опаковка. В единия имаше

двайсет милиона дози проти-вомаларично лекарство, предназначено за Конго. Джанкарло се усмихна, докато гледаше купчините от еднакви кашони. Той не знаеше, че точно тази палета ще се окаже най-близо до него, и прие присъствието ѝ като добро предзнаменование. В кашоните имаше хапчета, херметически запечатани в бели пластмасови контейнери, готови за разпространение от медицинските власти на една от страните в Африка с най-многобройно население.

Джанели си спомни, че в таблетките има дори активни ставки, но само толкова, колкото е необходимо, за да инат през проверката, ако африканците си направеха труда. Повечето лекарства обаче бяха съставени от инер-ен материал. Хапчетата бяха негодни за лечение.

Джанкарло продаваше безвредни вещества на стойност дваайсет хиляди долара за всяка доставка и знаеше, че има подготвени за транспортиране дваайсет еднакви товара. Печалбата беше дваайсет милиона долара и единствените жертви на измамата бяха невежите чернокожи, които дори ако получеха истински лекарства, щяха да умрат от нещо друго. Джанели беше новак в търговията с фалшиви лекарства, но бързо си проправяше път към върха.

Площта зад първите редици с контейнери беше специално разчислена за тази нощ. В празното пространство бяха паркирани два от мощните мотокари. До тях стояха неколцина мъже, очакващи пристигането на Джанели. Между мотокарите беше суданският терорист, който бе изстрелял убийствения поток от куршуми в терминала на летището по-рано през деня. Той беше гол и гърдите му блестяха от пот въпреки студения въздух. Потеше се от смъртен страх. Краката и ръцете му бяха завързани с тежки стоманени кабели за вилните на мотокарите.

С отегчено изражение Джанкарло се приближи до кръга от мъже. Той мразеше да го безпокоят заради такива банални задачи. Без предисловие Джанели направи знак на единия от главорезите си. Мъжът доближи камера до очите си и започна да снима суданския бунтовник и после Джанели, който заговори. Тонът му беше безразличен като държането.

– През последните години деловите ни връзки бяха много успешни. Беше ти платено добре за услугите, достатъчно, за да може революционното ви движение да започне да се радва на успех в свалянето на правителството на Судан. – Той говореше на човека пред него, но думите му бяха предназначени за онзи, който щеше да види и чуе записа. – До днес се справяше отлично, но провалът следобед ме принуждава да напомня кой ръководи операцията. Този глупак пред мен трябваше да

наблюдава Филип Мърсър и да разбере дали само го следят или ще установят контакт с него. Стрелбата с автоматично оръжие в пълното с хора летище не влизаше в инст-рукциите ми. Заради теб няма да разберем кой се е свързал с Мърсър, да не говорим, че действията ти може да струват живота му.

Джанели изведнъж избухна.

– Тъпа шибана маймуна! Може да изпуснем Мърсър в Асмара, защото беше забавен тук от действията ти. Ох-раната в Еритрея е затегната и залавянето му, когато се приземи, беше невъзможно. Няма да питам за какво мислеше, защото знам, че не можеш да мислиш. – Джанели се вторачи в обектива на камерата. – Нека това да бъде урок за вас, останалите тъпи нещастници.

Той направи знак на шофьорите на мотокарите, които включиха машините. Операторът насочи камерата към завързания между двете превозни средства суданец. Очите му бяха широко отворени, а устата мълвяха нещо. Беше невъзможно да се разбере дали се моли на Бога, или иска прошка.

Джанели кимна и вилките на двата мотокара повдигнаха едновременно терориста. От гърлото му се изтръгна пронизителен писък, който заглуши бръмченето на дизеловите мотори. Единият шофьор спря, а другият продължи да вдига вилната. След секунди африканецът беше разпънат в нещо като съвременен вариант на средновековен уред за изтезания. Кръвта се дръпна от лицето му и виковете му се засилиха, но още не изпитваше болка, Камерата отново се насочи към Джанели.

– Гледай внимателно, Махди. Вече ме разочарова веднъж, като изпрати този идиот за такава деликатна работа. Ако ме разочароваш отново, очаква те още по-лоша участ.

Вилките на единия мотокар започнаха да се разделят. Едната се издигна, а другата се спусна към земята. Писъците на суданеца се засилиха, когато напрежението върху тялото му се увеличи. Разпъната до краен предел, кожата му стана неестествено сива, а тялото му заприлича на гротеска от карнавал.

Вилките продължиха да се раздалечават. Кабелите около ръцете и краката му станаха тъмночервени и кръвта започна да се стича по тялото му, докато стоманата го разсичаше, като се връзваше все по-надълбоко, стигайки до костите. После започна да разкъсва скелета.

Джанели разсеяно разговаряше с един от главорезите си когато изтезанието стигна до неизбежния си край. Писъците на суданеца бяха заглушени от звук на разкъсване и съдържанието на гръдния му кош се

разплиска върху бетона. Разчленяването стана толкова бързо, че Джанкарло нямаше време да отстъпи встрани от кръвта, която рухна от трупа. Стреснат и ядосан, той съблече съсипания си шлифер и го хвърли в локвата от кръв под висящите останки на човека.

– Изключи камерата и да се махаме оттук – изръмжа той на шофьора си. – Обади се на пилота ми. Довечера ще пренощуваме в Рим. След случилото се днес следобед съм сигурен, че летището няма да работи известно време. Кажете му да подаде плана за полета за утре.

Джанели се отпусна на меката седалка на лимузината си. Макар самото убийство да не го притесняваше, той беше обезпокоен, че се наложи да бъде извършено. Суданските наемници бяха невероятно лоялни и изпълняваха заповедите му без въпроси и грешки. Джанкарло се замисли за злощастната съдба на археолога преди няколко месеца като пример за способностите им, но сега не можеше да си позволи да се лиши от услугите им. Докато операцията се разгръщаше, Джанели все повече щеше да разчита на тях. Страховитата демонстрация тази вечер беше само напомняне.

Но по-обезпокоителен от грубите грешки в Рим и Асмара беше фактът, че Джанкарло нямаше представа кой се е свързал с Мърсър на летище „Леонардо да Винчи“.

Действаха и други сили, които той не познаваше и не контролираше. Размисълът за самоличността им беше напразна загуба на време, но не можеше да не мисли за тях и да се пита откъде знаят за мината му.

НЕИЗВЕСТНО МЯСТО В БЛИЗКИЯ ИЗТОК

Новината за смъртта на Ибрихам в Рим стигна до Йосиф ден след атаката с автоматично оръжие, защото през нощта екипът му беше в движение и пътуваше с пленника си от предишното скривалище в Ливан към по-безопасно място. Сега бяха настанени в градска къща близо до оживения център, защитени от древните й каменни стени. Къщата беше долепена до съседите си, но бе необитавана от няколко години.

Жителите на квартала симпатизираха на каузата им и нямаше да докладват, че в сградата са дошли десет души плюс Хари Уайт, който бе затворен в мазето без прозорци. Мястото предлагаше още удобства, но въпреки това беше опасно да го използват до края на мисията си. Разкриването им от полицията или от специални разузнавателни служби би означавало или мигновен разстрел, или екзекуция след бърз и едностранчив военен съд, Освен всичко останало Йосиф трябваше да измисли къде да бъде следващото скривалище, където да се преместят след не повече от седмица.

Йосиф не показва мъката си, когато научи за смъртта на племенника си. Но неколцината членове на екипа, работещ за него, разбраха, че приема убийството много тежко. Йосиф придоби нова твърдост, бронята, предпазваща го от загубата и от болката през дългогодишната му дейност, стана още по-корава.

Някои от хората му седяха около масата, върху която имаше гарафи с вода и кани със силно кафе. Беше сутрин и за пръв път от няколко дни те имаха възможност да си починат. Останалите от групата или спяха на смени или купуваха продукти. Въздухът в трапезарията натежа от чувство на тъга и от утринния хлад, проникващ, през измазаните с хоросан стени.

Йосиф не бе използвал тази къща, но сградата приличаше на много-то други, в които бе спал, работил и убивал. Той доброволно бе пожертвал живота си, за да живее по този начин, и макар да не съжаляваше за решението си, бремето ставаше твърде тежко. Загубата на Ибрихам можеше да бъде последният удар, който щеше да бъде в състояние да понесе.

Никой не проронваше дума. Всеки чакаше Йосиф, новият водач на екипа, да поеме командаването. Той мълчеше и пушеше. Малкият пепелник до него бе препълнен. Беше се състарил с десетина години.

– Какво е състоянието на пленника? – попита най-последно, отбягвайки същинския въпрос, като първо се насочи към детайлите.

– Настанен е добре, доколкото е възможно – отговори един от членовете на групата. – Много по-тих е и ни съдейства, откакто започнахме да му даваме цигари.

– Има ли наранявания?

– За възрастен човек се възстановява забележително бързо. Ръката му е добре – каза медицинската сестра, която от година членуваше в организацията.

Йосиф запали нова цигара, наблюдавайки как сиво-синкавият дим се вие спираловидно към дървените греди на високия таван. Не си направи труда да издуха пушека, който пареше очите му. Въпросителните погледи на хората му го дразнеха толкова много, че изпита желанието да избяга от стаята, от къщата и от организацията, но не и преди Филип Мърсър да плати за смъртта на племенника му.

Той положи усилия да излезе от унеса.

– Няма смисъл да обсъждаме случилото се. Всички знаем, че Ибрахам е мъртъв, и това означава, че аз трябва да бъда командир. Не желая тази работа, но няма значение. – Йосиф си помисли, че ако те искат повдигаща духа реч, е по-добре да отидат другаде. – Ще продължим както досега. Единствената значителна промяна в плановете ни е, че ще отидем в Еритрея, за да намерим Мърсър. Когато операцията приключи, искам пленникът да бъде екзекутиран, а аз лично ще се погрижа за американеца.

– Не се съмнявам в теб, Йосиф – каза най-младият член на групата, – но влошаването на положението с още две убийства няма да помогне на каузата ни. Според нашата информация Мърсър няма нищо общо със смъртта на Ибрахам. Убийството му само ще привлече повече внимание към присъствието ни.

Лицето на Йосиф остана безстрастно, но гласът му не търпеше възражение.

– Убийството на Мърсър няма нищо общо с нашата кауза. Това е личен въпрос. И никой няма да разбере. Еритрея е голяма и изпълнена с опасности страна. Още един труп, заровен в пустинята, няма да има никакво значение.

Той огледа присъстващите, за да види дали някой друг поставя под съмнение решението му, но никой не се осмели да го погледне. Йосиф трябваше да поддържа екипа си съсредоточен още няколко седмици, до изборите. След това вече нямаше да го е грижа какво ще стане с тях или

с Израел.

Спомни си за убийството на племенницата си, братовчедката на Ибрихам, преди толкова много години. Тя бе застреляна от израелски войник, който беше толкова потресен от инцидента, че повече не можа да се върне на активна служба. Ибрихам понесе смъртта ѝ много тежко и Йосиф се опасяваше, че може да се включи в някоя палестинска отцепническа групировка, за да отмъсти. Но няколко дни по-късно бомба на автобусна спирка в Тел Авив уби единайсет израелци. Телевизионните репортапоказаха ликуващи тълпи от студенти в Газа, празнуващи мъченическата саможертва на атентатора самоубиец. Същата вечер Ибрихам отиде при чичо си и поиска да го включи в Мосад. Младежът беше толкова изумен от чувството за вина, което войникът бе показал след фаталния изстрел, и толкова отвратен от тълпите, че вътрешният му конфликт, разкъсващ го още от детството, се бе разрешил. Той заяви, че преди всичко е евреин и иска да бъде като чичо си, отдаден на запазването на родината на евреите.

От онзи момент несигурността на Ибрихам отстъпи място на фанатизма, който го принуждаваше да работи неуморно в редиците на Мосад. Само за две години той застана начело на списъка на оперативните агенти. Това привлече към него вниманието на израелския министър на отбраната Хаим Левин, който сформираше таен екип от хора от средите на военните и разузнавачите за собствена сенчеста програма. Ибрихам веднага прие предложението на Левин да се включи и после да стане водач на кадрите му в преследване на мечтата на министъра. Левин привлече Ибрихам, но сега отговорността паднаше върху плещите на Йосиф. Членовете на групата мълчаха и го гледаха.

– Знам какво мислите. Старецът е полудял. Смятате, че може да изложи на риск мисията с отмъщение срещу човек, който всъщност ни помага. Уверявам ви, че нищо няма да се случи с Мърсър докато открие мината и ние си възвърнем изгубеното преди много години. – Йосиф млъкна и напълни чашата си с вода. – Смъртта на Ибрихам е съкрушителен удар не само лично за мен, но и за вас. Но това не означава, че ще спрем. Само след няколко седмици, ако успеем, ние ще възродим нашия народ и Ще положим основите на сигурността, че никога повече евреите няма да се съмняват в законното си място на тази планета. Вярно е, че имаме земя, купена и защитена с много кръв. Но след основаването на нашата държава ни липсва дух. Ние съществувахме, живеехме и умирахме, но никога не сме чувствали истински родината си. Мнозина мислеха, че превземането на Ерусалим през 1967 година ще ни даде онзи

дух – Западната стена поколения известна като Стената на плача, защото намираше в границите на Йордания. Стената е построена от самия цар Давид, когато е издигнал Храма. Тя осезаема част от онова, което някога сме притежавали. Сега го имаме. Но високата стена от блокове пясъчник се намира в сянката на джамия. Бил съм там само веднъж през 1967 година, като войник. Убивал съм за онези каменни плочи, при това с радост. Оттогава намирам района за отвратителен. Там има повече туристи, отколкото молещи се на Бога евреи. Това ме отвращава. Борих се, убивах и едва не бях убит заради един символ. Западната стена е първата стъпка, но не е краят на онова, което искаме да постигнем в нашата обетована земя. Едва когато ракетите „Скъд“ се стовариха в Ерусалим и Тел Авив по време на войната в Персийския залив, една елитна група се сети, че има още работа, преди Израел да бъде завършен. След няколко седмици министърът на отбраната Хаим Левин ще стане министър-председател. Той ще анулира мирните договори и отново ще постави ПЛО извън закона. Ще затвори границата ни със Западния бряг и Газа, задържайки ордите в порутените квартали, които сами са създали. Вече няма да има атентатори са-моубийци, защото когато Левин свърши с палестинците, всеки от тях с готовност ще иска да умре, тъй като кау-зата им вече ще бъде загубена. Скоро Трети храм ще бъде издигнат върху основите на предшествениците а това ще бъде свещеното сърце на еврейската общност. Нашата мисия е да се погрижим Храмът да бъде завършен и между стените му да бъде Божието слово. Това е заветът ни с Него. Ибрихам пожертва живота си за тази вяра. И смъртта му няма да намали решителността ни. По-близо сме до целта, отколкото всеки друг през изминалите две хиляди години. Искам смъртта на геолога Мърсър, но това не означава, че съм изоставил каузата.

Йосиф приключи най-дългата реч в живота си. Чувс-ваше се огорчен и изтощен. Не го интересуваше нито каузата нито Хаим Левин. Бе се включил отново в битата само за да помогне на Ибрихам. Но смъртта му даде на Йосиф мисия, кръстоносен поход, който за него беше по-важен от всичко друго на света. Искаше Филип Мърсър да умре.

– Довечера ще замина с останалите от еритрейския екип. Преди да тръгна, ще говоря с министър Левин да ни намери по-подходящо скривалище. Не можем да останем тук дълго. Мосад и Шин Бет ни търсят, а Левин не може да рискува да ни хванат. Ще трябва да ни намери по-безопасно място, за предпочитане в някоя военна база, вероятно секретните научноизследователски лаборатории за оръжия в Негев. Знам, че той иска да стои на разстояние от нас, в случай че ни заловят, но ни е нужно

покровителството му сега, след като Ибрихам го няма.

Йосиф знаеше, че Левин ще пожертва всеки от присъстващите в стаята, ако усети, че шансовете му да стане министър-председател са застрашени. Израелската политика беше опасна като тази в някоя авторитарна държава от Третия свят.

– Моше, преди да се обадя на Левин, виж как е господин Уайт и провери дали се нуждаем от нещо при новото ни преместване. – Йосиф пак запали цигара и издиша дима на кълбо над масата. – Не забравяй, че това ще е последното му преместване, затова ако има някакви специални искания, изпълни ги. В случай че ни потрябва за друг видеозапис за Мърсър, искаме да бъде в добро настроение.

– Добре, сър – каза младият израелец, стана от масата и слезе в мазето.

Стените бяха каменни, а на пода имаше слой мръсотия втвърдила се като цимент. Въздухът беше хладен и влажен и миришеше на плесен и нечистотии. Килията на Хари Уайт беше от едната страна на централния коридор на дървената врата нямаше прозорче. Моше извади пистолета си, дръпна резетата и я отвори с ритник. На оскъдната светлина на двете мъждукащи крушки, висящи от тавана, младежът видя, че затворникът тихо лежи на войнишкото легло. Бяха му върнали дрехите.

Хари погледна момчето с пистолет в ръка и дори да се уплаши от оръжието, не го показа. Прие като лош знак факта, че лицето на пазача не е закрито.

– Няма ли да ми дадеш храна, копеле? Не съм ял от няколко дни.

Всъщност Хари не бе ял от дванайсет часа, но тъй като не виждаше дневна светлина, биологичният му часовник се бе объркал. Моше го погледна неразбиращо.

– За Бога, знаеш, храна. Закуска, обяд, вечеря. Все ми е едно – извика Хари и показа с жестове как яде.

– Искаш да ядеш? – Моше бе роден в Израел и английският му не бе особено добър.

– Шибан клоун. Да, искам да ям. – Хари седна в леглото. Беше си свалил протезата и Моше ужасено се вторачи в празния крачол на панталона, който висеше от леглото. – И малко пиене. Болката в ръката ми е непоносима.

Младежът отново се втрени в него, без да разбира.

– Знаеш, пиене, поркане, къркане, алкохол. Нектарът на боговете! Бърбън, джин, водка, скоч. В момента бих дал всичко за една бутилка. – Хари не стигаше доникъде и го знаеше. Той отново легна в леглото и се

хвана за главата. – Забрави. Знам, че Аллах ви забранява да се наслаждавате на това удоволствие, затова се разкарай.

Моше се обърна към вратата, но Хари го спря, като изкрещя:

– Но не забравяй да донесеш храна, тъпо копеле. Хари отново остана сам, надигна се от леглото, взе протезата от пода и я завърза на мястото ѝ под панталона си.

Спомняше си, че късно предишната вечер го бяха упоили. Трима мъже го държаха, а една жена заби игла в краката му. Не си спомняше нищо за пътуването до новото място. Стаята не беше нито по-хубава, нито по-лоша от последната килия. Единственото добро нещо бе благословеното облекчение, че делириум тременс вече не го измъчваше. Хари се бе събудил бавно и изпълнен с опасения, но след двацет минути осъзна, че летящите маймуни няма да го безпокоят отново. „Какъв кошмар беше“ – помисли той.

Що се отнасяше до него, похитителите можеха да си заврат опията в шибаните задници. През последните четирийсет години Хари бе избягвал трезвеността и не искаше да го принуждават да се опиянява. Освен че преодоляваше делириума, той беше благодарен, че му бяха върнали дрехите.

Дори за него видът на гол, осемдесетгодишен мъж без един крак беше потискащ, особено когато се опитваше да уринира в малкото гърне, което му бяха дали. Ръцете му още трепереха. „Господи, Дребосъка ще се побърка, като му разкажа тази история“ – хрумна му.

Хари лежа десет минути и разсъждава. Имаше две предимства, за които похитителите не знаеха. Едното беше, че не се страхуваше от смъртта. Беше твърде стар за това. Ако очакваха, че ще продължи да им се подчинява, правеха голяма грешка. Ако отвличането бе станало преди трийсет години, щеше да хленчи като бебе. Но не и сега. Това ѝ беше хубавото на старостта. Вече никой не можеше да го заплашва със смъртта. Хари не се страхуваше. Второто му предимство беше непоклатимата убеденост, че ако не успее да избяга, Мърсър ще дойде да го спаси. Беше само въпрос на време.

Вратата на килията отново се отвори. Пазачът бе сложил пистолета си в кобура и носеше голямо парче черен хляб, сирене и бутилка, пълна почти догоре с прозрачна течност. Устата на Хари се напълни със слюнка и ръцете му престанаха да треперят. Той погледна с копнеж бутилката. Пиеше му се толкова много, че прекоси стаята със скоростта на двацетгодишен младеж.

– Ще ти помогна – каза той и грабна бутилката от ръцете на Моше,

без да обръща внимание на храната.

Хари не бе виждал синия етикет на шишето. С очила или без очила, написаното там беше нечетливо. Но щом отвъртя капачката и поднесе гърлото към носа си, разбра какъв е алкохолът.

– Не си падам много по джина, но при дадените обстоятелства... – Хари наклони бутилката към устата си и започна да преглъща алкохола на големи глътки. Първото отпиване беше най-приятният миг в живота му, по-хубав и от завръщането му у дома след Втората световна война. Той въздъхна, когато алкохолът опари гърлото му и предизвика сълзи в очите му.

– Искаш ли? – Хари предложи бутилката на Моше. Стъписа се и беше повече от заинтригуван, когато младият чернокос пазач с големи, ясни очи и голобrado лице взе шишето и отпи голяма глътка.

– Не съм спал от два дни – каза Моше, връщайки бутилката на Хари. – Благодаря.

– Не ми благодари. Алкохолът е твой. Пийни още, момче. Струва ми се, че имаш нужда от това.

– Не, забранено е. – Моше поклати глава и излезе.

Хари седна на леглото. По дяволите. Беше се надявал, че ще напие хлапето и ще избяга, но малкото копеле явно нямаше да се хване на въдицата.

– Тогава какъв е план Б? – измърмори Хари.

ЕРИТРЕЯ

От въздуха Африка приличаше на наведената глава на изтощен кон, свил се, сякаш се опитва да си поеме последен дъх. Дори формата ѝ беше окаяна и печална като територията. Червено-белият боинг на етиопските авиолинии зави над Червено море, поемайки по обиколен маршрут, за да избегне прелитането над Судан. Дори височина девет хиляди метра самолетът не беше в безопасност и можеше да бъде ударен от някоя заблудена ракета, изстреляна по време на една от най-дългите и кръвополитни граждански войни в света.

Източният склон на Големия подводен риф се извисяваше почти отвесно от брега, солидна стена от скали, простираща се на хиляди километри, крепост, която от хилядолетия бе защитавала вътрешността на Африка. Мърсър гледеше през кръглия прозорец на самолета, докато прекосяваха този праг. За миг боингът се намираще на километър от безводната пустиня, виеща се по крайбрежието, а после изведнъж се спусна на трийсет-четирийсет метра над земята, носейки се в топлиите въздушни течения, породени от горещите ветрове.

Макар че над брега се бяха събрали черни облаци, обливащи сушата с проливни дъждове, въздухът навътре в сушата беше чист, а небето – ясно и синьо. Мърсър си даде сметка, че африканското небе притежава неповторим колорит.

Последните минути на полета бяха битка между гравитацията и желанието на пилота да види самолета приземен там, където го иска. Боингът се съвзе от поредния каприз на вятъра и кацна тежко в облак от противен пушек.

Мърсър знаеше, че няма да може да се наслаждава на леда, докато е в Африка, защото в него се съдържаха същите микроби като във водата, която не се препоръчваше за пиене на туристите, затова глътна последните кубчета в питието, после сложи чашата в преградата за списания на седалката пред себе си и се нареди заедно с останалите пътници, които чакаха да слезат от самолета.

Летище „Леонардо да Винчи“ в Рим беше временно затворено заради престрелката предишния ден и вечерният полет бе отложен. Служителката на билетното гише Удържа на обещанието си и му намери място в първа ласа. Мърсър носеше само двете еднакви куфарчета.

Останалите му дрехи и необходимата екипировка с тегло почти

двеста килограма бяха транспортирани експресно в Асмара и чакаха в хотела. Той мина през митническата проверка само за няколко минути.

Мърсър забеляза, че охраната в терминала е засилена. Десетина войници наблюдаваха пристигащите пътници и посрещачите. Не се надяваше, че Хабте Маконен ще го чака, защото полетът имаше голямо закъснение но смуглият млад мъж се бе облегал на една от малкото коли пред сградата.

– Доктор Мърсър?

– Да – предпазливо отговори Мърсър. – Ти ли си Хабте?

Младежът се усмихна.

– Аз съм братовчед на Хабте. Той ви чака в хотела. Вчера имаше големи неприятности. Ще ви разкаже.

– Тогава да тръгваме, братовчедо на Хабте – рече Мърсър, свивайки рамене.

Разстоянието от летището до центъра на града беше пет километра. От двете страни на пътя имаше ниски, лошо поддържани къщи, построени от китайците по време на етиопската окупация. Въздухът, който влизаше през смъкнатите стъкла на колата, беше сух и приятно хладен и ухаеше на пустиня и на чистотата на град, където няма индустрия. Половинмилионният Асмара не беше онова, което Мърсър очакваше.

Градът беше безупречно чист. По неравните улици сновяха възрастни жени с метли и разнебитени ръчни колички и чистеха мръсотииите от каналите. Архитектурата беше предимно италианска и тъй като столицата бе пощадена през войната, сградите бяха в отлично състояние. Малко от тях бяха на четири етажа. Най-високата постройка беше тухлената камбанария на католическата църква. Ако пренебрегнеш характерното минаре на джамията наблизо и по-тъмния цвят на кожата на хората, Мърсър имаше чувството, че се намира в тосканско село, а не в столицата на една от най-бедните страни в Африка. Колите бяха малко и по пътищата се движеха каруци теглени от магарета.

Мърсър гледаше дали ги следят, но пътуването до тела мина без инциденти. Той си представяше постройка в класически английски стил с колони и градини, каквито британците бяха оставили по цялото земно кълбо. Но „Амбасойра“ беше само на четири етажа и се намираше в жилищен квартал. „Най-хубавият“ хотел в Асмара беше безличен и мебелите във фойето бяха стари и протрити.

Братовчедът на Хабте бърбеше с управителя, докато Мърсър се регистрираше и проверяваше дали сандъците изпратени от Съединените щати, са пристигнали. После младият мъж заведе Мърсър в малък бар в

дъното на файето, сгъшен до извитото стълбище, водещо към стаите. В нишата можеше да седнат не повече от десет-дванайсет души и Мърсър преброи само осем вида алкохол на бара. На едната маса разговаряха двама бизнесмени европейци, а на другата седеше самотен еритреец. Местният жител погледна изпитателно Мърсър, сякаш преценяваше какво решение да вземе, и после стана.

– Доктор Мърсър, аз съм Хабте Маконен. Добре дошли в Еритрея. Съжалявам, че не можах, да ви посрещна на летището, но вчера се случи нещо неприятно и не можех да рискувам да ме познаят.

– Братовчед ви спомена за това. – Мърсър забеляза, че младият мъж е изчезнал. – Бихте ли ми разказали какво се случи?

Мърсър реши, че може да има доверие на Хабте. Ако искаше смъртта му, еритреецът лесно можеше да го убие по пътя към града и да го остави на дивите кучета. Фактът, че разговаряха, придаваше правдоподобност на намеренията на Хабте. Освен това слабият африканец очевидно беше компетентен, което го издигаше над политическите машини и опасностите, с които Мърсър се бе блъскал във Вашингтон и Рим.

Маконен изпуши няколко цигари, докато разказваше за престрелката на летището. Вече бе научил, че Клод Киснел, дистрибутор на лекарства от Париж, е напуснал Асмара и е взел първия полет сутринта. Когато Хабте приключи историята си, Мърсър му разказа за стрелеца в Рим и за отвличането на Хари Уайт.

– Мисля, че ако в Рим са искали да те убият, днес нямаше да си тук – заключи Хабте. – Не си видял кой е застрелял човека в Италия, но съм сигурен, че е бил член на същата група, която направи опит да те отвлече тук в Асмара. Те очевидно са противници на похитителите на приятеля ти.

– Съгласен съм с теб. – Мърсър потърка наболата си брада, която не бе имал възможност да избръсне. – Кои са те? И какво искат?

– Не са обикновени судански бунтовници. Бяха твърде добре облечени дори за Асмара. И за да действат по този начин в Рим, трябва да са имали контакти и помощ отвън. Вероятно им е било платено, за да се държат като наемници.

– Тогава кой им плаща?

– Това е нещо, което трябва да разберем сами.

– Нямаме време да си играем на детективи. – В гласа на Мърсър прозвуча решителност. – Ако искам да спася Хари, трябва да бъда в дивата пустош не по-късно от понеделник. Имаме само пет седмици, за да

намерим жилата кимберлит.

– Не мога да добавя нищо повече към онова, което знаеш за геологията на района. Не съм чувал там да са намирани диаманти. Но познавам местността. По време на войната съм погребал много приятели в онези планини в пустинята. – В очите на Хабте премина тъмна сянка.

– Ще говорим за това след малко. – Мърсър смени темата. – Познаваш ли Селоме Нагаст?

– Познавам семейството и, но не и нея. Те са богати според еритрейските стандарти. Стара и уважавана фамилия от Асмара. Говорих с нея само по телефона, когато ме нае да ти бъда водач.

– Тя не е такава, за каквато се представя. Трябва да я наблюдаваш внимателно.

– Защо?

Мърсър му каза за връзката на Селоме с Израел и Прескът Хайд и как го е излъгала още в началото.

– Тя ще дойде ли с нас, когато тръгнем на север?

– Няма да я изпускам от поглед, докато всичко не свърши.

Мърсър и Хабте прекараха остатъка от деня в бара, обсъждайки предстоящата експедиция. Хабте бе осигурил за придвижването им сравнително нова тойота „Ланд Крузър“ и бе наел двама местни жители за работници. Беше взел под наем и багер и камион, които чакаха в Накфа, най-близкия град до целта им. Другата тежка техника, която Мърсър бе наел, още пътуваше и щеше да пристигне в Еритрея едва след две седмици.

След като вечеря преварени спагети във воднист сос и парче месо с неопределен произход, Мърсър взе от склада част от багажа си, уговори се с Хабте да се видят сутринта и отиде в стаята си. От душа течеше тънка струйка хладна вода и се оказа, че Мърсър бе постъпил разумно, като си бе донесъл сапун. Излезе на малкия балкон и се загледа в тъмния град, когато сателитният телефон, който още беше в багажа му, тихо иззвъня. Мърсър се прокле. Неволно бе оставил телефона включен и батерията почти се бе изтощила. „По дяволите“ – изруга наум. Очакваше обаждане от Дик Хена, но не позна гласа от другия край на линията, макар че акцентът беше същият като на мъжа, убит в Рим.

– Хари Уайт страда ужасно заради случилото се с другаря ни в Италия – каза гласът. – За втори път се опитваш да осуетиш плановете ни. Ако предприемеш трети опит, Уайт ще бъде екзекутиран и трупът му ще изчезне безследно.

Мърсър се стъписа. Хари беше корав, но не се знаеше колко може

да издържи. Чувството му, че се е провалил, се засили.

– Нямам нищо общо с това – побърза да възрази. Не видях кой го застреля, но не бях аз.

– Няма значение – заплашително каза гласът. – Приятелят ти плати за убийството. Ще ти се обаждаме на този телефон на всеки три дни в полунощ, за да проверя вама как върви издирването на мината.

– Спестете си труда. Ще ми трябва най-малко седмица само за да започна и не искам да ми дишате във врата, негодници – не можа да сдържи гнева си Мърсър. Не желаше да се замисля откъде знаят номера на сателитния му телефон. – Свържете се с мен в понеделник след две седмици в полунощ и после всеки понеделник. Може би дотогава ще съм научил нещо.

Мърсър знаеше, че думите му не прозвучаха убедително, но се наядваше поне да започне да преговаря.

– Звучи логично – съгласи се похитителят. – Не забравяй, че денонощно ще бъдеш под наблюдение.

Мърсър знаеше, че няма начин да го следят, щом отиде в планините.

– Разбирам. Не искам нищо лошо да се случи с Хари. Гарантирам, че ще изпълня своята част от уговорката.

– След две седмици, доктор Мърсър – каза гласът, а сетне линията прекъсна.

Три стаи по-нататък по коридора Йосиф изключи сателитния си телефон и се обърна към другия „бизнесмен европеец“, който беше с него в бара и записваше разговора между Мърсър и Хабте Маконен. Другият израелец беше по-млад от Йосиф с трийсет години и почистваме два автоматични пистолета „Дезърт Игъл“. Тежките оръжия бяха вероятно най-мощните пистолети в света. Другите им оръжия и екипировката бяха при останалите членове на екипа в друг хотел.

– Още мисля за убиеца на Ибрихам – с омраза каза Йосиф. Уайт не бе наранен, но той изпитваше удоволствие да лъже Мърсър и да чува болката в гласа му.

– Ще го намерим – отговори другият мъж, изпълнен с увереността, характерна за младостта.

– Това не е моя грижа. Стрелецът не е действал сам и знаем кой стои зад убийството. Не знаем и каква е връзката им с Мърсър и с нашите планове. – Йосиф седна леглото и се вторачи в празното пространство. – Недопустимо е някой да знае за нас. Охраната ни е непробиваема. Но Ибрихам е мъртъв и ни е отправена заплаха, която още не можем да

идентифицираме.

– Възможно ли е да ни е предал някой от нашите хора?

Йосиф разбра, че младият мъж любопитства, и побърза да поклати глава.

– Не. Шин Бет и Мосад още не знаят за операцията ни. Информаторите докладваха за срещата на Селоме Нагаст с шефа и в Израел. Тя не е предприела никакъв ход, което ме навежда на мисълта, че знае кои сме.

Другарят му не каза нищо.

– Утре Селоме Нагаст ще бъде тук, далеч от шефовете си. Не може да представлява сериозна заплаха за нас, след като е сама.

– Тя ще бъде с Мърсър.

– Докато Хари Уайт е при нас, и той не представлява заплаха. – Йосиф взе единия „Дезърт Игъл“ от партньора си и го сложи под възглавницата си за през нощта.

Мърсър се събуди след полунощ. В стаята беше хладно и тъмно, но тялото му бе обляно в пот. Одејлата и чаршафите бяха усукани около него, сякаш се бе мятал по време на кошмарен сън. Но за пръв път от отвлечането на Хари той не сънува нищо. И несъответствието, което измъчваше дълбините на подсъзнанието му от няколко дни, се появи. Прозрението разтърси съзнанието му толкова силно, че Мърсър скочи от леглото, дишайки учестено.

Откакто Прескът Хайд се бе обърнал към него, той чувстваше, че в Еритрея има диаманти. Хайд бе говорил за това и снимките от „Медуза“ показваха жилата кимберлит, оформила се по естествен начин преди милиони години в северната пустош. Селоме също бе говорила какво би означавало това за народа и. Но похитителите не бяха споменали нищо. Те казаха, че Мърсър трябва да търси мина, нещо, създадено от човешки ръце, а не в огнените недра на земята. Терористите говореха така сякаш знаеха, че рудната жила някога е била открита и разработена. Те не търсеха неизвестна жила ким-берлит, а отдавна забравена мина. Знаеха, че диамантите са там.

Играта отново се бе променила. Мърсър все още беше в неизгодно положение, но прозрението, че търси стара мина, му вдъхна нещо, което бе изгубил в мига, когато видя лицето на Хари на видеозаписа. Надежда. Той прогони съмненията и упреците към себе си и се приготви да посрещне онова, което му бе отредила съдбата.

ХАРТУМ, СУДАН

На арабски думата судан означава черен, но онези, които контролираха страната, не бяха чернокожи африканци, а хора с арабски произход. Милиони бяха избити от войни, болести и глад, за да се държат в подчинение африканските граждани в южната част на Судан от правителството на север. Най-голямата нация в Африка приличаше на изпълнен с омраза канал, който поглъщаше хиляди жертви всеки ден.

Ето защо Судан беше идеалната арена, където Джанкарло Джанели можеше да увеличи богатството си, използвайки нещастieto на другите.

Хората с пари като него принадлежах на интернационална елитна класа, която пътуваше с частни самолети, отсядаше в луксозни хотели и рядко се съобразяваше с традициите и обичаите на чуждите страни. Няколко минути след като се приземи в Хартум, Джанели бе откаран в къщата си на хълмовете над града, анклав, запазен за неколцината богати граждани на Судан и управниците от военното правителство. Макар да не обичаше този град той имаше достатъчно голям бизнес в Хартум, за да поддържа там къща с двайсет стаи и осемнайсет души персонал.

Икономът му във Венеция бе предупредил африканския си колега да се приготви за посещението. Лимузината мина през портата и потегли по дългата алея. Персоналът беше строен. Фаровете осветиха лицата им, когато колата спря пред къщата. Икономът се наведе и отвори вратата от страната на Джанели.

– Grazie³, Али – каза Джанкарло. – Как си?

– Много добре, сър – отговори възрастният суданец на италиански. – Не ми казаха колко време ще останете, сър. Да се приготвим ли за дълъг престой?

– Не, Али, няма да остана дълго. – Джанели огледа персонала и когато не позна две от момичетата, облечени като прислужници, попита Али за тях.

– Преди около месец ги купих от пазар за роби. Бяха скъпи, но са добре обучени – гордо отговори Али.

Судан беше една от малкото страни, където търговията на роби още съществуваше. Тази практика беше незаконна, но толерирана от правителството. Робите, обикновено млади момичета, бяха залавяни по време на атаки на юг или от армията, или от ловци на роби и завеждани в

3. Благодаря (итал.) – Бел. пр.

Хартум за удоволствие на градския елит или продавани в арабските страни отвъд Червено море. Винаги готов за делови възможности, Джанели смяташе да се включи в търговията, но големите пазари вече бяха разработени и той реши, че няма да си заслужава времето и усилията да отвори нов канал за прекарване на момичета от Судан към Близкия изток.

Отмести поглед от девойките и отново се обърна към Али.

– Той дойде ли?

– Гостът ви пристигна преди час. – Икономът не можа да прикрие презрението в гласа си, – В кабинета ви е. При него има пазач, за да сме сигурни, че няма да мърда.

Джанкарло се усмихна на предвидливостта на икономата си. И той не би оставил Махди сам дори за секунда. Джанели влезе в къщата, наслаждавайки се на приятната хладина, осигурена от климатиците. Отвън къщата беше измазана с хоросан, но отвътре бе облицована в мрамор. Бе построена в средиземноморски стил с голямо открито фоайе. Джанели не бе посмял да донесе в Хар-тум някои от европейските произведения на изкуството, затова украсата беше от местни творби, които колекционер професионалист бе купил за него от целия континент. Маски, щитове и плетени украшения за стени се смесваха със старинни накити от всички краища на Африка.

Кабинетът се намираше в дъното на едното крило на голямата къща. Джанели влезе, без да обръща внимание на лавиците с книги и дългите слонски бивни от двете страни на каменното огнище. Патината им блестеше на оскъдното осветление в помещението. Джанкарло погледна младия суданец, който се бе излегнал на едно от кожените канапета и лениво бе вдигнал крака на стъклената масичка за кафе. Пазачът застана мирно.

– Остави ни сами – заповяда Джанели и после се вторачи в госта.

– Чувствай се като у дома си – подигравателно каза той, говорейки свободно на арабски.

Махди беше облечен в европейски дрехи – черни джинси, широка тениска и кожено яке. На главата си имаше кърпа в ярки цветове като на палестински борец за свобода, макар да беше християнин и член на суданско бунтовническо движение.

– Обидил ли съм те по някакъв начин, ефенди?

– Да. – Джанели седна на стола си и извади видеокасета от външния джоб на самото си. – Онзи глупак, когото изпрати в Рим, едва не направи така, че да убият Филип Мърсър. Беше му заповядано да ми

докладва, ако някой се приближи до Мърсър, а не да открива огън с автоматично оръжие на международно летище. Моли се на Бога карабинерите да не научат, че съм замесен в това.

– Защо е започнал да стреля?

– Откъде да знам? – Гласът на Джанели пресипна от гняв. – Убил е четирима души.

– Трябва да е имал основателна причина. Абдула ми е братовчед. Имам му пълно доверие. Беше с мен, когато проследихме и убихме онзи европейски учен преди няколко месеца. Не забравяй, че той изследваше района около мястото, където мислиш, че може да е мината ти. След инцидента ти разпита Абдула, нали?

– Не бих го нарекъл точно разпит – засмя се Джанкарло, пъкна касетата във видеото и включи телевизора.

Видя как изражението на Махди се промени, когато позна братовчед си, завързан за вилките на мотокарите. Суданецът не можеше да откъсне очи от ужасяващата сцена.

Джанели изключи видеото, когато записът свърши.

– Това е цената за неподчинението – тихо каза той. – Братовчед ти направи грешка, от която можеш да се поучиш, Махди, и мисля, че сега разбираш колко съм сериозен.

Джанели стана, приближи се до барчето до камината и напълни две кристални чаши с отлежало вино. Нямаше представа как ще реагира Махди, затова едната му ръка не изпускате малкия автоматичен пистолет „Бере-та“, който държеше в джоба на самото си. Махди взе предложената му чаша и изпи на един дъх съдържанието ѝ. Джанели седна срещу убицеца, разклащайки питието в дългите си пръсти.

– Сътрудничеството ни беше много доходно. Не беше необходимо този злосъстен инцидент – той посочи телевизора със свободната си ръка – да попречи на всичко това. Дал съм за каузата ви милиарди лири през годините и в замяна искам съвсем малко. Желанието ми е приятелството ни да продължи, когато най-после успеете да разцепите Судан на две държави. Подкрепям борбата ви от години. Ето защо смятам, че ми се полага една малка услуга за усилията, знак на добра воля, който да докаже, че парите ми не са прахосани за изгубена кауза, оглавена от група тъпаци.

Махди не беше дипломат, нито политик и именно заради това Джанели го бе избрал за свързка с бунтовническото движение. Махди беше боец, закален на бойното поле на сраженията, а не на словото. Този факт го правеше лесен за манипулиране. Джанкарло подозираше, че

шефовете на Махди знаят това, но го оставят да продължава така, стига потокът пари да не секва. Дори да имаха нещо против Джанкарло Джанели и да смятаха, че той използва някои от хората им като наемна армия за лични цели, те никога не споменаха това.

Махди бавно се изправи. Джанкарло стегна мускули и уви пръст около спусъка на беретата, но младият бунтовник отиде отново да напълни чашата си.

– Преди да ми кажеш какво искаш от мен, трябва да призная, че екипът, изпратен да посрещне Мърсър в Асмара, го е изпуснал в суматохата в терминала.

Джанели прикри задоволството си, че умее да чете мислите му. Махди беше социопат и приемаше смъртта на братовчед си като поредната жертва в дългогодишната им борба. Явно не изпитваше особено силен гняв към убиеца.

– Мърсър пропусна вчерашния полет от Рим – каза Джанели. – Пристигна едва днес сутринта. Ще го открием в Асмара. Градът е малък и няма много места, където може да се скрие. Искам веднага да изпратиш екип от най-добрите ти хора. Ще вземем сателитните снимки и ще го погребем в необозначен гроб. Той се набърка достатъчно много в делата ми и аз няма да търпя това.

– Аз ще бъда водач на екипа.

– Не. Ще отидем до границата с Еритрея, там, където смятам, че е мината ми. Ще можем да използваме снимките веднага щом хората ти ги вземат.

– Не е ли рисковано? – Тонът на Махди беше почитителен.

– Да, но нямаме време. – Джанели забеляза озадачеността, изписана на лицето на убиеца. – Трябва да знаеш нещо за един от хората, които братовчед ти уби в Рим. От информаторите си сред карабинерите научих, че единият е имал фалшив паспорт. Близостта му до Филип Мърсър едва ли е била случайно съвпадение. Следи го и някой друг, който иска диамантите ми.

– Кой?

– Няма значение. Ще вземем снимките и онзи, който и да е бил, ще се откаже от преследването. Колко души ще можеш да събереш на еритрейската граница за една-две седмици?

– Ще зависи от Революционния съвет, но предполагам, че ще бъдат най-малко петдесет.

– Би трябвало да са достатъчно. Нужно е да намерим стотина мъже за работници. Имам специалисти по минно дело от Южна Африка,

които са готови да тръгнат, но ми е необходима работна сила.

– Колко време мислиш, че ще можем да задържим мината, след като я намерим?

– Останала е скрита в продължение на седемдесет години. Това означава, че се намира на изключително уединено място. Земите в най-северните части на Еритрея са безлюдни, щом се отклониш от маршрутите на бежанците. Твоите хора ще се погрижат за номадите или пастирите, които може да се натъкнат случайно на лагера ни. Смятам, че два месеца никой няма да ни открие. И точно толкова време ми трябва.

Предишната вечер Джанели бе научил от агент в Лондон, че Диамантеният синдикат вече е чул слухове за неизвестна досега мина в Африка. Мълвата бе разпространена от самия Джанели с цел да заблуди мощната групировка. Агентът му каза, че синдикатът е нервен заради евентуалното съществуване на източник на диаманти, който е извън техния контрол. Джанели знаеше, че ще му платят милиарди, ако докаже, че притежава мината, но ги увери, че няма да я разработва. Той пресметна, че пет хиляди карата ще бъдат убедително доказателство, за да ги принуди да му платят.

– Можеш да разчиташ на мен, ефенди – заяви Махди. Джанкарло погледна нарочно екрана на телевизора.

– Знам.

АСМАРА, ЕРИТРЕЯ

Селоме Нагаст пристигна в хотела, докато Мърсър и Хабте закусуваха. Черната ѝ кожа и гъстите коси показваха, че е туземка. Дрехите и обаче бяха купени от Пето авеню и тя ги носеше с небрежността на манекенка. Селоме излъчваше загадъчна увереност, която според Мърсър беше интересна и повече от опасна. Той мислеше, че пътуването ѝ до Израел е угасило онази крехка искра, която бе почувствал по време на полета от Вашингтон, но като я погледна, разбра, че не е така. Неизвестно дали се дължеше на предупреждението на Мърсър или на отрицателно отношение към жените, но Хабте я поздрави хладно. Дори да бе забелязала пренебрежението, Селоме не се издаде с нищо. Тя целуна Мърсър по бузата и седна.

– Виждам, че си послушал съвета ми за кафето тук. – Селоме кимна към изпитите до половината чаши с капучино на масата.

– Опитах кафето им, но не се пиеше – ухили се Мърсър.

Селоме му се усмихна така, сякаш искаше да каже: „Предупредих те.“

– Храната е безопасна, макар да не е приготвена с въображение. Като в повечето хотели в града тук сервират само италианска храна, обичай от времето на окупацията. Ако ни остане време, ще те заведе в европейски ресторант. А дотогава може да опиташ яхнията, която се нарича зигини. Чушлетата в нея са дребни, но съдържат огъня на цял вулкан.

– Благодаря за предложението, но това ще трябва да почака, докато се върнем – сериозно каза Мърсър. – В момента братовчедът на Хабте изкарва тойотата ни. Искам да я натоваря, да купя продукти от Асмара и следобед да тръгнем. Довечера ще пренощуваме в Керен и на зороряване ще продължим към Накфа и дивата пустош.

– Защо бързаш толкова?

– Защото тук не сме в безопасност. – Мърсър се запита колко да ѝ каже за случилото се след раздялата им в Рим, но реши, че дискретността все още е най-добрият му съюзник. Похитителят на Хари бе казал, че Селоме Нагаст е единственият човек, на когото Мърсър може да има доверие, но дали това бе истина? Мърсър искаше да ѝ вярва, но докато не научеше повече, смяташе да ѝ държи настрана. Жалко. Първата жена, която от дълго време го бе привлякла, се бе оказала потайна лъжкinya, която преследваше собствени цели.

Той запази в тайна оптимизма си, че рудната жила вече е била открита, и премълча за случилото се в Рим, но ѝ разказа за инцидента на летището в Асмара, когато Хабте очакваше пристигането му.

– Провървя ми, че изпуснах следобедния полет – излъга Мърсър, – и се наложи да пътувам сутринта. Инак суданците щяха да ме хванат.

Той внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Изненадата и загрижеността ѝ бяха искрени.

– И оттогава не ти се е случило нищо? Господи, не мога да повярвам. Въпрос на време е суданската война да унищожи всички ни.

– Не ме разбира, Селоме. Те чакаха мен. Това означава, че и някой друг знае за мисията ни. – Мърсър видя, че очите ѝ се разшириха от изумление. – В града сме уязвими. Затова искам да съм колкото е възможно по-далеч от Асмара. Всички ние. Включително ти.

– И без това искам да дойда с теб – призна тя. – Но разказът ти ме убеди още повече. От полицията и военните ни има още много да се желае. След войната мнози на поискаха да останат въоръжени. Наситихме се на сражения. Властите са безпомощни срещу партизаните.

– Тя има право – обади се Хабте. – Най-добрият ни шанс е бързо да стигнем до низините на север.

– Тогава въпросът е решен. – Мърсър изпи остатъка от капучиното си. – Хабте, когато братовчед ти се върне с тойотата, натовари техниката и сложи всичко необходимо. Селоме, колко време ще ти трябва да се приготовиш?

– До час мога да се върна тук с багажа си. Апартаментът ми е наблизо.

– Не е необходимо да те предупреждавам да не взимаш много багаж – внимателно ѝ напомни Мърсър. – Пътуването няма да е луксозно.

След по-малко от час Селоме и Мърсър отново се срещнаха в хотела и отидоха на площада, където беше пазарът, за да купят вода и прясна храна. Гебре, братовчедът на Хабте, щеше да дойде в хотела с тойотата, когато приключеше с товаренето.

Мърсър накара Селоме да го заведе първо в пощата, където дванайсет минути се опитва да се свърже с Дик Хена, за да му каже какво се е случило в Рим и на летището в Асмара. Но прословутите проблеми с комуникациите в Еритрея направиха невъзможно международното обаждане. Той не искаше да използва сателитните телефони, защото предишната вечер бе установил, че и двата са били включени и времето, оставащо на батериите, бе ограничено. Резервните батерии не бяха заредени. Освен това си спомни, че зареждащото устройство беше останало на

плота в кухнята му, до противомаларичните хапчета, които Тери Найт му бе дал.

Павираните улици в Асмара сякаш нямаха определена посока, а следваха релефа, тъй като някога са били пътеки, когато градът е представлявал четири села. Името на града идваше от думата обединение и датираше от времето, когато малките селища бяха слети в едно, за да пазят населението от хиените по хълмовете. Отвъд оградената с палми Ли-бърти Стрийт, главният булевард в Асмара, се простираше джунгла от криволичещи ален. Някои имаха настилка, но повечето бяха тесни, пясъчни пътеки с двуетажни сгради от двете страни. Улиците бяха иживени. Събота беше традиционен пазарен ден в Асмара, но приближаването на Великден означаваше че всеки има бърза работа и в неделя.

Главният пазар в града се намираше в дълъг, отворен от двете страни склад с покрив от вълнообразна стомана. Ароматът на подправките се долавяше отдалеч. На улиците наоколо бяха паркирани стари американски и руски камиони, чиито собственици предлагаха стоките си. Птищата бяха осеяни с изпражненията на безброй магарета. От задната част на пазара се разнасяше силна миризма на добитък. Мученето на кравите усиливаше шума в оживения търговския район. Макар че Еритрея беше бедна, от нея бликаше жизненост, която изненада Мърсър.

Селоме бе облякла по-обикновени дрехи. Върху пъстрата ѝ рокля бе праметнат памучен шал. За разлика от Другите жени на пазара, които бяха обути в сандали, тя носеше ботуши в западен стил, а под роклята бе обула джинси. Косите ѝ бяха прибрани назад и подчертаваха голямото ѝ чело и черните, влажни очи. Селоме се сливаше с тълпата, докато бялата кожа на Мърсър го отличаваше от останалите. Докато вървяха към пазара, той не видя Друг бял човек, но познаваше Африка достатъчно добре, за да се чувства удобно въпреки расовите различия. – Често ли идваш тук? – попита Мърсър, когато Селоме приключи пазарлъка за торба с пет килограма домати.

– В Еритрея ли?

– Да.

– За съжаление не много често. – Тя го хвана подръка, докато пазаруваха. – По време на войната бях в Европа. Когато се върнах, почувствах враждебност от страна на хората, които бяха изложили живота си на опасност за нашата независимост. Вероятно си я забелязал от страна на приятеля си Хабте.

Селоме посочи мъж, водещ камила. Той имаше само една ръка и част от лицето му бе обезобразена.

– Тези хора са страдали жестоко, докато аз бях в чужбина, и разбират, че не съм участвала в борбата. Малци-на знаят, че ние в Европа вършехме важна работа, разказвайки за тежкото ни положение на останалия свят.

Мърсър огледа улицата и остана поразен от броя на инвалидите.

– Повече от половината от хората, които виждаш, са борци за свобода. Има и мъже, и жени. Тук съществува култ към боеца и каквото и да съм направила за тях, никога няма да бъда част от този народ.

– Затова ли намирането на диамантите е толкова важно за теб? Опитваш се да се реваншираш?

– Да – без да се колебае, отговори Селоме, спря и се обърна към него. Лицата им бяха само на няколко сантиметра. – Твоята страна е независима толкова отдавна, че сте забравили жертвите. Приемате свободата си за нещо нормално, а ние едва сега откриваме нашата. Имам чувството, че не съм направила достатъчно, Мърсър, затова толкова силно желая да им дам нещо. Искам отново да ме приемат. Разбираш ли?

Както в първата вечер, когато се запознах, Мърсър беше като омъгосан от движенията на устните ѝ, от чувствеността им. Селоме беше съвършена и той се прокле, че не е обърнал повече внимание на физическия ѝ чар, а само на интелектуалните ѝ способности. Призна пред себе си, че това е проява на презрително отношение към жените, но не можеше да го превъзмогне. Тя го привличаше силно, а и бе готова да рискува заради онова, в което вярваше. Това качество беше рядко срещано.

– Мисля, че разбирам – отговори той. – Надявам се, че няма да те разочаровам.

– Още не си – каза Селоме и стисна ръката му.

Зад пазара за плодове и зеленчуци имаше порутени бараки с метални стени, подпярни една на друга, за да паднат. Там се продаваха употребявани вещи, дрехи и всевъзможни други неща – от старинни мебели, останаот италианската окупация, до месингови тръби, направени от артилерийски снаряди. Подобно на повечето страни от Третия свят, всичко в Еритрея се използваше по няколко пъти, докато станеше негодно за употреба. Мърсър и Селоме бързо се изгубиха в лабиринта. Селоме бъреше със собствениците на бараките и отговаряше на въпросите за Мърсър. Следваха ги група деца, които започнаха да крещат думи на английски, когато Селоме им каза, че Мърсър е американец.

– Те не трябва да знаят какво е война – с обич каза тя, докато ги наблюдаваше. – Ние се борихме, за да не се налага те да го правят, и сега трябва отново да се борим, за да ги изхраним. Една шеста от

населението ни са бежанци в Судан, защото не можем да си позволим да ги приберем в родината им.

Завладял от заразителното любопитство на еритрейските деца около него, Мърсър се наведе и стисна ръката на момиченце на не повече от четири години, което го гледаше с широко отворени очи и смучеше палеца си.

В същия миг се чу изсвирване на куршум и тупване на тяло, което падна в купчина метални съдове. Мърсър се обърна, както бе приклекнал. Ако беше прав изстрелът щеше да отнесе главата му. Той се претърколи на земята, ритна Селоме през краката и я дръпна към себе си. Едно от децата се разпищя. Над главата на Мърсър прелетя втори куршум, който проби голям казан.

На пазара настъпи суматоха. Мъже и жени хукнаха да търсят укритие, като влачеха деца и задръстваха пътеките между бараките в опита си да избягат. Мърсър се отърси от шока, сграбчи Селоме и я блъсна под масата, която изскърца под тежестта на машинните части, наредени върху нея. Той изчисли ъгъла, откъдето се стреляше, и после събори масата, която с трясък се стовари земята, образувайки бариера между тях и невидим стрелец, точно когато бе обсипана от пет-шест куршума Няколко се взривиха в дървото, разпръсквайки дъжд от трески, а останалите рикошираха в металните части. Мърсър ритна настрана разнебитената сергия и дръпна Селоме със себе си.

Съседната пътека беше пълна с паникьосани хора. Една жена падна и тълпата едва не я прегази, но Мърсър я изправи на крака и продължи да си проправя път. Макар да не чуваше изстрелите, тъй като оръжието имаше заглушител, той усещаше свистенето им около себе си, докато бягаше приведен в пространствата между бараките.

Следващата пътека беше почти безлюдна и бе рисковано да се опитат да се измъкнат по нея. Мърсър трябваше да измисли нещо, с което да отвлече вниманието на стрелеца. Той каза на Селоме да остане на мястото си, втурна се по тясната алея и влезе в пълна със стоки барака с нисък таван, където беше тъмно както във всички останали. Продавачът бе изчезнал, но бе забравил мангала да гори до преобърнатия стол. На скарата бе сложено джезве с кафе. В магазина се продаваха всякакви видове осветителни тела. Повечето бяха електрически и повредени. Имаше и газени лампи, а на лавиците бяха наредени метални тенекии. Мърсър се надяваше, че са пълни с газ. Той проби две от тях с отвертка, която намери на тезгяха.

– Мърсър! – изпищя Селоме.

Той се обърна. Зад ъгъла завиваше мъж с пистолет в ръка. Преди убиецът да се покаже, Мърсър хвърли по него една от тенеките. Съдът се блъсна в гърдите на човека. Разплискаха се струи лесно запалима газ. Мърсър пхна крак под тлеещия мангал и го ритна. Във въздуха се посипаха искри и пепел. Мърсър се хвърли на земята и се претърколи до най-отдалечения ъгъл на помещението, точно когато горящата скара удари стрелеца.

Залетият с газ суданец избухна в пламъци. Докато изгаряше жив, писъците му бяха най-кошмарните звуци които Мърсър можеше да си представи. Въздухът се изпълни с миризмата на изпечена плът.

Той вдигна другата тенекия.

– Селоме, хайде.

Тя изскочи от скривалището си и отиде при него. Мърсър изля газта в огъня. Пламъкът подпали газената лампа. Един куршум прелетя близо до главата му. Видя двама мъже, които тичаха по пътеката към тях, и изкрещя на Селоме да се наведе. Зад него се разпръсна горяща газ. Той хвърли тенекията към нападателите. Съдът полетя към тях като комета, оставяйки огнена дيريا.

Двамата със Селоме бягаха в противоположната посока, когато контейнерът падна на земята пред убийците и се отвори миг преди пламъкът да стигне до него. Тясната уличка се запали и блокира пътя на суданците.

Опитвайки се да си поемат въздух, Мърсър и Селоме стигнаха до края на алеята и хукнаха по улиците край кошарите за добитъка. Черните пътища бяха осяяни със сено, паднало от купчините до високите тухлени стени на заграждението. Хората стояха неподвижно и гледаха пламъците, които вече се издигаха над пазара.

Страничните улици бяха задръстени от камиони и автобуси, които препречваха пътя на Мърсър и Селоме. Те знаеха, че огънят ще забави двамата суданци само няколко минути, и имаха един-единствен път за бягство, затова се втурнаха към пазара за добитък. Бяха изминали едва една четвърт от разстоянието по кръглия площад, когато Селоме спря и се преви на две, опитвайки се да си поеме въздух. Хората и добитъкът се бяха дръпнали настрана, объркани от суматохата.

– Мърсър – задъхано каза тя и посочи през рамото си – Това е единственият изход.

– По дяволите – изруга той, осъзнавайки, че са хванати в капан.

Ако се върнеха, щяха да попаднат право на убийците.

Кравите не приличаха на тези, които Мърсър бе виж-дал в

Съединените щати. Тези бяха по-устойчива порода по-добре приспособена към горещия климат. Поради ос-къдната паша в Еритрея, не бяха добре охранени, но те-жаха над един тон и имаха гърбици, увиснали гуши, извити рога, които можеха да разкъсат човек с едно раз-махване на главата. Вляво от Мърсър една крава наско ро бе родила теле. Малкото още беше мокро и едва се крепеше на разтреперените са крака, докато се опитваше да се провре под вимето, за да бозае. Майката беше по загрижена да пази рожбата си, отколкото да я храни, Кравата бе разровила пространството наоколо и яростно заплашваше всеки, който се доближеше до нея.

Мърсър грабна тоягата на селянина, стоящ наблизо, и хукна към новородилата майка. Кравата наблюдаваше движенията му с отчаяни, разгневени очи, изправена между бебето си и появилата се заплаха. Мърсър я принуди да застане така, че телето да е зад нея.

Кравата атакува, насочвайки се към кръста на Мърсър, който се хвърли на земята, претърколи се и стана, Кравата се извърна, за да го последва. Телето се озова пред него незащитено за миг. Мърсър го удари по задницата с тоягата.

Телето измуча по-скоро от страх, отколкото от болка, и побегна към изхода. Мърсър усети, че майката се хвърля към него изотзад, и скочи встрани, разминавайки се на косъм с фатално наръгване на рогата ѝ. Падна сред малко стадо овце. Кравата не му обърна внимание и продължи да бяга след детето си, но телето бе изпаднало в паника и не можеше да се успокои. Тревогата бързо се разпространи сред другите уплашени животни, които изведнъж хукнаха панически. Селяните бяха безпомощни да ги спрат и разумно решиха да стоят настрана от обезумелите говеда.

Двамата суданци току-що бяха минали през входа когато добитъкът връхлетя върху тях. Реакцията им беше мълниеносна и първите паднаха от унищожителния огън на оръжията им. Но стадото не обърна внимание на за-гиналите си братя. Когато огромен бик бе повален от два изстрела от пистолетите със заглушител, други два запълниха празното пространство в плътната стена от бягащи животни.

Портите на пазара бяха широки три метра и ужасени-те говеда с общо тегло триста и петдесет тона минаха през тях, вдигайки с копитата си облаци от прах. Двамата стрелци нямаха шанс. Письците им бяха заглушени от грохота на копитата. Дори оръжията им бяха така смачкани от стадото, че никога повече нямаше да стрелят. От мъжете останаха две тъмноревени петна в прохода, които отбелязаха гробовете им.

Мърсър избърса мръсотията от ръцете и дрехите си в една овца и се приближи до Селоме. – Трябва да се махнем оттук. След като селяните приберат добитъка си, ще искат да ми отмъстят.

Селоме развърза шала си и го уви около главата му, за да не го познаят разгневените мъже, сновящи из пазара за животни. Двамата си проправиха път до изхода и след няколко минути излязоха на улицата.

По пътя към хотела ги настигна бяла тойота. Шофьорът натисна клаксона.

– В хотела има проблем. Тръгваме веднага – извика Хабте през смъкнатото стъкло.

Братовчед му седеше на задната седалка и отвори вратата още преди джипът да спре.

Селоме реагира по-бързо от Мърсър и скочи в тойота-та преди него. Мърсър затвори вратата, а Хабте настъпи педала за газта и отново натисна клаксона, за да разпръсне група хора, които се опитваха да успокоят едър петнист бик. Едно магаре едва не се блъсна в бронята и принуди Хабте да завърти волана, за да го заобиколи. Въпреки опасностите около тях братовчед му се засмя доволно.

– Хабте блъсна магаре. – Не съм – ядосано възрази Хабте и погледна гневно младия мъж. В Еритрея беше обида да кажеш, че шофьорът е блъснал магаре. Хабте нямаше да позволи на братовчед си да се измъкне безнаказано от тази нелепа шега. Мърсър се премести на предната седалка и си сложи предпазния колан, докато тойотата набираше скорост по неравните пътища. Сърцето му започна да нормализира ритъма си.

– Какво се случи?

– Престрелка в хотела. Камериерката заварилa двама суданци в стаята ти. Изпищяла и двамата западняци които били в бара, отишли да видят какво става. Чух изстрели и тялото на един от европейците падна от балкона на втория етаж. Не изчаках да видя дали и другия го е последвал. Наложил се да зарежа много от дрехите екипировката ти.

Мърсър извади сгънатите снимки от „Медуза“ от тай-ния джоб, пришит на гърба на сиво-кафявия му елек.

– Няма значение. Не са намерили онова, което са търсили.

– Носил си ги в себе си през цялото време? – учуди се Селоме.

– Не измислих по-безопасно място – усмихна се Мърсър, успокоявайки се след прилива на адреналин.

– Това е много рисковано – упрекна го тя.

– По-големият риск са европейците.

– Какво искаш да кажеш?

– Хабте каза, че е чул изстрелите. Ако хората, влезли в стаята ми, са свързани със суданците, които преди малко се опитаха да ме убият, pistolетите им щяха да бъдат със заглушители. Но Хабте е чул изстрелите. Това озна чава, че не суданците, а европейците са отвърнали на огъня.

– Кои са тези европейци?

– Не знам. – Мърсър скри подозренията си. – А ти? Селоме го погледна и отговори отрицателно, макар че той видя сянка на лъжа в очите й.

Никой не ги следеше, движението не беше оживено Срещнаха само няколко трудноподвижни камиона. Край пътя се виждаха следи от войната. Ръждясалите корпуси на военни превозни средства бавно се разпадаха. Шосето бе осеяно с повредени от мини или ракети съветски камиони и танкове, досущ разлагачи се трупове на механични динозаври.

Мърсър бе чел, че планините са най-плодородните области в Еритрея, но почвата беше скалиста и почти безводна, оголена от силните ветрове и оставена да се пече на лъчите на безмилостното слънце. Оскъдната растителност се състоеше предимно от ниски храсти, чай и кактуси. Той забеляза, че един селянин оре с рало – метод, използван още по времето на фараоните в Египет. Ралото правеше дълбоки бразди и преобръщаше почвата, която беше суха и спечена. Заниманието изглеждаше безсмислено, но селянинът търпеливо продължаваше да оре.

Минаха покрай малки села с грубовати къщи от тухли и покриви от слама или ламарина. Много от постройките бяха кръгли и с конусовидни покриви. Малкото хора по улиците бяха слаби и измъчени, облечени в дълги, семпли роби.

След два часа пристигнаха в Керен. Градът беше по-малък от Асмара, но притежаваше същото очарование с едноетажните си къщи и улици с палми от двете страни. По-голямата част от жителите бяха мюсюлмани, затова жените носеха дълги черни дрехи, които поглъщаха топлината. Хабте спря зад хотел „Керен“, несиметрична постройка с покрита веранда, обрасла в бугенвиллия.

– Трябва да вземем храна и бензин оттук, преди да продължим на север – каза Мърсър и слезе от тойотата.

– Добре. – Хабте кимна. – Гиби и аз ще купим всичко необходимо от пазара. Тук имам много приятели. Едва ли ще се забавим.

– Не се обиждай – обърна се Селоме към Мърсър, – но мисля, че е по-добре да се скриеш. В Керен не идват често бели хора и ще бъде най-добре да не те виждат.

Багажникът на покрива на тойотата бе натоварен с кашони и туби, когато Селоме поведе Мърсър към колата. Двамата бяха чакали в съседна уличка. Гиби вече седеше на задната седалка, но Хабте не беше в тойотата. Мърсър скочи в джипа и помоли Гиби да купи някои неща от бара на хотела. Когато младежът се върна, Хаб те вече бе зад волана.

– Разговарях с няколко души. Ако през следващите дни оттук минат суданци от Асмара, ще им бъде трудно да продължат – каза Хабте, усмихна се самодоволно и включи двигателя.

Мърсър извади карта от жабката.

– Те ще се погрижат за едната част от преследвачите ни, но е време ние да се отървем от другата. Според картата в Накфа има летище и се обзалагам, че европейците ще се опитат да ни изпреварят и да ни посрещнат там. Защо не завием на запад? – Мърсър обърна картата така, че Хабте да може да я вижда. – Този път заобикаля Накфа и при Итаро отново излиза на главното шосе.

– Дъждовният сезон още не е започнал, затова би трябвало да е проходим – съгласи се Хабте. – А багерът, който чака в Накфа?

– На първо време няма да ни трябва. Щом стигнем до дивата пустош, никой няма да може да ни намери. Ако през следващите две седмици успея да открия рудната жила, Селоме ще използва връзките си в правителството, за да ни осигури свята охрана и след това ще докараме багера.

Военният опит на Хабте го правеше вечно подозрителен и го караше да се опасява от врага, който още представлява заплаха.

– Би било по-разумно първо да елиминираме европейците.

– Да, но това е невъзможно. Нямаме оръжия. Ще трябва да се доверим на пустинята да ни скрие за няколко седмици.

Хабте се съгласи, макар да не беше убеден в правилността на решението, и когато на петнайсет километра от Керен пътят се разклони, зави на запад.

НАКФА, ЕРИТРЕЯ

Те чакаха три дни в Накфа, на стотина километра южно от границата със Судан, и накрая разбраха, че Мърсър им се е изплъзнал. Когато автобусите с бежанци спираха на път за следващия граничен пункт със Судан, оживлението в града замираше. Нямаше какво друго да се прави, освен да пиеш безброй чаши кафе и да гледаш как работниците ремонтират пътищата. За екипа на Йосиф скуката беше най-трудният проблем, докато чакаха появата на Мърсър и Селоме.

Освен това Йосиф мислеше за случилото се в Асмара. Той помнеше писъка на камериерката, докато заедно с един от хората си седеше във фоайето и четеше стар брой на „Профайл“, единственият вестник, излизащ на английски в Асмара. Двамата хвърлиха вестниците и хукнаха нагоре по стълбите. Йосиф забеляза висок африканец пред стаята на Мърсър. Мъжът държеше автоматично оръжие със заглушител, а партньорът му претърсваше един от куфарите на американеца. Инстинктът и опитът надделяха и Йосиф отскочи встрани, секунда преди суданецът да стреля. Младият израелец получи два куршума в гърдите и безжизненото му тяло излетя през балкона на втория етаж. Йосиф извади от кобура големия „Дезър Игъл“, претърколи се през прага на стаята на Мърсър и стреля три пъти. Двамата суданци паднаха. От огромните рани в телата им рiekна кръв.

Йосиф взе оръжието на партньора си, избяга и се среща с останалите от екипа, които чакаха в друг хотел. Когато се организираха и отидоха отново да разузнаят в „Амбасойра“, тойотата на Мърсър бе изчезнала. Бяха го изпуснали.

В усилие да изпреварят геолога израелците наеха самолет от Асмара до Накфа. Йосиф изпрати един от хораси да потегли на север с надеждата, че може да забележи Мърсър и компанията му. Но вече изминаха три дни и все още нямаше нищо. Мърсър бе тръгнал по друг маршрут. Израелците нямаха друг избор, освен да се върнат в Асмара и да потърсят връзки, за да съберат информация.

Йосиф не обичаше да разчита на информация от втора ръка, но трябваше да се примири. Усещаше, че контролът върху операцията му се изплъзва. Хората му още бяха предани и нетърпеливи. Провалът се бе отразил зле само на него. Йосиф изруга и се обърна към двамата мъже с него. Другият агент беше навън и наблюдаваше южните подстъпи към

града.

– Махаме се от тази лайняна дупка – ядосано заяви той. – Извикай Ави и докарай колата. След десет минути искам да сме във оттук.

Бе подценил Мърсър за пореден път. При следващата възможност, която му се предоставеше, щеше да изтеза ва американеца, докато научи къде се намира мината, а после щеше да изхвърли трупа му далеч в дивата пустош. Що се отнася до суданеца, виновен за убийството на Ибрахам в Рим, това щеше да бъде друга битка, която щеше да се състои покъсно.

СЕВЕРНА ЕРИТРЕЯ НА ЮГ ОТ ПЛАТОТО ХАЖЕР

Десет дълги дни и нощи те бавно се придвижваха в пустинята, без усилията им да бъдат възнаградени. Духът на екипа постепенно спадаше от еднообразието и промъкващото се отчаяние. Дразнеха ги друсането по неравната повърхност, горещият въздух, нажежен като вътрешността на пещ, и рояците жилещи насекоми, които ги обгръщаха в момента, в който спираха. Хабте и Селоме почти не си говореха и тъй като братовчед му беше идол за него, Гиби също не разговаряше с нея. Мълчанието в задущия джип беше тягостно.

Единствено Мърсър сякаш не го забелязваше. Той беше стихията си и бе успял да прогони от съзнанието си всичко, с изключение на геологията и географията на района. Използвайки снимките от „Медуза“, спомените на Хабте и познанията си за релефа, Мърсър ги водеше, без да губи доброто си настроение.

Дори след десет дни на безрезултатно търсене, решителността му не намаля. Всъщност той действаше с още по-голяма увереност с всеки изминал ден. Но задачата си оставаше истинско предизвикателство. Мърсър имаше чувството, че е златотърсач от времето на златната треска, тръгнал да търси богатство само с кирка и големи надежди. Бе свикнал да участва в щедро финансирани експедиции, но сега трябваше да разчита предимно на дългогодишния си опит и интуицията си.

Откакто бяха пристигнали в провинция Барка, най-малко двацет пъти на ден Мърсър караше Хабте да спре, за да може да обиколи местността със заострено геоложко чукче в ръка. Изкатерваше се по някой безименен хълм, откъртваше камък и половин час го разглеждаше, дори го близваше, за да промени отразителните му свойства. Понякога казваше на Гиби да вземе две лопати и да отиде с него и в продължение на час и нещо двамата копаеха в песьчливата почва, а после мълчаливо се връщаха в тойотата. Мърсър показваше друга посока и отново потегляха.

Нощем правеха примитивни лагери. Хабте бе успял да вземе само две палатки, преди да избягат от Асмара. Той и Гиби спяха в едната, Мърсър нощуваше в другата, а Селоме се излягаше на задната седалка на тойотата. Храната им също беше проста – хляб от просо, ряпа или картофи и консервирано месо. Най-същественото всеки ден бяха

бутилките с бренди, които Мърсър вадеше от багажа си. Някои бяха докарани от Съединените щати, а другите Гиби бе купил от бара на хотел „Керен“. Тримата еритрейци обикновено заспиваха дълбоко, след като се нахранеха, но Мърсър работеше до късно през нощта. В палатката му светеше фенер, докато той си водеше записки в дебела тетрадка. Сателитните снимки бяха наредени пред него.

Мърсър смяташе да използва тойотата една седмица после да се върне в Асмара и със самолет да разгледа терена от въздуха, за да сравни гледката с наблюденията си на земята и със снимките от „Медуза“. Но се оказа, че това е невъзможно. Връщането на някой от тях в столицата би било равносилно на самоубийство. Мърсър трябше да се задоволи с онова, което можеше да види на земята, и да го сравнява с топографията, изобразена на снимките.

На зазоряване на единайсетия ден слънцето беше засенчено от облаци. Далеч на изток вече валеше. Изгревът придаваше розов оттенък на пустинята, правеше релефен пясък и хвърляше странни сенки по планините на запад. Мърсър излезе от палатката, преди другите да са се събудили, наслаждавайки се на самотата в ранното утро. Бяха разположили лагера си на брега на един от малкото потоци. За пръв път от няколко дни имаше изобилие от вода. Мърсър се съблече, изми потта и прахоляка от тялото си и си сложи чисти чорапи и боксерки. Кожата му бързо изстина на хладния въздух и настръхна. Усещането беше прекрасно.

Хабте се измъкна от другата палатка. Между тънките му устни вече димеше цигара. Той разрови жарта от огъня и затопли канче вода, за да направи кафе.

Мърсър прие чашата с благодарност и уви пръсти около нея. Двата пиеха мълчаливо. След малко се събудиха и Гиби, и Селоме. Тя се отдалечи, за да направи сутрешния си тоалет, а Гиби и Хабте забърбиха на еритрейски оставяйки Мърсър да наблюдава как гротескните очертания на скалите в далечината се материализират в здрача.

– Днес трябва отново да отидем в Бадн – каза Хабте, когато Гиби отиде в пустинята, за да се облекчи.

Бяха се уговорили с група номади, заселили се в село да отидат в Накфа и да купят бензин. Керванът им камили вече трябваше да се е върнал. Макар да имаше разширен резервоар, тойотата едва щеше да стигне дотам.

– Знаем – разсеяно отговори Мърсър, наблюдавайки гъвкавите движения на Селоме, която се връщаше при тях. Въпреки тежките условия

тя съумяваше да изглежда свежа и красива. Беше облякла широк панталон и мъжка риза. Косите ѝ образуваха гъст ореол под широкополата сламена шапка. Розова панделка добавяше женствен нюанс към тоалета ѝ. Тънките дрехи бяха по-подходящи за пустинята от джинсите, които носеше в началото.

Тя седна с кръстосани крака на земята срещу Мърсър. Страните ѝ бяха румени. Селоме съзнаваше, че той я гледа.

– Връщаме се в Бадн – съобщи той и видя облекчението в очите ѝ. Ритъмът, който бе наложил през последните дни, беше изтощителен и всички се надяваха на кратка почивка в селото. – Искам да наема номадите да отидат в Накфа и да докарат багера.

Хабте и Селоме го погледнаха учудено.

– Открил си мината? – попита тя.

Мърсър я погледна изпитателно и разби надеждите им, като поклати глава.

– Още не, но скоро ще започне да вали и ако не докараме багера по река Адоба сега, може никога да не успеем да го направим. Мостовете няма да издържат тежестта му. Но имам и добра новина.

Той отиде в палатката си и се върна с тетрадката и снимките, после ги сложи на земята и разгърна картата, Хабте и Селоме застанаха зад рамото му, а Гиби се залови да прибира палатките.

– Тъй като глобалната ми позиционираща сателит-на система остана в Асмара, всички бележки на карта са приблизителни. Може да има разлика от единдва километра, а такава голяма грешка не помага на каузата ни. – Мърсър посочи място на трийсетина километра северно от Бадн. – В момента се намираме тук звездчките на картата представляват местата, откъдето съм взимал проби.

На картата имаше десетки такива обозначения. Въпреки привидно хаотичния маршрут, по който се бяха движили, знаците бяха абсолютно симетрични и се намираха на около осемстотин метра една от друга във всички посоки. Хабте и Селоме останаха смаяни от чувството за ориентация на Мърсър.

– Червените звездчки показват местата, където съм открил следи от гранат и илменит, които може и да означават, че там има диаманти. Въпросът е какво е качеството им. Не смятам, че жилата кимберлит е стигнала до повърхността, че е ерозирала и съдържанието ѝ се е разпръснало из тези стари пресъхнали речни корита. – Мърсър посочи няколко криволичещи линии, които бе начертал на картата. – Ако рудната жила още е заровена под повърхността, може никога да не я намерим.

– Тогава какъв ще бъде следващият ни ход? – попита Хабте.

Мърсър прелисти тетрадката, докато стигна до рисунка с молив на скалиста планина, разполовена от дълбока долина, преминаваща в откритата равнина. Рисунката беше грубовата, но направена сръчно и с усещане за нещо познато.

– Това е най-добрият извод, до който можах да стигна от детайлите на повърхността, показани на снимките от „Медуза“. Сателитът не е бил настроен, когато снимките са направени, и това се е отразило най-много на особеностите на релефа. Но така би трябвало да изглежда от нивото на земята районът около жилата кимберлит. Отдавна се мъчех да довърша тази рисунка, но едва снощи най-после останах доволен от резултата. Ако съществува, рудната жила трябва да е зад такива отвесни скали в долината. Хабте, виждал ли си подобни особености?

Еритреецът би си спомнил лесно, защото рисунката беше много подробна, но не бе виждал стръмна планина с такъв тесен процеп.

– Не, но е добре да я покажем на номадите в Бадн.

Може да я знаят. Предполагам, че това място се намира още по-натък на север, близо до платото Хажер.

– Познаваш ли местността?

– Там горе е много опасно. Суданските бандити контролират по-голямата част от района. Правителството дори не си прави труда да изпраща патрули толкова далеч на север. По време на войната цялата област беше минирана от етиопците, за да ни попречат да използваме Судан като спасително убежище. Не е безопасно да се отклоняваме от пътя, който минава през Итаро и продължава на изток. Номадите и пастирите отбягват района, но въпреки това всяка година неколцина загиват или осакатяват от мините.

Мърсър изруга, като чу за тази допълнителна опасност. Военните стратегии наричаха мините „идеалните войници“. Поставени веднъж, противопехотните мини си оставаха ефективни в продължение на десетилетия и действаха дълго, след като войните свършеха. За избухването им бяха необходими само няколко килограма натиск и мощният експлозив разкъсваше нищо неподозиращата жертва. Децата често ги намираха и ги задействаха, докато играеха далеч от селата си.

– Има ли още нещо там горе?

– Манастир. По време на войната беше изоставен, но мисля, че монасите са се завърнали.

Мърсър знаеше, че мините никога няма да бъдат дезактивирани, защото цената на подобно начинание беше астрономична. Северна

Еритрея щеше да бъде минирана в продължение на десетилетия, безжизнена и опасна като околностите на Чернобил.

– Нямаме избор. Ако някой иска да се откаже, ще го Разбера, но аз продължавам.

– С теб сме – побърза да заяви Селоме, а Хабте и Гиби кимнаха.

Двамата мъже рискуваха живота си за него и Мърсър беше трогнат от всеотдайността им. Те още не го познаваха добре, но въпреки това бяха готови да се жертват Селоме, от друга страна, изпълняваше мисия и готов ността ѝ да го последва му позволи да осъзнае обвързаността ѝ.

– Ще рискуваме и ще тръгнем през пустинята между нас и платото Хажер. За да докараме багера тук, може да използваме главния път на север до Итаро, а номади-те ще ни заведат до това място. – Мърсър оглади с молива си село Ила Бабу на брега на река Адоба. – А сега, да тръгваме.

Тойотата се давеше, когато пристигнаха в Бадн. Каро серията ѝ бе боядисана с камуфлажна боя. В селото има ше само няколко солидни постройки. Останалите бяха издигнати върху насипи палатки от груб плат, опънати на дървени рамки, и приличаха на самуни хляб, разпръснати в равнината. Кладенецът беше единствената причина хората да се заселят там. Номадите от цялата провинция Барка използваша водата му, за да поят камилите и козите си.

Хабте позна палатката на семейството, което бе наел да докара бензин от Накфа, и насочи тойотата натам, Встрани от централната палатка бяха натрупани купчини дърва, а керванът от камили в далечината се връщаше с още. Безформените тела на животните сякаш плаваха в горещия въздух. Няколко камили бяха завързани край лагера. Влажните им очи гледаха със зле прикрито презрение тойотата. Зад купищата отсечени дървета имаше пластмасови туби, пълни с бензин.

Главатарят на номадите реши, че трябва да отпразнуват посещение-то им. Той беше шейсетгодишен човек с гръмолен глас. Ако не беше подготвен за потупването по гърба, Мърсър сигурно щеше да падне на земята.

– Да ти го начукам – повтаряше номадът, демонстрирайки познанията си по английски.

– И аз да ти го начукам – ухили се Мърсър.

Главатарят се обърна към Хабте и заговори бързо, като направи знак да превежда на Мърсър.

– Той ти казва добре дошъл в скромния му дом и се надява, че пътуването ни е било успешно. Освен това се надява, че си му донесъл

парите, за да заздравите приятелството си.

Мърсър бръкна в един от джобовете на елека си, търсейки десетдоларови банкноти, но накрая му даде цялата пачка. Парите бяха повече, отколкото семейството номади виждаше за година. Главатарят се усмихна и тупна отново Мърсър по рамото. Малкото му останали зъби бяха пожълтели и изтрити.

– Да ти го начукам.

– Да ти го начукам – съгласи се Мърсър. Номадът отново заговори и този път Селоме преведе думите му.

– Трябва да прекараме нощта като негови гости. Каза, че няма да ни пусне да си тръгнем, докато не ни покаже гостоприемството си.

– Кажу ми, че съм поласкан. Ако е разрешено, ще донеса на масата му бутилка бренди.

Очите на възрастния номад светнаха от удоволствие.

– Да, да ти го начукам.

Два часа по-късно, след като се изкъпа, Мърсър влезе в палатката на вожда, следван от Хабте, Селоме и Гиби. Закашля се от острата миризма и от пушека, виещ се от малкото огнище към тесния комин. В средата на помещението бяха запалени газени лампи, които осветяваха красиви, ръчно изтъкани черги. Главатарят седеше в средата на полукръг от хора. Пространството вдясно беше освободено за Мърсър и компанията му. В центъра има-ше огромна месингова чиния и няколко помалки. Пред всеки човек бе сложен поднос с инжера, традиционен еритрейски хляб, замесен без квас. В палатката имаше най-малко петнайсет деца, които се смееха и пищяха, погълнати от някаква шумна игра. Възрастните бяха двайсетина. От транзистора се разнасяше песен на Майкъл Джексън. Кралят на попмузиката звучеше като ба ритон, защото батериите бяха почти изтощени. Селоме хвана ръката на Мърсър и я стисна окуражително.

– Изглежда, че в края на краищата ще ядеш нация налното ястие.

От съда над огнището се разнасяше главозамайващ аромат и очите на Мърсър се насълзиха от подправките дори от това разстояние.

Главатарят с жест го покани да седне до него, а Село-ме са настани от другата страна на Мърсър. Еритреецът пхна месингова чаша в ръката му и вдигна наздравица, Мърсър разпозна миризмата на теж, превъзходно вино с вкус на мед, което се правеше само в Етиопия и Еритрея, и изпи на един дъх чашата си. За разлика от добре обработеното, сладко вино, което бе пил в етиопските ресторанти във Вашингтон, тази огнена течност беше силна като динамит. Той положи усилия да преглътне

сълзите, когато алкохолът експлодира в стомаха му, и най-после успя да си поеме въздух.

След още четири чаши вино Мърсър усети атмосферата на празненството и тържествено връчи бутилката брен-ди на главатаря. Номадският принц я отвори радостно и отпи от шишето, сетне го подаде на Мърсър. Надявайки се, че брендито е убило бактериите от устата на еритреецца, Мърсър също пи от бутилката. Нощта щеше да бъде дълга.

Жените приготвиха яденето и напълниха трите месингови купи около огромния поднос. Туземците се нахвърлиха върху храната като глутница диви кучета. Те късаха парчета хляб, потапяха ги в купите с яхния от късове месо и зеленчуци и се навеждаха, за да напъхат всичко в устата си. Хабте и Гиби ядяха със същото настървение, но Селоме си взимаше по-скромни зальци Яденето в купата най-близо до Мърсър бе направено от леща, нахут и тлъсто овче месо. Хлябът поглъщаше част от мазнината, но му се стори, че усеща как артериите му се втвърдяват с всяка хапка. Единственото, което преси-чаше пикантната храна, беше виното, с което жените окуражително пълнеха чашата му всеки път, когато я изпиеше до половината.

Макар да изглеждаше невероятно, но огромното количество храна бе изядено само за няколко минути. И веднага щом последната от трите купи се изпразни, жените отново ги напълниха с яхния и хляб.

– Как се чувстваш? – попита Селоме, избърсвайки ръце в панталона си. Очите ѝ блестяха от виното, а съвършената ѝ кожа бе поруменяла.

Мърсър видя, че тя се забавлява като него и се запита какво ли изпитва, докато седи сред сънародниците си след толкова много години на изолация и дали се наслаждава на удоволствието от храната.

– Ако изпия още няколко чаши вино, ще забравя, че стомахът ми е пламнал.

Неочаквано Селоме го изненада, като го целуна по устата. Той усети вкуса на лютите подправки по устните и и почувства още по-силно затопляне, което нямаше нищо общо с храната. Нехарактерната интимност стъписа и двамата и смутена, Селоме се обърна.

Трите огромни купи отново бяха изпразнени и напълнени. Парата изгаряше ноздрите като киселина. Главатарят потопи парче хляб в яхнията, грабна къс месо с размера на юмрука си и усмихвайки се, ги подаде на Мърсър.

– Да ти го начукам?

– О, няма проблем. – Мърсър изпи виното си и налага тлъстото парче месо с насладата на местен жител.

Купите бяха изпразнени и напълнени още четири пъти. Общият поднос бе отрупан с парчета месо и зеленчуци, които мъжете бяха изпуснали. Еритрейците бяха изцапани с мазнина от устата до краищата на брадите си и от ноктите на пръстите до лактите. Най-последно яденето свърши и Мърсър реши, че е настъпил моментът да поиска услуга от домакина. Той бе донесъл тетрадката си и седеше върху нея по време на угощението, за да не я изцапа. Сега я отвори на рисунката на долината и стръмна планина около жилата кимберлит и помоли Селоме превежда.

– Познаваш ли това място?

– Да, разбира се. – Номадът се опита да изправи рамене, но обилното количество алкохол го накара да се прегърби до Мърсър. – Майката на баща ми е родена близо до това място. Намира се в западната част на Хажер. Наричаме го Долината на мъртвите деца.

– Защо?

– Защото така се казва.

– Но откъде идва името? – настоя Мърсър.

– Кой знае? Така я наричат от незапомнени времена – Главатарят започна да задрямва. Погледът му се премрежи, а думите му станаха почти неразбираеми. – От преди войната никой не ходеше на това място. Из хълмовете там живеят зли духове. Баща ми казваше, че дори животните отказват да влязат в долината. Усещали духовете. Сега районът около Долината на мъртвите деца пълен с мини. Един от братовчедите ми загуби най-големия си син там преди два дъждовни периода. Момчето отишло да търси малка коза, която се отклонила от стадото.

– А ти ходил ли си в долината?

– Не – отговори номадът и захърка.

Дългогодишното приятелство с Хари Уайт бе подготвило Мърсър за махмурлука на следващата сутрин, но не и за пулсирането в главата, нито за бурята в стомаха. Всички още бяха в палатката. Някои хъркаха силно там където бяха заспали през нощта. Един от туземците бе заболел в подноса, рискувайки да се удави в локвата мазнина на дъното. Мърсър се събуди на бавни, болезнени етапи, постепенно осъзнавайки, че навън е още тъмно, а палатката е осветена от една-единствена мъждукаща газена лампа.

Селоме се бе свила до лакътя му. Главата ѝ бе отпусната на ръката му, лицето ѝ бе обърнато към него, а устните ѝ блестяха на оскъдната светлина. Мърсър си спомни за целувката ѝ предишната нощ и я приписа на алкохолно опиянение. Целуна я по челото и внимателно се освободи от прегръдката ѝ.

Според светещия циферблат на часовника му до зазоряване оставаше половин час. Луната бе надвиснала над хоризонта, обвита в ярката си корона. Мърсър затътри крака към тойотата, извади вързоп от джипа и седна на едно от ниските столчета, наредени пред входа на палатката. Той си спомни, че името на номадския главатар е Нега. Еритреецът вече бе станал и се държеше за главата. Мърсър го потупа по рамото и му предложи една от бирите, които миналата вечер бе увил в мокра хавлия. Бирата беше освежаващо хладна. Ако искаше да изкара деня, се нуждаеше от нея, за да прогони последиците от еритрейското вино. Хари наричаше това „махмурлук със забавено действие или весели се сега, а после плащай“.

Хабте и Гибс се присъединиха към тях, след като Мърсър даде втора бира на Нега.

– Хабте, попитай домакина дали ще ни даде водач до Долината на мъртвите деца.

– Ще заведа семейството си още на изток, за да хванем дъждовете – преведе Хабте думите на номадския принц. – Стадата ми не са виждали хубава паша от месеци. Искам да ти помогна, но не мога да отлагам. Ала послушай съвета ми. Не ти препоръчвам да ходиш там. Ще трябва да се притесняваш не само за мините, но чух, че от суданската страна на границата са се струпали въоръжени мъже. Пристигнаха са преди около шест дни.

– Кои са те?

– Не знам. Не са редовни войници. Говори се, че са най-малко петдесет и всичките са въоръжени до зъби. Много са за група бандити. Присъствието им е загадка.

Мърсър извади топографската карта на Еритрея и я Разгърна на земята пред Нега.

– Можеш ли поне да ми покажеш в каква посока от платото Хажер се намира долината?

Нега се вторачи неразбиращо в картата. Като повече-то номади той разчиташе на натрупаните от поколения скитащи племена познания за територията. Дори след като Мърсър посочи река Адоба като ориентир, Нега пак не можа да схване, че линиите обозначават назъбените планини на север.

– Не знам какво означава тази хартия. Долината е от западната страна на платото, на един ден път с бърза камила от Ила Бабу. Мога да ти кажа само това.

– Би ли завел хората ми до Накфа, за да вземат другия джип, който

чакам, и после да им покажеш пътя до Ила Бабу?

Между двете села нямаше шосе.

– Пихме от една бутилка. Разбира се, че ще направя това за теб. Но няма да позволя на хората си да отидат по-далеч от Ила Бабу. Не искам да загубя някой член на семейството си заради твоите издирвания.

– Добре.

Изражението на Нега се оживи.

– Ще ти струва само двеста американски долара.

В продължение на половин час Хабте и Гиби преливаха бензин от пластмасовите туби в тойотата и слагаха резервните в товарното отделение. Мърсър отиде да разговаря със сина на Нега, който говореше сравнително добре английски, стисна ръката му, когато се споразумяха, и му даде пари.

– Струва ми се, че ние няма да идваме с теб – отбеляза Хабте, когато Мърсър се върна при тойотата.

– Ти няма да дойдеш. Не искам и Селоме да бъде с нас, ако се натъкнем на неприятности, а не мога да ѝ се доверя да я оставя сама с водачите на Нега. Има и нещо друго. Вчера, докато говорихме за идването тук, тя ме попита дали съм открил местонахождението на мината. Спомняш ли си?

Хабте бавно кимна.

– Досега твърдеше, че търсим само жила кимберлит, а не мина. За тази мина говореха и похитителите. Освен Ако не е научила нещо отвън, Селоме не би трябвало да знае за мината. Не съм ѝ казвал нищо. Хабте го изслуша, без да промени изражението си.

– Ще я държа под око и ще видя дали ще се свърже с някого в Накфа.

– Добре. Благодаря.

– А Гиби?

– Той ще остане с мен. Ще се възползвам от помощта му и ще го изпратя да те посрещне в Ила Бабу, за да те доведе до мината, ако я намеря.

– За какво разговаря със сина на Нега?

– Резервен план Б – отговори Мърсър и даде на Хабте втория сателитен телефон, като му обясни как и кога да го използва.

Най-после бяха готови. Нега увери Мърсър, че сутринта двама от синовете му ще заведат Селоме и Хабте в Накфа. Селоме още спеше и макар да изпита угризения, че я оставя, без да ѝ обясни нищо, Мърсър не го показа. Той глътна три аспирина, изпи литър пречистена вода и се

качи в тойотата. Гибн вече седеше на предната седалка. Главата му бе клюмнала на гърдите, сякаш бе твърде тежка за врата му.

– Селоме няма да е доволна, че я оставяш – отбеляза Хабте на изпроводяк.

Мърсър не обърна внимание на закачката.

– Ще ти се обадя след следващия ми контакт с похитителите. Ако дотогава не съм намерил мината, ще се срещнем и ще продължим да търсим заедно.

Мърсър се зарече, че когато отново види Селоме, ще я разпита за всичко, което знае. Похитителите на Хари играеха сериозно и беше време и Мърсър да направи същото.

ФЕЪРФАКС, ВИРДЖИНИЯ

Първият пробив в разследването на убийствата на Прескът Хайд и съпругата му се дължеше на чисто упорство.

В деня на пожара полицаите от Феърфакс претърсиха квартала на Хайд с надеждата да намерят някой, който може да е видял подпалвача, но се върнаха с празни ръце Единствената искра на надежда бяха някои си доктор и госпожа Грейди, които живееха до семейство Хайд. Те бяха напуснали града само час, преди пожарът да бъде забелязан. Доктор Грейди беше хирург и всяка година даряваше две седмици от времето и уменията си на клиника в Перу, издържаша се от благотворителна дейност, Въпреки неколкократно опити да се свържат с тях в далечната клиника те не отговаряха.

Дик Хена чакаше в служебния автомобил, когато семейство Грейди най-после се завърнаха, пристигайки от летището в червена спортна кола. Обикновено директорът на ФБР не участваше в разследвания, но имаше два фактора, които изискваха личното му внимание. Единият беше интересът на президента към убийството на член на кабинета му и към последиците от изчезването на снимките от „Медуза“. Хена го бе информирал скоро след като адмирал Морисън му прехвърли цялата бъркотия. Макар че голяма част от доказателствата бяха унищожени в пожара, двете дупки от куршуми в овъглените трупове на Прескът и съпругата му Жаклин бяха наелектризира-ли държавната администрация. Другата причина на Хена беше приятелството му с Мърсър.

Веднага щом историята за пожара и убийствата стигна до пресата, „Вашингтон Пост“ съобщи подробности разследването на Главна прокуратура за живота на Хайд и слухове за продажбата на секретни документи на неизвестни лица. Вестникът не разполагаше с нищо конкретно за втората информация, но се основаваше на източниците си, и беше само въпрос на време някой да открие съществуването на сателита „Медуза“ и изчезналите снимки.

Президентът искаше разследването да приключи бързо и извършителите да бъдат идентифицирани. Ако избиеше скандал, трябваше да е готов да обвини някого. Администрацията му още беше нестабилна заради кризата в Аляска предишната година и не беше достатъчно силна, за да се справи с още едно неловко положение. Президентът каза на Хена да не говори за убийствата, да отклонява въпросите на чернокожата

си секретарка и да се погрижи да не избухна скандал.

Червената спортна кола спря на алеята пред къщата на семейство Грейди. Двата бяха на около петдесет години. Неговите прошарени коси бяха оредели, а нейните – изрусени. Те имаха слънчев загар и изглеждаха уморени от работата в Южна Америка. Хена им даде минута да разгледат с широко отворени очи черната дупка, която бе останала от къщата на семейство Хайд, и после се приближи до тях.

– Беше умишлен палеж – без заобикалки каза той. Двамата Грейди се обърнаха едновременно и го погледнаха озадачено. – И съжалявам, че трябва да ви го кажа, но Прескът и Жаклин са били застреляни в главата, преди подпалвачът да изпепели къщата им.

След като привлече вниманието им, Хена им се представи.

– Аз съм Ричард Хена, директор на ФБР, и искам да ви задам няколко въпроса.

Пет минути по-късно те седяха във всекидневната на семейство Грейди. На стените имаше десетки снимки на децата им, а на пианото – дипломи в рамки от Джорджтаун. Мередит Грейди още ридаше. Двете с Жаклин Хайд бяха приятелки и играеха заедно голф. Джон Грейди прие новината много по-спокойно. Той със сигурност не бе безразличен към ужаса на смъртта, но като лекар умееше да прикрива чувствата си.

– Както разбирате – започна Хена, след като преце ни, че Мередит е готова да отговаря на въпросите, – президентът проявява голям интерес към разкриването на престъплението. Той и Прескът бяха близки. Убеден съм, че заместник-държавният секретар ви е казал това.

– О, да. Джаки беше много развълнувана, когато ги поканих на приема по случай встъпването му в длъжност. Спомням си, че няколко месеца не говореше за нищо друго.

И Хена бе ходил на този прием, но само след час два-мата с Фей бяха установили, че не могат да издържат на преструвките, и бяха отишли в бар „При Дребосъка“ както бяха в официални вечерни облекла. Хена си спомни, че Хари Уайт галантно танцува с Фей под звуците на музиката, разнасяща се от тонколониите на джубокса.

– ФБР и полицаите във Феърфакс са разговаряли с всеки в квартала освен с вас. Надяваме се, че ще хвърлите светлина върху случилото се. – Балистичната експертиза на гилзите, извадени от трупове, не бе показала нищо. – Някой от вас да е видял или чул нещо в утрото на заминаването ви?

– Ами една жена влезе в къщата на семейство Хайд, малко преди да тръгнем – каза Мередит. – Не съм я виждала преди, но Джаки и Бил

познаваха много хора.

– Можете ли да я опишете?

– Беше много рано и още тъмно, но си спомням, че жената беше млада, на трийсетина години, красива и облечена неофициално. Не си спомням каква кола караше. Спря пред къщата, почука на вратата и веднага влезе, после излезе само след няколко минути. Мислите ля, че тя го е направила? Не приличаше на убиец.

„Слава Богу, че има любопитни съседи“ – помисли Хена.

– Бихте ли я познали, ако ви покажа няколко снимки?

Мередит се поколеба и Хена разбра защо. В епохата на политическата коректност хората се чувстваха длъжне споменават едно нещо, когато описваха друг човек.

– Чернокожа ли беше?

– Да – отговори Мередит Грейди. – Не че това е нещо обикновено. В дома на семейство Хайд непрекъснато идваха афроамериканци. Това беше свързано с работата.

– Не всички чернокожи са американци. Може да е била истинска африканка – отбеляза Хена. Мередит го изгледа недоверчиво, явно не смяташе, че има разлика. – Бихте ли я познали?

– Не знам. Може би. – Не беше необходимо Мередит Грейди да споменава, че повечето чернокожи й се струват еднакви. Това беше очевидно от смутеното й изражение.

– Доктор Грейди, вие видяхте ли жената?

– Не. Вече бях на летището, за да уредя минаването на медицинските запаси през митницата. С Мередит се срещнахме там малко преди самолетът да излети.

Хена отново се обърна към госпожа Грейди. – Е?

– Може би, ако видя хубава, ясна нейна снимка. Най-добре си спомням косите й. Видях ги на светлината на лампата на верандата, преди жената да влезе в къщата. Не бяха като на повечето афроамериканки, а дълги и къносани, тук-там с червеникави кичури.

Хена извади от куфарчето си папка, пълна със снимки.

– Искам да ги разгледате и да ми кажете дали познавате някого.

Мередит взе купчината и започна да разглежда снимките, като ги оставяше с лице надолу върху масичката аа кафе. Фотографиите бяха на агентки на Мосад, които работеха в Съединените щати.

– Съжалявам, но никоя от тези жени не прилича на нея – каза тя и му ги върна.

– Добре – кимна Хена и й даде друга, по-малка купчина снимки.

– Това е тя – извика Мередит Грейди и вдигна една снимките, които бяха предимно на чернокожи служи-телки на ФБР. Хена ги бе взел само за да запълни папка-та, затова се изненада.

– Сигурна ли сте?

Мередит отново се вторачи в снимката.

– Абсолютно. Това е жената, която видях да влиза къщата на Джаки и Бил.

Стомахът на Хена се сви. Трябваше незабавно да свърже с Мърсър. Снимката беше увеличен кадър от охранителна камера на Държавния департамент и показва Селоме Нагаст.

ЕРИТРЕЯ

След като напуснаха Бадн, Мърсър и Гиби се отправи ха на север, към платото Хажер. Мърсър шофираше бързо и препускаше из пустинята като професионален състезател от автомобилно рали. Гиби се бе съвзел от махмурлука и се наслаждаваше на скоростта, като крещеше, когато тежкият джип подскачаше във въздуха при излизане то от плитките ровове, разпръсквайки облаци прах.

Въпреки усилията на Мърсър те успяха да изминат само стотина километра, макар одометърът да показва ше, че се движат със сто и осемдесет километра в час. Теренът беше твърде неравен, за да минат по по-пряк маршрут. Освен това Мърсър прие сериозно предупреждението на Нега за противопехотните мини и караше само по най-трудните участъци, които бяха непристъпни за напредваща армия и където вероятността да има мине беше минимална.

Нега бе казал, че Долината на мъртвите деца се намира в западната част на платото, затова им оставаше да изследват още около двеста квадратни километра. Според картата на Мърсър районът приличаше на огромен лабиринт със стотици високи, уединени хълмове, каньони и лъкатушещи долини, пресичащи се в сложни фигури. Той се опита да сравни картата с пейзажа, който виждаше през стъклото на тойотата, и бързо установи, че картографът е нарисувал само символично местността и не бе изобразил точно всеки географски ориентир. Картата беше безполезна. Мърсър извади рисунката, която бе направил на входа на долината, и я сложи на таблото, за да я използва да го насочва.

Релефът беше изваян от вятъра и водата в продължение на няколко милиона години. Планините бяха ерозирани до твърди скали. Без да имат представа в коя планина се намира долината, Мърсър и Гиби обикаляха всяка от тях, сверявайки терена с рисунката. Те правиха това три дни и после Мърсър реши да минат по пряк път.

– Така няма да постигнем нищо – каза той на Гиби по обяд на третия ден.

Мърсър засили джипа нагоре по склона на един от по-високите хълмове и претовари двигателя толкова много, че когато стигнаха до върха, моторът бе на път да експлодира от прегряване. Той превъртя ключа ядосано и в настъпилата тишина се чу как течностите в двигателя врят като в казан.

Взе бинокъла от задната седалка и се качи върху натоварения багажник на покрива на тойотата.

– На около три километра на изток има долина, която прилича на пресъхнало речно корито. Ако жилата ким-берлит е пробила повърхността, в речното корито ще има камъни или маркиращи елементи – казва той.

Гиби не разбираше толкова добре английски, затова го погледна озадачено.

– Не се тревожи, приятелю. Може би сме попаднали на нещо.

Мърсър скочи на земята, изпитвайки надежда, както когато похитителите неволно бяха споменали, че търсят мина.

Релефът на повърхността се бе променил толкова много през вековете, че сега древната река изглеждаше така сякаш бе текла нагоре по хълма, но Мърсър с лекота определи в каква посока се бяха движили водите ѝ. Той кара на север около километър и половина и стигна остър завой на реката, намиращ се в сянката на поредна та планина. Мърсър удари спирачки и Гиби веднага отвори вратата.

– Недей! – извика Мърсър секунда преди младеж да скочи на пещливата почва.

„Господи!“ – помисли той и отвори вратата от своята страна. Сърцето му биеше като обезумяло заради почти фаталната грешка на Гиби. Мърсър се вторачи в земята търсейки издайнически падини, които биха показали наличие на противопехотни мини. Не забеляза нищо наред с Гиби да отчупи антената на тойотата и да му я даде. После я използва като сонда, като я забиваше в горещия пясък и я завърташе, докато стигнеше до дълбочина седем-осем сантиметра. Нищо.

Температурата в джипа се повиши над петдесет граду-са и от порите на Мърсър бликна пот, която пареше очи-те му и замъгляваше зрението му. Но съсредоточеността му не намаля, докато търсеше мини с антената. Едва след двацет минути той се почувства достатъчно уверен, за да слезе от тойотата. После още два часа проверява докато се убеди, че районът около джипа не е миниран.

– Извади лопатите. Време е за работа.

Мърсър хвърли антената на седалката и съблече ризата си. Тялото му блестеше като бронз, а мускулите на ръцете му се движеха като добре смазан механизъм.

Двамата започнаха да копаят брега, където се бе разбивала водната стихия, принуждавайки старата река изхвърли някои от отломките, които бе носила. Златотърсачите обожаваха такива места. Реките

изхвърляха златоносни наноси в подобни завои, когато теченията завихреха и вече не можеха да задържат тежките буци благороден метал. Алувиалните диаманти също попадаха в такива създадени от природата капани, защото специфичното им тегло беше по-голямо от повечето други наносни материали, увлечени в потока.

Те копаха мълчаливо няколко часа. От време на време Мърсър хвърляше лопата чакъл върху мушама и го за-ливаше с вода от намаляващите им запаси. Освен известните им свойства дифракция, дифузия и твърдост, едно от по-малко познатите характерни качества на диаманта беше неспособността му да се намокри. Ако бъде залян с вода, повърхността му ще я отблъсне незабавно. Мърсър разбъркваше с пръсти камъчетата, намокряше ги и ги разглеждаше внимателно, а после ги отместваше настрана и продължаваше да копае.

Дупката стана широка два метра и дълбока почти метър и осемдесет, когато се стъмни и той вече не можеше да разглежда пробите. Слънцето се превърна в далечен червен диск, който оцветяваше пустинята в хиляди оттенъци – от пурпурно до розово. Когато започнаха да копаят, Мърсър знаеше, че може да не намерят нищо близо до повърхността. Най-долният земен пласт в Северна Еритрея, образуван по време на архайската ера, беше един от най-старите в света. Можеше да обхваща един километър или повече, а през милионите години от създаването му върху него се бяха отлагали хиляди видове почви. Мърсър се нуждаеше от сонда, която да прониква на десетки километри под повърхността на земята и да се връща с проби. Той със съжаление осъзна, че копаене-то на ръка на няколко метра дълбочина е загуба на време, и надеждите му се изпариха.

– Ако някъде тук има рудна жила, ако е стигнала до повърхността и е била разрушена от ерозията, няма гаранция, че е следвала речното корито, а дори да е така, Доказателствата може да са заровени на шейсет километ-ра или дори повече – обясни Мърсър на Гиби. – Ще трябва да продължим да караме и да намерим долината.

Той хвърли още една лопата камъни на платнището, излезе от дупката, подаде ръка на Гиби и издърпа слабия еритреец навън. Сетне започна да разглежда кална та купчина и да разронва с пръсти засъхналата глина Правеше това вероятно за петдесети път в този ден. Тя лото му механично извършваше движенията, а съзнанието му вече се подготвяше за сън. Едно камъче не намокри, когато Мърсър плисна вода върху чакъла. Той взе манерката и го заля. Капките веднага се стекоха по повърхността.

– Дай фенерчето, Гиби! – извика Мърсър, като едва не се задави. Устата му изведнъж пресъхна. Той отново изтръска манерката върху камъчето, но водата бе свършила. – И още вода!

Младежът хукна да изпълни искането му и след миг се върна при Мърсър. Нощта бе дошла бързо и Мърсър освети с фенера камъчето с бъбрековидна форма и размери на бобено зърно. Беше потъмняло, напукано и издраскано, но и прозрачно като чист кварц. Треперейки леко, Мърсър го заля с вода, но колкото и да го мокреше, камъчето оставаше сухо.

– Това ли е? – задъхано попита Гиби със светнал очи.

Мърсър не отговори. Отиде до джипа, допря осмос-тенния кристал до предното стъкло и драсна с него. Из скърцването го накара да стисне зъби. По стъклото оста на дълбока бяла дияра.

Усмиввайки се, Мърсър се върна при Гиби и хвърли камъчето в ръката на стреснатия младеж.

– Твърде е груб, за да се инкрустира в годежен пръс тен, но в ръцете си държиш около дванайсеткаратов ди-амант, приятелю мой.

Гиби най-после разбра, погледна диаманта и се провикна радостно.

Мърсър искаше да се върнат по старото, пресъхнало речно корито до извора, но трябваше да изчакат сутринта. Легна в тойотата, макар да знаеше, че няма да може да заспи. Беше успял. Похитителите на Хари щяха да обадят на другия ден в полунощ и Мърсър знаеше какво ще им каже. Нямаше да ги осведоми за находката си, но трябваше да им съобщи нещо, достатъчно, за да повярват че е близо до целта. Намирането на диаманта толкова бързо беше огромно предимство за него. До крайния срок оставаха четири седмици и това време му беше не-обходимо, за да измисли начин да надхитри похитителите. Ако се наложеше, щеше да им каже къде е мястото, но бе събрал достатъчно увереност, за да се опита да осуети плановете им. Те трябваше да си платят за онова, което бяха извършили.

Най-сетне заспа дълбоко и когато сутринта се събуди, тялото му беше схванато. И най-лекото движение го караше да охка.

– Твърде съм стар за тази работа.

Мърсър събуди Гиби и скоро двамата потеглиха отново. Пресъхналото речно корито лъкатушеше в дълги завои и се издигаше нагоре по скала, която в някой период от историята е била водопад. Трябваше да я разчистят. Мърсър провери местността с антената, изгубвайки няколко часа.

Речното корито водеше на север, към огромното плато Хажер,

което засенчваше всичко останало наоколо. Мърсър се замисли дали да не се отклонят от криволичещото речно корито и да карат право към планината, но знаеше, че предпазливостта е единственият му съюзник, затова продължи по същия маршрут.

– Ефенди! – Гиби грабна рисунката от таблото, размаха я като талисман и посочи вляво от джипа.

Рисунката на Мърсър беше почти свършена. Долината на мъртвите деца беше там, разполовяваща сто и петдесет метровата планина, и изглеждаше точно така, както си я бе представял. Скалното свлачище от едната ѝ страна представляваше входът към долината. Планината-та се намираше на пет-шестстотин метра от тях. Земята дотам беше осеяна с кратери, по всяка вероятност направени от етиопската артилерия. Разораната почва около някои от ямите още бе обгоряла от експлозиите.

– Господи – възкликна Мърсър. Опустошената местност приличаше на кадри от „Ничия земя“, филма за Първата световна война.

Не искаше да мисли за хората, които вероятно са бил там, когато оръдията са започнали да сипят смърт. Мърсър потърси импровизирано гробище, но скоро разбра че е безполезно. Сигурно не бяха останали живи, за да копаят. Гиби също бе потресен от гледката. Беше твърде млад, за да е видял най-лошото от сраженията, но разбираше страданията, с които народът му бе извоювал свободата си.

– Ще направим така, че всичко това да си е заслужавало – обеща Мърсър.

Имаше чувството, че извършва светотатство, докато караше през зоната на убийствата. Знаеше, че гумите на джипа ще обезпокоят костите на падналите храбреци. Запита се дали бойното поле е възпряло и други, отправили се да изследват района. Вероятно затова тук бяха идвали малцина.

Долината на мъртвите деца беше приблизително шейсет метра в основата си и два пъти по-широка в горната си част. Мърсър отново трябваше да използва ниска скорост, за да мине през отломките на входа на долината, Двигателят бучеше като турбина. Долината се връзваше в планината в продължение на шестстотин метра. Страните ѝ не бяха от солидни скали, а съставени от пластове седиментен пясъчник, натрупал се през хилядолетията. Слоеве бяха нестабилни и камъчета и прахоляк обсипаха покрива на джипа.

– Нищо чудно, че диамантите не са били открити толкова дълго време – каза Мърсър, когато тойотата навлезе в огромната долина. – Тук нещо не е наред с геологията. Би трябвало да има риолит или базалт.

Те изминаха осем километра в долината и далечната планинска верига изгуби ореола си от трептящи топлин-ни вълни. Мърсър започна да разбира защо номадите отбягват това място. Растителността беше оскъдна в цялата страна, но в тази долина нямаше дори чай и кактуси. Земята беше безжизнена като повърхността на луната Гибс изглеждаше стъписан, докато навлизаха все понавътре в мъртвата зона. Той бе сключил пръсти пред гърдите си като за молитва.

– Тук не ми харесва – измърмори младежът.

– И на мен. – Мърсър не можеше да се отърси от чувството на безпокойство.

Вече бяха стигнали до средата на долината, когато забеляза нещо. На около километър и половина от тях, близо до мястото, където защитните скали се извисяваха от дъното на долината, имаше някаква постройка, направена от човешка ръка.

– Какво е това, по дяволите?

Мърсър разбра какво е, когато се приближиха на около четиристотин метра.

– Да бъде проклет, ако това не е сондажна кула на мина.

Съоръжението приличаше на сонда за петролни кладенци. Висока мрежа от ръждявали стоманени подпори крепеше голямо махово колело, издигащо се на дванайсет метра над земята. До кулата имаше няколко полуразрушени дървени сгради. В едната сигурно беше механизъм на сондажната кула, която работеше като асансьор в мината и спускаше хората в недрата на земята и изваждаше на повърхността богата на минерали почва в гигантски контейнери.

Мърсър очакваше, че след като бе намерил диаманта, повече едва ли ще му провърви, но не стана така. Всяка стъпка, която го приближаваше до освобождаването на Хари, беше по-окуражителна от предишната. Той се усмихваше, гледайки старата мина, когато изведнъж му хрумна нещо.

Там имаше диаманти. Снимките от „Медуза“ показваха това и камъчето, потракващо в поставката за чаша на таблото на джипа, беше доказателството. Тогава изоставена ли бе мината? Мърсър предположи, че бараките са най-малко отпреди петдесет години. По всяка вероятност бяха построени по време на италианската окупация на Еритрея и напуснати, когато през 1941 година британските войски бяха навлезли в страната. Може би британците така и не бяха разбрали за мината. Мястото беше достатъчно отдалечено, за да запази тайната си, пък и номадите отбягваха долината. Мината сигурно не беше открита отново, но дори

да я бяха намерили по време на революцията, мъжете бяха покосени от артилерийска огън.

В съзнанието на Мърсър възникна друг въпрос. Граж-данската война в Еритрея бе завършила преди няколко години. Защо италианците не се бяха върнали и не бяха подновили работата си? Може би не бяха открили богатия на диаманти кимберлит, но сигурно знаеха за наличието му, и би трябвало да се върнат. Мърсър се запита дали похитителите не са италианци – усложнение, което дори не му бе минавало през ума. Това прозрение отново променяше всичко.

Той спря до сондажната кула и отвори вратата на джипа. Тъй като мината бе изоставена, Мърсър не се опасяваше, че в земята са заровени противопехотни мини. Кулата бе монтирана над широка шест метра шахта в земята, зловеща черна яма, спускаща се към подземния свят. Мърсър хвърли вътре камък, като наблюдаваше секундарната стрелка на часовника си. Той чака по-дълго, отколкото предполагаше. Най-после от дъното се чу леко изтракване и Мърсър изчисли, че дълбочината е петдесет метра, и възкликна:

– Господи!

– Ефенди – повика го Гиби, който стоеше на прага на една от по-големите бараки.

Постройката беше като от стар уестърн, направена от груби дъски и с покрив от ръждясал метал. Мърсър надникна вътре и положи усилия да запази спокойствие, като видя какво има на пода. До стената бе подпряна мумия, труп на еритрейски войник, оставен там от другарите му, които после бяха срещнали смъртта в долината. Тялото бе изсъхнало от пустинния въздух и кожата на лицето приличаше на опъната маска, а пръстите – на нокти на хищник. На гърдите на войнишката куртка имаше тъмно петно. Войникът очевидно бе ранен в сражение и бе умрял там или бе изоставен заради раните си. Очните ябълки представляваха празни дупки, а неравните зъби – оголени в ужасяваща усмивка. Гиби се втурна към тойотата и се върна с мушамата, сетне покри трупа и се прекръсти няколко пъти.

Имаше и други останки от хората, които бяха обитавали това място – гилзи, изкривен пълнител от счупено оръжие, овъглени камъни, наредени в кръг, където е било огнището, и купчина боклуци в ъгъла.

– Ще погребем трупа преди залез слънце и ще използваме бараката за база – каза Мърсър. – Късно е да изследваме шахтата.

Беше се стъмнило, когато Мърсър и Гиби приключиха с неприятната си задача. Младежът направи кръст от колчета за палатка, заби го в

земята и се помоли мълчаливо. Час по-късно той вече хъркаше тихо. Мърсър се облегна на стената на постройката. Все още лесно можеше да остане буден, макар да беше уморен. Похитителите щяха да се обадят в полунощ. Той бе дал на Хабте сателитния телефон с по-мощна батерия и щеше да зареди другия няколко минути преди очакваното обаждане. А дотогава трябваше да мисли за много неща – мината, кимберлита и Хари. С приближаването на дванайсетия час усети, че дланите му се изпотяват и сърцето му ускорява ударите си. Стомахът му се сви и затрудни дишането му.

Мърсър се страхуваше от отмъщението, което Хари щеше да понесе заради смъртта на европейца в хотел „Амбасойра“.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Веднага щом излезе от къщата на семейство Грейди Дик Хена направи неуспешен опит да се свърже с Мърсър и после се обади в Белия дом. Президентът беше в Алабама, за да утешава пострадалите от неотдавнашното торнадо, и не отговаряше въпреки желанието му непрекъснато да бъде осведомяван. Той преношува в Хънтсвил и се върна в Белия дом двайсет и четири часа, след като Хена бе постигнал пробив в разследването. Малко след седем сутринта директорът на ФБР най-после успя да се свърже по телефона с президента.

– Какво мога да направя за теб, Дик?

– Обаждам се във връзка с Прескът Хайд, сър.

– Какво научи?

– Предпочитам да не говоря по телефона, господин президент. В момента съм в колата си и влизам в града, След двайсет минути ще бъда в Белия дом.

– Празнуваме шампионската титла на „Сийхоукс“. – Президентът беше от Синсинати, но се бе запознал със съпругата си, докато беше губернатор на щата Вашингтон, и цял живот бе чакал тази победа. – Ще бъда в голямата бална зала.

– Когато чуете онова, което ще ви кажа, няма да бъдете в настроение да празнувате.

Натовареното улично движение забави Хена с около час. Пазачът на южната порта го провери бързо и Хена паркира в подземния гараж. Голямата бална зала беше препълнена с мъже в смокинги и жени в лъскави рокли. Присъстваха много кинозвезди и вашингтонският елит, както и стотина от най – едрите мъже, които Хена бе виждал. Въпреки спокойната атмосфера играчите от отбора се бяха събрали около красивия полузащитник и го пазеха така, сякаш бяха на терена. Младата звезда изглеждаше благодарен за защитата от хищническите опити за сближаване от страна на някои от най-известните поклоннички на мъже в града.

Президентът беше най-отпред и разговаряше с треньора. Първата дама стоеше сковано до него, отегчена от светското събитие. За посветените от администрацията вече не беше тайна, че бракът им ще свърши след края мандата на президента. Той беше няколко години по-възрастен от Хена, но изглеждаше много по-млад. Тялото му беше слабо и

стройно въпреки пословичния му апетит, а косите му бяха гъсти, макар и леко прошарени на слепоочията.

Хена не обърна внимание на треньора на отбора, хвана под ръка президента и заговори едва когато се отдалечиха от гостите.

– Прескът Хайд е убит от израелското правителство, вероятно от Мосад.

След по-малко от минута двамата седяха на канапето в Овалния кабинет. Президентът наля уиски в две чаши и изслуша разказа на Хена за разговора му със семейство Грейди, за Селоме Нагаст и за връзката ѝ с Израел.

– Обадете се на държавния секретар Лойд Истън, ако искате потвърждение за телефонния му разговор с министър-председателя на Израел – добави в заключение директорът на ФБР.

– Ще направя нещо по-добро. – Президентът прикри гнева си зад спокойно изражение, но гласът му бе ядосан. Той се обади на оператор от Белия дом и след минута получи международна връзка.

В Ерусалим беше два часа сутринта, но един от помощниците му събуди министър-председателя Давид Литвинов веднага щом разбра, че се обажда президентът на Съединените щати.

– Каква неочаквана изненада, господин президент – каза роденият в Русия лидер на Израел.

– Говори ли ви нещо името Селоме Нагаст, Давид?

По секретната телефонна линия настъпи мълчание, сетне израелецът призна:

– Да. Как е тя?

Въпросът изненада президента, който обаче беше твър-де ядосан, за да се замисли защо са му го задали.

– Селоме Нагаст ще бъде осъдена на смърт и екзекутирана във Вирджиния, ако я хванем. Тя уби високопоставен служител на Държавния департамент и съпругата му и изгори къщата им, за да прикрие следите си. Знаете ли нещо за това?

– По дяволите – измърмори Литвинов, стана от леглото и прошепна нещо на съпругата си. – Отивам в кабинета си, господин президент. Ще ви се обадя след няколко минути. Ще изясня случая, но това ще предизвика нови проблеми.

– Е? – попита Хена, когато президентът остави слушалката.

– Пак ще ми се обади, но ми се струва, че очакваше го потърся.

– Познава ли Селоме Нагаст?

– Очевидно. Каза, че ще ми обясни всичко, но това ще предизвика

неприятности за нас.

– Имате ли представа какво е искал да каже? Телефонът иззвъня, преди Хена да получи отговор.

Президентът включи високоговорителя.

– Давид, при мен е Ричард Хена, директорът на ФБР И двамата искаме обяснение защо един от агентите на Мосад е убил член на кабинета ми.

– Предположих, че той ще е там. Селоме Нагаст не работи за Мосад. Тя е член на Шин Бет, нашия вариант на вашето Федерално бюро за разследване, и не е убила Прескът Хайд.

– Откъде знаете, че говоря за Прескът Хайд? Вестниците в Ерусалим едва ли са писали за смъртта му.

– Ако позволите, ще ви обясня, господин президент Ще са ми необходими няколко минути, затова, моля ви изслушайте ме. Знаете, че ми предстои вот на недоверие в Кнесета и правителството ми може да бъде разпуснато и да бъдат насрочени общи избори. Ако това се случи, Хаим Левин, сегашният министър на отбраната, вероятно ще стане новият министър-председател. Не е необходимо да ви напомням за фашистките му възгледи и плановете да анулира мирните договори с арабските ни съседи. Освен това той храни абсурдната идея да разруши Скалния купол и на неговото място да построи отново Храма на Соломон. Левин има огромна подкрепа след кръвопролитията край Стената на плача преди два месеца. Дори умереното мнозинство в Израел е склонно да гласува за него.

– Не желая уроци по политика, Давид. Имам собствени източници. Прогнозата ни е, че ще ви победи с разлика от три до пет процента. И ние не искаме това да стане, защото този човек е луд.

Гласът на Литвинов стана още по-сериозен.

– Онова, което ще ви кажа, ще развали отношенията между нашите страни за много години напред. Предпочитам да не го призная, но няма начин. Трябва да се има предвид по-голямото добро.

Хена и президентът се спогледаха.

– Мосад завербува човек от вашата Национална разузнавателна служба – продължи министър-председателят на Израел, – високопоставен анализатор на снимки. Засега предпочитам да не разкривам името му, защото бих изложил на опасност живота му. Той ни съобщава информация, събрана от шпионските ви сателити, включително от последното поколение „Медуза“.

Хена мразеше съюзниците им да шпионират Съединените щати. За

враговете това беше разбираемо, но фактът, че израелците използват така САЩ, го вбесяваше. Той стисна юмруци и се запита дали адмирал Морисън или полковник Бейнс знаят за това изтичане на информация, макар да се съмняваше.

– Той започна да работи в Националната разузнавателна служба две години след изстрелването на първия от онези шпионски сателити и откри забравени снимки, направени по време на злополучния полет през 1989 година на първия сателит „Медуза“. Поради ограниченията, наложени по причини за сигурност, агентът ни не можа да ни ги изпрати по обичайните канали, нито направо да ги открадне. Не можа и да ги преснеме. Разбрах че копирането им е свързано с хартията, използвана за принтиране. Но той измисли план как да ги изнесе от НРС, в който включи офицер от военновъздушните сили като нещо неподозиращ куриер. Агентът ни очакваше да се срещне с офицера по-късно същата вечер, но майор Розен, куриерът, откри снимките, оцени стойността им и измисли свои планове какво да направи с тях. И както знаете, снимките са попаднали у Прескът Хайд. Осъзнавайки, че ги е загубил, агентът ни се свърза с шефовете си и обясни какво има на снимките. Съдържанието им привлече вниманието на Хаим Левин.

– Мислех, че Мосад е цивилна агенция. Военните ви нямат ли собствено разузнаване? – обади се Хена за пръв път, откакто бе започнал разговорът. Той си спомни, че Розен е човекът, когото бяха арестували. Това означаваше, че израелците имат още един шпионин, действащ в НРС. Хена си отбеляза да съобщи тази нова информация на Бейнс.

– Имат, но Левин има много поддръжници във висшите ешелони на Мосад. Знаете, че снимките показват северните части на Еритрея и Югозападен Судан и може би разкриват наличието на диамантени залежи в земната кора. Може да разкриват и нещо друго, за което ще ви кажа след малко, но повярвайте, Левин проявява огромен интерес към автентичните снимки. От известно време той създава частна армия от средите на нашите военни, разузнавателните служби и отвсякъде другаде, където може да намери полезни хора. Това са мъже и жени, които споделят убежденията му и са готови да умрат за идеите на Левин за Израел. Скоро след като научи за снимките от „Медуза“, Левин изпрати в Еритрея един от хората си, който се представяше за австрийски археолог. Името му беше Якоб Щайнер и истинската му работа разбира се, беше да намери диамантените залежи. Той беше завербуван от Левин от факултета по геология в университета на Тел Авив. Щайнер бе убит от бандити, преди да успее да открие залежите. – Министър-председателят

млъкна, сякаш преценяваше колко още да каже.

– Продължавайте, Давид – подкани го президентът.

Лицето му бе почервенияло от гняв от разкритията на Литвинов. Беше по-ядосан и от Хена.

– Левин иска снимките, затова изпрати във Вашингтон екип, воден от Ибрихам Беин, гениален агент от палестинско-еврейски произход. Беин обърна гръб на палестинското си наследство и стана пламенен ционист. Заповедите му бяха на всяка цена да вземе снимките от „Медуза“.

– Искаш да кажеш, че Селоме Нагаст работи за Беин? – попита президентът.

– Не. Тя е един от моите хора, които имат заповед да попречат на Ибрихам и екипа му. Разбрахме, че Розен е продал снимките от „Медуза“ на Прескът Хайд и изпратихме Селоме във Вашингтон, свързвайки я с Хайд. Ерит-рейската и националност го е убедила, че тя може да му помогне да открие жилата кимберлит.

За Хена нещата започнаха да се изясняват.

– И тук сигурно се намесва Мърсър.

– Съжалявам, но не познавам човек с такова име. – Литвинов явно беше озадачен.

– Той е американец, минен инженер, който в момента е в Еритрея и търси диамантите. Селоме Нагаст и Прескът Хайд са се обърнали към него, за да свърши тази работа – обясни Хена, после изведнъж кръвта му се смра-зи. – Господи! Не араби, а израелци са отвлекли Хари Уайт!

– Какво? – попита президентът.

– Онова копеле Беин е отвлякъл приятеля на Мърсър Хари Уайт. – Директорът на ФБР положи усилия да се Успокои. – Мърсър не искаше да има нищо общо с Хайд, но скоро след първата им среща Хари беше отвлечен от дома си. Откупът е участието на Мърсър в експедицията. Хари бе изведен от Вашингтон с частен самолет дестинация Бейрут. Това накара Мърсър и мен да мислим, че похитителите са арабски терористи. Изобщо не допуснахме, че може да са израелски терористи.

– Не знаех за отвличането и Селоме очевидно също не знае, но имаме думата ми, че ако Хари Уайт е в Израел ще направя всичко в моята власт, за да го освободя – обеща Литвинов. – И, господин Хена, фанатизмът и тероризмът не са присъщи само на нашите мюсюлмански приятели. Ние евреите също имаме дълга история на терористична дейност, която не е толкова широко известна, но е не по-малко брутална. Попитайте всеки британски войник, изпратен тук след Втората световна

война.

– Тогава Ибрихам Беин е убил Хайд и съпругата му, – Хена осъзна, че Селоме трябва да е отишла там веднага след като Беин ги бе застрелял.

– Да. Вероятно се е опитал да вземе снимките от „Медуза“ без насилие, но когато не е успял, е прибегнал до заплахи или изтезания, за да ги получи.

Хена сглобяваше парчетата от ребуса.

– Дотогава снимките вече са били у Мърсър. Хайд е бил убит, когато израелците са осъзнали, че вече нямат полза от него. Той всъщност е станал неудобен, защото е знаел за диамантите.

– Точно така! Селоме Нагаст е отишла в къщата им, след като са били убити. Тя е запалила пожара, за да забави разследването и да ни прикрие, и после е напуснала Вашингтон. Селоме Нагаст дойде в Израел, за да ме информира лично за случилото се. Изненадан съм, че не спомена за минния инженер, за когото току-що ми разказахте. Но тя е независима и предпазва приятелите си, ако реши, че онова, което знаем за тях, представлява заплаха за живота им.

– Къде е Ибрихам Беин сега и какво можем да направим с него? – попита Хена.

– Мъртъв е, затова имаме още по-голям проблем. Време е да ви кажа защо Левин се интересува толкова много жилата кимберлит и да включва нова фракция от итали-анци и суданци, което ще усложни нещата още повече.

Обясненията продължиха час. Хена и президентът слушаха като омагьосани разказа на Давид Литвинов. Историята звучеше невероятно, но през последните сед-мици се бяха появили толкова много подкрепящи я доказателства, че никой не се усъмни. Когато министър-председателят приключи, президентът имаше само един въпрос.

– Мислите ли, че онова нещо е заровено с изоставената мина, Давид?

– Не знам. Възможно е. Говорим за свещена реликва, за която народът ми копнее от хиляди години, и Господ знае, че търсихме навсякъде другаде. Предполагам, че това е въпрос на вяра, която е мотив с неизмерима сила, господин президент. Моята вяра ми даде сили да оцелея в лагерите на смъртта в Русия и да се заселя в Израел. Но в случая няма значение в какво вярвам аз. Ние се тревожим, че Хаим Левин също вярва и никакви кръвопролития няма да го спрат да докаже, че е прав. Ако онази реликва е в Еритрея и Левин се добере до нея, той ще се опита да

обедини евреите от целия свят за каузата си. И след това може да забравите, че в Близкия изток някога ще има мир.

Дик Хена грабна телефона веднага щом президентът затвори. Той бързо набра някакъв номер и погледна президента, докато връзката се осъществяваше.

– Трябва да предупредя Мърсър. Той не съзнава, че се е забъркал в трихилядигодишна битка.

– Успокой се, Дик – с окуражителен тон каза президентът. – Познаваш го по-добре от мен и Мърсър неведнъж е доказвал, че може да се грижи за себе си.

– Да, но не и когато е в засада от две страни, устроена от хора, които имат много стари сметки за уреждане.

Хена притисна слушалката до ухото си и кокалчетата на пръстите му побеляха от напрежението.

ДОЛИНАТА НА МЪРТВИТЕ ДЕЦА СЕВЕРНА ЕРИТРЕЯ

Мърсър заспа няколко пъти по време на бдението си като се събуждаше само секунди след като задрямваше. Очите му бяха кръвясали и пареха от фините частици прах, нахлуващ в порутената барака. Стана единнайсет и той разбра, че ако отново заспи, ще се събуди едва на зороряване, затова взе сателитния телефон и излезе. Температурата през нощта бе спаднала съвсем малко. Млечният път представляваше размазано петно на небето, Появяваше лек вятър. Най-силният шум, който Мърсър чуваше, беше звукът на собствените му стъпки по напуканата пустиня.

Десет минути преди уговорения час той включи сателитния телефон, който иззвъня почти веднага. Мърсър се стресна и се запита защо контактът се осъществява по-рано.

– Мърсър.

– Доктор Мърсър, хубаво, че отново чувам гласа ти. Това беше мъжът, с когото бе разговарял в Асмара.

Мърсър се надяваше, че е бил убит по време на атаката на суданците в хотел „Амбасойра“.

– Не мога да кажа същото – отговори той. Човекът не обърна внимание на забележката му.

– Опитях да се обадя няколко пъти, но телефонът ти беше изключен. Имаме много за обсъждане. Случиха се доста неща от последния ни разговор.

Може би защото стоеше до входа на мината и вече бе изпълнил задачата си или защото бе притиснат твърде много, но Мърсър не можа да съдържи гнева си и заговори иронично.

– Да, като например неколцината аматьори, които се опитаха да откраднат белъто ми. Направиха го предишната нощ – За щастие камерирката ги уплашила с парца-ла си. Изглежда, възможностите ви са ограничени до отвличане на беззащитен старец. Може би трябва да тренирате повече. Опитайте се да взимате бонбони от дете. Чувал съм, че е потрудно, отколкото звучи.

– Хуморът ти е пресилен – каза гласът. – И вероятно ще пресъхне напълно. Слушай много внимателно.

Отново настъпи мълчание и после Мърсър чу друг глас. Хари! Звукът беше далечен, сякаш думите му бяха записани предварително и

пуснати на касетофон по телефона. Но Мърсър долови ужаса в гласа на възрастния мъж. Хари говореше така, сякаш бе преживял адски мъки.

– Мърсър, трябва да намериш диамантената мина. Казаха ми, че ако не я откриеш до две седмици, ще започнат да ме режат на парчета. Държат ме в една мръсна дупка и ми дават някаква гадост, по-гнусна и от „Будълс“. Не знам още колко ще издържа.

– Това трябва да ти е достатъчно – обади се терористът, – за да си доволен, че приятелят ти още е жив. Аз спазвам своята част от уговорката. А ти?

– Защо две седмици? Мислех, че разполагам с четири.

– Вече не. След две седмици ще ни кажеш къде е мината, инак Хари Уайт ще бъде убит.

– Още дори не съм се приближил до нея – излъга Мърсър, поглеждайки осветения от луната черен силует на сондажната кула. Знаеше, че за две седмици няма да може да измисли изпълним план. „По дяволи-те!“ – изруга мислено.

– Това е твой проблем и на Хари Уайт, не мой.

– Имам предположения. Научих някои неща от но-мадско семейство, с което се запознах преди няколко дни, но ми трябва повече време. Тази страна е голяма, за Бога! Досега бяхте сговорчиви. Дайте ми още една седмица, кълна се, че след три седмици ще знам къде се намира мината.

– Имаш две. А сега, искам да обсъдим случилото се в Асмара.

– Не съм убил вашия човек.

– Знаем, Мърсър. И двамата съзнаваме, че има и други хора, заинтересувани от нашата операция, и може да се наложи да защитаваме теб и екипа ти. Ето защо трябва да ми кажеш къде си в момента.

– Наистина ли мислиш, че ще повярвам на внезапната ти загриженост за здравето ми?

– Интересът ни към здравето ти е документиран. До казателството са двамата мъртви африканци, които ос тавих в хотелската ти стая. Смятам те за свой наемник и искам да успееш. Каж ми къде си.

– Не. Ти искаш мината, а аз – Хари Уайт. Това е уго-ворката ни и ще ме оставиш на мира, докато я намеря.

– А суданците?

– Аз ще се погрижа за това.

– Знаеш, че не мога да те накарам да ми кажеш. Но когато разговаряме следващия път, ще имам друг запис и ще чуеш, че Хари Уайт е загубил лявата си ръка. – Линията прекъсна.

– По дяволите! – Мърсър набра номера на сателитния телефон, който бе дал на Хабте.

– Да? – веднага отговори еритреецът. Както се бяха уговорили, преди да се разделят, той чакаше Мърсър да се обади.

– Аз съм, Хабте. Мисля, че току-що обърках нещата с похитителите. Отправиха ми заплахи и аз им вярвам.

Мърсър си припомняше разговора, когато му се стори, че Хари бе казал нещо странно. „Някаква гадост, по-гнусна и от «Будълс».“ Какви ли ги говореше старецът, по дяволите? – Слушай, няма да ти разказвам подробности, но багерът ще ми трябва по-рано, отколкото смятах. Можеш ли да тръгнеш на зороряване?

– Да. Собственикът му ремонтира пътищата тук, но е предупредил, че му се налага да замине.

– Малко странични доходи, а?

– Не виждам нищо лошо в това. Накфа е порутен, а багерите са рядкост в Еритрея.

– Стига резервоарите му да са пълни, когато дойдете тук – предупреди го Мърсър.

– Ще са пълни. Ще докараме и другите машини, които ме накара да наема, преди да пристигнеш в Еритрея.

– Добре. Ще ни трябва генераторът и преносимите прожектори. – Сателитните телефони не бяха застраховани срещу подслушване, но Мърсър беше убеден, че по това време никой не слуша точно тази честота. Въпреки това нямаше намерение да рискува, съобщавайки къде се намира. Той съобщи на Хабте координати на около петнайсет километра от Долината на мъртвите деца и каза, че ще изпрати Гиби да го доведе. – За колко време ще се придвижиш?

– Ще отнеме най-малко един ден. Теренът е неравен и река Адоба може вече да се е препълнила. Най-добре ще е Гиби да ме посрещне по обяд вдругиден.

– Ясно.

Мърсър продължи да мисли за Хари Уайт. „Будълс“ беше търговско название на марка джин. Защо Хари получаваше джин, щом похитителите му бяха мюсюлмани и им бе забранено да пият алкохол? Очевидно Хари се опитваше да му каже нещо, но Мърсър беше твърде уморен, за да го разбере.

Мърсър събуди Гиби веднага щом се съмна. Бе спал достатъчно, за да задоволи непосредствените потребности на организма си, но се чувстваше малко замаян от горещината. Гиби се съгласи да остане в

долината и да му помага до другата сутрин, а сетне да отиде да вземе Хабте, Селоме и техниката.

След бърза закуска Мърсър прегледа сондажната кула, а Гиби извади всички въжета, които бяха донесли. Ръждата по стоманените подпорни беше повърхностна и металът отдолу изглеждаше стабилен. В тойотата имаше въжета само по петнайсет метра, но ако ги завържеха и ги прикрепяха за влекача на джипа, щяха да бъдат достатъчни за да може Мърсър да стигне до дъното на изкопа.

Той монтира няколко макари на металната рамка, уви подпорите с пластир и ги намаза с машинно масло от джипа, за да не може грапавият метал да протрие въжето. После показа на Гиби как да борави с импровизирания седалка от въжета.

– Гиби, не забравяй, че само ти можеш да ме спасиш от падане в тази адска дупка – предупреди го Мърсър докато стоеше до входа на старата мина.

Гиби се бе оказал способен помощник, но Мърсър все още не се осмеляваше да повери живота си на младежа Черната шахта сякаш искаше да го засмуче в дълбините си.

Пое няколко пъти въздух, скочи и увисна над петдесетметровата бездна. Гиби се засуети за миг с въжето и Мърсър пропадна още няколко сантиметра.

– Добре ли си?

– Да, ефенди – усмихна се еритреецът. – Люлката ти те прави по-лек.

Благодарение на системата с макарите Гиби бе натоварен само с двама и пет килограма от действителната тежест, но въпреки това Мърсър бе завързал края на въжето за влекача на тойотата. Когато дойдеше време да го издърпа, Гиби щеше да се нуждае от мощността на джипа.

– Добре, спускай.

Мърсър започна да попада в тъмен свят. Квадратът светлина над главата му бързо се смаляваше. Той запали фенерчето и намести миньорската каска на главата си, Около него се сипеха камъчета, които тракаха по каската и падаха в шахтата.

– По-бавно – извика Мърсър и подпря крака на неравната стена, за да отпусне малко въжето, после го дръпна два пъти, за да подсили заповедта, и спускането става много по-бавно.

Насочи фенерчето надолу, но лъчът освети само няколко метра. На скалите трябваше да има завинтени стоманени перила за стабилизиране

на подеминиците и клетките, но Мърсър не видя такова нещо и се запита докъде бе стигнал предишният опит за намиране на диамантите.

В лагера на повърхността нямаше следи от механични товарачи или конвейерни ленти. След като дори не бяха инсталирали сваятна система за обработване на рудата, беше твърде вероятно мината да не е експлоатирана от много години. Но за изкопаването на подобна шахта беше нужна година и нещо, като се имаше предвид възрастта и и качеството на съоръженията преди половин век.

Мърсър стигна до първата хоризонтална галерия на около двацет и пет метра по-надолу. Миньорите я бяха изкопали, за да стигнат до обогатената с минерали руда. От тази дълбочина отворът на шахтата изглеждаше не по-голям от капак на канал. Мърсър се вмъкна в галерията и стъпи на перваза, водещ към скалата. Онзи, който бе разработил мината, знаеше достатъчно, за да не прокарва главната шахта до вулканичния отвор, и бе пробил дупка до нея и оттам – до кимберлита. Мърсър даде сигнал на Гиби да задържи въжето, откачи се от седалката и я завърза за дървена греда, за да не виси в празното пространство.

Лъчът на фенерчето прорязва мрака и освети дълъг тунел, широк четири и висок два метра и с неизвестна дължина. Мърсър насочи фенерчето към тавана и се изненада, като не видя прилепи. Не бе доловил миризма на гуано, характерна за изоставените мини. Също като Долината на мъртвите деца и мината бе лишена от живот. По гърба му полазиха ледени тръпки, които нямаха нищо общо с хладния въздух в подземния тунел.

Мърсър измина петдесет метра по хоризонталната галерия и стигна до първия разклон. За миг му хрумна да се отклони по по-тесния тунел, но после реши да продължи по главния. Само след още няколко метра вляво се появи друг разклон, после трети. Той освети прохода и видя, че там също няма болтове, които да осигурят стабилност. Скалите бяха предимно от риолит и вероятно не се нуждаеха от болтове, но това засили безпокойството му. В тази мина нещо не беше наред.

След двеста метра откри малка галерия за вентила ция, дупка в земята, която се спускаше към следващото ниво. Подобни малки вертикални шахти свързваха две нива в мината и често се срещаха в тунел, използван за изнасянето на изкопания материал. Дървените перила до малката галерия бяха сухи и счупени, а стълбата монтирана от едната страна, изглеждаше толкова крехка, че едва ли би издържала и тежестта на мишка. Когато стигна до работната шахта на галерията, на четиристотин и петдесет метра от главната шахта, вече бе минал през осем

разклона, две малки галерии и един отвор в тавана. Това означаваше, че над главата му има още едно ниво, което не бе свързано директно с главната шахта.

Първоначалната му преценка за мащаба на работата беше далеч от истината. Без да изследва разклоненията, можеше само да предполага, че те са поне два пъти повече от тунелите само в тази галерия. До дъното на шахтата оставаха още трийсетина метра и не се знаеше колко още галерии има. Като се имаше предвид стабилността на скалата и начинът, по който галериите бяха прокопани, може би имаше още няколко километра тунели, разклоняващи се от главната шахта.

В продължение на петнайсет минути Мърсър разглежда скалите наоколо. Рудата от последната експлозия не беше разчистена, когато миньорите са били изтеглени от забоя, и това беше доказателство, което бяха забравили в бързината. Миньорите обаче никога не оставяха необработена руда в мината. Мърсър пресея парчетата, използвайки сила, за да отмести някои от по-големите буци, и изследва повърхността на скалата. Но под каквото и ъгъл да я осветяваше, не видя следи от матовата, синкава почва, кимберлита, където се образуваха диамантите, и реши, че е била изгубена година, без да се постигне резултат. В хоризонтална галерия нямаше нищо ценно.

Той се върна в главната шахта, хвана въжето и даде сигнал на Гибс да го спусне, после скочи в бездната, заъртя се и се отблъсна от скалната стена. Спускането му беше зашеметяващо, но Мърсър го бе правил и преди и не изпита неприятни усещания.

Не обърна внимание на следващите три хоризонтални галерии, защото знаеше, че ако се наложи, може да ги изследва, докато се издига към повърхността. Както очакваше, на дъното на шахтата имаше купчина изкривени съоръжения и стотици метри сплетен стоманен кабел. Когато мината е била напусната, миньорите бяха предпочели да хвърлят техниката в изкопа, вместо да позволят да я вземат враговете, вероятно напредващата английска армия. Мърсър стъпи на навит на кълбо кабел. Нишките бяха ръждясали и слепени от сезонните дъждове в Еритрея и се бяха превърнали в плътна маса метал, която приличаше на модернистична скулптура. Лъчът на фенерчето освети горната част на клетката, използвана да изтегля хората от мината, и по-нататък разхвърляните съоръжения. Мърсър видя подежник, който не бе паднал на дъното на шахтата, а бе заседнал на четири-пет метра от земята. Той отскочи назад, когато забеляза сгърчен труп. След няколко секунди сърцето му нормализира ритъма си.

Проправи си път през купчината жезла, за да го разгледа по-отблизо. Трупът беше в подобна фаза на разложение като еритрейския войник, когото с Гиби бяха погребали предишния ден. И униформата му изглеждаше същата. Мърсър предположи, че някой любопитен войник се е приближил до шахтата, изгубил е равновесие, полетял е надолу и бързо е срещнал смъртта. Той отново се откачи от въжето и сигнализира на Гиби да задържи позицията му.

Тук-там между съоръженията имаше празни пространства, през които Мърсър можеше да мине и да стигне до най-дълбоката хоризонтална галерия в мината, чийто вход бе блокиран от изоставените миньорски инструменти. Но дори при най-благоприятни обстоятелства опитва да го направи беше опасен. Железата бе възможно да се разместят и да го затрупат, без да има надежда да бъде спасен. Нямаше как да сигнализира на Гиби и дори да успееш, един-единствен човек не можеше да стори нищо за да го измъкне.

Но Мърсър нямаше избор. Той раздвижи мускулите си, подготвяйки се за предизвикателството, коленичи надникна в тъмната купчина и започна да се промъква. Извиваше тяло между съоръженията, движейки се, без да спира, Навеждаше се. Острата стомана поряза ръцете му и охлузи кожата на краката и гърба му. Дрехите му се превърнаха в дрипи. Все едно се движеше в огромно кълбо от бодлива тел. Ако намереше път към хоризонталната галерия, после щеше да се върне лесно, следвайки дирята от капки кръв.

Навлече на два и половина метра в железата и освети пространството под асансьорната клетка. Лъчът бе погълнат от мрака на друга хоризонтална галерия, после дната. Провря се под клетката и затаи дъх, когато част съоръженията се разместиха, скърцайки като огромни стоманени челюсти. Имаше чувството, че купчината всеки момент ще се срути. Без да обръща внимание на болката, когато парче метал резна гърба му, Мърсър преодоля последните метри и се претърколи в галерията, точно когато грамадата рухна. Тоновите съоръжения, застрашително крепящи се от половин век, се срутиха на дъното на мината в облак от прах. Тръсъкът отекна в шахтата. Ако Мърсър се бе забавил със секунда, тялото му щеше да бъде прерязано на две, когато клетката се стовари на входа за галерията като острие на гилотина.

Дишането му беше учестено въпреки усилията да го нормализира, вдишвайки вонящия прах с всяко поемане на въздух. Мърсър огледа кървящите си рани и после насочи лъча на фенерчето към задръстената шахта. Правоъгълният отвор на галерията бе блокиран от непроходима

стена от отломки. Мърсър хвана стоманена подпора и започна да я дърпа, докато му се зави свят. Но под пората помръдна само един-два сантиметра. Когато бе паднала, кабелите, въжетата, клетката, подземниците и всички други съоръжения, хвърлени в шахтата, се бяха заклешили, намествайки се като парчета от ребус, и бяха препречили входа. Нужни бяха експлозивни, за да се изкъртят.

Мърсър бе хванат в капан.

– Неочакван обрат – измърмори той.

Знаеше, че паниката идва в резултат от страха от неизвестността, и за добро или лошо, и преди се бе заклещ-вал в мини, така че потисна опасенията си. Върна се спокойно и тръгна по тъмния тунел, но само след няколко метра спря. Кръвта се отдръпна от лицето му и стомахът му се сви.

Дългият тунел беше пълен със стотици трупове. Отначало Мърсър помисли, че са били хванати в капан там като него. Но после видя, че труповете са наредени край стените. Тези хора биха се борили до последен дъх, за да се измъкнат от галерията. Щяха да се скупчат до шахтата, а не да се отпуснат в тези спокойни пози. Той се вгледа в мъжа, който лежеше най-близо до него, и разбра какво се е случило. В изсъхналата кожа на челото на човека имаше дупка. Съдейки по облеклото им, това бяха миньорите, които бяха изкопали тунелите. Те бяха застреляни, когато италианците бяха избягали, и телата им бяха изоставени там. Вечното им мълчание пазеше тайната на мината.

– Господи.

Гледката му напомни за концлагеристите, използвани от нацистите, за да изкопаят тайни подземни съоръжения за ракети и реактивни изстребители.

Мърсър тръгна по тунела и изчисли, че в галерията има над четиристотин трупа. Запита се какво означава това, но не намери отговор.

Отложи търсенето и стигна до края на тунела. Галерията беше дълга повече от километър и половина имаше множество разклонения вляво и вдясно. Таванът беше само на няколко сантиметра от главата му. Тунелът отново промени преценката му за размерите на мината и за времето, за което бе изкопана. Подобно на първата хоризонтална галерия, която бе изследвал, работната шахта беше изоставена малко след взривната дупка Отпред имаше механичен скрепер, а кабелите, маневрирали машината, стигаха до четирицилиндров мотор, Миньорите дори бяха оставили наблизко кирките, лопатите и лостовете си. Металът беше непокътнат благодарение на сухия въздух.

Мърсър намери отговор на няколко въпроса, когато разгледа скалите и рудата, която се бе откъртила от добивния забой.

– Горките. Не сте имали шанс, нали?

Имаше и други въпроси, върху които трябваше да мисли, но първо трябваше да се върне на повърхността. Тъй като бе прекарал голяма част от кариерата си в подземните владения, Мърсър бе развил способността да съставя наум карта на триизмерните лабиринти, докато върви из тях. Той несъзнателно изчисляваше разстоянията и ъглите. Това беше умение, което бе придобил с годините, и то му помагаше да се движи с относителна лекота под земята. Мърсър се върна до първия склон на това ниво, надникна нагоре в черната дупка и осъзна, че не води към погорното ниво, а се разклонява. Той потърси пряк път до друга хоризонтална галерия, по-къс от главния и с наклон надолу. След известно време Мърсър стигна до още едно възвишение и огледа стълбата, издигаща се нагоре. Дървото бе посивяло от годините и бе станало толкова сухо и крехко, че се ронеше. Той изпробва най-долното стъпало и петата му веднага го прекърши.

– Добре, ще го направим по трудния начин. Инстинктът му подсказва, че на върха на отвесното възвишение има тунел, водещ към главната шахта над купчината изхвърлени съоръжения. Там беше и въжето. На земята имаше достатъчно камъни, за да направи пимида под отвора. Той работеше и си тананикаше, като често изключваше фенерчето, за да пестят батериите. След двацет минути купчината стана достатъчно висока. Таванът беше на два метра, затова му трябваше платформа от камъни, висока един метър, а Мърсър бе натрупал почти метър и двацет. Той насочи нагоре фенерчето, но лъчът изчезна в мрака.

Мърсър се изкатери до върха на купчината и се провря през отвора. Сетне пое дълбоко въздух и сложи крак на стената на отвесната шахта. Подпря рамо на скалата, изтласка се нагоре, преметна другия си крак върху камъка и се изтегли от купчината чакъл. Стойкики в комина с разклучени крака, Мърсър щеше да се нуждае от ръцете си, за да се държи, докато се катери, затова пхна фенерчето в колана си, премести тежестта си на левия крак, вдигна десния няколко сантиметра и отново се изтласка от стената.

Бяха му необходими петнайсет минути, за да измине шест метра нагоре по шахтата, защото можеше да прави крачки само от петнайсет сантиметра и да се придържа с длани за скалата, за да разпределя равномерно тежестта си. Мислеше, че възвишението ще свърши и ще се озове в друга хоризонтална галерия, но склонът продължаваше да се извисява в

мрака. За свой ужас Мърсър осъзна, че шахтата се разширява. Краката му се разкряваха все по-широко и напрежението на мускулите на слабините и на бедрата ставаше непоносимо. За пръв път след срутването на съоръженията на дъното на шахтата Мърсър започна да изпитва съмнения, че ще се измъкне. Той смени позата си, притисна пети до едната стена и допря рамене до другата, така че тялото му да запълни празното пространство.

Продължи да се движи, като притискаше рамене и стъпваше по отсрещната стена. Ризата и панталонът му се обляха в кръв. Шахтата се разшири още, затова трябваше да упражнява по-силен натиск върху стените, за да не падне. Ако шахтата продължеше да се разширява Мърсър нямаше да може да се задържи. Той прогони тази мисъл от съзнанието си, но започна да го обзела отчаяние. Цялото тяло го болеше. Силите му намаляваха, мускулите му се схващаха и Мърсър разбра, че няма да може да контролира спускането си, ако се наложеше. Щеше да изпочупи костите и предимно врата и гръбнака си, ако паднеше върху камъните долу от десетина метра височина. Продължи упорито да се катери.

Осъзна, че е стигнал до върха на възвишението, когато престана да чува тракането на камъчетата по металната миньорска каска. Преодоля останалите петнайсет сантиметра, претърколи се на пода на горната хоризонтална галерия и легна там, като дишаше учестено, притиснал лице до студения камък. От раните на гърба и охлузванията на ръцете му капеше кръв.

Изминаха пет минути, преди отново да е в състояние да се движи. Мърсър се изправи, като трепереше, изтупа дрехите си и запали фенерчето. Без да обръща внимание на тунела вляво, той тръгна надясно, защото знаеше, че това е главната артерия, съдейки по размерите. След двеста метра Мърсър видя светлина и погледна светещия циферблат на часовника си. Още не беше обяд, но имаше чувството, че е бил в мината цял ден, дори повече.

Въжето висеше далеч от обсега му и той трябваше да използва колана си, за да го придърпа към себе си. В сумрака долу Мърсър видя изоставените съоръжения, които едва не го бяха заклезили завинаги. Той дръпна рязко въжето и Гиби незабавно започна да го изтегля. Едва когато стъпи на твърда почва, Мърсър извади от джоба си сигнална ракета и я изстреля. Това беше знак за Гиби да включи двигателя на тойотата и да я отдалечи от сондажната кула. Седалката от въжета се издигна като безшумен асансьор.

Слънцето беше благословено облекчение след часовепрекарани в

мрака, и ако очите на Мърсър не притежаваха котешка бързина да се приспособяват, ярката светлина щеше да го заслепи. Той се облегна на сондажната кула, докато Гиби се приближаваше към него. Чувстваше изтощение, което нямаше нищо общо със сутрешната му работа. Еритреецът предвидливо бе донесъл последната бира и му я даде. Мърсър изпи на няколко глътки топлата газирана течност.

– Какво стана, ефенди? – Младежът не можеше да прикрие вълнението си. – Покажи ми още един от скъпоценните камъни, които ще направят богат народа ми.

Мърсър го погледна, присвивайки очи на ослепителното слънце, извади малка, безформена бучка от джоба си, хвърли я на нетърпеливия еритреец и наведе глава.

Гиби дълго гледа парчето метал. Изражението му беше озадачено.

– Това не е богатство, а олово от куршум, изстрелян в главата на човек на дъното на тази мина, също като останалите четиристотин мъже, които са работили с него – каза Мърсър.

Бе намерил трупа, прегърбен над контролните уреди на скрепера в дъното на най-долната галерия. Човекът беше убит като всички други, екзекутиран не само за да запази в тайна местонахождението на мината, но и за да скрие факта, че целият проект е бил неуспешен. Те не бяха намерили заветната синкава почва – кимберлита, който съдържаше диаманти. Години наред бяха копали тунели, поливайки ги с кръвта и потта си, но не бяха открили нищо. А наградата им беше куршум в главата.

Въпреки всичко Мърсър беше убеден, че някъде наоколо има диаманти. И ако разполагаше с две години, няколко хиляди души и неколкостотин милиона долара, Щеше да ги намери и извади. Но в момента нямаше нищо и не можеше да спаси Хари. Похитителите бяха казали, че искат Мърсър да намери мината. Той го бе направил, но знаеше, че няма да повярват на истината. Те искаха диаманти, а не огромна дупка в земята, и колкото и убийства да извършеха, Мърсър не можеше да стори нищо, да изпълни желанието им.

– Мамка му – измърмори той. По лицето му започна ха да се стичат сълзи на отчаяние, тъга и болка.

ГРАНИЦАТА МЕЖДУ ЕРИТРЕЯ И СУДАН

Два неравни чакълени пътя пресичаха уединената граница. И двата минаваха през дълбока клисура с разнебитени дървени мостове, направени преди десетилетия. На около четирийсет километра имаше лагери за бежанци, Десетки хиляди нещастни хора се свиваха в палатки, които почти не предлагаха защита от вятъра и безмилостното слънце. В палатковите градове живееха еритрейци, които не можеха да се върнат в родината си. След разрастването на суданската гражданска война суданците също потърсиха убежище там, надявайки се на по-добър живот в Еритрея. Отчаянието им беше толкова голямо, че виждаха обеднялата си съседка като обетована земя.

Лагерите бяха разположени близо до границата и бяха лесно достъпни, затова бяха в много по-добро състояние от резерватите във вътрешността на Судан. Камиионите на ООН и ЕО често караха храна, лекарства и дрехи, като минаваха през Еритрея.

На дъното на клисурата течеше поток и девойките от лагерите от двете страни непрекъснато ходеха там, носейки тежки съдове с вода на главите си. Местата за пране и тоалетните се намираха малко по-нататък, но докато стигнеше до другия лагер, потокът вече бе замърсен от съседите. В лагерите върлуваха болести като дизентерия и всякакви бактериални инфекции.

На петнайсетина километра на юг от втория лагер имаше трети, обитаван от войници. Палатките бяха разразпнати под сянката на една от малкото горички от бодливи дръвчета. На известно разстояние от лагера бръмчеше генератор, а помпа източваше вода от клисурата.

Трима мъже се грижеха за огъня и преваряваха водата, пречиствайки я с топлина, преди да бъде обработена с химикали.

Въпреки усилията за поддържане на хигиена вятърът разнасяше противна миризма на канал от лагера на бежанците. Според Джанкарло Джанели смрадта и постоянното жужене на зелените мухи бяха двата най-големи недостатъка на войнишкия лагер. Всичко останало му харесваше. Палатката му беше голяма и имаше климатична инсталация, а кухнята беше изненадващо добра. Един от бунтовниците на Махди бе работил като главен готвач в Хартум, преди да грабне оръжието, и се радваше на домакинските уреди, които Джанели бе докарал в дивата пустош. Ако можеше да пренебрегне въоръжените бунтовници наоколо

с техните непрекъснати учения и паради, Джанкарло би сравнил местонахождението си с някой от елегантните лагери в стил „Хемингвей“, поддържан от големите компании за сафари в Кения или в Южна Африка.

Джанели седеше под сянката на тентата пред палатката си. Мрежата против комари замъгляваше гледката пред него. Бюрото му беше махагоново и направено така, че да се сгъва и да се пренася лесно. Махагоновият му стол бе покрит с кожа от зебра. Изпотена чаша с искряща вода бе поставена до преносимия му компютър, който му даваше възможност да поддържа контакт с множеството клонове на „Джанели СПА“ чрез сателитна връзка.

Ако страната беше по-интересна, например пълна с дивеч, щеше да му бъде неприятно да работи там, но пустинята беше суха, еднообразна и безжизнена, с изключение на смърдящите човешки същества на север. Ето защо Джанели изпълваше дните си на чакане с управлението на мултинационалната си корпорация.

Както бе обещал, Махди осигури достатъчно бунтовници за мисията. Когато научи, че искането е отправено от най-големия им поддръжник в Европа, Съветът на суданската революционно-освободителна армия изпрати на еритрейската граница петдесет души под командване то на Махди, но под контрола на Джанели. Мъжете бяха най-добрите в армията, закалени в битките ветерани които имаха най-малко десет години опит в кървавите войни в дивата пустош. С помощта на Джанели те бяха екипирани с най-модерна натовска техника, макар че отказваха да използват новите щурмови пушки и предпочитаха да запазят безценните си руски автомати АК – 47.

– Господин Джанели? – Един от белите миньори стоеше пред палатката.

– Да, Джопи? Влез.

Миньорите, които Джанкарло бе наел, бяха емигранти южноафриканци, избягали от родината си, след като Африканският национален конгрес взе властта през 1994 година. Беше ги открил в Австралия. Като мнозина други от сънародниците си те се страхуваха да живеят в страната, която сега се управляваше от чернокожи. Джанели смяташе, че много от тях щяха да се върнат в Южна Африка, когато планът му дестабилизира икономиката на страната толкова много, че народът ще се моли за относителния просперитет по времето на режима на белите управници.

Южноафриканецът се наведе, мина под мрежата против комари и

седна на походното столче срещу Джанкарло.

– Прегледахме минната техника, която сте докарали, сър. Внушителна е.

Джанели си бе осигурил услугите на петима бели мъже надзиратели, всички експерти по експлозивите и бивши началници на миньорски смени. Те щяха да оглавят стоте работници, които Махди бе обещал. Освен това бе докарал пет големи дизелови камиона с миньорска техника, големи пневматични компресори, експлозивни и няколко по-малки машини, предназначени за работа под земята. Техниката бе транспортирана в Африка в продължение на много месеци и държана в склад на „Джанели СпА“ в Хартум и чакаше да бъде открито местонахождението на мината, която чичото на Джанкарло бе започнал да експлоатира преди толкова много години.

Джопи Хофмиър запали цигара и заговори, без да я изпускат от устните си. Пушекът се виеше около главата му и го караше да присвива очи.

– Шибаните чернилки искаха да се доберат до запасите от експлозивни и се наложи да разбия няколко черепа, за да им дам урок.

– Надявам се, че не си бил твърде груб – усмихна се Джанели. – Един ден бунтовниците може да спасят живота ти.

– Главата на негъра е като камък. Боят може да я очука, но няма да я повреди. В Южна Африка управата не разбираше, че хубавият пердах ще накара чернилките да работят повече от допълнителните даджи месо или шибаната стоматологична програма.

– Тези хора няма да работят за теб, Джопи – раздразнено каза Джанели. – Наел съм ги за пазачи.

– Ха, очаквате да работим с измета от лагерите? Махди ни води по двајсетина, за да ги проверяваме. Ако можем да намерим един свестен от петдесет, викаме ура. Миньорството е трудна работа, а половината от негрите дори не могат да се държат на краката си. И са тъпи като овце.

Джанкарло изключи компютъра, за да се съсредоточи върху разговора с южноафриканеца. Ако се готвеха да отворят отново мината, щяха да им трябват работници. Махди бе предложил и Джанели се бе съгласил, че най-Добрият им избор е да наемат физически годните мъже от лагерите. Бежанците отчаяно се нуждаеха от работа. От благодарност те биха направили всичко, което се поскаше от тях. За мнозина това беше първата работа в живота им. Повечето бяха второ или трето поколение бежанци.

– Колко души намерихте засега?

– Четирийсет. – Хофмиър долови безпокойството в гласа на шефа си. – Щом започнем да работим, обзалагам се, че половината или ще избягат, или ще умрат в мината. Северният негър е деликатно същество и може да пукне ей така изведнъж.

– Работил ли си със суданци и еритрейци?

– Да, в медните мини в Замбия, когато страната се наричаше Северна Родезия. Неколкостотин слязоха да работят в шахтите, но след пет месеца изчезнаха. Половината хвърлиха топа, а другите предпочетоха да умрат от глад.

– Не съм мислил за това – отбеляза Джанели, предчувствайки сериозен проблем.

– Не се тревожете. Когато дойде време да отидем в Еритрея, ще имаме достатъчно копелета, които да заемат мястото на умрелите или избягалите. Кога ще тръгнем?

– Още не знам.

До палатката се приближи Махди. Беше облян в пот и задъхан.

– Какво има? – попита Джанкарло.

– Бях в лагера на бежанците. Снощи петдесетина души със семействата си са преминали границата с номад, който е дошъл да ги наеме. Говори се, че в Еритрея е открита голяма мина и са нужни работници. Мнозина други се готвят да се присъединят към тях. Научих, че номадът е изпратен от бял човек.

Джанели скочи.

– Мърсър е намерил мината!

– Да, разказват за бял надзирател, който знае да говори със скалите.

Вълна от чувства заля Джанели. Снимките от „Меду за“ бяха показали, че Енрико е имал право, и Мърсър ги бе използвал, за да открие мината. В Северна Еритрея имаше жила кимберлит, една от най-редките геологични особености в света, и Енрико я бе намерил преди десетилетия без помощта на съвременната техника. Разбира се, Джанкарло не познаваше чичо си, но му се възхищаваше заради самостоятелността, която го бе ръководила. И Джанкарло притежаваше онова непреодолимо желание да докаже невъзможното и да следва вярата си до единствения й логичен завършек. Той се замисли за плана си след откриването на диамантите и се усмихна лукаво. Изчистването на името на Енрико беше благородна кауза, но Джанкарло се бе погрижил да спечели много от приключението. Хрумна му да се обади в Лондон, но после реши, че е по-добре да изчака и да види колко диаманти ще намери преди срещата на Диамантения синдикат. Целта му беше пет хиляди карата и

долавяйки настървението на Джопи Хофмиър, не се съмняваше, че ще я постигне.

– Махди, предупреди хората си. Трябва бързо да се изнесем – развълнувано каза Джанели. – Бежанците имат преднина. Ще ги настигнем с камионите, но не искам да се отдалечат твърде много. Джопи, мисля, че нашият приятел Мърсър е взел останалите мъже, които ти трябваша за работата в мината. Еритрейците ще ги заместят. Всичко натоварено ли е в камионите?

– Да – ухили се южноафриканецът, който явно се радваше, че ще избяга от скуката в лагера. – Натоварихме ги отново, след като проверихме всеки товар.

– Махди, с каква скорост може да се движи керванът на бежанците през пустинята?

– Ако бяха оставили жените и децата, щяха да извървят по трийсетина километра на ден, но те са взели семействата си. Това ще намали наполовина изминатото разстояние.

– Добре. – Бавното придвижване на бежанците успокои Джанели и леко промени плановете му. – Изпрати разузнавачи да ги следят. Не би трябвало да е трудно. Ще останем в лагера, докато ни изпреварят с няколко дни. Така няма да се натъкнем на тях, когато тръгнем Освен това ще имаме време да вземем още една цистерна с гориво от Хартум.

– Господин Джанели, ако в мината ще има толкова много хора, ще ни трябва повече вода – отбеляза Хофмиър.

Джанкарло отново отвори преносимия си компютър и започна да пише списък.

– Вода, гориво, друго?

Тримата работиха около час, попълвайки списъка. Когато приключиха, бяха осигурили достатъчно провизии, за да поддържат лагера още няколко седмици, без да го презареждат. След това щяха да започнат да карат запаси от Судан, а това не беше проблем, като се имаше предвид влиянието на Джанели. Освен че подкрепяше бунтовниците, той поддържаше контакти и с правителството в Хартум – работеше и за двете страни в гражданската война.

Джанели сложи край на срещата.

– Махди, изпрати веднага разузнавачи. Аз ще поръчам останалата техника и запаси от Хартум и ще уредя охрана. Джопи, провери дали хората ти са готови да тръгнат.

– Да, сър – едновременно казаха двамата мъже.

Макар да беше расист, Джопи Хофмиър мразеше масите, но не и

индивидите. Той вдигна мрежата против комари, за да може Махди да излезе, и двамата се отдалечиха от палатката.

ДОЛИНАТА НА МЪРТВИТЕ ДЕЦА

На здрачаване Хабте, Селоме и Гиби пристигнаха с трактор и натоварено до половината ремарке в Долината на мъртвите деца. Пет минути след като прекосиха тайната долина и спряха до сондажната кула, в пустошта навлезе яркожълт багер. Шофьорът бе принуден да разчисти част от свлачището на входа на долината, за да може да мине.

Гумите вдигаха облаци прахоляк. Двете превозни средства угасиха моторите и в лагера настъпи тишина. От камиона слезе Селоме. Хабте бързо я последва и влезе в голямата барака, после се върна навън, засенчи очи и потърси Мърсър. Джипът бе изчезнал. Нямаше и следа от Мърсър.

– Гиби – извика Хабте. – Нали това е мястото? Къде е Мърсър?

– Не знам – отговори младежът. – Каза, че ще ни чака тук. Беше ядосан, че мината е празна, и нямаше търпение да говори с вас. Нямам представа къде е отишъл.

Хабте потисна безпокойството си, когато Селоме и двамата шофьори се приближиха до него.

– Какво има? – попита тя.

– Мърсър трябваше да ни чака. Но не го виждам.

Те отидоха до сондажната кула и надникнаха в тъмната бездна на изоставената мина.

– Възможно ли е да е бил толкова ядосан? – Селоме изрази на глас опасенията им.

– Не. Само исках да погледна долу. – Хабте се извърна от шахтата.

– Скоро ще се стъмни. Трябва да се подготвим за ношуване.

– Къде е тойотата?

– Мърсър трябва да е отишъл да изследва района. Взел е и някои принадлежности за къмпинг. Съмнявам се, че ще го видим тази вечер.

– Дали ще бъде в безопасност? – В гласа на Селоме прозвуча нещо по-силно от приятелска загриженост.

– Той познава Африка. Всичко ще бъде наред.

Мина час, докато разтовариха ремаркетото. Селоме непрекъснато поглеждаше към хоризонта, търсейки издайнически облачета прах, сигнализиращи пристигането на тойотата. Вечеряха в голямата барака на съскащата светлина на газени лампи и разговаряха малко. Мъжете заспаха много преди Селоме. Тя лежеше будна и напръгаше слух да долови

бръмчене на двигател, но накрая задряма.

Мърсър нахлу в бараката след полунощ и събуди всички. Лицето и дрехите му бяха изцапани, а косата – сплътена от прах. Беше изтощен и очите му се затваряха затова се отпусна на пода до походната печка. Някой запали лампите и на светлината им Мърсър изяде остатъците от вечерята, отбягвайки въпросителните погледи на хората около себе си.

– Къде беше? – развълнувано попита Селоме.

Той ѝ се усмихна. Тя все още беше загадка за него, но Мърсър усети, че загрижеността ѝ е искрена.

– Ако не успееш първия път... – ухили се той, после се обърна към Хабте. – Имаше ли проблеми с транспорта на техниката?

– Наложих да използваме багера, за да направим временен брод над река Адоба. Преляла е и няма да можем да се върнем, докато нивото на водата не спадне. Добрата новина е, че не забелязахме признаци на неприятности в града. Европейците може да са се отказали.

– Не. Те просто не знаят къде сме. – Мърсър преглътна последния залък от яденето. – По дяволите, бях много гладен. Не съм хапвал нищо от сутринта.

– Гибите ми каза, че си се спуснал в мината – рече Хабте, очаквайки обяснение.

– Да, било е провал. Не са намерили кимберлит, а са изкопали достатъчно много тунели. – Мърсър прие чаша кафе от термоса на Селоме.

– Това ли е мината, от която се интересуват всички – попита Хабте.

Беше ясно, че всъщност Мърсър съвсем не е ядосан противно на казаното от Гибите.

Мърсър се облегна на стената, опитвайки се да държи очите си отворени. На лицето му трептеше загадъчна усмивка.

– О, някой наистина се интересува. И е голяма работа. Но не знам кой е. – Какво искаш да кажеш?

– Преследват ни две групировки, нали? И като се има предвид какво е видял Хабте в Асмара и какво аз видях Рим, те не се спогаждат. Мисля, че едната група търси тази мина, а втората иска нещо съвсем друго.

– Какво? – попита Селоме.

– Друга мина – отговори Мърсър, развеселен от изумените им погледи. Бе стигнал до този извод предишната вечер и през деня бе проверявал теорията си. – Утре сутринта ще ви обясня всичко. Денят беше тежък и се нуждая от сън.

Той вече хъркаше тихо, преди Селоме да успее да угаси лампите.

Мърсър се събуди на зазоряване и накара останалите да се размърдат и да побързат. Вече бе направил кафе и бе сложил хляб и масло за закуска.

– Имаме цял ден пред нас, а изпускаме слънчевата светлина – подкани ги той, без да даде обяснение за доброто си настроение.

Собственикът на багера беше първият еритреец, който се появи от бараката, и когато видя, че Мърсър седи в кабината на машината му, започна да крещи и да размахва ръце, правейки му знаци да слезе.

– Какво казва? – обърна се Мърсър към Хабте, който се показва, привлечен от гневните викове.

– Казва, че нямаш нужната квалификация да караш багера му. Той трябвало да работи с него. – Хабте извади кибрит, за да запали първата си цигара за деня.

– Попитай го дали иска демонстрация на квалификацията ми – засмя се Мърсър.

Шофьорът се съгласи и Мърсър отново се качи в багера – Броячът показваше, че машината е работила няколко хиляди часа. Едва ли е била поддържана добре през Дългия си живот, но запали веднага. Мърсър слезе, докато двигателят загряваше, и взе кибрита от Хабте.

– Ей-сега ще ти го върна – обеща той и закрепил клечка към най-дългия стоманен зъбец на кофата на багера като я уви със скок, който намери в кабината. Огледа земята, сетне помоли Хабте да се приближи до машината.

После отново се качи в кабината, провери хидравликата на багера, завъртя кабината и вдигна кофата. Доволен, че може да контролира реакциите на багера той погледна публиката си, усмихвайки се дяволито.

Селоме, Гиб и двамата шофьори го наблюдаваха, опитвайки се да отгатнат намеренията му, но никой не вярваше, че Мърсър ще успее да овладее машината. Собственикът ѝ се усмихна подигравателно, когато Мърсър неволно форсира двигателя.

– Имай ми доверие, Хабте, и не мърдай – извика Мърсър.

Той спусна кофата до земята. Ръцете му боравеха с лекота с лостовете. Спусна кофата още един-два сантиметра и завъртя кабината. Клучката се запали в камъка, като едва не угасна от движението. Хабте затвори очи, когато огромната кофа мина над главата му.

Краката и ръцете на Мърсър танцуваха по контролните уреди. Преценките му бяха точни. Миг преди вятърът да угаси клучката, той я допря до върха на цигарата в устата на Хабте. Еритреецът нервно дръпна и се засмя облекчено, издухвайки дима през устата и носа си. Мърсър се

поклони на аплодиращите го зрители.

– Как го направи? – Погледът на Селоме бе изпълнен със страхопочитание.

Мърсър се ухили като малко момче.

– Израснал съм на такива машини. Дядо ми ме научи, когато бях на единайсет-двайсет години. Хабте, попитай шофьора дали имам нужната квалификация да работя с този багер, а после ще отидем на разходка.

Мърсър намали скоростта на тойотата, когато стигна до отсрещния край на долината, под застрашително изсяващия се северен хребет. Той караше приведен към предното стъкло, за да може да изучава скалата над главите им. Накрая спря, скочи на земята и хукна нагоре склона на планината, като извика:

– Хайде, идвайте.

Когато се изкатери на петнайсет метра над равнината, спря за да позволи на Селоме, Хабте и останалите да стигнат до широкото плато от пясъчник.

– Какво виждате? – попита Мърсър и посочи долината.

– Нищо – задъхано отговори Селоме.

– И аз си помислих същото, когато за пръв път вчера дойдох тук. – Мърсър клекна. – Е, време е за обяснение. Изследвах мината, която, между другото, е изкопана по време на италианската окупация. Беше ми много трудно да повярвам, че има две групи хора, които търсят една и съща нефункционираща мина. Те не се познаваха до престрелката в Рим, но играят за еднакво висок залог. Шансът да искат едно и също нещо, без да се познават, ми се стори много малък. Затова започнах да мисля, че двете групи търсят различни диамантени мини.

– За какво намекаваш?

Както Мърсър подозираще, в тона на Селоме имаше нещо друго, освен любопитство.

– Тук има две мини. Едната е изкопана преди Втората световна война, а другата – много по-отдавна. Смятам, че европейците в Асмара са представители на италианската компания, която е издигнала онази сондажна кула и е изкопала шахтата. Суданците ни преследват заради друго. Те сигурно знаят за по-старата мина в тази долина, но не са сигурни точно къде се намира.

Селоме, изглежда, прие това обяснение, но той забеляза, че тя се чувства някак неудобно. За съжаление Мърсър нямаше представа къде се вмяват похитителите на Хари в сценария му. Щом бяха дали джин

на стареца, може би не принадлежаха към арабска терористична групировка, а същевременно Мосад се интересуваше от цялата история.

– Продължавай – подкани го Хабте.

– По-старата мина трябва да е била изоставена много преди италианците да дойдат тук, иначе щяха да я открият, когато са изследвали долината. Изкопали са шахтата си няколко километра встрани от целта.

– Защо мислиш така?

– Копали са на пет километра от залежите с кимберлит. Геологът им сигурно е предположил, че рудната жила е в центъра на тази долина, и затова са изкопали шахтата. Не се е досетил, че ерозията, причинена от вятъра и дъжда, е променила релефа на повърхността през последните хилядилетия, изкривявайки планината така, че тя вече не обгражда залежите, а е върху тях. Предположих, че рудната жила е била разработена от някой друг, преди да дойдат италианците, и само трябваше да открия старата мина.

– Откри ли я?

– Убеден съм. Едно от най-важните неща в минното дело е вентилацията, вкарването на въздух в подземните галерии, които да издуха прахта и да снабди с кислород миньорите. В големите мини в Южна Африка изпомпват около шестнайсет тона въздух в шахтите на всеки тон руда, който извадят. Проблемите с вентилацията в старите мини са още по-трудни. Вчера, след като Гиби отиде да ви вземе, обиколих долината, проверявайки скоростта и посоката на вятъра, докато открих това място. Вятърът духа над северната стена на долината и се за-вихря, като може да се движи със скорост трийсетина километра в час. – Мърсър нарисова груб чертеж на земята. Рисунката показваше мястото, където двете планински възвишения се срещаха. – Най-трудното е да канализираш въздуха в шахтата и да съсредоточиш потока точно там, където го искаш. А сега, погледнете пустинята под нас.

Гиби, най-младият от всички, го видя пръв.

– Ето – посочи той. – Виждам онова, което нарисова. В песъчливата почва имаше две неясни линии, малко по-тъмни от останалата част от пустинята. Те бяха дълги около шейсет метра, извиваха се една към друга и се срещаха там, където стояха Мърсър и останалите. Бяха очертани твърде правилно, за да се създадени от природата. Линиите бяха направени от човешка ръка.

– Какво означават?

– Остатъците от основите на две огромни стени. Съдейки по ширината им, бих казал, че са били високи най-малко двайсет метра, повече

от достатъчно, за да уловят вятъра, духащ от планината, и да го насочват към входа на шахтата. Убеден съм, че в планината са изкопани отдушници.

– Искаш да кажеш, че стоим върху друга мина?

– Точно така. – Мърсър едва овладя вълнението си. – Хоризонтална галерия, изкопана в планината.

– Кога е била изкопана? – попита Хабте.

– Не знам. Може да разгледаме основите, за да добием представа, но това не е важно.

– Искам да ми отговориш на въпроса кой я е изкопал – каза Селоме. Мърсър я погледна. Имаше чувството, че тя знае отговора.

– Ще разберем, когато я отворим.

Час по-късно багерът разкопаваше хълма, разчиствайки отломките, които се бяха натрупали пред планината. Мърсър стоеше там, където кофата се забиваше в земята, и насочваше шофьора. Той държеше лопата и на все-си десет минути слизаше в рова, изкопан от машината. Температурата на въздуха отново се повиши на петдесет градуса и Мърсър съблече ризата си. Всяко слизане в ямата беше по-опасно от предишното. Изкопът вече беше дълбок четири-пет метра и два пъти по-широк и стените се рушаха. Мърсър разглеждаше внимателно пробите, а после правеше знак на шофьора да продължи да копае.

– Какво търсиш? – попита Селоме, когато той излезе за шести път от дупката.

Хабте, Гибс и шофьорът на камиона разтоварваха техниката от ремаркетото.

– Отпадъчните материали, които са изхвърлила. Мърсър избърса потта от челото си. – Когато са започнали да копят, трябва да са натрупали безполезните камъни и пръст до входа. Би трябвало да го разпознаем лесно.

– Но щом мината е под пресечната точка на двата хълма, защо не копаем там?

– Защото искам да знам какво има там, преди да отворим шахтата. Това е въпрос за безопасност – обясни Мърсър. – Пък и се надявам да открия покриващия пласт върху залежите от кимберлита, който е бил натрошен и пресят.

– Защо? Знаем, че диамантите са тук.

Мърсър въздъхна и Селоме се отдалечи от него. Тя явно знаеше, че там има нещо, но според Мърсър едва ли диамантите я интересуваха толкова. Той реши, че когато намерят входа на мината, ще поговори

сериозно със Селоме.

До обяд ровът стана дълбок петнайсет метра. Склонът на планината се осея с малки свлачища и се наложи отново да копаят. Мърсър седна в кабината на багера, а шофьорът, еритреец на име Абебе, застана в ямата, когато зъбците на кофата стигнаха до покриващия пласт върху кимберлита.

Мърсър изключи мотора и скочи на земята. Абебе бе коленичил и разглеждаше синкавите камъни в кофата. Кимберлитът беше натрошен на фини парченца. Най-голямото беше колкото нокътя на палеца на Мърсър. Първите миньори бяха обработвали рудата много старателно и я бяха стрили почти на прах, за да намерят и най-малките диаманти. Мърсър знаеше, че за да извършат тази допълнителна работа, стойността на залежите в мината трябва да е висока. Това означаваше също, че операцията е била машабна, и са участвали стотици, а може би и хиляди работници. Знаеше се, че кимберлитът е твърд, и бяха нужни много дни, за да се натроши на ръка дори малко количество.

Мърсър взе лопатата от Абебе и заби върха и в покриващия пласт върху кимберлита. Копаяше бавно, защото скалата се бе циментирала от тежестта на планината отгоре и от безбройните дъждове, проникнали в нея. Лопатата се удари в нещо твърдо и Мърсър я хвърли и легна по корем, за да надникне в дупката, която бе изкопал. Той пхна ръце в земята и извади нещо – друг вид камък бял и очукан, голям колкото юмрук. Мърсър го вдигна към светлината.

– Да ме вземат дяволите. – Докато го разглеждаше, преценката му за възрастта на мината се премести назад във времето с няколко хиляди години.

Абебе не разбра защо Мърсър е заинтригуван от камъка и не обърна внимание, че той извади кожената си чанта от багера и го пусна върте.

След малко Селоме и другите се приближиха. Гиби бе приготвил обяд, а Хабте бе намерил бира в село Ила Бабу. Всички ядоха и пиха, без да разговарят. Селоме седеше до Мърсър и коляното и го докосваше.

– Цял ден ли ще работим? Става горещо – преведе Хабте въпроса на шофьора на камиона.

– Боя се, че се налага да работим – отговори Мърсър. – Не знам докога присъствието ни тук ще остане в тайна. Планината поглъща по-голямата част от шума на багера, но хората от другата страна сигурно ще ни чуят.

Шофьорът кимна, но очевидно не остана доволен.

– Готови сме да отворим входа на мината – обяви Мърсър, за да повдигне настроението им. – Намерихме покриващия пласт върху кимберлита преди обяд и съм доволен, че можем да отворим мината, без да ни заплашва някаква опасност.

– Какво мислиш, че ще намерим там? – Имам теория. Гиби, Хабте спомена, че наблизко има стар манастир. Знаеш ли къде се намира?

– Ще ти го покажа – намеси се Хабте. – На стотина километра е оттук.

– Не, ти ми трябваш, докато отваряме мината, но искам да отида там и да говоря с монасите. Гиби, знаеш ли къде е манастирът?

– Да. Мисля, че ще го намеря, но е много далеч. – Гласът на младежа не прозвуча уверено.

– Говори с Хабте за това. Ще тръгнем едва след един-два дни.

– Защо искаш да говориш с монасите?

– Манастирът е построен преди хиляди години. Обзалагам се, че те знаят за мината и за хората, които са я разработили.

– Но какво искаш да научиш? – настоя Селоме.

– Ако знаех, нямаше да е необходимо да говоря с тях. Мърсър стана и изтупа панталона си. Беше сигурен, че Селоме е доловила промяната в отношението му към нея. Тя се опитваше да го прави на глупак и това го вбесяваше. Жената беше наясно с цялата тази история още от самото начало, но продължаваше да задава въпроси, чиито отговори й бяха известни. Мърсър също имаше въпроси и беше време да получи отговори.

Работата продължи три дни. Всеки изпълняваше определена задача и бе капнал от умора в края на деня. Хабте и единият шофьор монтираха рало на предната част на камиона, за да го използват като булдозер. Двамата работеха едновременно с трактора с ремаркетото, премествайки встрани купчините отломки, които машината изкопаваше от планината. Мърсър и Абебе се редуваха да карат багера, а Гиби се спускаше в изкопите и насочваше кофата, за да увеличи до максимум загребването. Единствено Селоме, която нямаше задача, свързана с копането, се отдаде на традиционно женската роля на домакиня и готвачка.

Късно следобед на третия ден още нямаше и следа от главния вход. Групата се събра пред изкопа. Почвата беше толкова утъпкана от движенията на багера, че се бе втърдила като бетон. Бяха изкопали яма, широка осемнайсет метра и два пъти по-дълбока. Планината се извисяваше над тях. От дъното на рова небето се виждаше като тясна синя ивица. Хабте и Абебе пушеха цигари, а Мърсър пиеше бира. Всички бяха

отчаяни от огромната работа и липсата на резултат. Мърсър наруши мълчанието.

– Налага се да взривим планината. Ако продължим да копаем, насипът скоро ще се срути над главите ни. Трябва да предизвикаме изкуствено срутване, а това означава най-малко един ден да разчистваме отломките и едва после да продължим да копаем и да търсим входа на мината.

– Няма друг начин – съгласи се Хабте. – Правехме същото, когато работех в кариерите.

– Донесе ли тора, който поръчах? – попита Мърсър, след като изпи остатъка от бирата си.

– Сто килограма амониев нитрат. Има и хиляда и петстотин метра детонаторен шнур.

Експлозивите, които Мърсър бе поискал, докато беше във Вашингтон, бяха останали в Асмара, затова бе принуден да импровизира.

– Добре. Ще използваме дизеловото гориво от допълнителния резервоар на камиона. Няма да са необходими големи усилия. Планината ще се срути и ако я ритнеш. Мърсър огледа хълма, преценявайки къде да постави експлозивите. – След взрива Селоме, Гиби и аз ще отидем в манастира и ще поговорим с монасите.

– Защо съм ти аз? – Селоме очевидно нямаше нищо против експедицията, но питаше от любопитство.

– Не искам да обиждам Гиби, но английският му е като моя еритрейски. Поздравления. Повишена си от готвачка в преводач.

– Дай ми още една седмица и ще ръководя операцията – усмихна се тя.

– Само така. – Мърсър също и се усмихна за пръв път от няколко дни. Щяха да имат възможност да разговарят по пътя към манастира.

АСМАРА, ЕРИТРЕЯ

Нощта беше стихията му. Йосиф притежаваше способността да се слива със сенките, затова приличаше на привидение по безлюдните улици, докато заобикаляше светлината на уличните лампи. Движенията му бяха целенасочени, макар че не бързаше.

След единайсет вечерта животът в Асмара сякаш замираше. Дори по най-оживените улици не минаваха коли, а шансът да срещнеш пешеходци беше още по-малък. По време на всичките си предишни нощни срещи престъпният агент на Мосад не бе виждал полицейски патрул.

След завръщането си от Накфа той и екипът му се бяха скрили в занемарен хотел близо до стария площад, построен в съветски стил. Макар да изпитваше съмнения, собственикът на хотела получи достатъчно пари, за да не задава въпроси за гостите си. Полицията в Асмара бе вдигната под тревога и издирваше европейец във връзка със стрелбата в хотел „Амбасойра“, и макар да не разполагаше с ясно описание на Йосиф, той постоянно беше нащрек. Според „Профайл“ властите се интересуваха повече от двамата судански терористи и другите виновници за бъркотията на старото тържище и пазара за добитък. Уводната статия във вестника призоваваше към енергични мерки срещу всички суданци в града, много от които пребиваваха там незаконно, и бегло споменаваха, че бял човек е убил двама бунтовници.

Тази очевидна липса на интерес предостави на Йосиф необходимото време да установи контакт с връзката си в Асмара. Благодарение на националността си той вече имаше мрежа от поддръжници почти в целия свят. И след като се върна в Асмара, му трябваша само няколко часа, за да намери информатора си.

В столицата на Еритрея живееха малко евреи, само няколко семейства, но едва неколцина имаха възможностите, които той можеше да използва. Разбира се, семейството на Селоме Нагаст със сигурност щеше да му предостави нужната информация, но поради очевидни причини не можеше да се обърне към тях.

Макар че в града нямаше синагоги, имаше един равин, който извършваше богослужения в дома си. Беше приятен човек на около четирийсет години, с хубава съпруга и две деца. Баща му бе учил в Съединените щати през петдесетте години на двайсетия век и бе преподавал знанията на сина си. Надявайки се на по-добър живот за децата си, равинът

искаше те да учат в университет в Израел, когато пораснат достатъчно, и Йосиф използва това обстоятелство, за да го направи свой съучастник.

В онази първа нощ Аарон Ядид бе посрещнал Йосиф с благоговение, граничещо с боготворене. Тайният агент не само беше от Свещената земя, но и член на Мосад, агенцията, отговорна за защитата на еврейската държава. Младият равин не бе ходил в Израел и се чувстваше изолиран от еврейската общност, особено откакто с операция „Мойсей“ хиляди етиопски евреи бяха транспортирани в родината им.

Аарон посрещна Йосиф на вратата на едноетажната си къща, след като го видя, че идва, през завесата на прозореца.

– Шалом, шалом – нетърпеливо го поздрави той, перчейки се с единствената дума на иврит, която знаеше.

– Здравей, равине. Надявам се, че ти и семейството ти сте добре – каза Йосиф на английски, езикът, на който и двамата можеха да общуват.

– Да, всички сме добре. Влез. Децата вече спят, а жена ми отиде при една приятелка. Няма да се върне скоро, затова ще бъдем сами.

– Хубаво.

Аарон запали само една лампа. Обстановката в къщата беше спартанска. Семейство Ядид не бяха богати, но се грижеха добре за мебелите си. Подбраните от женска ръка цветя и цветни репродукции на картини по стените правеха атмосферата в дома им приятна. Йосиф отказа на предложението да пийне нещо и двамата бързо седнаха.

– Знам, че съм го казвал по време на всичките ни срещи – изпадна във възторг равинът, – но отново искам да повтора колко много означава за мен да помагам на теб и на любимия ни Израел.

Йосиф погледна честното му лице, видя искреността в очите му и се запита колко ли години бяха минали от времето, когато и той вярваше толкова силно в онова което правеше.

– Дълг на всеки евреин е да помага на родината ни и е хубаво да намериш човек, който знае това и с готовност го приема. Евреите в Америка само дават пари, и то ако не са твърде много.

– Баща ми често говореше за това – съгласи се Аарон.

– Е, приятелю, какво научи?

– Постъпи разумно, като дойде при мен. Имам новина, но не откъдето си мислиш. На север живее само едно еврейско семейство. Свързах се с тях, но те не бяха чували нещо необичайно да става близо до границата. Но братът на най-добрата приятелка на жена ми има магазинче в Накфа. Та той каза, че от много дни по пътищата там работи багер.

– Да, спомням си, че го видях. Сигурно е държавна собственост.

– Не. Магазинерът често разговарял със собственика на машината и научил, че човекът чака нареждане да закара багера си край платото Хажер за някаква тайна работа. – Аарон се зарадва на интереса в очите на Йосиф. – Днес разбрах, че багерът е напуснал Накфа и е потеглил към Хажер или по-точно към място, което номадите наричат Долината на мъртвите деца.

– Знаеш ли къде се намира тази долина?

– Чувал съм, че е лошо място. По време на войната там имаше кръвопролития. Седемстотин еритрейски войници бяха убити в изненадваща артилерийска атака, но и преди хората са отбягвали да ходят там. Еритрея е пълна със суеверия и доколкото знам, Долината на мъртвите деца е едно от местата, от които туземците най-много се страхуват.

– Знаеш ли защо?

– Не. Не вярвам в суеверия. Те са присъщи на невежите и необразованите. Много от номадските кланове все още са анимисти. Те почитат дедите си и извършват езически ритуали. Глупавите им страхове не представляват интерес за учен човек като мен.

Йосиф положи усилие да не се усмихне подигравателно. Аарон беше сноб, макар че нямаше образование.

– Как мога да намеря долината? Равинът му даде сгънат лист хартия.

– Това е стара военна карта, който показва къде се намира долината. С червен кръст е отбелязано мястото, където са били убити еритрейците. Доколкото виждам, дотам няма пътища и трябва да прекосиш река Адоба, а приятелят ми каза, че е преляла.

Йосиф погледна картата. Още не бяха върнали самолета, който бяха използвали, за да изпреварят Мърсър при пристигането му в Асмара. Щяха да прелетят над реката. Съдейки по онова, което бе видял от пустинята на север, докато се връщаха в Накфа, нямаше да има проблем да намерят равно място близо до долината, където да се приземят. Той се усмихна.

– Ти се справи отлично и когато се върна в Израел, обещавам, че ще се погрижа децата ти да получат финансова помощ, за да учат в Университета на Тел Авив.

Преди Аарон да изкаже благодарността си, съпругата му се върна. Той ѝ каза за обещанието на Йосиф и тя се втурна в стаята и прегърна израелеца. По лицето ѝ се стичаха сълзи от щастие. Жената развълнувано заговори на еритрейски.

Йосиф почти не обърна внимание на радостта ѝ. Той планираше следващия, вероятно последен етап на операцията. Мърсър сигурно беше при мината, когато се бяха свързали с него, и бе излъгал за местонахождението си. Американецът бе блъфирал и Йосиф се ядоса от тази обидата си. Израелският агент бе казал на Мърсър, че Хари Уайт ще загуби лявата си ръка, макар че нямаше намерение да изпълни закана си. Но сега? Да, сега щеше да започне да го направят. Щеше да запише звуците на касетофона, който носеше, както бе сторил с предишното си съобщение на Уайт.

Ако Мърсър бе открил мината и работеше, за да я отвори отново, тогава нямаше смисъл екипът му да се връща в Асмара, след като стигне до долината. А и след тази нощ Йосиф не можеше да си позволи да го видят в страната.

– Йосиф? – прекъсна мислите му Аарон.

– Да?

– Съпругата ми иска да направи нещо за теб, за да ти благодарим, може би вечеря в твоя чест.

Йосиф се усмихна тъжно.

– Няма да е необходимо. Кажете ми, че още една прегръдка ще е достатъчна.

Той стана. Дясната му ръка бе скрита зад гърба. Жената уви ръце около врата му и притисна лице до гърдите му, като изхлипа:

– Благодаря.

– Съжалявам – тихо каза Йосиф на иврит и използва ножа.

Обичайната процедура изискваше първо да убие Аарон. Като мъж, равинът представляваше по-голяма физическа заплаха. Но Йосиф реши, че докато гледа как съпругата му умира, равинът ще бъде достатъчно стъписан, и ще може да го елиминира, преди да се е съвзел. Освен това жените реагираха по-бързо от мъжете и писъците и щяха да събудят децата.

Йосиф бързо прекоси стаята и заби окървавеното острие в гърдите на Аарон, преди тялото на жена му да падне върху чергата на дъсчения под. Равинът стоеше неподвижно, когато ножът го прониза. В очите му се четеше неописуем ужас. Всичко свърши за секунди. Йосиф излезе на улицата и се отправи към хотела.

От съображения за сигурност той нямаше друг избор, освен да ги убие. Аарон Ядид щеше да се похвали на някой приятел, че е помогнал на израелския агент, а Йосиф не можеше да допусне подобно изтичане на информация.

Имаше да свърши много работа, преди заедно с екипа си да тръгне към Долината на мъртвите деца. Трябваше да се свърже с членовете на екипа в Ерусалим, които пазеха Хари Уайт, и да им заповяда да го осакатят. Това щеше да му достави удоволствие заради болката, която щеше да причини на Мърсър. Освен това трябваше да се свърже с министъра на отбраната Левин и да поръча хеликоптер, който да ги вземе, след като изпълнеха мисията си. Хеликоптерите „СН – 53 Супер Сталин“ на израелското министерство на отбраната можеха да извършат полета, презареждайки във въздуха, и да се върнат с безценния си товар. Изискваше се известна координация, за да се осигурят летящите цистерни, и само Левин можеше тайно да издаде заповед за необходимата техника.

Въпреки обърканите мисли, нахлули в съзнанието му, Йосиф намери няколко секунди, за да се запита какво ще открие в мината. Идеята беше главозамайваща. Това не само щеше да осигури изборната победа на Левин. Залогът беше по-голям от политическия триумф. Някъде в пустинята бе скрита осезаемата връзка с основаването на юдаизма, талисман, несравним с никой друг религиозен предмет, открит досега. Ако съумееш да го извадят на бял свят, ръкописите от Мъртво море щяха да бледнеят. Йосиф беше съвсем близо до част от истинската история, до нещо, откраднато от древния Израил преди стотици поколения, което му бе предопределено да върне в родината.

Той се отърси от тези чувства и отново се съсредоточи върху работата. Нещата идваха по местата си. Най-важното беше местонахождението на мината. Освен това Йосиф вече имаше представа кой стои зад атаката на суданците в Рим и в хотела на Мърсър. Чрез тайно проникване в компютърната система на Мосад той бе научил от архивите им, че ФБР и Интерпол разследват ита лианския индустриалец Джанкарло Джанели във връзка с документи, откраднати от Съединените щати. Йосиф подозираше, че става дума за снимките от „Медуза“ Като се имаше предвид колониалното присъствие на Италия в Еритрея, по всяка вероятност Джанели търсеше снимките и мината. Предположи, че италианецът поддържа суданците и вероятно ги използва като наемници за да попречат на усилията на Мърсър и Йосиф.

Единственото, което не му беше известно, беше докъде е стигнал Джанели и дали знае какво е скрито в дивата пустош на север.

ЕРУСАЛИМ

Мерките за сигурност в Израел още бяха затегнати, макар да бяха минали два месеца без инциденти след смъртоносния бомбен атентат край Западната стена. Това беше най-очевидно по хълмовете около стария град в Ерусалим. По тесните, криволичещи улици обикаляха въоръжени патрули, по-многочислени, отколкото по време на Интифадата. Всеки израелец трябваше да отбие две години активна военна служба, но израелската отбрана използваше само най-опитните ветерани, за да патрулират в свещения град. Униформите и картечните пистолети бяха обичайна гледка в цялата страна, но суровите лица на тези войници смразяваха кръвта и на най-невъзмутимите жители.

Тази нощ улиците и лъкатушещите алеи бяха необикновено тихи. Чуваха се само приглушените разговори на патрулите и от време на време шумоленето, вдигано от бездомни котки, които ровеха в боклука. Магазините бяха затворени и от капачите на прозорците на къщите струеше слаба светлина. Луната озаряваше калдъръмените улици. Млечнобялата ѝ неземна светлина подсилваше призрачната атмосфера в града.

Новата част на Ерусалим също беше тиха. Присъствието на толкова много въоръжени войници, които патрулираха по улиците и безпокояха и евреите, и арабите, търсейки терористи, бе обтегнало нервите на жителите дотам, че те вече не се осмеляваха да излязат, освен ако не беше абсолютно необходимо.

В скривалището в стария град напрежението от непрестанната бдителност също се отразяваше на останалите членове от екипа, онези, натоварени с пазенето на Хари Уайт. Тези бойци бяха от най-нисшия ранг на групата и имаха минимален боен опит. Елитните членове на организацията бяха отишли в Еритрея заедно с Йосиф, оставяйки по-младите и не толкова добре обучени фанатици да пазят пленника. Без прекия контрол на Йосиф дисциплината бе започнала да отслабва и сега бе достигнала най-ниското си ниво. Макар че вратата им в каузата и в министъра на отбраната Левин не бе намаляла, те бяха загубили интерес към гледането на своенравния старец.

Най-младите членове нервничаха от принудителното бездействие. Споровете се бяха превърнали в кавги. Рахил Голдшайн, медицинската сестра, която в отсъствието на Йосиф беше водач на екипа, лекуваше

прорезни рани, охлузвания и натъртвания от сбиванията, избухващи все по-често. Тя вече нямаше авторитет и съзнаваше, че ако скоро не получат нови заповеди, мъжете ще убият стареца и ще се приберат вкъщи.

Подобно на пламъка, и фанатизмът се нуждаеше от гориво, за да свети ярко, и ако не се подклаждаше, бързо угасваше.

Най-после заповедта дойде. Министър Левин се обади вечерта и каза, че иска да напуснат града. Обеща им друго убежище във военна база в пустинята Негев, близо до ядрения научноизследователски център Демона. Но вината беше добре дошла, но Левин не бе уточнил как ще минат през патрулите в Ерусалим. Рахил поиска га ранции за безопасността им, за да се измъкнат от града и той отговори, че не може да издаде такава заповед, без да предизвика подозрения. Левин обясни, че полицейският час е в сила в целия Ерусалим и не може да бъде нарушаван по никаква причина, без да има пряка заповед единствено от министър-председателя Литвинов. Тя спори ожесточено с него, но министърът на отбраната беше непреклонен.

Тъй като в почти всички части на стария град не се допускаха превозни средства, Рахил осъзна, че ще трябва да придружат Хари Уайт до микробуса, който ги чакаше в новия град, а това правеше задачата им много по-трудна.

Тя бе изпратила един от мъжете да докара микробуса и да ги чака до Ционската порта на улица „Ециони“. Той имаше мобилен телефон и щеше да се обади, когато пристигнеше на мястото. Рахил седеше край масата с останалите от групата. Те обсъждаха как да улеснят евакуацията си, но досега не бяха измислили нищо вдъхновяващо. Липсата на подготовка и опит си казваше думата.

– Мисля, че трябва да отклоним вниманието на патрулите – предложи Рахил след трийсет минути безрезултатен разговор. – Яков и Лев ще тръгнат, когато Давид се обади от микробуса. Искам да сте най-малко на половин километър от къщата, преди да предприемете нещо. Вие ще решите как да отвлечете вниманието им. Автоматичен откос в страничната стена на някоя сграда би трябвало да свърши работа. Не е необходимо да ви напомням, че не трябва да ви залавят.

Тя видя вълнението, изписано на лицата на младежите. Те не я разбираха напълно, затова Рахил поясни:

– Ако ви се стори, че ще ви хванат, единствената ви възможност за избор е самоубийството. Не можем да поемем риска да бъдем разобличени. Няма начин да издържите на разпитите и изтезанията.

– Да, госпожо.

– Моше? – Тя погледна най-младия член на екипа, който се грижеше за Хари Уайт. – Пригответи пленника, ще тръгнем до десет минути.

– Добре – отговори младежът.

Хари разбра, че става нещо, веднага щом Моше влезе в стаята му. Докато дните на пленничеството му се низеха един след друг, интересът и вниманието на похитителите към него намаляваха. Пазачите го проверяваха само когато му носеха храна. Хари се радваше, че не го тормозят, но от друга страна не му се предоставяше и шанс да избяга. Те имаха оръжия, а той беше незащитен.

Хари беше слаб, но свали още килограми по време на затворничеството. Кожата на лицето му увисна, а ясните му сини очи хлътнаха. Въпреки окаения си външен вид той се чувстваше добре. Пиеше пестеливо от джина, който Моше му бе дал, и едва го бе преполовил. Отначало му беше трудно да се въздържа, но след като преодоля физическата необходимост, Хари се изненада от дисциплината си. Вкъщи пиеше по-скоро по навик, отколкото заради някакъв емоционален проблем, а при напрежението през последните седмици скуката вече не го безпокоеше.

Но щом изпитанието свършеше, той си бе обещал едноседмичен запой. Дотогава обаче трябваше да запази остротата на сетивата си. Хари знаеше, че животът му зависи от действията му, затова си позволяваше само по няколко малки глътки, преди да заспи. Трите седмици на почти пълно въздържание бяха направили чудеса, прояснявайки съзнанието му от петдесет години махмурлук. Хари беше малко по-либерален с цигарите, но въпреки това пушеше по половин пакет на ден. Той се шегуваше, че след още няколко седмици ще се чувства на седемдесет и пет.

– Какво става? – попита Хари, когато младият евреин го бутна леко, за да го събуди.

– Тръгваме, Хари. Облечи се.

Хари седна и повеси крака си от леглото. Протезата му беше подпряна на стената като рядко използван чадър.

– Пак ли е време за фалшиво обаждане до Мърсър? Хари можеше само да се надява, че приятелят му е разбрал думите му за „Будълс“ по време на последния им разговор. Разбира се, джинът, който Моше му бе дал, не беше „Будълс“, но старецът беше сигурен, че Мърсър ще познае марката. Дори Хари знаеше, че щом пие алкохол, Моше не е мюсюлманин, както предполагаше отначало.

– Не, Хари. Напускаме къщата – отговори младежът, докато пленникът му си слагаше протезата и се обличаше.

Хари загуби ума и дума от вълнение. Беше решил, че ако отново го

преместят и не го упоят, както бяха направили последния път, може би ще намери начин да избяга.

– Къде отиваме? – попита той, опитвайки се да говори спокойно.

– Знаеш, че не мога да ти кажа – засмя се Моше.

– Да, да, да. – Хари закопча ризата си, разрови купчината одеяла и извади бутилката с джин. – Може ли да си взема това? Няма нищо по-добро за убиване на времето от капка-две алкохол.

Изражението на Моше се разведри.

– Ще си я поделим по пътя. Ще бъдем заедно няколко часа. Но трябва да ни съдействаш, докато отидем до превозното средство, което ни чака.

– Я стига, синко. Погледни ме – ухили се Хари. – Имам ли избор?

Моше се засмя. Хари съвсем не изглеждаше заплашителен.

Шофьорът Давид се обади двайсет минути по-късно. Той чакаше до абатство „Дормитион“ пред Ционската порта. Лев и Яков веднага излязоха, криейки картечните пистолети „Узи“ под дългите си черни сака.

– Бъдете готови. Те трябва да са на позиция след няколко минути. Искам да тръгнем веднага щом чуем стрелбата – заповяда Рахил.

Чакаха само седем минути.

В далечината се разнесоха изстрели, които отекнаха в целия град. Лицето на Рахил остана безизразно, докато стояха до вратата. След няколко секунди нощта се изпълни със звуци от бягащи крака и полицейски свирки. Рахил си представи как хората в квартала треперят в леглата си и се питат какво става.

– Да вървим.

Бяха четирима заедно с Хари Уайт. Моше стискаше ръката му. Рахила поведе малката група, държейки автоматичен пистолет до тялото си. Трябваше да изминат около триста метра през еврейския квартал, за да стигнат до чакащия микробус.

Хари разсъждаваше трескаво. Опитваше се да разпознае някакъв ориентир, но не можа. Намираще се в Близкия изток, но нямаше представа точно къде. Фактът, че Моше пиеше джин, не му говореше нищо. И тогава осъзна, че сега жена води екипа. Жена! Това не беше арабска страна. Изведнъж всичко му се изясни. Похитителите му бяха евреи. Несъмнено някаква израелска екстремистка групировка.

Трябваше да се досети. Моше беше еврейско име, като на един бивш израелски лидер.

– По дяволите – тихо изруга той.

Но как да се възползва от възможността да избяга? Нямаше

значение дали терористите са мюсюлмани или евреи, щом бяха въоръжени. Хари долови напрежението в групата и разумно реши да не ги ба-ви, като се мотае. Всички бяха в опасност.

Рахил чу, че неколцина мъже тичат към тях, и се вцепени. Тя скри пистолета зад гърба си, когато зад ъгъла на следващата пресечка изско-чиха десетина войници. Щом забелязаха четиримата нарушители на по-лицейския час, патрулите извадиха оръжията си и сложиха пръст на спусъците.

– Не, моля ви, чакайте! – извика Рахил на иврит. – Ние сме израелски граждани.

– Какво правите на улицата? – попита командирът насочвайки пис-толет към главата ѝ.

– Близо до апартамента ни се чува изстрели и дядо ми се уплаши – импровизира Рахил и посочи Хари. – Поиска незабавно да се махнем от-тук. Той е много болен Напрежението се отразява зле на сърцето му.

– Веднага се върнете вкъщи – заповяда военният. – Не трябва да излизате.

– Знаем, но не можем да го успокоим. – Рахил зашепна, за да пре-дизвика съчувствие. – Съпругата му, моята баба, беше убита по време на бомбения атентат на Стената и оттогава той не е на себе си.

Когато чу това откровение, водачът на патрула спусна оръжието си. Войниците направиха същото. Командирът огледа изпитателно малката група и реши, че една жена, двама младежи на двайсетина години и ста-рец, който има такъв вид, сякаш всеки момент ще умре, не представля-ват заплаха. Радиопредавателят на колана му изпраща и той насочи вни-манието си към него, после се обърна към войниците.

– Един от патрулите ги е видял. Двама мъже с автоматични оръжия. Разделили са се. Мислят, че единият от негодниците е тръгнал към нас. – Водачът погледна Рахил, но очевидно вече мислеше за преследването на нарушителите. – Изчезвайте! Не се мотайте по улиците!

Хари следеше размяната на реплики и осъзна, че патрулите се гот-вят да си тръгнат. Изведнъж му хрумна отвратителна идея. Сега или ни-кога. „Боже, прости ми за онова, което ще направя!“ – помисли той и сетне изкрещя:

– Хайл Хитлер!

Шокиращият изблик оказа желания ефект. Патрули те се обърнаха към похитителите и след секунда колебаединият от младите терористи се стресна и извади оръжието си. Щурмовите пушки на войниците зат-рещяй Хари се хвърли на земята. Улицата се освети от пламъците,

излизаци от дулата. Рахил се дръпна встрани, вдигна пистолета си, стреля два пъти и повали единия войник. От гърлото му бликна фонтан от кръв. Друг патрул също бе улучен. Моше умря, преди трупът му да докосне земята, пронизан от десетина куршума.

Хари се претърколи по калдъръма, запълзя и зави зад ъгъла, отдалечавайки се от мястото на престрелката. Видя, че срещу него бяга тъмна фигура с готов за стрелба картечен пистолет. Досети се, че мъжът трябва да е член от екипа на Рахил, изпратен да отвлече вниманието на патрулите, и се вмъкна в някакъв вход, за да го изчака да мине. Похитителят сигурно щеше да увеличи суматохата.

Узито на Лев имаше по-пронизителен звук от шурмовите пушки „Галил“ на патрулите и целият пълнител експлодира във войниците, като покоси четирима и рани трима. Рахил побегна, като стреляше след себе си и куцаше от куршума, който я бе улучил в крака.

Хари не изчака патрулите да отговорят на огъня, стана и хукна, придържайки се към тъмните места. Той кръстосваше уличките в усилие да се скрие в стария град.

Единственото, което го спаси да не бъде застрелян, беше намалелият брой на патрула и фактът, че те преследваха похитителите бавно, защото се опасяваха от засада. След десет минути Хари реши, че се е отдалечил достатъчно от мястото на престрелката и може да си почине и да обмисли следващия си ход. Той усети вкуса на свободата, но все още беше изолиран и сам. Осъзна, че сигурно има полицейски час и ще трябва да изчака, преди да се опита да намери помощ.

Трябваше да открие американци или служители на посолството, за да има шанс да се измъкне жив от страната. Това беше най-добрата му възможност. Но как? Къде да намери сънародници в страна, за която не знаеше ни-що? Хари се огледа и видя църква на отсрещната страна на улицата. На млечнобялата светлина на лампите забележа, че има превод на английски на съобщенията в информационното табло. Хари прочете списъка на услугите, предлагани от църквата, съзря шанс и се усмихна.

Давид чакаше там, където се бяха уговорили, без да изключва двигателя. До микробуса се приближи Рахил. Лицето ѝ беше изкривено от болка. Без да пророни дума тя отвори предната врата и седна до Давид.

– Карай.

– А другите?

– Никой не успя да избяга. Нападна ни патрул. Всички са мъртви. – Гласът ѝ беше слаб и изтощен.

В същия миг иззвъня мобилният и телефон.

– Рахил, обажда се Йосиф.

– Нападнаха ни. Членовете на екипа са мъртви, а Уайт избяга.

– От къщата ли?

– Попаднахме на патрул, докато напускахме града, и Хари Уайт успя да се измъкне в суматохата. Левин каза, че не може да се компрометира, като ни осигури военен ескорт или заповяда на войниците да нарушат полицейския час. Остави ни сами и ето какво се случи.

– Мръсник. Иска поста министър-председател, а сега, когато е под носа му, реши да ни зарече. Говорих с него да ни измъкне с хеликоптер и макар че се съгласи, не беше много въодушевен.

– Четох вестниците. Изглежда ще спечели изборите с голямо мнозинство. Вече не се нуждае от нас. – Рахил изведнъж осъзна чудовищността на положението им. Мислиш ли, че ще заповяда да ни убият?

– Не. Той още иска онова, което е в мината, но когато му го доставим, не знам. Левин е амбициозно копеле, но мисля, че знаем достатъчно, за да го принудим да изпълни обещанието си. Ако ни убие, никога няма да бъде сигурен дали не сме казали на други какво сме направили. А ако успеем, положението му в правителството ще бъде осигурено завинаги. Участието и действията ни не могат да му навредят. Не е необходимо да ни убива. – Но Уайт ще проговори.

– Той не знае нищо и когато убия Мърсър, няма да има свидетели.

– Остава Селоме Нагаст – напомни му Рахил.

– Знам. И тя ще трябва да умре. Не искам да го правя, защото отмъщението на Шин Бет ще бъде жестоко, затова Левин ще трябва да се справи с това.

– Прави ли сме, Йосиф? Достатъчно важна ли е работата ни, че да оправдава всички тези убийства?

– Не работата, а мисията ни е важна. И не заради Левин, а заради онова, което тя означава за Израел.

Той й каза, че Мърсър е открил Долината на мъртвите деца, съобщи и за плановете си на другия ден да отиде там. Разказа и за операцията на Джанкарло Джанели, която вероятно се застъпва с тяхната. Йосиф подозираше, че индустриалецът го е изпреварил и е отишъл в мината, затова беше принуден да промени плана си. Израелският агент реши да се приближат предпазливо до долината и да я наблюдават, преди да пристъпят към действие, после насочи вниманието си към Рахил и тежкото й положение.

– Трябва да намериш място да се скриеш до изборите. Ние ще мислим какво да правим. Не се свързвай с Левин. Аз ще говоря с него.

Останаха няколко седмици и после всичко ще свърши. За всички нас –
добави Йосиф и затвори.

СЕВЕРНА ЕРИТРЕЯ

Тойотата представляваше петънце в огромната пустиня и се движеше сред облаци от прах. Следите от гумите водеха към хоризонта. Не помръдваше нищо друго. Нито животно или птица, нито гушер или пълзящо насекомо се осмеляваше да излезе на мъчителната жега. В източната част на страната валеше и в далечината се виждаха тъмни облаци, но бурята още не бе стигнала до Хажер. Земята беше напукана от сушата. Образуването на пукнатините беше природен процес, който увеличаваше площта на повърхността и щеше да осигури поглъщането на по-голямо количество вода, когато най-после завалеше. Сякаш самата почва се нуждаеше от безценната влага, за да оцелее.

Мърсър караше безразсъдно, доверявайки се на реакциите си и на скоростта на джипа, в случай че попаднеше на някоя от противопехотните мини, с които бе осеян районът. Но ако се натъкнеше на голяма мина, нищо нямаше да ги спаси. Гиби седеше до него и се държеше за таблото, а Селоме се бе вкопчила в дръжката на седалката и гледеше през задното стъкло.

– Виждаш ли ги? – извика Мърсър.

– Още не – отговори тя. – По дяволите. Видях ги.

Мърсър погледна за миг в огледалото за обратно виждане и забеляза преследващото ги превозно средство. От това разстояние колата беше само искрящо отражение, скъпоценен камък в пустинята, следван от облак прах.

– Съжалявам, но мисля, че няма да успеем – мрачно каза той.

Бяха тръгнали от лагера два часа след зазоряване. Мърсър и Хабте с помощта на Абебе бяха поставили експлозивите, които Мърсър бе направил през нощта, смесвайки амониевия нитрат с бензин в десетина метални туби от един галон. Сутринта тримата изкопаха дупки в планината, за да увеличат мощността на взривовете и да съборят стените на изкопа.

След като заровиха експлозивите, те се изкатериха на повърхността, преместиха превозните средства на безопасно разстояние и зачакаха. Мърсър свърза детонатора и отброи секундите, но предостави на Гиби честта да взриви експлозивите. Младежът го помоли за това. Детонаторният шнур гореше със скорост три хиляди и шестстотин метра в секунда и взривовете избухнаха мигновено.

Макар че бе разочарован от малките гейзери прах, изхвърлени от експлозиите, Гиби остана доволен от крайния резултат. Ямата, която бяха изкопали в планината, се срути. В същия миг скалите над нея поддадоха и образуваха дълго свлачище, което пренесе тонове отломки на почти четиристотин метра надолу по склона. Гиби нададе радостен вик, който отекваше дори след като грохотът утихна. Абебе, Хабте и другият шофьор също изкрещяха и дори Мърсър извика победоносно. Взривът беше по-силен, отколкото очакваше.

– Е, момчета, знаете какво да правите – каза той. Щяха да бъдат необходими два дни, за да разчистят отломките след експлозиите, но когато тази трудна задача беше изпълнена, щяха да продължат да копаят в планината, за да открият входа на мината, без да се страхуват от свличане на земните пластове. Мърсър бе поставил експлозивите високо в склона, така че скалната маса да се срути навън, а не навътре, затова не се притесняваше, че старата мина под земята може да пострада.

Мърсър, Селоме и Гиби бяха напуснали Долината на мъртвите деца, а Хабте и останалите разчистваха купищата отломки. Бяха се приготвили да отсъстват няколко дни, в случай че им беше нужно повече време, за да намерят манастира, но Гиби увери Мърсър, че ще го открие бързо.

Селоме първа забеляза другото превозно средство. Видя го, след като бяха пътували половин час, и веднага каза на Мърсър.

– Тази работа не ми харесва – рече той.

– Може да е друга експедиция, която търси минерали в същия район – неубедително предположи Селоме.

Мърсър не губи време да отговаря и веднага щом видя, че преследвачите превалят хълма зад тях, увеличи скоростта. Когато другият джип се приближи достатъчно, за да видят, че е фиат, на страничното стъкло на тойотата проблесна светлина. Миг по-късно отзад се вдигнах облачета прах, взривени от автоматично оръжие. Колко то и Мърсър да насилваше очуканата тойота, фиатът беше по-бърз. Единствено шофьорските му умения и способността да разпознава терена ги измъкнаха от обсега на оръжието.

Но на откритото пространство фиатът бързо започна да скъсява разстоянието между тях.

– Как така няма да успеем? – попита Селоме.

– Джипът им е по-нов и по-бърз. – Силната въздушна струя едва не изтръгна волана от ръцете му, но Мърсър го овладя. – Тук няма къде да им се изплъзнем, защото следите от гумите ни и прахолякът след нас ни

издават.

Селоме и Гиби не оспориха думите му.

– Другият проблем са противопехотните мини – след минута млчание добави Мърсър. – Ако този район е осеян с тях, а всеки ми казва, че е така, няма начин да не попаднем на някоя. Това е само въпрос на време.

– Може би онези зад нас първи ще попаднат на мина.

– Не и ако карат по следите ни.

Още един силен повей на вятъра блъсна тойотата. От хоризонта се задаваха буреносни облаци, които закриха гледката като черни завеси. Това беше страховита демонстрация на природната стихия.

– Кога ще се разрази бурята? – извика Мърсър.

– Не знам – отговори Гиби. – Виждал съм как подобни бури надвисват над определен район и в продължение на дни не помръдват.

– Шегуваш ли се?

– Вярно е – изкрещя Селоме, за да надвика свистенето на вятъра. – Тези бури обикновено се снишават над земята и не могат да минат над планините. Често не вали седмици наред.

– Това означава, че въздухът пред тях се сгъстява поради преградата на хълмовете и отскача назад, създавайки... – Гласът на Мърсър бе заглушен, когато въздухът около тойотата се изпълни със звуци.

Пясъчната буря се разрази толкова внезапно и силно, тримата се закашляха, преди да успеят да вдигнат стъклата. Джипът се изпълни с тъмнокехлибарена светлина, която се променяше непрекъснато, докато бурята бушуваше над тях. Небето трещеше, а пясъкът се вдигаме от земята и се извисяваше на стотици метри във въздуха. Мърсър намали скоростта, защото видимостта спадна до нулата.

– Господи – измърмори той, докато бурята се засилваше.

Предното стъкло стана матово. Селоме изпищя, а Гиби се вторачи с широко отворени очи във вихрушката. Вятърът блъскаше тойотата толкова силно, че джипът сякаш продължаваше да подскача по неравната земя.

– Селоме, на какво разстояние беше фиатът? – извика Мърсър.

– Не си спомням.

– Хайде. – Той се обърна, за да я погледне, и видя ужаса в очите ѝ.
– Изкажи някакво предположение.

– Може би на около осемстотин метра.

– Добре. Бурята ще заличи следите ни, но все още сме твърде близо до преследвачите. Щом хаосът се разчисти, ще ни видят за секунда.

- Какво да правим? – попита Гиби.
- Ще продължим – отговори Мърсър и решително стисна зъби.
- Но ти не виждаш – извика Селоме.
- Как да не виждам. Не виждам само какво има извън тойотата. –

Шегата прозвуча плоско дори в ушите на Мърсър.

Той си представи как бе изглеждала пустинята преди бурята, припомни си детайлите и превключи на скорост. Тойотата запълзя напред, Мърсър караше по памет. Теренът беше относително равен, затова той не се тревожеше много, че джипът може да пропадне или да се наклони, но докато вятърът го блъскаше от страни, беше невъзможно да кара по права линия.

Изминаха десет минути. Тойотата се движеше напосоки през въртящите се вихрушки от вятър и пясък. Ръцете на Мърсър се изпотиха, а тялото му бе напрегнато в очакване на промени в релефа, които биха сигнализирали появата на хълм или долина. И после бурята спря така внезапно, както бе започнала. Преди очите му да се приспособят към слънчевата светлина, Мърсър натисна до пода педала на газта, приковавайки Гиби и Селоме към седалките. Разполагаха със скъпоценни няколко минути, преди пясъкът около преследвачите им да се разсее.

- Селоме, гледай за фиата и ми кажи веднага щом го видиш.

На около осемстотин метра пред тях имаше серия ниски хълмове и Мърсър се надяваше, че ще останат зад гърба им, преди Селоме да забележи фиата. Но ако преследвачите им ги забележеха първи, с тях беше свършено.

- Виждаш ли нещо?

- Не. Там бурята още бушува. Не ги виждам. Струва ми се...

Тойотата излетя във въздуха, разпръсквайки димящи парчета от каросерията и части от шасито. Грохотът от експлозията заглуши виковете на пътниците. Джипът се стовари на земята на трите си останали колела, наклони се на една страна и се преобърна. Предната броня изора дълбока бразда в пясъчливата почва.

Противопехотната мина бе чакала десетилетия, за да нанесе смъртоносния си удар. Произведената в Съветския съюз мина нямаше мощността да унищожи тойотата и поради скоростта на джипа голяма част от силата на детонацията бе освободена под двигателя, вместо под волана, който бе активирал взривното устройство. Моторът пое по-голямата част от ударната вълна и само една десета от взривната енергия нахлу в кабината. Но това беше достатъчно.

Последното, което Мърсър си спомняше ясно, беше гласът на

Селоме. После потъна във водовъртеж от образи, писъци и болка. Земята под джипа сякаш изригна и с трясък отново се стовари долу.

Ушите му кънтяха. Той избърса лицето си и видя, че треперещите му пръсти са обляни в кръв. Цялото тяло го болеше. Усещанията му бавно се възвръщаха. Не чувстваше болка, която би показала наличието на рана, откъдето можеше да изтича кръвта по дрехите му. Първата му мисъл беше за Селоме. Мърсър опита да се обърне и да я види, но не можа, защото бе притиснат под волана. Усещаше някаква тежест върху себе си и видя, че това е Гиби. Или по-скоро онова, което бе останало от него.

Силата на експлозията бе насочена към седалката до шофьора и бе разкъсала краката на младежа, които се държаха за тялото му само на няколко ивици плът. Взривът го бе убил мигновено, но от раните му още струеше кръв и капеше върху Мърсър. Сетивата му изведнъж се проясниха, когато видя мъртвия еритреец. Догади му се и той преглътна с усилие.

– Селоме?

Тя хлипаше. „Слава Богу“ – помисли Мърсър, бавно отмести трупа на Гиби от себе си и застана на разбитата врата. Зави му се свят и едва не се строполи върху мъртвия еритреец. Не провери дали е ранен и насочи вниманието си към Селоме. Тя лежеше свита върху вратата зад шофьора. Бе закрила лице с дланите си и раменете ѝ потреперваха. Мърсър отново извика името ѝ и Селоме най-после вдигна глава. Лицето ѝ беше изцапано и косите разрошени, но Мърсър не видя кръв. Очите ѝ бяха широко отворени от страх, но не изглеждаше изпаднала в шок.

– Дай ми ръката си. – Мърсър не бе забравил, че фиатът е зад тях. – Трябва да се махнем оттук.

Селоме неуверено протегна ръка и веднага щом пръстите им се преплетоха, Мърсър я дръпна да стане. Тя трепна, когато премести тежестта си на десния крак, който беше най-близо до експлозията.

– Добре ли си?

– Не знам – едва-едва промълви тя.

– Трябва да тръгваме. Фиатът ще ни настигне за нула време. – Мърсър погледна през строшеното задно стъкло и видя облак прах, който показваше накъде се движи пясъчната буря. Фиатът беше още сравнително далеч, но Мърсър знаеше, че ще ги настигне само за няколко минути щом стихията утихне. – Дай ми пистолета си.

– Какво?

– Пистолетът ти, Селоме. Дай ми го.

– Какви ги говориш?

Актьорското ѝ изпълнение беше неубедително.

– Имаме около пет минути, преди да ни настигнат, и ако след това искаш да живееш, дай ми проклетия си пистолет.

Тя се вторачи в него със смесица от страх и объркване, сетне бръкна в раницата и извади голям автоматичен пистолет.

– Откъде знаеш?

Въпреки положението, в което се намираха, Мърсър изпита облекчение, че стената на потайност между тях започва да се руши.

– После ще ти кажа. Можеше да го използваме на пазара за добитък в Асмара. – Мърсър взе пистолета „Хеклер и Кох“. Селоме сви рамене, но не го погледна в очите. Той се измъкна от взривената тойота и и подаде ръка. – Ела. Ще ти помогна, но не поглеждай към предната седалка. Гиби е мъртъв.

Облакът прах от фиата вече не се сливаше с утихващата буря. Мърсър скочи на земята, протегна ръце и Селоме се хвърли в отворените му обятия.

– Стой тук.

В задната част на джипа имаше туба с пет галона бензин, прикрепена със специална скоба. Мърсър я извади, грабна две раници, паднали от багажника на покрива, и се върна при Селоме. Кратерът, издълбан от противопехотната мина, приличаше на малък, димящ вулкан. Той изчисли, че взривът е хвърлил тойотата на четири-пет метра над земята.

– Какво ще правим сега? Намираме се в минирано поле.

Мърсър не отговори на въпроса ѝ, но не можеше и да го пренебрегне. Повърхността на пустинята беше заравнена от бурята. Но на петдесетина метра се извисяваше скалист хълм, където сигурно нямаше мини. Трябваше да стигнат до него, без да бъдат взривени от мините, при това да го направят бързо, за да не ги забележат преследвачите. Мърсър отвъртя капачката на тубата и започна да излива бензина върху тойотата.

– Мърсър, трябва да си взема...

– Няма време – прекъсна я той. – Съжалявам.

Фиатът беше на около осемстотин метра от тях. Покривът му се виждаше, докато се движеше в плитката падина. Мърсър огледа земята, за да провери дали има вдлъбнатини от противопехотни мини, като се молеше на Бога да не види нищо. Той заведе Селоме на няколко метра от тойотата, използвайки очуканата ѝ каросерия, за да прикрие бягството им. Когато работеше, той винаги носеше пет-шест запалки. Беше изпадал в ситуации, когато се нуждаеше от всичките.

Щракна една от запалките с лявата си ръка и я хвърли в локвата бензин под тойотата. Пламъците от експлозията обвиха джипа и Мърсър започна да стреля в земята. Блъсна ги вълна от топлина. Селоме опита да се отгести от бушуващия огън, но Мърсър я стисна за китката. Той изстреля целия пълнител, насочвайки пистолета към близките камъни. Всеки куршум из-дълба малък кратер в земята на около метър и половина по-нататък от предишния. Ако бяха улучили мина, куршумите щяха да я взривят, но експлозии не последваха.

Мърсър пусна ръката на Селоме и скочи в първата вдлъбнатина, направена от деветмилиметровите патрони.

– Върви по стъпките ми – каза той и сложи крак в следващата плитка падина.

Трябваше да пази равновесие, докато стъпваше в малките кратери, и Мърсър размахваше ръце, за да се стабилизира. Селоме го следваше по петите. Тъй като не носеше две раници като Мърсър, тя подскочаше по-лесно и дългите ѝ крака преодоляваха разстоянието с грациозността на гимнастичка, без да показва дали изпитва болка.

– Дай ми другия пълнител – каза Мърсър, когато стигна до последната дупка от куршумите.

– Точно това исках да взема. Амунициите ми останаха в тойотата. Нямам други пълнители.

Очите му се разшириха, докато гледаше откритото пространство пред тях, което ги делеше от безопасните скали. Двайсет метра осеяна с мини ничия земя. Нямахме друг път. Мърсър не чуваше бръмченето на двигателя на приближаващия се фиат, но знаеше, че след няколко секунди джипът ще се появи. Той пое дълбоко въздух като човек, готвещ се да извърши самоубийство.

Потискайки инстинкта си да изкрещи и да даде отдушник на насъбралата се в него енергия, Мърсър тръгна напред.

С всяка крачка той очакваше експлозия и пронизваща болка, която или ще го убие, или ще го обездвижи, докато преследвачите дойдат и го довършат. Мърсър измина половината разстояние без инцидент, но това не го утеши. Когато останаха само три метра, той изстена от отчаяние, че не може да ги прескочи. Но трябваше да се съобразява със Селоме и да прави малки крачки.

Изведнъж се чу изщракване.

Земята под краката му леко хлътна. Звукът приличаше на изщракване на пръсти и бе заглушен от собствената му тежест върху мината. Беше на детонатор и през оставащите части от секундата той можеше

само да се надява, че Селоме ще прескочи мината.

Действайки инстинктивно, Мърсър премести тежестта на тялото си по средата на крачката и се хвърли напред. Но отчаяният му скок не бе необходим. След като бе стояла заровена в земята в продължение на петнайсет години, мината се бе повредила от пясъка и корозията. Детонаторът не можа да взриви експлозива. Мърсър се блъсна с рамото напред в скалата. Беше твърде зашеметен, че е останал жив, за да се претърколи. В шока си едва не се плъзна назад, но се обърна, подпря крака на камъка и спря да се свлича.

– Хайде, Селоме.

Тя сбърчи чело, опитвайки да се съсредоточи, и хукна по стъпките му. Въпреки преживения ужас Мърсър не можа да не се възхити на полюляването на гърдите ѝ, докато Селоме бягаше. След няколко секунди тя беше до него.

– Добре ли си? – задъхано попита Селоме.

– После ще говорим за това.

Той стана и я поведе по хълма към подножието на една от многобройните планини в околността.

След около четиристотин метра или пет минути, след като излязоха от минираното поле, те чуха експлозия зад тях. Мърсър се обърна. Фиаът бе спрял зад тойотата. На покрива стояха двама африканци, несъмнено суданци, а в кабината имаше още двама. Всички гледаха простряната на земята фигура, лежаща неподвижно на няколко метра от превозните средства. В пустинята се бе образувал нов кратер, от който се виеше сив пушек. От откъснатия ляв крак на тялото течеше кръв, а крайникът беше на около метър от него. Мърсър предположи, че някой от преследвачите им се е опитал да ги догони пеша и е платил най-високата цена за неуспеха си. Дватама със Селоме продължиха да вървят, без да разговарят, и скоро изчезнаха в неравния терен. Мърсър забави крачка. Вече не се тревожеше, че може да ги следят.

Няколко часа по-късно Селоме го помоли да спрат и да си починат. Лицето ѝ беше обляно в пот, а под мишниците ѝ имаше тъмни петна. Тя се отпусна на каменното плато, после се излегна и протегна ръце над главата си. Мърсър седна до нея и се съсредоточи в съдържанието на двете раници. Едната беше на Селоме и той изхвърли козметиката и дрехите ѝ. Тя не обърна внимание на това и се вторачи в мъгливото небе.

– Селоме?

Тя го погледна и очите и се разшириха. Мърсър държеше

непокътнат пълнител за пистолета и.

Той поклати глава, сетне прибра в едната раница нещата, които можеха да им послужат, и изхвърли непотребните. Полезните вещи бяха малко – въже, геоложко чукче и детонаторен шнур. Мърсър извади снимките от „Медуза“ от елека си и ги пхна при останалите неща в раницата, която щеше да вземе.

– Колко жалко за Гиби – каза Селоме след няколко минути. – Не само за смъртта му, но и за неуважението, което показахме към тялото му. Не беше правилно. Той заслужаваше християнско погребение.

Смъртта на Гиби тежеше на съвестта на Мърсър. Фиатът доказваше, че суданците са в района и ще намерят мината много преди Мърсър да успее да предупреди бежанците, които бе поискал синът на Нега да доведе в долината. Те щяха да дойдат скоро и Мърсър щеше да бъде виновен и за тяхната участ.

– Моля те, не говори за религия. Не съм в настроение. Селоме се приготви да отговори, но той се наведе и протегна ръка към голата кожа между краищата на яката на ризата и. На врата и блестеше дебела златна верижка, която изчезваше между гърдите и. Мърсър я дръпна и видя звездата на Давид.

– Мосад? – тихо попита той.

– Не. Шин Бет. – В гласа и прозвуча предизвикателство. – Това е нещо като вашето ФБР.

Мърсър изпита облекчение, защото разбра, че няма да има повече лъжи.

– Чувал съм за Шин Бет. Ще ми кажеш ли какво става?

– Предполагам, че съм ти длъжник.

– Меко казано.

Селоме пое дълбоко въздух.

– Преди няколко месеца снимките от „Медуза“ привлякоха вниманието на група израелски фанатици.

Мърсър не бе подготвен за този отговор.

– Израелци? Мислех, че мюсюлмани са в дъното на тази история.

Тя поклати глава.

– Европейците, които Хабте е видял в Асмара, са еврейски екстремисти, предвождани от министъра на отбраната Хаим Левин. Знаехме за тях от известно време, но едва наскоро разбрахме колко силни са станали.

Мърсър осъзна, че всички са били подведени. Дик Хена бе следвал внимателно подставени фалшиви следи, които бяха накарали и двамата

да мислят, че Хари е отвлечен от араби. Мърсър беше поразен и смаян от хитрия план.

Изведнъж му се изясниха много неща. Ето какво се бе опитал да му каже Хари, когато спомена, че похитителите са му дали гадост, по-гнусна от джин „Будълс“. Старецът сигурно бе разбрал, че е отвлечен в Близкия изток, но похитителите му не са мюсюлмани. Мърсър трябваше да се досети за това и този пропуск отново го накара да се ядоса на себе си. Запита се колко още грешки бе допуснал и колко други хора бяха платили за тях.

– Левин и привържениците му искат да превърнат Израел в тоталитарна теокрация – продължи Селоме. – Той разбра какво показват снимките от „Медуза“ и че подобно откритие, приписано на него, ще му осигури поста министър-председател. Опита се да ги открадне от вашата Национална разузнавателна служба, но те бяха продадени на Прескът Хайд. И Хайд видя в тях нещо, което ще закрепил разклатеното му положение в Държавния департамент. Научихме всичко това, след като Хайд купи снимките, и аз бях изпратена в Съединените щати да работя с него. Шин Бет подкупи член на еритреиското посолство във Вашингтон да гарантира за мен, затова Хайд не знаеше за връзката ми с Израел. Мисията ми беше да събирам информация, особено ако хората на Левин се опитат да се свържат директно с Хайд. Той ти се обади скоро след като пристигнах във Вашингтон и ти се включи в издирването на мината, осуетявайки намеренията на агентите на Левин. Хайд и съпругата му бяха убити сутринта, когато ти и аз заминахме за Африка.

„И Хайд е мъртъв? Господи, как ще завърши всичко това?“ – запита се Мърсър.

– Остави ме в Рим, за да отидеш да докладваш за станалото с Хайд на шефа си в Израел?

– Така ли разбра, че съм израелка?

– Дик Хена ми го каза, преди да напусна Вашингтон. Освен това същата нощ, когато ти дойде в бар „При Дребосъка“, най-добрият ми приятел Хари беше отвлечен в Бейрут.

От изражението ѝ беше очевидно, че това е нова информация за нея.

– Възрастният мъж, който се представи за теб?

– Същият. Похитителите, изглежда, имаха връзки с Близкия изток, но не допусках, че са от Израел. – Той ѝ разказа историята за отвлечането на Хари и за убийството на летище „Да Винчи“. – Не знаех дали си на моя страна. Не забравяй, че работеше с Хайд, когато се запознахме.

– Сигурно хората на Левин държат приятеля ти. След като ти отка-
за на Хайд, те трябва да са го отвлекли, за да те принудят да отидеш в
Африка и да намериш мината. Убитият в Рим мъж несъмнено е Ибри-
хам Беин, най-добрият агент на Левин.

Мърсър предположи, че предупреждението на Беин в Рим да не
прави нищо лошо на Селоме бе отправено, защото израелецът се опася-
ваше от проблем, ако заговорът на Левин доведе до смъртта на агентка
на Шин Бет. Те очевидно обмисляха планове за деня, когато Израел ще-
ще да бъде в ръцете им.

– Левин е фашист – огорчено каза Селоме. – Знам, че звучи странно
един еврейин да нарича друг така, но това е истината. Той вярва в чистото-
тата на еврейския народ и иска да изгони от Израел всички останали.
Смята да построи концентрационни лагери и да затвори палестинците в
заграждения. Планира го от години. Не знам дали си спомняш за транс-
портирането на етиопските евреи в Израел през осемдесетте години на
двайсетия век, но Левин беше голям поддръжник на тази операция.
Твърдеше, че било в името на хуманността, но още тогава искаше да из-
гони палестинците, които се занимават с интелектуален труд в Израел, и
да ги замени с бежанците от Африка.

Оказваше се, че Мърсър и Хари се бяха забъркали във вътрешен из-
раелски проблем, а не в международен терористичен заговор. Селоме се
опитваше да попречи на Левин да използва снимките от „Медуза“, за да
си осигури нечестно предимство на изборите. Всички съмнения на Мър-
сър към нея се изпариха. За пръв път, откакто я познаваше, той реши, че
може да и има доверие. В душата му нахлу прилив от чувства. Мърсър
беше самотен твърде отдавна, но сега имаше съюзник. Испита желание
да я прегърне.

– Задачата ти е била да наблюдаваш онази група и да докладваш за
действията им?

– И да им попреча, ако мога. Но дойдохме в Еритрея, преди да ус-
пее да направя нещо.

Изведнъж нещо не му се стори логично.

– Разбирам, Левин е маниак, но преди да напуснем Вашингтон,
прочетох, че избирането му е гарантирано. Защо е готов да съсипе шан-
совете си, търсейки мина без стойност отпреди петдесет години?

– Не. – Селоме се засмя за пръв път от много време. – Вече знаеш,
че нямаме интерес към италианската мина. Мисля, че я търсят суданци-
те и техните поддръжници. Така попаднаха на нас. Двете ни мисии ид-
ват от различни посоки, но свършват на едно и също място.

Мърсър също се усмихна. Ужасите от сутринта бяха забравени поне за няколко секунди.

– Преди да дойдеш в долината, докато изследвах по-старата мина, се досетих, че знаеш за съществуването на друга мина в района.

Изражението на Мърсър изведнъж се промени, когато му хрумна нещо друго.

Белият камък, който бе намерил в покриващия пласт върху кимберлита, беше древно сечиво, чук, използван преди хиляди години за разбиране на рудата, за да се стигне до скъпоценните камъни. Изведнъж всичко дойде на мястото си. Евреите, старите мини и религиозните фанатици. Той най-после осъзна защо залогът е толкова голям, както и че няма нищо общо с диамантите. „Боже мой!“ Мърсър се опита да прогони налудничавата мисъл, но не можа.

– Мината това ли е, което мисля? – с треперещ глас попита той.

– Да. Отиваме да говорим с монасите, които ще потвърдят. – Селоме се засмя на изумлението му. – Това откритие ще бъде най-голямото в живота ти. Легендарно.

– Мината на цар Соломон – промълви Мърсър.

ЕРИТРЕЙСКО-СУДАНСКАТА ГРАНИЦА

Джанели имаше чувството, че е римски завоевател, когато камионът влезе в Еритрея. Той седеше на предна-та седалка на първото превозно средство. Стъклото беше смъкнато, за да може италианецът да долавя мириса на сухата пустиня и да чува рева на големите дванайсетцилиндрови турбодвигатели. Подсмиввайки се, той осъзна, че транспортните камиони, натоварени с миньорска техника и провизии, са два пъти по-тежки от бойните танкове, с които Мусолини бе нападнал Абисиния. Издокаран в дрехи в цвят каки, с тропически шлем на главата и тъмни очила, предпазващи очите му от безмилостното слънце, Джанкарло беше на върха на щастието. Всичко до този момент, всеки детайл и решение бяха довели до този миг. Да води камионите към мината, която чичо му бе разработил преди десетилетия, беше кулминацията в живота му. Нека другите се чудеха на богатството и властта му! Те бяха нищожества, капризи на генетиката. Неговата орис беше друга.

Скоро след като еритрейските бежанци бяха напуснали лагерите в Судан под ръководството на номадския главатар, Махди предложи на Джанели идеята да изпратят хора да търсят пред колоната, за да стигнат до мината по-бързо. Бежанците изминаваха само по няколко километра на ден и бавният ход изнервяше италианеца. Джанели се съгласи и формира екип разузнавачи. Три дни по-късно те се обадиха по радиопредавателя и съобщиха, че са намерили мината в падина в края на тясна долина, след като са чули експлозия. Джанкарло заповяда на главния конвой да изпревари бежанците и бързо да се приближи до мястото, където чакат разузнавачите. След малко му се обадиха отново и докладваха, че тойота „Ланд Крузър“, шофирана от бял мъж, се опитва да напусне долината. Първата мисъл на Джанели беше, че тъпаците са издали присъствието си на Мърсър. Но после осъзна, че хората на Махди не биха направили такава груба грешка.

Той инструктира суданските бунтовници да спрат тойотата и им даде ясно да разберат, че Мърсър не трябва да пострада. Няколко часа по-късно Джанели научи, че Мърсър е избягал през минирано поле и един от хората на Махди е мъртъв. Джанкарло прокле целия екип по предавателя и едва не строши с юмрук микрофона. Махди, който седеше на задната седалка на камиона „Фиат“ с десет колела, чу разговора и когато дойде неговият ред, прие гнева на Джанели, без да пророни дума.

Работодателят му имаше право. Мърсър не трябваше да избяга. Нямаше извинение за провала на хората му и наказанието им, когато колоната от камиони пристигнеше в долината, щеше да бъде по-жестоко от словесната тирада на Джанели.

Предавателят изпраща отново и Джанкарло го грабна.

– Да?

– Върнахме се в долината. Американецът е оставил тук само трима еритрейци. Имат багер, но не работят в мината.

– Какво правят?

– Копаят в склона на планината. Още не са казали какво търсят.

– Знаят за мината на чичо ми, така ли?

– Да – потвърди водачът на разузнавачите, които Джанели бе изпратил да изпреварят бавно придвижващата се колона от бежанци, после понижи тон, защото знаеше, че следващото му изречение няма да се хареса на шефа му. – Отговорникът каза, че в мината няма минерали. Американецът изследвал шахтата и заявил, че там няма нищо ценно.

– Не може да е истина – заекна Джанели. Веселото му настроение бързо се развали.

Въпреки увеличената скорост конвойт стигна след осем часа до планинските възвишения, които пазеха Долината на мъртвите деца. Слушайки разговорите на мъжете на задната седалка с Махди, Джанели научи, че те знаят за това място и изпитват суеверен страх. Той попита Махди за долината, но бунтовникът не можа да даде смислен отговор. Каза на работодателя си, че табуто върху местността датира от много поколения, но никой не знае произхода му. Легендите за долината бяха стигнали чак до Судан и Етиопия.

– Глупости – отсече Джанкарло.

Лицето му пламтеше в очакване. Долината не изглеждаше такава, каквато му я бяха описвали в детството, но сега, след като беше тук, той вече не си я представяше по друг начин.

Джанели видя сондажната кула, извисяваща се в трептящия от жегата въздух, позна бараките до нея и след няколко минути забеляза фиата на разузнавачите. Сърцето му биеше като обезумяло от нетърпение.

Камионите се приближиха до изоставената мина и въздушните спирачки изсъскаха. Джанели изскочи от кабината и хукна към шахтата.

Пръв към него се присъедини Джопи Хофмиър.

– Това е – ахна Джанкарло. – Два живота работа, моят и на чичо ми, и ето я мината.

Той не се замисли върху новината, че в мината няма нищо ценно.

Не допускаше тази вероятност.

Нямаше начин мината да е ялова. Енрико беше сигурен, че в района има диаманти, и бе умрял, вярвайки в това. Джанели беше убеден, че ако самолетът на чичо му не бе свален през войната, Енрико щеше да представи доказателство на семейството. Мърсър не бе отделил достатъчно време, за да изследва подземните тунели, нито имаше подходяща техника за по-щателно търсене. Диамантите бяха там.

– Да, сър – неспокойно отговори южноафриканецът. – Господин Джанели, бих искал да знам как ще действате.

– Какво искаш да кажеш?

– Сега, след като сме тук, искате ли аз да ръководя хората, или вие ще издавате заповедите?

Джанели се засмя.

– Джопи, приятелю мой, знам какви хора да наемам и преценявам знанията и способностите им. Плащам ти, защото знаеш как да изваждаш минерали от земята, пък аз не знам нищо по този въпрос. Отсега нататък ти поемаш пълен контрол. Съгласен съм с всичко, което решиш да направиш. Смятай ме само за заинтересуван наблюдател.

Хофмиър се обърна, притеснен от внезапното благоразположение на Джанели.

– Е, шибани негри – изрева той на суданските бунтовници, скупчили се до камионите. – Докато бежанците дойдат, вие, негодници, ще бъдете миньори. Досега получавахте заповеди от Махди, но от този момент Махди ще получава заповеди от мен. Докато взема списъка, искам десет души да разтоварят запасите и да разпънат палатките. Останалите ще разтоварят съоръженията и ще отделят подземната техника от онази за повърхността. Ако не знаете за какво служи нещо, питайте или мен, или някой от другите бели миньори. А вие, белите, ще разтоварите експлозивите и ще ги наредите не по-близо от петстотин метра от мината и от лагера. А сега някой да ми доведе трите чернилки, които са били тук, когато разузнавачите са пристигнали.

Хабте седеше окован в белезници в сянката на фиата заедно с двамата еритрейски шофьори. Никой от тях не разбираше какво става. И тримата бяха уплашени, но след случилото се в Асмара Хабте очакваше нещо подобно. Реши, че тези хора са съюзници на нападателите на Мърсър и Селоме на пазара. Европейците, които бе видял в хотел „Амбасойра“, още не се бяха появили. Когато пристигнеха, Хабте знаеше, че не може да очаква помощ от тях. Този път врагът на врага му не беше негов приятел.

Суданските бунтовници се приближиха и направиха знак с автоматите си на тримата да ги последват. Абебе започна да се моли на глас. Хабте бе гледал смъртта в очите много пъти и нямаше да намерение да показва страха си.

След няколко минути дойде Джопи. Коремът му бе увиснал над колана. Той огледа изпитателно тримата пленници и се вторачи в Хабте, защото разбра, че им е водач. С небрежност, която създаваше невярна представа за бруталността на действието му, Хофмиър пристъпи напред, сложи ръце на раменете на Абебе и го блъсна в шахтата.

Викът на еритрееца отекна в ямата и постепенно отслабна, докато накрая бе прекъснат от милостивата смърт. Хабте дори не мигна, когато очите на Джопи се впиха в него. Хофмиър очакваше реакция, но еритреецът остана безстрастен.

– А, ти си арогантен негр, а? – каза Джопи. – Искаш ли да бутна и другия ти приятел в дупката, или ще започнеш да отговаряш на въпросите ми?

Хабте положи усилия да не отбележи, че южноафриканецът не е попитал нищо. Знаеше, че подобна реплика ще стане причина за смъртта на другия шофьор. Той наведе глава в знак на подчинение и Хофмиър се почувства победител. Подобно на мнозина свои сънародници, които не бяха отделили време да разберат африканските традиции, Джопи реши, че мълчанието на Хабте означава примирение.

– Така е по-добре. Защо не ми кажеш какво правехте в отсрещния край на долината?

Балансирайки между желанието си да предизвика южноафриканеца и мисълта, че колкото по-дълго остане жив, толкова по-големи са шансовете му да избяга, Хабте разказа на Хофмиър всичко.

Час по-късно камионите се отдалечиха от италианската мина, за да могат работниците да разположат лагера близо до дравната.

В ПУСТИНЯТА

Обмисляйки случилото се по-късно, Мърсър реши, че можеше да рискува и отново да мине по минираното поле, след като суданците се бяха оттеглили, за да вземе някои потребни неща от изгорялата тойота, особено манерките с вода и сателитния телефон. Всичко в раницата, която носеше, беше непотребно, като се имаше предвид предстоящото изпитание. До настъпването на нощта оставаше само час.

Без храна можеха да издържат две седмици, но липсата на вода щеше да ги убие много преди да умрат от глад. Устата му бе пресъхнала. На езика му сякаш имаше люспи като по тялото на пустинно влечуго. Последния път, когато преглътна, гърлото го заболя, все едно бе посипано с натрошено стъкло. И Селоме не беше в по-добро състояние, докато двамата вървяха под лъчите на безпощадното африканско слънце. Мърсър изчисли, че ще бъдат мъртви най-много до трийсет и шест часа, ако не намерят вода. Откровеността на Селоме, с която му разказа за себе си, за мисията и за мината на цар Соломон, го беше въодушевила за известно време, но после съзнанието му се съсредоточи единствено върху разстоянието.

Слънцето залагваше зад гърба им и пустинята се озари в пурпурно-червена светлина в различни нюанси и оттенъци, заради които стръмните планини приличаха на далечни приказни замъци. При нормални обстоятелства гледката би ги накарала да спрат и да ѝ се възхитят, но опасвайки се от приближаването на мрака, те продължиха да вървят, макар да забавяха крачка с всяка изминала минута.

Селоме и Мърсър използваша парчета от дрехите си, за да покрият главите си, и дишаха през носа, за да намалят загубата на течности. Опитаха всеки номер, който знаеха, но въпреки това усилията им бяха безрезултатни. Ако носеха компас или можеха да се ориентират по звездите, щяха вървят и в хладната нощ, но бяха принудени да се придвижват само на дневната светлина и слънцето беше единственият им водач. И след дългия ден, без още да знаят колко им остава, започнаха да мислят, че ще умрат.

– Слънцето е почти зад хоризонта – проговори Мърсър за пръв път от шест часа. – След малко ще се разхлади.

– Дотогава ще съм гушнала босилека – успя да се усмихне Селоме.

– Така те харесвам. Няма нищо по-хубаво от позитивното мислене.

Усмивката напука сухите му устни и в ъгълчето на устата му се появи капка кръв. Мърсър огледа местността. Наоколо се извисяваха хълмовете, които ги принуждаваха да криволичат, докато се придвижваха на изток, към река Адоба.

Те продължиха, но крачките им вече не бяха така уверени. Умората и обезводняването си казваха думата. Преди да настъпи непрогледен мрак, Мърсър поведе Селоме към едно от безбройните скалисти възвишения. Двамата влязоха в една от стотиците пещери в скалата, издълбани от дългогодишната ерозия. Те бяха твърде изтощени, за да разговарят, затова се отпуснаха на каменистата земя и вдъхнаха хладния въздух. Измина половин час, докато Мърсър събра сили да седне и да се облегне на скалата. Той се опита да използва раницата като възглавница, но съдържанието ѝ беше още по-твърдо и грапаво от камъка.

Никой не смееше да събуе ботушите си. Краката им мигновено щяха да се подуят и нямаше да могат да ги обуят отново сутринта. Мърсър само разхлаби връзките си, за да не стягат кожата му.

– Опитай – предложи той на Селоме. – По-хубаво е от секса.

– Сигурно не те бива много по тази част – подразни го тя. – Какво разстояние мислиш, че сме изминали?

– Предполагам, че четирийсет-петдесет километра.

– Тогава сме на половината път до река Адоба.

– За съжаление не. Поради релефа и необходимостта на заобикаляме проклетите хълмовете, трябва да сме се придвижили на двайсет и пет километра на изток.

– Значи до реката остават...

– Още седемдесет и пет километра. Ако теренът скоро не стане равен, ще трябва да изминем стотина и повече километра, а телата ни ще загубят още повече енергия през нощта. Утре ще вървим по-бавно и ще продължим да се обезводняваме. Съжалявам, че ти го казвам, но това са фактите.

– Не може ли да се върнем и да рискуваме със суданците?

– Едва ли ще успеем да извървим и половината разстояние до мината. Не забравяй, че карахме половин час, преди да ни нападнат.

– Ще умрем, нали?

– Разбира се. След петдесет години, когато остареем. Но още не сме мъртви, Селоме, пък и съм се измъквал от по-неприятни бъркотии.

Всъщност Мърсър не можеше да си представи по-отчайващо положение, но думите му успокоиха Селоме. Тя допълзя до него и сложи глава на гърдите му. Той нежно погали косите ѝ. Селоме въздъхна и

после заспа дълбоко. Но за Мърсър сънят не идваше.

Беше твърде уморен, за да заспи. Безпокоеше го нещо, което Селоме бе казала за усилията на Левин да намери мината на цар Соломон. Това беше археологическо съкровище, находката на века, но Мърсър не можеше да разбере как израелският министър на отбраната смята да го използва, за да придобие власт или да му помогне да се задържи на поста, след като спечели изборите. Нещо не се връзваше. В ребуса имаше още едно парче, за което Селоме не бе споменала.

Ако не беше толкова уморен и измъчван от жажда, Мърсър щеше да поиска обяснение, но докато не бъдеха в безопасност, не можеха да си позволят да изразходват енергия, разговаряйки за нещо, което в момента беше извън контрола им. Преди да заспи, му хрумна още една мисъл – за еритрейските бежанци. Те напусаха един ад, за да отидат в друг. Знаеше, че трудът им ще бъде радушно приет от бунтовниците, които несъмнено в момента бяха в мината. Мърсър осъзна, че борбата им със Селоме за оцеляване е също и надпревара с времето.

На зазоряване Селоме се събуди преди него и леките и движения го разсъниха. Двамата се бяха притиснали един до друг през ношта и бяха преплели крака. Позата беше интимна – като на любовници – и в продължение на няколко секунди те мълчаливо се наслаждаваха на близостта си. Едва когато Селоме опита да се надигне, двамата осъзнаха колко са схванати мускулите им. Тя изохка и лицето и се изкриви от болка.

– Господи – изпъшка и Мърсър.

Селоме започна да раздвижва крайниците си и той направи същото. Ставите им пукаха и Мърсър разбра как се чувства Хари Уайт всяка сутрин.

Мисълта за стария му приятел предизвика прилив на адреналин към сърцето му. Той се почувства достатъчно силен и направи знак на Селоме, че е време да тръгват. Беше шест сутринта и имаха два часа, преди слънцето да нагрее пустинята.

Сред необятното пространство на дивата пустош напредването им приличаше на пълзене на насекоми по огромна маса. Въпреки това за тях всяка стъпка беше лична победа срещу опустошителното действие на жаждата и изтощението. След два часа Селоме поиска почивка, но Мърсър настоя да продължат и я потупа окуражително по рамото. Тя се движеше като автомат. Походката и беше механична и вече не размахваше ръце, защото усилието беше твърде голямо. След още два часа Мърсър не успя да я разубеди и тя се отпусна на земята в сянката на

малка гранитна скала. Той седна до нея, отброи петнайсет минути, наблюдавайки часовника си, стана, олюлявайки се, и протегна ръка към нея, за да и помогне да се изправи.

Опитвайки се да поддържа равномерно темпо, Мърсър започна да брои крачките си, като смяташе да спрат, когато станат две хиляди, защото това щеше да означава, че са изминали километър и половина. Но щом стигна до набелязаното число, разбра, че са извървели едва половината от това разстояние. Отказа се да брои и продължи да се влачи по пясъка. Следващата им почивка щеше да бъде, когато Селоме нямаше да има повече сили да продължи да върви. Но стана така, че Мърсър пръв почувства нужда да спре.

Точно след обяд, в края на поредната безименна планина, той видя пещера, подобна на онази, в която бяха пренощували, и поведе Селоме към нея, възнамерявайки да изчакат там преминаването на най-горещите часове на деня. Главата го бе заболяла от безмилостното слънце. Виеше му се свят и му се догади от съкрушителната му сила.

– В три часа ще продължим – успя да каже Мърсър и после изпадна в унес, който не беше нито сън, нито будно състояние, а празна зона между двете.

В три часа никой от тях не се размърда, затова тръгнаха отново едва по здрач. Вървяха толкова бавно, че едва ли щяха да стигнат до следващото възвишение, където да намерят убежище, преди силите им да са ги напуснали напълно. До смъртта от дехидратация оставаше още един мъчителен ден. Но решителността и волята им не намаляваха вероятността, когато спрат да пренощуват, после да не успеят да се събудят.

– Мислиш ли, че ще можеш да вървиш след залез слънце?

Селоме кимна и след кратко мълчание попита:

– Няма ли да се изгубим?

– Вече се изгубихме – призна Мърсър.

Двамата продължиха. Можеха да изминат по-голямо разстояние в мрака, независимо от посоката. Не биваше да спират. Седенето и чакането не бяха сред възможностите им за избор. След час, без да съзнава, че е минало толкова много време, той възобнови разговора.

– Може да си починем отново утре и вероятно ще извървим още няколко километра следващата нощ, но това ще бъде за последно.

Селоме се забави с половин час с отговора си, но този факт остана незабелязан в отчаянието им.

– Манастирът не е ли от тази страна на реката?

– Така казаха Хабте и Гиби – рече Мърсър след четиристотин

метра.

– Да се надяваме, че е наблизно – промълви Селоме след двайсет минути.

Мракът падна бързо и внезапно изсмука жегата от пустинята. Звездите се появиха и заблестяха със студена и безразлична светлина. Температурата спадна с двайсет градуса и Мърсър и Селоме установиха, че могат да изминават по-големи разстояния между почивките, които станаха по-кратки. През първата част от нощта те за пръв път изпитаха слаба надежда.

Но в полунощ силите им отново намаляха и умората пречупи волята им. От средно три километра за час скоростта им спадна само до осемстотин метра и с всеки изминал час вървяха все по-бавно. Жаждата вече не беше само мъчителен копнеж, а нанасяше все по-големи поражения на организма им. Следващите дванайсет часа щяха да доведат до остро и вероятно необратимо увреждане на бъбреците и после бързо щеше да настъпи смъртта.

В пет часа се зазори. Учудващо, но бяха извървели почти трийсет километра. Пътят им на изток стана по-пряк, когато разстоянията между хълмовете се увеличиха. Оставаха още неизвестен брой километри и когато започна да търси друга пещера, Мърсър разбра, че няма да види края на това пътешествие. След като слънцето отново залезеше, можеха да извървят още няколко километра, но по всяка вероятност тази почивка щеше да е последната. В отчаянието си той изсмука кръвта, която капеше от напуканите му устни.

Очите му почти се затвориха от обезводняването и топлината на бързо настъпващия изгрев. Няколко метра по-нататък всичко стана ослепително бяло. Парещата болка в очите му обаче не беше нищо в сравнение с жаждата, изгаряща гърлото му. Камъчето, което държеше в устата си, вече не можеше да подлже слюнчените жлези да произведат секрет. Организмът му копнееше за вода и съзнанието му започваше да се унася във фантазии. Мърсър сякаш чу ромолене на поток само на стотина метра и дори ветрецът донесе мирис на влага. Но докато се приближаваха, миражът се придвижваше по-нататък, и Мърсър автоматично поемаше към новата цел.

Той бе забравил за Селоме, но я усети, че се свлича на земята. Мърсър също нямаше сили да спре падането си и главата му тупна на пясъка. След няколко минути осъзна, че Селоме е изгубила съзнание. Мърсър се вторачи в сумрака пред тях и видя, че отново са стигнали до планина – солидна преграда от скали, простираща се отвъд полезрението

му. Той замига усилено, но не забеляза нищо, което би могло да ги преведе покрай поредното препятствие.

Мърсър се изви бавно като змия, сменяща кожата си, и свали раницата от гърба си. Ако бе помислил какво се готви да направи, нямаше да го предприеме, но двамата със Селоме вече нямаха избор. Ръцете му бяха почернели от слънцето. Той извади джобно ножче от панталона си и срязва ръката си.

От раната бликна кръв и Мърсър я притисна до устните на Селоме. Ако беше в съзнание, тя никога не би нарушила най-древното табу на човечеството, но организмът и жадуваше за някаква течност. Селоме изпи животворната кръв и започна да се свестява. Преди тя да разбере, какво е направил, Мърсър дръпна ръката си, превърза я с парче плат и избърса лицето ѝ. Наведе се към нея, когато Селоме отвори очи.

– Какво стана?

– Изгуби съзнание. Падна на земята и устната ти се разкървави. Добре ли си?

– Мисля, че да. – Тя облиза устни, опитвайки се определи какъв е вкусът им.

– Слънцето ще изгрее след няколко минути. Трябва да намерим убежище. Можеш ли да вървиш?

Тя кимна, но когато се опита да стане, отново падна, сетне го погледна умолително и уплашено.

– Вече сигурно не си по-тежка от раницата. – Мърсър опита да се усмихне, но мускулите на лицето му не се подчиниха. – Ще те нося.

Не обърна внимание на учудването, изписано на лицето ѝ, и я вдигна с такава лекота, че Селоме се изуми. Мърсър я пусна на земята, обърна се и се наведе, за да ѝ по-лесно да се качи на гърба му.

Селоме беше слаба и бе загубила още няколко килограма през последните четирийсет и осем часа, но въпреки това тежестта ѝ го караше да залита. Мърсър се опита да не мисли за болката и тръгна. Селоме подпря брадичка на рамото му и той чуваше равномерното ѝ дишане. Не хранеше надежда, че ще я пренесе чак до река Адоба. Щеше да му провърви, ако до няколко минути намереше пещера. Изгрееше ли слънцето, силите щяха да го напуснат за последен път.

– Не виждам, Селоме. Търси пещера.

Краката му се разтрепериха само след десетина метра.

Измина още един мъчителен час, през който Мърсър носеше Селоме на север. Беше безчувствен към болката и използваше остатъка от енергията си така, както пламъкът проблясва най-силно, преди да

угасне. Слънцето печеше безпощадно и сякаш го притискаше към земята. Стори му се, че Селоме отново е загубила съзнание, но тя изведнъж извика като уплашена птица. Ръката ѝ сочеше някъде напред, но Мърсър не можа да види какво е забелязала. Ярката светлина се бе превърнала в постоянна завеса и едва когато се приближиха, той съзря тъмните очертания на пещера.

Селоме се изхлузи от гърба му и падна, но Мърсър не забеляза това. Силите му бяха преминали предела си. Досущ смъртно ранено животно, той искаше да намери място, където да се скрие и да умре. Мърсър се свлече на колене, запълзя слепешката към хладната пещера и спря едва когато главата му се удари в камък. Селоме се довлече след няколко минути и се отпусна неподвижно до него.

Мърсър знаеше, че никога повече няма да стане. Главата му пулсираше ожесточено. Имаше чувството, че ще се пръсне при най-лекото докосване. Той хвана ръката на Селоме. Всяка клетка в тялото му копнееше за вода, но остатъците от разсъдъка му знаеха, че няма да намери.

– Тук ще умрем – промълви Мърсър. – Съжалявам. Селоме се претърколи до него, за да види лицето му.

Кожата му бе посивяла и напукана. Устните му бяха покрити с мехури и приличаха на инфектирана рана. Селоме видя собственото си безпокойство в очите му, защото и тя изглеждаше също толкова зле.

– Ще ти чета, за да минава по-бързо времето – предложи Селоме.

Той я погледна учудено, подозирайки, че тя вече е загубила представа за реалността.

Но Селоме взе от пода на пещерата някаква книга с кожени корици, разтвори я и се вторачи в напосоки избраната страница.

– Хей, това е Шекспир. На италиански е, но ще ти превеждам.

– Какво друго? – Мърсър беше твърде изтощен, за да изпитва някакви чувства, освен отчаяние от приближаващата се смърт.

– Моля?

– Какво друго има в пещерата?

Възможно ли беше? В съзнанието му проблясна слаба надежда.

Селоме се огледа.

– Господи! Храна! Вода! – Тя се разрида.

Въздухът в пещерата стана по-приятен, когато Селоме махна тапата на едно от шишетата. Тя го поднесе към устата си и Мърсър видя как водата потича по брадичката ѝ, омекотява устните ѝ и овлажнява езика ѝ. Селоме затвори очи от удоволствие.

Мърсър се зарадва. Не защото водата щеше да спаси живота му.

Това не беше първата му мисъл. Оцеляването на Селоме беше много по-важно от неговото собствено.

Той искаше да си припише заслугата, че я бе спасил, но нейната смелост и решителност му бяха дали сили да продължи. Бе го вдъхновила с душевната си сила и бе донесла и неговото спасение. Докато изпаднаше в безсъзнание, Мърсър видя, че Селоме напълни устата си с вода, допря устни до неговите, разтвори ги и пусна живителната течност. Миг по-късно той изгуби съзнание, но дишането му стана равномерно, а лицето му се разтегли в лека усмивка.

МАНАСТИРЪТ „ДЕБРЕ АМЛАК“

Непознато усещане събуди Мърсър. „Дюшек! Господи!“ Макар че дюшекът бе изтънял до дебелината на одеяло и бе покрит с чаршаф от груб памук, Мърсър имаше чувството, че лежи в пухести облаци. Цялото тяло го болеше, особено краката. Но болката беше окуражаваща, защото показваше, че е жив. Той се размърда и мехурите на петите му се пукнаха. Мърсър изохка, седна в леглото и хвана изранената си пета. Зрението му мигновено се замъгли и му се зави свят. Той се отпусна отново на възглавницата и забрави за подпухналите си крака.

„Селоме!“ Образът и изпълни съзнанието му и Мърсър отново се надигна, размахвайки ръце, за да се освободи от оплетените чаршафи. Трябваше да я намери. Нищо друго нямаше значение. Тогава чу глас и погледна надясно. Стаята беше малка и имаше място само за легло, бюро и стол. Стените бяха бели и чисти, подът грижливо изметен, а през прозореца се виждаше, че навън е паднал здрач. Разпятieto над бюрото беше единствената украса в помещението. До леглото стоеше младеж, облечен в дълго расо. Той заговори на еритрейски, без да забелязва, че Мърсър не го разбира.

– Селам – най-после успя да изграчи Мърсър.

– Селам, селам. Кемайла-ха?

Момчето сигурно го питаше как се чувства.

– Хмак. – Зле. Това бяха единствените няколко думи, които Мърсър знаеше.

– Шемай Тедла ию – каза младежът и посочи гърдите си. – Мен шем-ка?

Мърсър разбра, че името на монаха е Тедла, и посочи себе си.

– Мърсър. – После добави: – Селоме?

Отговорът на момчето беше дълъг, но Мърсър не разбра нищо и въздъхна отчаяно. Тедла наля вода от глинена стомна и му я даде.

Мърсър пресуши чашата, намести се под грубите одеяла и заспа. Следващия път, когато се събуди, беше сам и в стаята беше полутъмно, на бюрото гореше свещ. На светлината на пламъка Мърсър видя, че са му оставили купа с плодове. Той се бе възстановил достатъчно, за да чувства глад, и изяде две манго и един банан. После го обзе немощ и отново заспа.

Когато се събуди, свещта бе угаснала. Отвъд стените на стаята

отекваше монотонен звук. Мърсър беше дезориентиран и почти паникьосан от мрака, безпомощността си и слабия шум. Съзнанието му бавно го върна в настоящето и ритъмът на сърцето му се успокои. Звукът приличаше на песен, повтарящ се напев. Спомни си всичко – вървенето през пустинята и как Селоме намери вода в пещерата. В съзнанието му пробягаха неясни образи на мъже, които носеха него и Селоме по стръмна пътека към някаква стара сграда. Той се усмихна и остави монасите да го приспят със среднощната си молитва. Бяха успели да се доберат до манастира.

Когато слънцето го събуди, Мърсър имаше достатъчно сили, за да стане от леглото и да се облече. Дрехите му бяха изпрани и сложени на бюрото. Той се изненада, когато установи, че трябва да използва гърнето, оставено под леглото. Поне бъбреците му функционираха.

Мърсър излезе в коридора и почувства, че губи сили, но продължи да върви покрай затворените врати, докато стигна до трапезарията, където имаше голяма маса. Той седна на един от столовете и отпусна глава на покривката. Дишането му беше неравномерно. Трябваше да намери Селоме.

Сигурно бе загубил съзнание, защото изведнъж усети, че Тедла го бута по рамото и тихо му говори.

– Къде са другите? – попита Мърсър.

Младежът му направи знак да чака и излезе от стаята, а минута покъсно се върна с друг, по-възрастен монах, който внушаваше спокойствие, утеха и доверие. Това не се дължеше само на побелялата брада и дългото му черно расо. В очите му имаше нещо, което изразяваше състрадание и разбиране.

– Селам – поздрави го Мърсър. – Говорите ли английски?

– Селам. Не. Италиано? Мърсър поклати глава.

– Parlez-vous francais?

– Un peu – отговори Мърсър. Малко. – Казвам се Филип Мърсър. Минен инженер съм и работя тук, в Еритрея.

– Селоме Нагаст е будна от много часове, мосю Мърсър. Знам кой сте. Аз съм отец Ефраим.

– Откога сме тук? – Мърсър едва разбираше монаха заради силния му акцент.

– Предишната нощ беше втората.

Мърсър бе спал почти трийсет и шест часа! Еритрейските бежанци скоро щяха да стигнат до мината, а може би вече бяха там. Гърдите му се стегнаха от паника.

– Трябва да тръгвам.

Отец Ефраим каза нещо на младия монах и Тедла хукна навън, оставяйки ги сами. Очевидно щяха да се нуждаят от преводач, ако искаха да продължат разговора си. След малко дойде Селоме. Изпитанието бе помрачило блясъка в очите ѝ, но въпреки това беше красива. Високите ѝ скули бяха по-изпъкнали, защото бе отслабнала, а очите и изглеждаха по-големи. Мърсър изпита облекчение и затвори очи, сетне отново я погледна, за да ѝ се наслади. Той се опита да стане и да я прегърне, но тя го задържа на стола, уви ръце около врата му и притисна лице до неговото.

– Как си?

Преди Мърсър да успее да отговори, отец Ефраим се прокашля, привличайки вниманието им. Селоме се дръпна и застана смирено. Отец Ефраим говори няколко минути и после Селоме преведе думите му на Мърсър.

– Отец Ефраим е игуменът на манастира и ни приветства с добре дошли в „Добре Амлак“. Казава, че присъствието на жена тук е много необичайно, и е притеснен какви са взаимоотношенията ни. – Тя обясни нещо на монаха и после отново заговори на английски. – Казах му, че ти си човек на честта, а аз съм целомъдрена жена, която е обещана на друг.

– Излъгала си свещеник?

– А какво трябваше да му кажа?

– Не трябваше да казваш, че съм човек на честта. – Мърсър сподави усмивката си. – Обясни на домакина ни, че всякакви плътски помисли в моето състояние са невъзможни. Благодарни му за гостоприемството и че са ни изнесли от пещерата, и го попитай как е успял да ни намери.

– Пещерата била убежището му. Ходел там, за да се наслаждава на още по-голямо усамотение. Открил ни и отишъл да повика другите монаси, за да ни пренесат тук.

– Убежище, за да се откъсне от убежището? – учуди се Мърсър.

– Вчера разговарях с него, докато ти още беше в безсъзнание, и му казах, че търсим древната мина. Той, изглежда, знаеше всичко за нея.

– Какво? За мината?

– Да, и за нас. Държеше се така, сякаш ни очакваше, или поне теб.

– Не бъди загадъчна, Селоме.

– Разказвам ти какво стана.

Ефраим прекъсна Селоме и говори няколко минути.

Мърсър наблюдаваше реакцията ѝ. Думите на възрастния монах я изумиха. Тя му зададе няколко въпроса и после преведе на Мърсър.

– Отец Ефраим не е трябвало да става игумен на манастира. Заел е тази длъжност поради липса на друг кандидат, когато монасите се завърнали в родината си след войната. Той ми обясни какво е направил и защо е прочел книга, която не е трябвало да бъде виждана.

– Какви ги говориш?

Селоме не обърна внимание на въпроса му и продължи.

– Тук има книга, озаглавена „Срамът на царете“. Бил я чел само още един човек, предишният игумен на манастира, и книгата разбила вярата му. Той умрял с мисълта, че Божието наказание за светотатството му са годините на борба и страдания в Еритрея. Отец Ефраим прочел книгата преди няколко седмици, защото друг монах предрекъл, че ще бъде разкрита древна тайна и някой ще дойде да разпитва монасите за нея. Той смята, че този човек си ти.

Мърсър не знаеше какво да каже. Кръвта му се смра-зи. Той погледна Ефраим, видя, че отецът е сериозен, и по гърба му полазиха ледени тръпки.

– Защо аз?

– Първо, ти и аз сме първите външни хора, които от десетилетия посещават манастира. Освен това, когато му казах, че ти си минен инженер, той отговори, че присъствието ти тук и професионалните ти умения са абсолютно логични, като се има предвид съдържанието на книгата.

– Фактът, че съм минен инженер, има нещо общо с някаква стара религиозна книга?

– „Срамът на царете“ е по-скоро историческа, отколкото религиозна книга. Това е хроника за древна диамантена мина в Еритрея, разработена от жреците на цар Мениелек. Открихме историята на мината.

– Мениелек, а не Соломон?

– Да. Той е бил първородният син на Савската царица и Соломон, царят на Израил. Диамантите, които Мениелек е намерил, сигурно са в основата на легендата за мината на цар Соломон, но с разлика от едно поколение. Има обаче нещо по-важно – добави Селоме след кратко мълчание.

Мърсър долови странна нотка в гласа и и си спомни за чувството си, че тя крие нещо от него. Нещо, което Селоме знаеше от самото начало. И той разбра, че сега ще научи тайната.

– Разказът започва в друга книга, „Славата на царете“, етиопската версия за посещението на Савската царица при Соломон. Историята е съвсем различна от написаното в Стария завет. Цар Соломон я прилъгва, за да спи с нея. После Савската царица се връща в Етиопия с бебето

си Мениелек, но съдбата отредила момчето отново да отиде в Израил. Мениелек бил на двайсет и две години, когато посетил баща си в Йерусалим. Там един жрец му казал, че Господ му е заповядал да вземе Кивота със завета, Божието слово, и да го занесе в Етиопия, премествайки земната Божия обител от Израил в Африка. – Виждайки озадачеността му, Селоме обясни с прости думи. – Синът на Соломон откраднал кивота от Храма и го занесъл в царството си.

Мърсър не можеше да повярва, че е чул правилно.

– Кивотът със завета? За това ли става дума? – Той видя, че Селоме не е искала да разкрива тази тайна, и се ядоса. Ето какво бе крила от него от самото начало. Диамантите нямат значение за теб. Ти търсиш кивота и мислиш, че е скрит в мината.

– Да. Агентите на министъра на отбраната Левин са в Еритрея, за да го намерят и върнат в Израел. – Гласът и стана пронизителен и се изпълни с чувства, най-вече страх. – Това ще му даде моралната власт да унищожи Скалния купол и да построи Третия храм.

Мърсър се замисли.

– Ако извърши този подвиг, той ще бъде император края на живота си. Но кивотът? Не говориш сериозно Селоме. Не се съмнявам във вярата ти, но Старият завет и „Славата на царете“ не са исторически факти, а легенди.

– Такава е била и „Илиада“, преди Хайнрих Шлиман да я използва като справочник – разпалено възрази Селоме. – И така е открил Троя, град, който според мнозина археолози е съществувал само в митовете. Ако ме изслушаш, ще разбереш, че историята на Ефраим придава достоверност на плановите на Левин.

– Как? – слабо заинтересуван попита Мърсър. Беше му трудно да повярва във всичко това.

– Скоро след завръщането си в Етиопия с кивота Мениелек повежда редица войни и разширява територията на страната чак до Индия. Но печалбата от търговските кервани не била достатъчна, за да плати за кампаниите си, затова Азарая, един от жреците му, му разказал за планина от диаманти, намираща се далеч на север от столицата им. „Срамът на царете“ описва откриването на онази приказна планина и историята на миньорската операция. Жреците използвали войниците, пленени по време на битките на Мениелек, да вършат физическата работа. След като войните свършили, жреците се насочили към труда на робите, докарани от страната на Хуш, съвременен Судан. Според книгата условията били ужасяващи, а най-лошото предстояло. След сто години

работниците събрали диамантите на повърхността и били принудени да копаят тунели в земята. Отначало използвали пигмеи заради дребния им ръст, но те умирали бързо в шахтите. В един от откъсите в „Срамът на Царете“ се споменава за това, защото идеята изглеждала обещаваща.

– И отново започнали да копаят роби?

– Да. – Селоме очевидно не искаше да продължава да Разказва, но го направи. Гласът и беше тъжен. – Надзирателите на мината започнали да използват деца. Изпращали под земята малки момчета и момичета, които не завръщали. Жените робини били употребявани за разплод, за да попълват загубите. Системата била по-жесток от извършеното от нацистите по време на холокоста мината функционирала четиристотин години. В подземния ад загинали десетки хиляди невинни деца, а извършителите на тези зверства са били последователи на юдаизма.

– Селоме, това се е случило преди няколко хиляди години.

– Отец Ефраим каза, че те се гордеели с онова, което са извършили. В книгата са описани не само огромните диаманти, които са намерили, но и нечовешките условия и практиките, прилагани, за да принуждават децата да работят повече. Ако антисемитите научат, че първите концентрационни лагери са били създадени от евреи, мислиш ли, че ще има значение кога е станало това? Тайната не трябва да бъде разкрита!

Мърсър искаше да възрази, но подозираше, че тя има право. Омразата беше лесно продаваема стока.

– Добре, признавам, че „Срамът на царете“ отразява истината за някаква древна мина в Северна Еритрея – отстъпи той. – Условията на труд наистина са били ужасни и знам, че използването на деца в мините е било обичайна практика само допреди стотина години, но какво общо има това с Левин и кивота?

– Търсенето на Левин датира от две десетилетия. Той е обсебен от свещени реликви, особено от кивота. Когато операция „Мойсей“ спаси етиопските евреи през 1984 година, той заповяда бежанците да бъдат разпитвани за религиозни предмети на изкуството, останали, в родината им. Слуховете говорят за църквата „Света Дева Мария Ционска“ в Аксум, древната столица на Етиопия. Някои твърдят, че кивотът още е там. Левин тайно е изпратил екип да влезе в църквата, но не са намерили нищо.

– И продължава да мисли, че кивотът е в Етиопия.

– По дяволите, Мърсър! Няма значение какво мисли.

Левин вярва, че е така, и докато държи приятеля ти Хари, това е най-важното. През последните седмици ум-ряха достатъчно хора, за да

се убедиш, че съмненията ти са неоснователни.

Научната подготовка на Мърсър го караше да бъде скептично настроен към всичко, но изведнъж осъзна, че Селоме има право. Най-важно то беше мотивацията на Левин, а не нейната достоверност. И макар да не вярвате, той знаеше, че не трябва да пренебрегва и други вероятности. Ами ако „Срамът на царете“ грешеше за мината?

– Съжалявам, но всичко това е толкова... Все едно, Левин мисли, че кивотът е тук, така ли?

– Етиопия е най-старата християнска страна в света и е свързана с евреите много отдавна. Освен това министърът е сигурен, че кивотът не е в Израел. Малка част от страната ни не е претърсена от археолози. Левин е започнал да проучва някои от по-невероятните слухове, разказвани от бежанците. Научил е, че кивотът може да е на остров в езерото Тана, но това също се оказало фалшива следа. Единствената друга история, където се споменава кивотът със завета, е за златен сандък, сложен в древна мина, за да гони злото, което убива работниците. Когато видял жилата кимберлит на снимките от „Медуза“, Левин бил сигурен, че е намерил мината, за която говорели бежанците. Освен това смята, че близо до залежите ще открие и кивота.

– Не знае ли, че мината е била изкопана от сина на Соломон?

– Не го интересува. Левин иска кивота.

– В „Срамът на царете“ пише ли, че кивотът е в мината?

– Споменава се бегло. Слухът за златния сандък вероятно идва от книгата, от някой, който я е прочел преди векове. Там пише за проклятие, убиващо децата, загадъчна болест, изпратена от Сатаната, за да направи невъзможно да се работи в тунелите. Талисманът бил докаран в мината, за да се бори с проклятието, и поставен в специално помещение, изкопано по изричните указания в оригиналния кивот със завета в Йерусалим. Не се споменава да е бил преместван.

– Успял ли е талисманът да предпази децата от болестта?

Селоме преведе въпроса на Ефраим.

– Започнали да умират още повече деца и скоро жреците осъзнали, че Господ ги наказва за онова, което са извършили. Те затворили мината и не разкрили къде се намира.

Мърсър се замисли. Тъй като мината, която бяха открили, несъмнено беше споменатата в „Срамът на царете“, възможно ли бе и останалата история да е истина? Мината бе стояла необезпокоявана в продължение на две хиляди години и ако талисманът наистина беше кивотът със завета, тогава той още беше там, заровен под тонове скали и очакващ да

бъде открит. Мърсър се запита какви ще бъдат последиците, ако Левин успее да го намери и върне в Израел. В Близкия изток щеше да избухне религиозна война, пред която конфликтът през последните петдесет години щеше да прилича на дребно спречкване. Селоме имаше право, че Левин ще използва символа на кивота, за да срине Скалния купол, третото най-свещено място в исляма. Ако това се случеше, последвалата война сигурно щеше да бъде атомна, защото мюсюлманите от целия свят щяха да използват ядрената си мощ, за да победят израелците и отново да завладеят свещения хълм. Сценарият вещаеше апокалипсис, ако Мърсър не го осуетеше.

Всичко това беше прекалено. Само допреди няколко дни той смяташе, че е открил мината на цар Соломон, а сега се оказа, че е участник в надпреварата за кивота със завета. Ако не беше толкова немощен и уморен, Мърсър щеше да бъде ужасен. Вървенето през пустинята му се бе отразило по-зле, отколкото на Селоме, и съзнанието му отново започваше да се замъглява. Той не можеше да поеме повече информация.

– Обзалагам се, че суданците не знаят нищо за това. Поддръжниците им искат диамантите, а похитителите на Хари търсят археологическо произведение на изкуството, изчезнало преди хиляди години.

– Да, и двете неща се намират в Долината на мъртвите деца.

Изведнъж те осъзнаха защо долината се нарича така.

– Трябва да сме благодарни, че все още имаме време. Съдейки по работата, която свършихме, преди да дойдем в манастира, ще бъдат необходими две седмици, за да отворим мината. – И после Мърсър си спомни нещо. – По дяволите! В момента там има около двеста бежанци. Суданците, които ни нападнаха, вероятно ги използват, за да копаят. Може би вече са я отворили!

Той не ѝ бе казал за еритрейците, които бе поръчал да доведат от лагерите в Судан, и Селоме се стъписа.

– Откъде са?

– Докато бяхме с номадите в Бадн, за да вземем бензин, наех сина на главатаря да ги доведе в долината. – В гласа му прозвуча разкаяние, но и решителност да ги види свободни.

Селоме разговаря с отец Ефраим няколко минути и после отново се обърна към Мърсър.

– Той каза, че е невъзможно да стигнем до някой град, докато нивото на Адоба не спадне. Реката ще бъде непроходима най-малко три седмици.

– Нямаме избор. Трябва да я преминем.

Ефраим, изглежда, разбра по изражението на Мърсър предизвикателния му изблик. Селоме веднага преведе думите му.

– Водата се движи със скоростта и силата на камион и влачи отломки от планините. Течението ще унищожи всеки сал, който бихме направили. Всяка година десетки хора умират, опитвайки се да преминат реката. Бъдете разумни.

– Не мога да си позволя този лукс. От нас зависи животът на много хора, не само на бежанците, но и на Хабте и на двамата шофьори, и на приятеля ми Хари Уайт. И ако кивотът наистина е в мината, тогава и на останалия свят. Ще бъде разумен, когато еритрейските военни пристигнат в мината и арестуват всеки, който има оръжие.

Селоме зададе на монаха още няколко въпроса и отговорите му сякаш я успокоиха.

– Той казва, че талисманът, споменат в „Срамът на царете“, е поставен на дъното на мината и е заровен толкова дълбоко, че ще е нужна армия от работници и много месеци, за да го открият. – Тя погледна Мърсър в очите. – Помисли. Суданците не знаят за кивота. Щом стигнат до диамантите, ще престанат да изследват тунелите и ще се заемат да ги изваждат. Няма да разберат какво е заровено в някоя дълбока галерия. Спомняш ли си колко судански бунтовници чакат на границата според номадския главатар?

– Петдесет – отговори Мърсър, започвайки да разбира какво има предвид Селоме.

– Левин няма достатъчно хора, които да атакуват подобна сила. Ще трябва да изчакат, докато бунтовниците си тръгнат, и после да извършат собствено проучване. Разполагаме със седмици, дори с месеци, за да предупредим властите.

– Повече време, за да спасим света? – Гласът му прозвуча иронично и настроението му отново се помрачи. – Въпреки това остават двеста бежанци. Сутринта заминавам.

– Но ти още не можеш да се държиш на краката си. Мърсър, била съм в лагерите за бежанци и ти казвам, че поне известно време онези хора ще бъдат по-добре в мината.

– Откъде знаеш? – Той се изненада, че Селоме изрази на глас мисълта, която му хрумна.

– Може и да работят като роби, но ще бъдат нахранени и ще им дават чиста вода. Ръководителят на операцията ще трябва да се грижи за бежанците, ако иска да се трудят.

В сегашното си състояние Мърсър знаеше, че има вероятност да не

стигне до цивилизовано място. Усилията му щяха да бъдат прехосани напразно, жест, който нямаше да помогне на никого. Само след секунда той стигна до единствената логична възможност за избор.

– Добре, ще си починем два дни, но не повече. Попитай Ефраим дали може да ни осигури водач до Ила Бабу. Може би някой там има радиопредавател.

– Той каза, че ще ни води Тедла. Ила Бабу се намира на около шейсет километра отук, но не знае някой там да има радиопредавател.

– Ще мислим за това, когато отидем там.

Ефраим и Селоме заведоха Мърсър до стаята му и го сложиха да легне. Монахът излезе, а тя седна на леглото и избърса челото му с мокра кърпа. В движенията и имаше такава нежност, че той хвана ръката и я целуна пръстите ѝ един по един.

– Защо го направи?

– Защото исках да го сторя, откакто се запознахме, но не можех да ти имам доверие.

Селоме го целуна леко по устните, но очите ѝ блестяха от страст.

– Това означава ли, че сега ми вярваш?

– Вече няма тайни. – Той опита да се усмихне и после заспа.

Тя го гледа няколко минути, галейки гърдите му, сетне отново го целуна.

– Вече няма тайни.

През следващите два дни Мърсър си почива и пи много вода. Силите му се възвръщаха бавно, но стабилно. В края на следобеда на втория ден той се почувства достатъчно силен и обиколи района около манастира, като внимаваше да не излиза извън очертаната територия, разчистена от мините. Виждаше Селоме за малко. Тя показваше уважение към монасите и традициите им и не излизаше много от стаята си. Той се замисли за жестокостите, описани в „Срамът на царете“, но най-вече разсъждаваше как да спаси еритрейските бежанци и да попречи на Левин да използва кивота. Ако кивотът наистина бе оцелял през вековете, Мърсър нямаше да се изненада, ако бе заровен в древната мина. „Господи!“ – помисли си.

Слънцето отдавна бе залязло и той лежеше в леглото, когато чу, че някой се разхожда пред прозореца. Беше тъмно и не се виждаше нищо, затова обу панталона и ботушите си и се измъкна от стаята. Дъските скърцаха под краката му и Мърсър се притесни, че ще събуди монасите.

В средата на вътрешния двор с колони стоеше Селоме. Тялото ѝ бе слабо осветено от луната и звездите. Тя го гледаше в очите, докато

Мърсър бавно се приближаваше към нея.

– Надявах се, че си ти – прошепна Селоме. – Въпреки че е монах, опасявам се, че Тедла се е влюбил в мен.

– И аз се надявах, че си ти – тихо отговори Мърсър. – Исках да ти благодаря. Ти имаше право. Нямахме да успее да стигна до Ила Бабу.

– Как се чувстваш?

– Много по-добре, но още нямам сили.

– Никакви ли? – попита тя с предизвикателен тон, който той разпозна мигновено, и направи няколко крачки към него.

– Не съвсем. – Мърсър се опита да прикрие вълнението в гласа си. Не я беше виждал от два дни и сексуалното напрежение, което бе припламало, преди да тръгнат към манастира, се завръщаше с пълна сила.

Селоме уви ръце около врата му и плъзна коляно между краката му.

– Колко ти е силата?

– Да речем, като на уморен лъв.

– Така е по-добре – усмихна се тя. – Утре ще напуснем манастира и Тедла ще бъде с нас по пътя. А след като се свържем с правителството, ще мине много време, докато останем насаме. Съжалявам, но трябва да се любим и това трябва да стане тази нощ. Сега.

– Много си дръзка.

Тя допря тънкия си пръст до устните си.

– Без шеги.

– Селоме, аз...

Думите му бяха прекъснати от страстна целувка. Тя се притисна до него и той усети как гърдите и се уголемяват и втръдват.

– Щях да кажа, че трябва да намерим по-уединено място – прошепна Мърсър. – Все пак това е манастир.

За пръв път след раздялата с Аги той се отдаваше напълно на друго човешко същество. Това беше освобождаващо и същевременно страшно, но напълно нормално.

Мърсър се върна в стаята си, облече ризата си, взе завивките и двамата тръгнаха по тясната пътека, изсечена в скалата. Лунната светлина се отразяваше в пясъчната равнина и те видяха пещерата на около четиристотин метра на юг. И двамата се изненадаха от близостта и до манастира. Мърсър запали свещ и постла одеялата и чаршафите на земята. Селоме му направи знак да легне и да я гледа, докато се съблича.

Той очакваше, че тя поне малко ще се стеснява, но се излъга. Селоме издърпа ризата през главата си с едно-единствено плавно движение. Гърдите и подскочиха, освобождавайки се от дрехата. Зърната и бяха

болезнено възбудени и тялото на Мърсър реагира. Панталонът и падна до глезените след съвсем леко подръпване. Тя го изрита настрана и пъхна палци в ластика на бикините си, после бавно ги смъкна по бедрата си и се наведе, докато се свлякоха в краката и.

Селоме се изправи гордо. Тялото и беше стегнато, стройно и съвършено, а кожата – толкова безупречна и гладка на светлината на свещта, че приличаше на мрамор.

Мърсър не можа да не се вторачи в окосмения триъгълник между бедрата и, най-потайното място на тялото и. Сърцето му заби като обезумяло в унисон с учестеното дишане на Селоме.

Той понечи да съблече дрехите си, но тя коленичи до него, блъсна ръцете му и започна да разкопчава копчетата и циповете му. Пръстите и милваха всяка разголена част на тялото му. Когато остана съвсем гол, Селоме стисна в длан члена му и Мърсър потрепна. Едва тогава тя го целуна в устата.

– Колко си красива.

– Ти също – усмихна се тя.

Селоме не му позволи да направи нищо, нито дори да си сложи презерватив. За него беше невероятно странно да не трябва да се притеснява за удоволствието на партньорката си, защото изражението и показваше, че възбудата и произлиза единствено от неговата наслада. В продължение на десет минути двамата се сляха и се освободиха от останалия свят, докато Селоме се движеше и го привличаше все по-навътре в себе си. Оргазмът беше зашеметяващ. После Мърсър извърши подвиг, какъвто не бе правил от дните си в колежа, и те се любиха почти веднага за втори път. Той имаше само няколко секунди, за да си сложи презерватив, преди Селоме да го притегли върху себе си. Викове им на екстаз отекнаха далеч отвъд пещерата.

Бяха толкова погълнати от любовенето, че не чува конвоя от камиони, който се приближи от изток. Половин час след като превозните средства преминаха, двамата взеха завивките и се приготвиха да се върнат в манастира, когато далечни изстрели от автоматично оръжие разтърсиха нощта. Експлозията от звуци прогони еуфорията им и ги пренесе обратно в жестоката реалност.

ТЕЛ АВИВ, ИЗРАЕЛ

Дани Силвър беше на двацет и три години, американец по рождение, който се бе преместил в еврейската държава заедно с родителите си, когато беше на шестнайсет. Той харесваше Израел, стига да живееше в най-големия град в страната. Преди няколко години бе опитал комуналния живот в кибуц през лятото, но го намери скучен. Дани обичаше оживлението в Тел Авив, дискотеките, които работеха до късно през нощта, и космополитната атмосфера. Освен това беше барман в един от големите хотели на плажа и можеше да спи с момичета винаги когато поискаше. Американки във ваканция от колежа или временно пребиваващи в Израел, за да открият „еврейското“ в себе си, неизменно се възхищаваха на историите му, особено на онези, които Дани измисляше за принудителното отбиване на военната си служба.

Но в осем часа във вторник вечерта бизнесът вървеше мудро. Единствените клиенти в бара бяха група израелски бизнесмени в единия ъгъл и две възрастни жени, екскурзиантки от Ню Джърси, които седяха до входа. Дани си намирал работа, като лъскаше безупречно измити чаши и бършеше чисти бутилки. Сервитьорката Сара стоеше до бара, като четеше учебника си от колежа и от време на време поглеждаше клиентите. Дани не я харесваше. Тя не правеше нищо, за да прикрие омразата си към всички евреи, които не бяха родени в Израел.

„Да ѝ го начукам“ – разсеяно помисли той, без да е в състояние да откъсне очи от съвършените извивки на гърдите и под бялата униформена блуза.

Чу се трясък и Дани отмести поглед от Сара. Някакъв старец бе съборил таблото за съобщения в бара, но не спря да го вдигне. Той се втурна вътре и проникателните му очи се вторачиха в Дани, а после в бутилките с алкохол зад него.

Мъжът приличаше на плашило, мършав и сбръчкан. Изглеждаше почти комично, но в изражението му нямаше нищо закачливо. Ако беше арабин, Дани би избягал, за да спаси живота си. Но човекът беше бял, вероятно американец, и явно откачен. Той хукна към бара и сумтейки, се намести на едно от високите столчета. Сетне прегърби рамене като лешояд и се вторачи гневно в Дани, когато израелецът се приближи до него и го попита какво желае.

– Пиене.

Със сигурност беше американец. „Какъв кретен“ – помисли Дани.

– Какво ще желаете?

– Дай ми някакъв алкохол или Господ да ми е на помощ, ще те разкъсам и сам ще си го взема.

Обикновено Дани би се изсмял, но този клиент говореше толкова разгорещено, че сигурно би се опитал да изпълни закана си.

– Разбира се, както кажете.

Дани наля бренди в малка чаша, но преди да я сложи на бара, смахнатият старец грабна бутилката. Той отвъртя дозатора с отработено движение, поднесе шишето към устата си, изпи три глътки и внимателно го остави на бара.

– Съжалявам, синко – изхриптя Хари Уайт, – но ти много се забави. Ако знаеше какво съм преживял през последните няколко седмици, и ти щеше да направиш същото.

– Да, сигурно. Все едно. – Дани отстъпи назад.

– Виж какво, хлапе, ако имаш бърбън, за предпочитане „Джак Даниълс“, обещавам да не хапя. Договорихме ли се?

Безумното изражение се превърна в почти бащинска усмивка.

Дани му наля бърбън и предвидливо остави бутилката на бара. Той погледна крадешком Сара и видя, че тя наблюдава с подигравателна усмивка странната размяна на реплики. Имаше такъв вид, сякаш бе очаквала подобно отвратително държане от страна на американци. „Кучка.“ Хари изгълта бърбъна, отново напълни чашата си догоре и не разля нито капка, когато я поднесе към устата си.

– Ти ми спаси живота, приятелю. По дяволите, още една-две чашки и може да се почувствам човек.

– Господин Уайт? – извика женски глас.

Млада жена стоеше на входа на бара и гледаше изумено. Гърдите ѝ се повдигаха, защото беше принудена да тича, за да догони стареца. Бе облечена в консервативен сив костюм и семпла блуза със смешна папиийонка и беше олицетворение на правителствен служител. Тя тръгна по мраморния под на бара и обувките ѝ затракаха като копита на кон.

– О, слава Богу, господин Уайт. За миг се уплаших, че съм ви изгубила.

Хари кимна към уискито.

– Беше ми нужна само секунда.

Притеснената млада жена се казваше Джесика Майкълсън. Тя работеше за ЦРУ под прикритието на културен аташе и бе получила задачата да се грижи за Хари Уайт до полета му за Съединените щати. Като

агент на ЦРУ с най-нисък ранг в посолството Джесика отговаряше за Хари вече седмица. Макар да не участваше в инструктажите, тя трябваше да занимава сприхавия старец, когато не го разпитваха високопоставени служители на Управлението.

Джесика прочете доклада за отвлечането на Хари през последните няколко седмици и дори в цензурираната версия преживяванията му бяха трогателни. Но след като прекара седмица с него, състраданието й намалю до степен да се надява терористите да дойдат и отново да го отвлекат.

В част от доклада Хари разказваше какво му се е случило, докато успее да се добере до закрилата на ЦРУ.

„Избягах от престрелката и бях ужасно уморен. Тялото ми смърдеше адски и брадата ме сърбеше жестоко.

Мисля, че в онези килия хванах и въшки. Все едно, вървах по улиците и търсех нещо познато, но на всички табели имаше някакви драканици, сякаш бяха написани от двегодишно дете. Най-сетне видях надпис, който можах да прочета. Да бъда проклет, ако съдбата не е жестока кучка. Обявата бе залепена на информационно табло пред църква и беше за сбирка на «Анонимни алкохолици», която щеше да започне половин час след прекъсването на полицейския час. Скрих се в уличка на две пресечки оттам, за да прекарам нощта. Сутринта отидох в църквата в определения час, но ми беше трудно да вляза вътре. Намирах се в Свещения град и очаквах всеки момент да ме удари мълния.

Както и да е, влязох и групата ме погледна така, сякаш ме бяха очаквали. Известно време седях тихо и кротко и слушах мъжете и жените, повечето от които бяха американци и британци. Двайсет минути чакан Божия гняв да се стовари върху мен, защото съм осквернил това място, но когато това не се случи, станах и им казах, че името ми е Хари Уайт и съм алкохолик. Добавих, че от няколко часа съм трезвен, след като идвам от трийсет и седем дневен запой, започнал в Демойн, Айова, и завършил в църквата «Божи гроб». Казах им, че повечето детайли междувременно още са ми мъгляви.

Знам, че онова, което направих, е неправилно. Смятам, че «Анонимни алкохолици» е страхотна програма и прави чудеса за хора, които искат да променят живота си, но отчаяно се нуждаех от помощ и реших, че като ме гледат в това състояние, онези хора ще проявят съчувствие. Всички слушаха и дори повярваха на всяка моя дума. Изглежда, знаеха добре историите си, докато аз им разказвах нещо съвършено ново. Започнаха да се надпреварват да ми предлагат подкрепа и съвети. След

събирането дойде един човек и ми каза, че името му е Уолт Хейс от Мисури и е репортер от «Нюзуик».

Уолт добави, че ще ми помогне да се прибера в родината. Имал приятели в американското посолство. Покъсно същия ден той ме заведе в посолството и ме представи на някаква – май аташе, и след като и разказах историята си, тя повика вас от ЦРУ.

А сега, може ли едно питие?

Провеждащият разпита: След малко, господин Уайт. Разкажете ни пак за жената похитител, която мислите, че е била медицинска сестра.“

За да научи останалите подробности за приключенията на Хари, Джесика бе нарушила няколко протокола за сигурност и бе слушала бръщолевенето на стареца, докато се хранеха заедно в кафенето на посолството, включително неясните му спомени за престрелката на летище „Дълес“ и имената на някои от похитителите.

Шефовете ѝ се бяха съгласили само донякъде с непрекъснатите молби на Хари за алкохол и му позволяваха питие всеки ден след разпита, като казваха, че ще трябва да бъде свеж за следващия сеанс. Но сега, когато най-последно се завръщаше в Съединените щати, Хари бе изскочил от колата, която го караше от посолството до хотел в Тел Авив преди отпътуването. Тъй като Хари не беше арестуван и похитителите се бяха укрили, ЦРУ се съгласи да му даде няколко часа свободно време, при условие, че е под постоянно наблюдение. Това предостави възможност и на оперативните работници да намерят удобно място, далеч от любопитни погледи, за да предадат Хари на агентите на ФБР, които щяха да го придружат по време на полета до родината.

По петите на Джесика вървяха още двама агенти на ЦРУ, облечени в тънки якета, за да крият оръжията си. И те се бяха задъхали, защото Хари бе успял да надбяга всички.

– Господин Уайт, не трябва да правите това – укори го Джесика и се приближи до него, за да не чуят другите. – Изпратени сме да ви пазим.

Хари се обърна и я прикова с поглед.

– Не съм виновен, че не можете да ме настигнете. Ако в колата ви имаше нещо за пиене, нямаше да се наложи да стигна дотук толкова бързо. Казах ви да ми намерите кола с минибар. Огънче? – усмихна се той на Дани.

– Още сте в опасност, Хари – прошепна Майкълсън. – Не трябва да се отделяте от нас, докато ви предадем на ФБР.

– Или какво? Ще имам неприятности?

– Не, господин Уайт. Може да ви убият.

Хари махна презрително с ръка и в съсухрените му пръсти като по магия се появи запалена цигара.

Един от агентите потупа Джесика по рамото и посочи към тавана.

– Хари, да отидем горе в стаята, която е приготвена за вас – каза тя.

– От ФБР трябва да дойдат всеки момент и ще бъде най-добре да се срещнем горе.

– Добре. – Хари отново напълни чашата си. – Нека само да изпия едно последно питие и после ще се качим да видим какво може да направи за нас обслужването по стаите.

– Господин Уайт. Хари. Наистина ли мислите, че е разумно да се напиете преди полета? – Джесика Майкълсън нямаше деца, но бе усъвършенствала „майчинския“ тон.

Хари преиграваше, но, от друга страна, бе направил всичко, което се искаше от него, а в замяна не желаше почти нищо, затова търпението му се изчерпи.

– Слушай, скъпа. През последните няколко седмици преживях истински ад и успях да се спася без ваша помощ. Всъщност оцелях осемдесет години без ваша помощ и съм бил в по-лоши бъркотии от тази. Спомни си Втората световна война от учебниците по история. Разделът обикновено завършва със снимка на атомна бомба, Оценявам загрижеността ви и дори съм трогнат, но закъсняхте с няколко седмици. Обещах на шефовете ти, че ще мълча за случилото се, когато се върна в Щатите. Но ако кажеш още една дума, Господ да ми е на помощ, ще разкажа историята си на първия срещнат журналист и да става каквото ще. Всички говорят, че Близкият изток е буре с барут. Е, аз прекарах няколко седмици с копелетата, които направиха фитила и стоят над него със запалена клечка кибрит.

Джесика омекна. Не очакваше подобен изблик от стареца.

– Ще се кача горе в стаята с теб – продължи Хари – и ще позволя да ме предадете на ФБР, а когато се върна във Вашингтон, ще разреши и на момчетата на Дик Хена отново да ме разпитат. Но ако мислиш, че ще бъда трезвен през тези няколко часа, тогава трябва да научиш много неща за мен, Майкълсън. Ще изпълня патриотичния си дълг, но в момента разполагам с времето си.

Хари се надигна от високото столче и погледна Дани.

– Тя ще плати сметката ми. Погрижи се да ти даде тлъст бакшиш.

МОНАСТИР „ДЕБРЕ АМЛАК“

Мърсър разпозна звука на автомат част от секундата по-бързо от Селоме. Беше го чувал много пъти. Пусна вързопа със завивките и подаде глава от пещерата. Шумът се бе разнесъл от скалата над тях, близо до манастира, но Мърсър гледаше на нивото на земята, търсейки постове или разузнавачи. Пустинята беше неподвижна.

– Кой е? – прошепна Селоме.

Той не отговори. Не беше възможно агентите на Левин да са ги открили, затова стрелците несъмнено бяха свързани със суданците, които ги бяха проследили от Долината на мъртвите деца. Мърсър не искаше да мисли какво са сторили на Хабте, за да изтръгнат местонахождението им. Но идентифицирането на терористите нямаше да помогне. Откъм манастира отекнаха още изстрели.

Мърсър бързо обмисли възможностите и установи, че има само една. Не можеше да позволи монасите да платят за нетактичната му постъпка в светилището им. Присъствието му бе привлякло суданците и той трябваше да ги принуди да се махнат оттам. Ако не успееше, щеше да се предаде и да се размени срещу живота на монасите. А щом бъдеше заловен, със сигурност бунтовниците щяха да го закарат в мината. И тогава можеше да се надява, че ще избяга и ще заблуди израелците.

– Стой тук – заповяда Мърсър на Селоме със спокоен, но нетърпящ възражение тон, излезе от пещерата и зави наляво.

– Мърсър, пътеката за манастира е в обратната посока.

– Знам, но ние дойдохме от юг и там хвърлих раницата си. Ей-сега ще се върна.

Той се движеше бавно и целенасочено по неравната повърхност на скалата. Дрехите му в цвят какви се сливаха с пясъчника. Предполагаше, че ще извърви най-малко шестстотин метра, но видя, че раницата е само на триста метра. Мърсър се замисли за последния напън, преди да се строполи в пещерата, носейки на гръб Селоме. Бе успял единствено благодарение на волята си, защото силите го бяха напуснали и съзнанието му беше замъглено. Но само триста метра? Той беше убеден, че е носил Селоме по-дълго. Това кратко разстояние му бе отнело час на усилия, граничещи с агония, вероятно най-трудният час в живота му, и Мърсър осъзна, че ако пещерата беше няколко метра по-нататък, щяха да умрат сгушени до скалата.

Лунната светлина беше достатъчно силна и той разгледа всичко в раницата. Повечето неща бяха безполезни в случая, но там беше пистолетът на Селоме, зареден с нов пълнител. Мърсър грабна раницата и хукна обратно към пещерата, търсейки проблясък от светлина, отразена в оръжие, или обърнато нагоре лице в равнината. Селоме го чакаше на входа на пещерата.

– Как я намери толкова бързо?

– Оказа се, че не съм суперменът, за какъвто се мислех. Раницата беше само на триста метра отгук. – Той започна да прехвърля разни неща от раницата в джобовете си. – Отивам в манастира. Ако успея да привлека вниманието на терористите върху себе си, ще се предам.

– А аз?

– Мисля, че те не искат теб, а само мен. Не забравяй, че аз съм геологът.

– Нямах предвид това – ядоса се тя. – Какво ще правя, докато ти се перчиш като герой?

– Няма да го сторя, за да покажа колко съм корав. Трябва да отида там, а ти ще предупредиш властите. Искам да тръгнеш на юг. Придържай се към скалите и влачи одеялото след себе си, за да заличиш следите си. Намери къде да се скриеш през деня. Ако до два часа не дойда да те потърся, това ще означава, че вероятно няма да се появя. Изчакай слънцето да залезе и после се върни в манастира. Готов съм да се обзаложа, че дотогава суданците ще са си отишли.

Очите ѝ блестяха от гняв.

– Дори не си помисляй да ме оставяш, Мърсър. Аз нося още по-голяма отговорност от теб. Ако имаш план, ще участвам и аз.

– Селоме, аз...

– Казах, дори не си го помисляй и говоря сериозно – прекъсна го тя. Гласът ѝ се извиси опасно високо. – Идвам с теб. Ти си геологът, но аз съм обученият агент. В Асмара се представи много добре, но аз имам повече опит подобни ситуации.

Мърсър се приготви да изброи няколко от престрелките, в които бе участвал, когато нечовешки писък разпра нощта, пронизителен вопъл, който се засили и после внезапно заглъхна. Последвалата тишина беше по-страша от писъка.

Нямаше време да спорят.

Мърсър поведе Селоме обратно по пътеката, водеща към манастира. На десетина метра, където пътеката се издигаше към скалата, на земята лежеше тъмна фигура. И двамата разбраха, че това е труп. Съдейки

по количеството кръв, не беше необходимо да проверяват дали жертвата е оцеляла от падането.

Те продължиха да вървят покрай скалата. Мърсър усещаше въпросителния поглед на Селоме, но нямаше време да ѝ обяснява плана си. Търсейки място, откъдето да изкачат трийсетте метра до платото, той се замисли какво да направи, когато се приближат до манастира. Нямаше представа колко стрелци са пристигнали там, нито как са разположени. Единственото му предимство беше изненадата, но дори това беше относително. Хвърляйки един от монасите от скалата, терористите искаха да му покажат, че знаят, че е там. Те го чакаха. Оставаше му само да се наядва, че може да спечели нещо, като им излезе в гръб.

Четиристотин метра по-нататък Мърсър намери подходящо място, откъдето да се изкатерият. Скалата се издигаше почти отвесно, но по повърхността ѝ имаше дълбоки пукнатини и издатини, в които можеха да подпрат ръцете и краката си. Най-важното беше, че се намираха далеч от манастира и никой не можеше да ги чуе.

– Чакай тук.

Мърсър се дръпна назад от скалата, за да я разгледа и да набележи маршрут, така че да не стигнат до задъдена точка. Някой по-опитен катерач би преценил особеностите на камъка на лунната светлина и вероятно би избрал безопасен път, но на Мърсър винаги му се бе налагало да се катери по необходимост. Никога не бе изпитвал горещо желание да виси на стотици метри от смъртта. Той си позволи само няколко минути, за да изучи скалата, запаметявайки всеки възможен детайл, и после се върна при Селоме.

– Е?

– Катерила ли си се?

– Не.

– Добре, ти ще водиш. Ще бъда точно зад теб и ще ти давам указания. Изглежда много по-страшно, отколкото е в действителност. Стъпвай, където ти казвам, и всичко ще бъде наред.

– Трябва да ти кажа, че се страхувам от височини.

– Аз пък се страхувам от паяци и това е истинската причина ти да се катериш пред мен. Ще ги махаш от пътя ми, а аз ще се грижа нищо да не ти се случи. Какво ще кажеш? – Усмивката му ѝ вдъхна увереността, от която Селоме се нуждаеше.

– Добре.

Отначало се придвижваха безпроблемно. Основата на скалата беше разполовена от ерозията. Двамата се катереха предпазливо, но

сравнително бързо. След десетина метра скалата стана стръмна и те притиснаха тела до хладния камък. Мърсър усети, че паниката на Селоме се засилва. Той нежно докосна глезена ѝ, окуражавайки я, че е с нея.

– Давай малко по-наляво – прошепна. – Там има създадена от природата пукнатина, която ще ни изведе още шест-седем метра нагоре. Води към скален перваз, където може да си починем.

Мърсър не добави, че след скалния перваз катеренето ще стане по-трудно.

Пукнатината беше достатъчно широка, за да може да забие рамене в двете стени и да се изгласква нагоре. Съотношението между силата и теглото на Селоме беше по-добро, затова тя се катереше по-бързо. Те стигнаха до; скалния перваз за половин час и легнаха един до друг. И двамата се бяха задъхали.

– Движи пръстите си, защото ще се схванат – предупреди я Мърсър и изсмука кръвта от драскотините по кокалчетата си.

– Как се представям?

– Чудесно.

– И ти не си зле. – Селоме го целуна. – Готов ли си?

– И още как – отговори той, насърчен от решителността ѝ. – Движи се надясно. На около два метра над нас има тънък каменен ръб. Ще бъде трудно до стигнем дотам, но после ще вървим по него, докато се доберем до друга отвесна пукнатина.

Тя погледна нагоре, за да види онова, което Мърсър описваше, но скалата ѝ пречеше.

– Ще трябва да ми се довериш.

Селоме подпря ръце на скалата, пъкна крак в малката вдлъбнатина и се повдигна. Мърсър чу как ноктите ѝ се вкопчиха в камъка, и сърцето му засили ритъма си, защото се опасяваше, че тя ще се паникьоса. Единствените звуци, които се чуваха, бяха шепотът на ветреца, учестеното дишане на Селоме и шумоленето на дрехите ѝ по камъка.

– Стигнах до ръба – задъхано прошепна тя.

Мърсър я последва и видя, че сгрешил в изчисленията си. От земята изглеждаше така, сякаш тесният скален перваз продължава още десетина метра по следващата пукнатина, но само след шейсет сантиметра ръбът се стесняваше и се превръщаше в тъмна ивица, която след около метър изчезваше, а после отново се появяваше.

На шест-седем метра над тях той не видя нищо освен гладка като стъкло каменна повърхност. Не можеха да се изкатерят оттам, а да слязат беше невъзможно.

– Какво ще правим? – попита Селоме, разгадавайки изражението в очите му.

Мърсър се замисли.

– Ще трябва да скочим на следващия скален перваз. Виждаш ли онази изпъкналост на височината на гърдите ни там, където первазът изчезва? Ще трябва да се наведеш, да се хванеш за нея с лявата си ръка и да се прехвърлиш. Достатъчно си висока, затова петите ти ще стъпят на отсрещната страна.

– За нищо на света! – извика тя.

– Ако имаш по-добро предложение, готов съм да го чуя.

Тя се огледа. Каменната издатина, която Мърсър бе видял, беше колкото юмрук и се подаваше от скалата на не повече от десет сантиметра, но можеха да се задържат на нея, за да се прехвърлят до остатъка от скалния перваз.

Селоме допря рамо до скалата, вторачи се в изпъкналия камък, вместо в двайсетте метра празно пространство отдолу, протегна ръка и се хвана. Без да си позволи дори секунда размисъл, тя прехвърли тежестта си върху ръката си, докато тялото ѝ се изви назад. Сетне леко отскочи и се залюля. Десният и крак стъпи на скалния перваз и Селоме бързо премести тежестта си върху него, държейки се за скалата. Тя пушна издатината и се усмихна на Мърсър.

Той отвърна на усмивката и и се приготви да повтори подвига и, когато край главата му прелетя камък. Мърсър погледна нагоре и видя тъмен силует, очертан на фона на нощното небе. В ръката на мъжа имаше още един камък, а на рамото му бе праметнат автомат. Човекът видя, че Мърсър го гледа, направи му знак да се качи и го подразни, като подхвърли камъка от едната в другата си ръка. Мърсър скочи към каменната издатина, описвайки дъга във въздуха.

Мъжът закъсна. Мърсър скочи на тесния скален перваз, точно когато камъкът прелетя зад него, и бутна Селоме напред. Следващата отвесна вдлъбнатина беше широка и завиваше в скалата. Щом се изкатериха достатъчно високо, стана възможно да се движат нагоре като по рампа. Нямаше начин да стигнат до върха, без стрелецът отново да ги види, но Мърсър се надяваше, че ще го изненада.

На четири-пет метра от върха той хвана Селоме за крака.

– Наведи се. Мина над нея, за да поеме водачеството, и видя, че нападателят чака в началото на ерозиралата вдлъбнатина и е насочил автоматата. Ако искаше, мъжът можеше да ги застреля, но Мърсър подозираше, че заповедите му са да ги залови. Човекът нарочно не улучи Мърсър

с камъните. Мърсър бе подготвен и за подобна случайност, затова се бе изкатерил достатъчно далеч от манастира, та да попречи на пазача да извика подкрепление. Ако искаше подкрепа, суданският бунтовник щеше да бъде принуден да изтича до манастира, предоставяйки възможност на Мърсър и Селоме да избягат.

– Стой наведена и се дръж – прошепна Мърсър. Той се катереше по стръмното дефиле като машина.

Искаше му се да може да използва пистолета на Селоме, но изстрелът би предупредил всеки в радиус от километър и половина. Беше готов да прибегне до отчаян план. Светлината беше оскъдна и той незабелязано се приближи до суданеца, който долови опасността, когато вече беше късно.

Преди да излезе от пещерата, Мърсър бе завързал геоложко чукче за найлоново въже, дълго пет метра, и го държеше навито под мишница-та си. Дръжката се подаваше от разкопчаната му риза. Ъгълът беше почти невъзможен, но той извади чукчето и го хвърли, като държеше свободния край на въжето. Найлоновото въже се уви около врата на терориста и го наклони назад. Чукчето се върна в лявата ръка на Мърсър. Той го дръпна с всичка сила, поваляйки мъжа. Пусна въжето и суданецът тупна в клисурата на няколко крачки от Селоме. Африканецът отсочи веднъж и после прелетя край нея, претърколи се в пукнатината и падна в празното пространство. Викът му продължи по-малко от две секунди.

Автоматът му се бе заклешил зад скалата на няколко метра от Мърсър.

Той изчака няколко минути, но не чу звук и когато надникна от върха на скалата, не видя нищо освен пустинята. Селоме се приближи до него.

– А сега какво?

– Опасявам се, че планът ми беше дотук – призна Мърсър и даде пистолета, задържайки автомата, после пхна чукчето в колана си.

В далечината подобните на крепост стени на манастира бяха осветени от фаровете на няколко превозни средства. От време на време пред тях преминаваше фигура и хвърляше сянка върху сградата. Доколкото виждаше, имаше три камиона и Мърсър пресметна, че в манастира са дошли най-малко десетина терористи. Автоматът АК – 47 побираше трийсет патрона и Мърсър трябваше да се възползва от всеки от тях.

– Предлагам да се промъкнем до тях и да ги убием.

– Мърсър, веднага щом стреляме, те ще ще хукнат да ни гонят –

напомни му Селоме.

– Каквото и да правим, трябва да се приближим. Той я поведе по ръба на скалата, прикривайки се зад неравния перваз. На трийсет метра от манастира те видяха най-малко десет въоръжени суданци, които обикаляха около камионите. До стената бяха наредени неколцина монаси. Лицата им блестяха от пот, а очите им бяха широко отворени и уплашени на светлината на фаровете. Мърсър наблюдава няколко минути, очаквайки да види какво ще стане, макар че вече знаеше. Изведнъж бунтовниците застанаха неподвижно. В кръга от светлина влязоха четирима мъже. Трима от тях носеха оръжия. Четвъртият не беше въоръжен и крачеше, размахвайки ръце, с отпуснатата походка на роден водач. Той беше бял. „Някой от хората на Левин?“ – запита се Мърсър.

Озадачен, Мърсър гледаше, докато белият мъж разговаряше с един от чернокожите и чакаше заповедите му да бъдат преведени на другите. Неколцина мъже скочиха в камионите и потеглиха. Мърсър предположи, че се отправят към основата на скалата, за да се опитат да ги проследят. Белият и няколко бунтовници влязоха в манастира, бутайки монасите пред себе си. Друг суданец се приближи до скалата и огледа местността с мощно фенерче, надявайки се да забележи плячката. Той се обърна и тръгна към мястото, където се криеха Мърсър и Селоме. Беше въпрос само на няколко минути да ги намери, спотаени в мрака.

Мърсър долепи устни до ухото на Селоме. Шепотът му беше почти недоволим.

– Стой тук.

Той се запромъква напред, за да скъси разстоянието между приближавания се суданец, и после се вмъкна в плитката вдлъбнатина. Острото геоложко чукче беше в дясната му ръка, а автоматът – под тялото. Устата му пресъхна, докато бунтовникът крачеше към него.

Лъчът на фенерчето осветяваше напосоки земята. Мърсър знаеше, че ако терористът го насочи към него, ще трябва да се предаде. Но африканецът изглеждаше по-заинтригуван какво има под ръба на скалата. Суданецът беше на десет крачки, когато Мърсър пристъпи към действие. Той приклепна и после хукна напред. Стреснатият бунтовник не успя да реагира. Мърсър го уби с един-единствен светкавичен удар на чукчето, без да се чуе и звук.

После се върна при Селоме и двамата заобиколиха манастира, за да се приближат от по-малко вероятна посока. Ако белият мъж беше израелски агент, това означаваше, че те са загърбили различията си със суданците и са съюзили силите си. Мърсър не искаше да мисли за тази

вероятност.

„Ами ако той е човекът с парите, който поддържа бунтовниците и финансира операциите им?“ Внезапно се сети какъв е отговорът. „Италианец!“ Някой, свързан с мината, която Мърсър бе изследвал, и идваше, за да продължи работата. Но на италианец, свързан с колониалното минало на Еритрия, никога нямаше да бъде разрешено да се върне в страната. Използването на судански наемници обаче би му позволило тайно да разработи старата мина, без пряко да се замесва. „По дяволите, заведох ги право в мината и им осигурих работна ръка.“

Той се замисли за африканеца, който бе открил огън на летището в Рим. Стрелецът навярно работеше за италианеца. Суданецът явно бе видял, че израелският агент следи Мърсър, бе решил, че е заплаха за живота на геолога, и го бе убил. Това трябва да бе сложило началото на борбата между суданците и израелците, битка, която бе продължила извън хотелската стая на Мърсър в Асмара.

Въпреки всичко оставаше въпросът откъде суданците и италианският им поддръжник знаеха за идването на Мърсър в Еритрея и за целта на посещението му, но отговорът трябваше да почака.

След като направиха широк кръг, Мърсър поведе Селоме обратно към манастира. Той приклекна, когато се приближиха, и огледа задната част на сградата, търсейки пазачи, но не видя никого. Двамата пробягаха последните сто метра. Разкопаната градина на монасите заглуши звука от стъпките им. Само за секунда Мърсър намери прозорец с незатворен капак, повдигна Селоме, за да ѝ помогне да се прехвърли вътре, и влезе след нея.

Намираха се в монашеска килия, подобна на онази, в която Мърсър за пръв път бе дошъл в съзнание, със същото обикновено дървено легло, бюро и задължителното разпятие. Той откряна вратата и се послуша. В манастира отекваха гласове, гневни викове и от време на време стенания, сякаш удряха някого. Звучите не се чуваха ясно, но Мърсър разбра, че мъжете говорят на италиански, и направи знак на Селоме да се приближи до него, за да слуша. – Разбираш ли какво казват?

Тя се съсредоточи и прибра косите си зад ушите, за да чува по-добре.

– Разпитват за нас отец Ефраим. Питат го къде сме. Мъжът говори с венециански акцент и ми се струва, че ще постигне своето. Удрят друг монах всеки път, когато Ефраим каже, че не знае къде сме отишли. Какво ще правим?

Изражението му съответстваше на отчаяния поглед в очите на

Селоме. Не можеха да позволят разпитът да продължи. Тази вечер вече беше убит един монах.

– Ще трябва да ме прикриваш. Върви близо до мен. – Мърсър отвори вратата, преди Селоме да успее да каже нещо.

Внезапната му поява в коридора стресна суданеца, който минаваше оттам. Мърсър реагира инстинктивно и го удари с приклада на автомата. Дървото разби челюстта на бунтовника. Кръвта му изпръска стената. Преди изпадналият в безсъзнание мъж да се свлече на земята, Мърсър пристъпи към действие и влезе в трапезарията, следван от Селоме.

Отец Ефраим се бе навел над прострян на пода монах, около когото имаше локва кръв. До стената бяха наредени трима други монаси, пазени от неколцина бунтовници. Италианецът стоеше до вратата. Мърсър вдигна автомата, сграбчи италианеца за косата и заби дулото в кръста му, принуждавайки го да коленичи.

– Махди! – извика италианецът.

Един от суданците насочи пистолета си към главата на Мърсър и освободи предпазителя.

– Селоме! – изкрещя Мърсър и агентката влезе в стаята, хладнокръвно прицелвайки се в Махди. – Насочат ли още едно оръжие към мен, вътрешностите ти ще украсят стените, приятел.

Мърсър подозираше, че италианецът говори английски, но завъртя дулото на автомата в гърба му, за да покаже, че намеренията му са сериозни.

– Мисля, че това се нарича безизходно положение, нали? – небрежно подхвърли Джанкарло Джанели. В гласа му нямаше и следа от страх. – Нека сложа край на това, доктор Мърсър.

Отекна изстрел и отец Ефраим политна към стената. От пистолета, който Джанели държеше пред себе си, скрит от погледа на Мърсър, се разнесе тънка струйка дим.

– Хайде, докторе, стреляй. Никой от нас няма да спечели нищо, ако стоим със скръстени ръце.

Ефраим едва си поемаше въздух и лицето му бе придобило неестествен сивкав оттенък. Той притискаше с ръце раната в корема си, а през пръстите му струеше кръв.

– Тук има десетина монаси – продължи Джанели. – Давам ти думата си, че няма да живеят и пет секунди, след като ме убиеш.

Той бе изиграл финала толкова бързо, че Мърсър нямаше избор. Можеше да застреля италианеца, но после щяха да убият него и Селоме и нямаше да спечели нищо. Или можеше да спусне оръжието и да се

надява на друга удобна възможност. От самото начало имаше чувство-то, че е една крачка назад от другите играчи, и сега отново изоставаше.

Махди се усмихна презрително, когато Мърсър отдалечи оръжието си от Джанели, показвайки, че не би имал нищо против самоубийствена престрелка. Селоме пусна пистолета, който изтрака на пода. Тя седна до Ефраим и сложи главата му на коленете си. Джанкарло Джанели не спря Мърсър, който отиде при нея. Единият от суданците взе пистолета на Селоме и автомата на Мърсър.

– Съжалявам – прошепна Мърсър на умиращия монах, съзнавайки колко безполезно прозвуча извинението му.

Ефраим губеше битката със смъртта. Той заговори и от устата му бликна кръв.

– Децата – преведе Селоме, – които са умрели в мина-та, са били убити от ж-ж-ж...

Последната му дума не се чу ясно.

– Какво каза?

– Не съм сигурна. Сякаш каза, че децата са били убити от жестокост.

– Тази нощ загубихме достатъчно време – рече Джанкарло и Махди и един друг бунтовник дръпнаха Селоме и Мърсър и ги изправиха на крака. – Докторе, търсим те от няколко дни. Трябва да отговориш на няколко въпроса за старата мина.

Мърсър предположи, че италианецът е довършил работата, която двамата с Хабте бяха започнали. Чужденецът бе отворил мината на цар Соломон, но вероятно не знаеше какво е намерил. Това беше единственото предимство на Мърсър, ако се надяваше да попречи на Ле-вин. Знаеше, че ако иска да запази живота на Селоме и своя собствен, ще трябва да се представи като незаменим.

– Ще ти кажа каквото искаш – рече той.

– Знам.

– Но първо ми кажи кой си.

– Името ми е Джанкарло Джанели и чичо ми е отворил тази ялова шахта, която си открил. – Джанели поклати глава. – Горкият Енрико е знаел, че в околността има диаманти, но очевидно е сбъркал с няколко километра и е изкопал тунел на друго място. Но някой отдавна е открил залежите от кимберлит и съдейки по дълбочината, която изследвахме, преди да тръгнем да те търсим, е разработвал мината много години. А сега е време да продължа нещата, да поправа грешката на чичо ми и ти, докторе, ще ми помогнеш.

Мърсър разбра какво бе искал да каже отец Ефраим за децата, убити от жестокостта. Той я усещаше във всяка клетка на Джанкарло Джанели. Жестокостта, за която монахът говореше, се дължеше на безграничната алчност на италианската фамилия.

ДОЛИНАТА НА МЪРТВИТЕ ДЕЦА

Отговорите на десетки въпроси, въртящи се в съзнанието на Мърсър, трябваше да почакаат, докато колоната от камионите на Джанкарло Джанели пристигнеше в мината. Мърсър седеше в задната част на един от камионите. Пазеха го шестима въоръжени до зъби суданци. Селоме беше на задната седалка на друг камион, заедно с Джанели. Мърсър се надяваше, че близостта и до италианеца е за да я предпази от сладострастните намерения на бунтовниците, а не от плътските помисли на магната.

Мърсър бе чувал за Джанели. Името беше синоним на европейски финанси, датиращи от векове, известно почти колкото Ротшилд. Не си спомняше колко войни в Европа е финансирала фамилията Джанели, но голяма част от богатството им бе омърсена с кръвта на хиляди хора. Спомняше си обаче, че те бяха замесени във фашисткото движение през двайсетте и трийсетте години на миналото столетие, а след Втората световна война бяха преминали под закрилата на Съединените щати заради силния си антикомунизъм. Мърсър знаеше малко за сегашния глава на династията, само бе наясно, че амбицията, която бе направила фамилията толкова могъща, тече и във вените на Джанкарло Джанели.

Керванът влезе в Долината на мъртвите деца късно сутринта. Те минаха край отворената шахта, изкопана от предшественика на Джанели, и се отправиха към древната мина. Когато спряха, единият от пазачите надигна брезента над ремаркетото, скочи на земята и насочи автоматта си към Мърсър, който също слезе. Мърсър бе загубил представа колко дни бе отсъствал от мината, но се стъписа от извършената работа.

След няколко минути слухът му се приспособи към пронизителните звуци на работната площадка. Освен големите генератори, които бръмчаха близо до мината, Джанели бе докарал два булдозера, няколко багера, багера на Мърсър и сонда за изваждане на проби от недрата на земята. Шумът на машините отекваше в оградената от планини долина и пронизваше мръсния въздух. Мърсър видя петдесетина африканци, еритрейските бежанци, които копаеха с лопати и кирки и изсипваха пръстта и камъните в тръстикови кошове.

Направо не можеше да повярва колко много работа са свършили. Планината, която заедно с Хабте бяха взривили, беше изгребана с машини и изнесена с кошове от африканците. Мината, за която бе говорил

отец Ефраим, беше отворена. Тъмната шахта беше достатъчно широка, за да може багерът да копае в земята и да се връща с препълнена кофа. Шофьорът изсипваше пръстта и камъните и група мъже започваха да пълнят с ръце кошовете, а после ги слагаха на главите си и ги изнасяха от района.

Мърсър се замисли за тежката техника, която скоро щеше да пристигне, наета и закупена от него от името на еритрейското правителство. Само големият хидравличен багер можеше да премести същото количество пръст за около час. Подвигът на еритрейците беше невероятен.

Пазачът го сръга с автомата си да го насочи към входа на мината, където чакаше Джанели. Един от бунтовниците, ядосан от бавното придвижване на еритреец, повали работника на земята. Тежкия кош с камъни падна върху гърдите му, докато човекът лежеше безпомощно на пясъка. Суданецът ритна няколко пъти бежанеца и после се обърна, за да продължи да наблюдава останалите. Никой от другите еритрейци не се притече на помощ на сънародника си. Всички мислеха за собственото си оцеляване.

Робството се бе завърнало.

– Какво ще кажеш, докторе? Внушителна работа, нали? – извика Джанели. До него стоеше Селоме и друг бял мъж, едър, с широки рамене и голям корем.

– Да, сигурен съм, че на профсъюзите ще им е трудно да наберат нови членове от работниците ти.

Джанели се засмя.

– Запознай се с Джопи Хофмиър, надзирателя ми. Джопи, това е Филип Мърсър, известният американски минен инженер.

Нито един от двамата мъже не протегна ръка, но изражението на Хофмиър издаде факта, че е чувал за Мърсър. В присвистите му очи се четеше уважение.

– Преди да ми кажеш какво знаеш за мината – весело каза Джанели, – може да ти покажа района. И аз съм любопитен да видя какво е било направено, докато ме нямаше.

Входът на мината беше висок и широк два метра. Покривът на багера остърга неравния каменен таван, когато машината се появи от квадратния отвор. Джопи каза нещо на шофьора и човекът изключи двигателя. Един от суданските пазачи даде миньорски каски на Джанели и на Хофмиър, но не и на Мърсър и на Селоме.

– Успяхме да извадим още двацет кубически метра от покриващия пласт върху рудните залежи от шахтата – докладва Джопи на Джанели.

– Но колкото по-надъл-боко проникваме в планината, толкова по-труден за работа е материалът. Сякаш онзи, който е затворил мината, е искал да бъде сигурен, че никога повече няма да бъде отворена. Скоро ще се наложи да взривим някои от скалите и втърдилата се пръст.

– Има ли промяна в посоката или наклона? Намерихте ли разклонения или галерии?

– Посоката е права като конец и наклонът е петнайсет градуса. Мисля да изчакам и да те оставя сам да видиш останалото.

Щом влязоха шест-седем метра навътре в шахтата, Хофмиър и Джанели запалиха лампите на каските си. Светлината проряза мрака, но въпреки това тунелът остана потискащо тъмен, а въздухът – тежък и замърсен от отходните газове на багера. Таванът беше нисък и принуди Мърсър да се наведе, докато двамата със Селоме вървяха след италианеца и миньора от Южна Африка. Следваха ги двама суданци с пистолети.

Повървяха още петнайсет минути. Мърсър изчисли, че тунелът е дълъг най-малко два километра и половина. Докато Хофмиър и Джанели крачеха целенасочено, Мърсър разглеждаше скалните стени и тавана на светлината на подскачащите фенери на пазачите, като спираше, когато забележеше нещо интересно, и ускоряваше крачка само когато бунтовниците го сръгнаха с оръжията си.

– Какво търсиш? – прошепна Селоме.

– Път за бягство – загадъчно отговори той. Селоме се обърна, но видя само безкраен тунел от еднообразни скали.

Тунелът свършваше със скален перваз, който гледаше към пода на пещера, огромно сводесто пространство, създадено преди векове от естествения процес на образуването на рудната жила от кимберлит. Разтопената магма, изригнала от недрата на земята, се бе издигнала до това ниво, а после бе изстинала и се бе втърдила. Диамантената жила, връзваща се в широкия деветдесет метра свод, се бе слегнала с течение на времето, снишавайки тавана, който беше на петнайсетина метра над главите им. Това беше работната галерия на древната мина и подът носеше белезите на ненаситния апетит на човека за диаманти.

Близко до мястото, където тунелът влизаше в пещерата, бръмчеше генератор, зареждайки халогенни лампи, монтирани на триножници, които осветяваха почти всеки квадратен сантиметър от пещерата. Първите миньори бяха разделили пода на квадрати, вероятно за да следят по-добре напредъка на работата на робите. Някои секции бяха изкопани по-надълбоко от други, затова подът приличаше на триизмерна шахматна дъска. Мърсър нямаше представа колко тонове руда са извадени от

пещерата, но беше сигурен, че някога всичко е представлявало солидна скала. Започваше обаче да се съмнява в твърдението на отец Ефраим, че мината е била експлоатирана четиристотин години.

– Господи! Синкавата почва! – хлъцна Джанкарло и погледна Хофмиър, търсейки потвърждение.

Едрият южноафриканец кимна.

Подът със синкав оттенък бе съставен от твърд кимберлит. Нямаше начин да се установи какво е съотношението между кимберлита и диамантите, докато не се анализират проби, но можеше да се каже, че стоят върху цяло състояние. Мърсър се замисли за разтрошените проби кимберлит, които бе открил малко преди да тръгне към манастира, и колко старателно бе обработен, за да се извлече всеки възможен карат. Това беше убедително доказателство за стойността на мината. Приказно богатство, което принадлежеше на народа на Еритрея. Освен всичко друго, Мърсър знаеше, че ако не направи нещо, богатството ще отиде в ръцете на Джанели. Полагайки неимоверни усилия, той прикри гнева си зад каменно изражение.

– Открихме го онзи ден. Накарах работниците доста да се поизпотят, за да разчистят пещерата, преди да дойдете. – Гласът на Хофмиър наруши почудата и изумлението, които Джанели очевидно изпитваше, виждайки за пръв път залежите. – Онзи, който е работил тук, се е потрудил добре, за да я запълни. Наложил се да използваме експлозив, за да взривим отсрещната страна.

– На каква дълбочина са отвесните шахти от работната галерия на тунела? – попита Мърсър.

– Накарах неколцина негри да копаят в едната и още не са стигнали до дъното, след като извадиха десет кубически метра покриващ пласт.

– Диамантена жила в кимберлита?

– И аз мисля така – съгласи се Хофмиър. – Навремето трябва да са попаднали на изключително богат сектор с диаманти и са копали като луди.

– Това е по-хубаво от всичко, на което се бях надявал – развълнувано каза Джанели, после се обърна към Мърсър. – А сега, кажи ми какво знаеш за тази мина.

Мърсър усети, че Селоме се вцепени. И той не желаше да казва нищо на италианеца, но знаеше, че трябва да го направи, ако иска да останат живи.

– Мината е разкрита преди около три хиляди години.

– Не ставай смешен – избухна Хофмиър. – Погледни това място.

Само машини биха могли да изкопаят такива дълбоки тунели. Пещерата не може да е на повече от сто години.

– Уверявам те, че мината е древна. – Мърсър се усмихна презрително, докато гледаше Хофмиър. „Продължавай да показваш невежеството си, тъпо копеле.“ – Преди да тръгна към манастира, открих каменен чук. Беше много нащърбен и изглеждаше така, сякаш е бил изхвърлен заедно с отпадъците от рудата. Ще го намериш в кожената чанта в палатката ми. Съмнявам се, че миньори с достъп до машини биха използвали сечива от каменната ера. Нещо повече, погледни самия тунел. Бил е изкопан с техника, датираща от хилядолетия. Съдейки по структурата на стените и тавана, пробиването на тунела трябва да е било адски трудно. Ако се вгледаш отблизо, ще видиш пукнатини, направени, когато първите миньори са палели огньове, за да нагриват скалите и после са ги заливали с вода и оцетна киселина. Топлинният шок е разтрошавал камъка и им е позволявал да изнесат отломките. Няма да се изненадам, ако всеки метър от тази шахта и представлявал едnodневна работа. Предполагам, че са им били необходими двайсет и пет години за изкопаването само на този тунел.

– Възможно ли е това? – обърна се Джанели към Хофмиър.

– Да, може би – отговори южноафриканецът.

– И още как! Не си ли чел разказа на Плиний за златните мини в Астурия, Испания? – Мърсър всъщност се съмняваше, че Джопи изобщо е чувал за римския историк. – Той нарича процеса „разрушаването на планината“. През 25 г. преди Христа римляните са започнали да принуждават десетки хиляди роби да копаят в планината Лас Медулас, като използвали техниката, която описах. На върха на планината направили огромни резервоари, канали и водопроводи, напълнили ги с вода и изкопали дълги, дълбоки тунели, по които да я пуснат в галериите. Водното налягане взривило планината и богатата на злато пръст била отнесена в равнината, където лесно можела да бъде пресята. Римляните разработвали планината в продължение на двеста години, като непрекъснато променяли релефа, и извадили злато на стойност дванайсет милиарда долара. Тази мина е била разработена по подобен начин, при това много отдавна. Мърсър хвърли убийствен поглед на Джанели.

– Това ме довежда по последното ми доказателство. Монахът, когото застреля, ми каза, че знае за тази мина от древен ръкопис, книга, изчезнала много отдавна. Легендите, предавани от поколение на поколение, потвърждават разказа. – Мърсър се надяваше, че смесва достатъчно факти и измислици, за да задоволи Джанели. – Той каза, че тази мина е

експлоатирана векове наред, до окупацията. Хората, които са я разработили, се предпочели да я затворят, отколкото да бъде завладяна от нашествениците.

– Господи, това прилича на мината на цар Соломон – ахна Джанели.

– Може би, не знам.

Италианецът се бе доближил до истината и Мърсър трябваше да го отклони.

– Възможно е това да е основата на легендата, но Джопи ще ти каже, че в Африка има безброй места, които претендират за тази чест.

– Изумително – възкликна Джанели. Беше ясно, че е смяян повече от човека, когото бе наел да разкрие мината.

Мърсър разбра това и се опита да го превърне в свое предимство.

– Може ли да предложи нещо? Спомена, че в тази пещера сте използвали експлозиви. Аз не бих го направил. Сводът може и да изглежда солиден, но ако нямаш предпазни мрежи, които да намалят ударната вълна от детонацията в тунела, ще имаш неприятности.

– Имаме ли предпазни мрежи? – попита Джанкарло.

– Не, но само за няколко дни ще ги докараме от Хартум. – Хофмиър кипеше от гняв, защото толкова лесно бяха подронили авторитета му.

– И докато говорим за това – продължи Мърсър, неусетно поемайки контрол върху разговора, – навън видях, че се готвите да пресеете отново най-ранните остатъци от рудата, за да търсите диаманти, които може да са били пропуснати. Не си правете труда. Проверих ги. Остатъците са натрошени толкова ситно, че ако не докарате преносим флуороскоп, само ще си загубите времето. А се съмнявам, че можете да си го позволите.

Хофмиър хвърли на Мърсър унищожителен поглед, сякаш щеше да се нахвърли да го бие. Повторното пресяване на остатъците от рудата беше негова идея.

– Звучи логично – съгласи се Джанели, наслаждавайки се на отчаянието, изписано на лицето на южноафриканеца. – Ако се бях заловил с трудната задача да пресявам рудата, и аз щях да се погрижа нито един диамант да не бъде подминат. Идеята да те доведе тук беше добра. Мисля, че няма да сбъркам, ако те задържа известно време. Засега ти ще бъдеш шефът сред робите ми.

За част от секундата мислите на Мърсър се изписаха на лицето му, но за щастие Джанели гледаше встрани. Мърсър не искаше италианецът

да види омразата и решителността в очите му. Запази ги за себе си, защото знаеше, че ще му помогнат, когато дойде време. Джанели го бе нарекъл роб. Да, Мърсър щеше да бъде роб. Но само до момента, когато щеше да хване Джанели за гърлото и да стиска, докато копелето умре.

МИНАТА

Минаха две седмици, през които Мърсър видя човек, пребит до смърт, и други да умират от изтощение. Мъжете и машините работеха непрестанно, за да изтръгнат кимберлита от утробата на земята, като го къртеха с кирки, пневматични компресори и голи ръце. През тези две седмици и неговото тяло стигна до предела на силите си.

Джанели и Хофмиър караха бежанците, Мърсър и Селоме да работят на смени по дванайсет часа и им позволяваха само десет минути почивка на всеки два часа, малко храна и оскъдна дажба вода. Ритъмът на работата не беше достатъчен, за да убие здрав човек, но много от бежанците бяха дошли в мината почти умиращи от глад и непосилният труд тласна по-старите към смъртта. Заради познанията си Мърсър бе определен за отговорник на смяната си. Наблюдаваше го един от южноафриканците на Хофмиър, човек на име Дю Тойт. Пазеха го десетина въоръжени суданци. В шахтата отекваше тракането и бръмченето на компресорите и пневматичните чукове – оглушителен вой от битката на човека със силата на земята. Не се виждаше нищо. Въздухът се бе съгъстил от прахоляка и изпаренията, а миньорите бяха толкова изцапани, че беше трудно да различиш белите от черноко-жите. В тунела бе монтиран вентилатор, който обаче не допринасяше много за облекчаването на атмосферата в пещерата.

По примера на британските военнопленници, построили моста над река Куай, Мърсър отдаде всичките си сили на изкопаването на кимберлита. Той избра силни и издръжливи бежанци, които да работят с компресорите и пневматичните чукове, научи ги на основните неща и на някои тънкости, за да улесни задачата им. Другите еритрейци копаеха с кирки, трети измъкваха рудата на повърхността и четвърти я разбиваха с чукове, търсейки диаманти.

Жилата беше най-богатата, която Мърсър бе виждал. Макар да не го допускаха в строго охраняваната зона близо до входа на мината, където разтрошаваха рудата и слагаха диамантите в сейф, той научи достатъчно и предполагаше, че мината дава по дванайсет карата на тон – астрономично висока стойност. Мърсър успя да види няколко от диамантите, намерени там. Отначало еритрейците останаха поразени от цената, поставена на малките, симетрични кристали, когато Мърсър им я показа, защото диамантът разкрива малка част от красотата си, преди да

е шлифован и излъскан. Най-големият диамант, който Мърсър видя, беше двайсет карата. Но чу, че има огромен кристал с размера на мъжки юмрук, открит от една от жените, които ги сортираха.

Судански пазач преби до смърт еритреец в шахтата. Не стана ясно дали бежанецът е нарушил някое от многобройните правила на Хофмиър или младият бунтовник го е направил заради тръпката. Причината нямаше значение за жертвата, нито за онези, които видяха как суданецът разби главата на човека с приклада на автомата си.

Мърсър беше в почивка, когато това се случи, и скочи при първия удар. Хабте беше до него и осъзна опасността, на която Мърсър щеше да се изложи. Той уви ръка около крака му и го дръпна на земята.

– Недей, Мърсър, не го прави. Човекът почти е мъртъв, а ти още си жив – прошепна Хабте. – През войната научих, че животът на никой човек не заслужава да загубиш своя.

Побоят продължи най-малко минута и когато свърши, Дю Тойт заповяда на екипа да се върне на работа. Трупът лежеше в края на шахтата, където бе паднал, и миньорите почтително навеждаха глави, когато минаваха покрай него.

Редица от мъже, натоварени с пълни с кимберлит кошове, непрекъснато излизаше от тунела и се връщаше за още. В края на втората седмица Мърсър осъзна, че Джанели смята да ги кара да работят, докато умрат, не само за да гарантира мълчанието им, но и за да бъде сигурен, че от мината ще бъде изваден всеки диамант.

Късно през нощта, докато лежах на земята в оградения с бодлива тел лагер, Мърсър и Хабте обсъждаха различни теории защо Джанели бърза толкова много. Според Хабте италианецът се страхуваше, че мината ще бъде открита от някой друг, който ще съобщи на правителството в Асмара. Но Мърсър подозираше, че целта на Джанели е различна.

– Разсъждавай логично, Хабте. Не видяхме никого, когато изследвахме това място, а номадът в Бадн каза, че хората избягват този район заради някакво суеверие. И не забравяй, че противопехотните мини също ги възпират. По дяволите, дори не съм виждал самолет да прелита над долината.

– Всичко това е вярно – уморено измърмори Хабте и се претърколи, за да отмести острия камък, на който бе легнал. – Но защо Джанели бърза толкова много?

– Не знам – призна Мърсър. Беше твърде изтощен, за да разсъждава по този въпрос.

Тази мисъл го измъчваше от началото на миньорската операция, но

вечер съсредоточаваше всичките си сили, за да изяде яхнията, поднесена от съпругите на бежанците.

Другата мисъл, която не му даваше покой, беше безопасността на Селоме. Дватама нямаха възможност да разговарят. Тя беше в отделен лагер, при останалите жени, и бе принудена да готви на работниците. Когато я видеше, докато получаваше дажбата си, Мърсър се опитваше да се усмихне и да си придаде смел вид, но знаеше, че очите му са помрачени от безпокойство. Видя, че Селоме е ударена няколко пъти, защото по ръцете и лицето ѝ имаше синини. Всяка нощ Мърсър и другите чуваха как пазачите измъкват по няколко жени за собствено удоволствие. Той не знаеше дали и със Селоме постъпват така и безсилието му да помогне на нея или на останалите жени го разяждаше като злокачествен тумор.

Сутринта на петнайсетия ден от пленничеството му небето бе потъмняло от буреносни облаци. Мъжете, които чакаха на опашка за закуската си, трепереха окаяно на влажния и хладен въздух.

– До залез слънце ще завали – каза Хабте, държейки тенекиена чиния, за да получи отвратителната яхния.

– Ако ще бягаме – отговори Мърсър, след като се увери, че наблизо няма пазачи, – трябва да го направим скоро. Съмнявам се, че ще ни дадат палатки, а бежанците няма да издържат и ден-два на дъжда.

– Ние също. Имаш ли план?

Мърсър не отговори на въпроса на приятеля си. Той гледаше жените, които поддържаха огъня, и чакаше Селоме да се обърне към него, за да ѝ се усмихне. Тя го погледна и Мърсър забеляза изтощението, което я бе накарало да се прегърби и бе придало унилоост на изражението ѝ. Вторачи се в нея и съзря, че предизвикателността в очите ѝ не е угаснала, и после леко ѝ кимна да се приближи до него.

Селоме се огледа предпазливо, сложи поднос с хляб на главата си и тръгна към дългата дървена маса, която служеше за бюфет. Стройното ѝ тяло беше толкова слабо, че кокалите ѝ стърчаха през панталона. Тя не го погледна в очите, когато остави подноса на масата.

– Довечера изчезваме – прошепна Мърсър. Гневът го бе накарал бързо да вземе решение. – Бъди готова. Ще тръгнем два часа, след като смяната ми свърши.

– Няма да успеем. Пазачите ще ни подгонят веднага. Може би ти трябва да избягаш сам и да потърсиш помощ от някое село.

– Ще ми трябва седмица, докато стигна до населено място, а работниците няма да издържат и два дни. Освен това няма да напускаме

лагера. Имам идея. Безумна е и невероятно опасна, но трябва да опитаме.

Макар да беше удряна, вероятно изнасилена и унижавана, тя бе съумяла да запази искрица надежда. Мърсър копнееше да я докосне. Сърцето му се сви от мъка, но в жилите му нахлу прилив на адреналин, когато си помисли за смелостта ѝ. Той почерпи сили от отказа ѝ да се предаде.

– Довечера ще се видим.

Работниците имаха само десет минути, за да изядат храната, преди отново да влязат в мината. Нощем дейността на повърхността спираше, за да се пести гориво за генераторите, но под земята хората работеха денонощно. Миньорите от предишната смяна се разминаха с екипа на Мърсър. Всеки гледаше в краката си, твърде изтощен, за да се интересува, че е минал още един ден.

Мърсър можеше да свърши малко неща до падането на мрака, освен да предупреди Хабте и колкото е възможно повече еритрейци. Групата бегълци трябваше да бъде малка, за да имат шанс да успеят, но той искаше да каже на другите, надявайки се, че когато пристъпи към действие, те ще помогнат и ще засилят суматохата.

Но проклятието, което тегнеше над него, още не се бе разнесло. Джопи Хофмиър работеше в мината и след като две седмици Мърсър го бе правил за смях, южноафриканецът беше готов да отмъсти. Веднага щом Мърсър слезе в шахтата, Хофмиър започна да се заяжда с него.

– Мърсър, докарай шибания си задник тук – извика Джопи от върха на дълбоката петнайсет метра дупка. Гласът му се извиси над оглушителния шум на машините.

Мърсър се изкатери по въжената стълба, колкото е възможно по-бавно, и се изправи пред него. Той погледна дългия тунел, водещ към свободата и после се обърна към южноафриканеца.

– Какво искаш? Още един урок по минно дело?

– Да, урок. – Хофмиър застана близо до Мърсър и го облъкна с противния си дъх. – Сутринта Джанели замина, затова ще имам много часове, за да измисля извинение защо си умрял.

Хофмиър беше няколко години по-възрастен от Мърсър, но не това беше предимство му. Южноафриканецът беше по-висок от Мърсър и тежеше двайсет и пет килограма повече. Раменете му бяха широки, а юмруците – грамадни като парни чукове. Кокалчетата на пръстите му бяха осеяни с белези. Джопи Хофмиър беше в отлично физическо състояние, а Мърсър – на път да се строполи на земята от изтощение.

Мърсър съзнаваше, че първият удар по всяка вероятност ще бъде и последен. Движението му бе затруднено от окаяното му състояние, но той завари неподготвен Хофмиър. Юмрукът му се заби в устата на южноафриканеца, изби пет зъба и разкървави устните. Джопи отстъпи няколко крачки назад, обезпокоен повече от внезапността на атаката, отколкото от болката от раните си.

Миньорите спряха да работят, за да наблюдават сцената. Дори суданците отслабиха бдителността си. Хофмиър се ухили.

– Само така – каза той и изплю кръвта от устата си. – Ще бъде много по-забавно, ако окажеш съпротива.

Мърсър зае бойна поза и се приготви да се бие на живот и смърт. Джопи стоеше здраво на краката си, разперил ръце. Беше свикнал да използва размерите и силата си, за да побеждава съперниците си, и не бе научил тънкостите на ръкопашния бой. Мърсър се надяваше, че знае достатъчно поне за да оцелее. Не хранеше надежди, че ще победи.

Хофмиър замахна, но не улучи Мърсър, който се дръпна встрани. Вторият удар обаче изкара въздуха от белите му дробове и го накара да залитне. Сякаш го удариха с бейзболна бухалка, а Хофмиър бе използвал само малка част от силата си. Южноафриканецът се изсмя и се престори, че отново замахва. Мърсър нямаше друг избор, освен да се наведе, защото дори лек удар би го повалил по гръб.

В продължение на десет минути Хофмиър нанася удари. Някои попаднаха в целта, други – не. Мърсър успя да го удари само веднъж, като нарани повече ръката си, отколкото слепоочието му. В началото на схватката ерит-рейските работници окуражаваха Мърсър, но когато видяха, че е неспособен да се защити, млъкнаха. Те изтръпваха при всеки удар, който Мърсър понасяше, защото малцина биха издържали на бруталността на южноафриканеца.

Но Мърсър имаше причина за привидното си безсилие. Всеки път, когато Хофмиър посегнеше към него, той отстъпваше назад, приближавайки се до багера, чийто мотор бръмчеше. Шофьорът не бе дошъл на работа и машината стоеше в средата на сводестата пещера. Широката кофа бе повдигната над земята. Ако оцелееше от схватката, Мърсър щеше да се нуждае от мощта на багера, за да увеличи намаляващите си сили. Хофмиър не разбра какви са намеренията му и се придвижваше към мястото, където Мърсър го подмамваше. Южноафриканецът повали три пъти Мърсър на крачка от багера, но отстъпваше назад, за да си поеме дъх и да се наслади на одобрителните викове на суданските бунтовници. Мърсър търпеливо се оставяше да бъде блъскан, удрян и ритан,

докато отново стигнеха до багера. Лицето му беше окървавено и подпухнало, затова не виждаше почти нищо и държеше едната си ръка пониско, за да предпазва вероятно счупените си ребра. Едва четвъртия път той прецени, че моментът е подходящ.

В него бе останала малка искра, която му даде сила и бързина. Джо-пи атакува и нанесе серия от съкрушителни удари, въртейки коравите си юмруци в тялото на Мърсър, за да увеличи болката в ребрата му. Хофмиър очакваше, че Мърсър ще падне, опитвайки се да си поеме въздух, но се излъга. Мърсър замахна с юмрук и удари Джо-пи, който загуби равновесие. А после, толкова бързо, че никой не видя какво стана, Мърсър се хвърли на земята и протегна крак. Хофмиър се спъна и падна. Преди Джо-пи да се съвземе, Мърсър скочи и протегна ръце към контролните уреди на багера. С умело завъртане на китката той насочи машината така, че хидравличната кофа надвисна над главата на Хофмиър, и я спусна, притискайки южноафриканеца. Ако искаше, Мърсър можеше да го смачка.

Суданските пазачи най-после осъзнаха какво става и насочиха оръжията си.

– Назад – извика Мърсър, сетне погледна пленника си и изкрещя. – Точно така, негоднико, кажи им колко много боли. Кажи им, че не исках да умреш.

Гърчейки се, Джо-пи изпищя, ужасяващ звук, който прониза всяко кътче на пещерата.

– Хабте? – извика Мърсър и след секунда еритреецът застана до него. – Превеждай на суданците. Джо-пи, искам да им кажеш да излязат от тунела. Ако след трийсет минути още са там, мозъкът ти ще украси тази пещера. Южноафриканецът повтори заповедта. Гласът му беше писклив от страха, който изпитваше. Хабте преведе и суданците се подчиниха и започнаха да излизат от пещерата.

– Надявай се Джанели да се върне скоро, защото няма да станеш, докато не дойде – обърна се Мърсър към Хоф-миър и даде дистанционното управление на Хабте, за да може да избърше кръвта от лицето си. – Ако се върти много, притисни главата му.

Мърсър форсира дизеловия двигател, за да подсили заповедта си, и заглуши виковете за милост на Хофмиър.

Час по-късно Джанкарло Джанели влезе в пещерата заедно с пазачите си и се усмихна на Мърсър, който седеше прегърбен над контролните уреди на багера.

– Виждам, че имаме малък проблем.

– Не, ако нямаш нищо против да смажа главата на Джопи – безразлично отговори Мърсър.

– Е, не можем да си го позволим.

– Имаш право. – Мърсър форсира двигателя и вдигна кофата, освобождавайки Хофмиър. – Исках да видиш, че можех да го убия, но не го направих. Всички тук ще потвърдят, че той започна пръв. Аз само исках това да свърши. Хофмиър да си гледа работата, а аз да си вървя по пътя.

– И къде мислиш, че ще отидеш? – Джанели беше учуден от очевидната лекота, с която Мърсър бе победил Хофмиър и сега го освобождаваше.

– Знаеш какво имам предвид, Джанели. Кажу ми да престане да се заяжда с мен и ще се върна на работа.

– Тогава не е било сложен опит за бягство? – Джанкарло повдигна вежди в недоумение.

Мърсър го погледна в очите.

– Ти ще разбереш пръв, когато съм готов да избягам.

– Смелостта ти е достойна за уважение – засмя се Джанели. Хофмиър седеше на земята и се държеше за главата. – Не му посягай отново, Джопи. Ако искаш да пребиеш до смърт Мърсър, направи го, след като приключим работата тук. Ясно ли е?

Хофмиър изстена в отговор.

– Добре.

– Кажу ми, Джанели. – Мърсър слезе от багера и застана пред италианския индустриалец. За пръв път имаше възможност да разговаря с него. – Защо експлоатираш тази мина? Не ти трябват пари и вече доказва, че тук има диаманти, както е твърдял чичо ти. Защо караш тези хора да работят до смърт за няколко хиляди карата повече? Знаем, че няма да се измъкна жив отук, затова защо не ми кажеш?

В същия миг му хрумна нещо и Мърсър го изрази на глас.

– В края на краищата, мислиш ли, че Диамантеният синдикат ще ти позволи да вземеш диамантите? Ще се нахвърлят върху теб като рояк оси.

– Много проницателно – отбеляза Джанели. – Уцели от първия опит основния проблем в плана ми.

– Какво е това Диамантен синдикат? – попита Хабте. Джанели се обърна към него и търпеливо обясни. – Той е тайната сила зад повечето корпорации в света. За разлика от другите индустрии пазарът на диаманти се управлява от алчен монопол, който контролира всеки аспект на търговията – минно-геоложките проучвания, минното дело,

шлифоването и продажбата. Почти всички в Европа и Америка са добре запознати с умело направените им реклами по телевизията и в печата, които възхваляват вечното качество на скъпоценните камъни. Синдикатът е сенчеста организация, която контролира кой добива диамантите, кой може да ги продаде и точно за каква сума. Чрез тяхната политика цената на диамантите се поддържа изкуствено висока. – Джанкарло се обърна към Мърсър. – Поправи ме, ако греша, но ти смяташ, че ще разберат за операцията ми и ще затворят мината, за да запазят монопола си?

– Да – отговори Мърсър. – Те знаят с точност колко диаманти са извадени в света не само от мините, собственост на техния консорциум. Ако от неизвестен източник се появят непознати досега диаманти, разузнавателният им отдел ще разбере това и ще го спре, без да подбира средства. Знаеш колко са силни. Имат връзки в най-висшите ешелони в правителствата на Южна Африка и Англия и действат почти безнаказано.

– Именно на това разчитам. Аз съм човекът, който ще им каже за тази мина.

Мърсър отвори широко очи от почуда, като чу това признание, и Джанели се изсмя доволно.

– Нямам нито желание, нито ресурси да се състезавам със синдиката. Те, разбира се, не знаят това. Присъщият недостатък на всеки монопол е страхът от конкуренция и онова, което са готови да направят, за да запазят върховенството си, е изумително.

Мърсър най-после разбра.

– Ще блъфираш, така ли?

– Не съвсем. Ще им покажа диамантите, които намерихме, за да видят, че намеренията ми са сериозни. Когато им дам кофа скъпоценни камъни, които няма да могат да проследят, те ще разберат, че в играта има нов участник. Не знам дали ще пожелаят да ми платят повече, за да разберат къде се намира мината или за да престана да я експлоатирам, но и в двата случая ще искат да я контролират. Смятай действията ми за изнудване. Ще използвам алчността им срещу тях.

Мърсър си придаде безразличен вид, но трябваше да признае, че планът беше изискан, прост и гениален. Джанели щеше да изкара милиарди. От Диамантения синдикат нямаше да знаят, че той всъщност не притежава мината, докато не му платяха.

– И какво ще стане, когато действията ти принудят картела да вдигнат цената на диамантите в целия свят, за да ти платят, и съспият

икономиката на Южна Африка?

– На кого му пука? Какво от това, че пъпчивите момчета ще трябва да платят няколко хиляди долара повече за годежни пръстени за тъпите си приятелки? А що се отнася до Южна Африка, надявам се, че тази страна ще се разпадне и белите отново ще поемат контрола. Направих много пари там, преди да дадат властта на чернилките. От една страна, исках да възстановя репутацията на чичо ми във фамилната история като истински гений, какъвто е бил, но от друга, не бих похарчил толкова много пари, без да получа компенсация.

Мърсър знаеше, че крехката демокрация на Южна Африка няма да понесе сътресението, когато десетки хиляди души останат без работа. Анархията щеше да вилнее, докато хората щяха да се борят да оцелеят.

– Болно копеле. Играеш си с живота на хората.

– Това е най-евтината стока в света.

– Колко още искаш? Сигурно имаш две хиляди карата, а се говори и за огромен диамант. Защо караш тези хора да работят?

– Колкото повече скъпоценни камъни покажа на синдиката, толкова повече ще ми платят, за да ме изкарат от диамантената индустрия. Сигурно се досещаш, че вървя по опънато въже между нуждата ми от диаманти и риска да бъде разкрит. Благодарение на теб работоспособността на миньорите не е намаляла, затова ще остана малко по-дълго, и за да те мотивирам, ще ти предложи споразумение. В края, да речем, на третата седмица, ако не бъда принуден да замина преждевременно, ще сключа сделката си в Лондон. Преговорите едва ли ще продължат повече от няколко минути. Щом приключат, ще заповядам да освободят бежанците. След като продам онова, което знам за мината, информацията вече няма да е ценна и те ще бъдат свободни да кажат на когото искат. Справедливо ли ти се струва?

– След три седмици тук няма да останат и десетина живи.

Очите на Джанели заблестяха от гняв.

– Това не ме притеснява. – Той се обърна към Хофмиър, който най-после бе успял да се изправи. – Върви да се погрижат за нараняванията ти и кажи на Дю Тойт да дойде да наблюдава тези маймуни.

Мърсър се върна на работа, като трескаво разсъждаваше. Близкият изток, Южна Африка, бежанците, Селоме, Хабге и Хари. Залогът беше висок и нямаше друг избор, освен да успее.

МИНАТА

Звукът приличаше на биене на барабани, плътен бас, който разтърсваше гърдите на мъжете, излизаци от тунела в края на смяната. Преди да видят изхода, те разпознаха шума. Хората бяха селяни и познаваха кога вали.

Беше осем вечерта и толкова тъмно, че почти нямаше разлика между черния тунел и външния свят. Навън валеше проливен дъжд, същинска завеса, през която едва се забелязваха силуетите на хората. Разговорите бяха невъзможни, докато Мърсър и другите миньори, излизаци от шахтата, се приближаваха към завесата от вода. Внезапната поява на другата смяна беше стряскаща и зловеща.

– Дъждът ще ни помогне ли, или ще ни навреди? – изкрещя Хабте в ухото на Мърсър, за да надвика шума.

Мърсър сви рамене. Беше се съсредоточил върху други неща и не мислеше за бурята. Каза на Селоме да бъде готова два часа, след като смяната им приключи, а в това време двамата с Хабте трябваше да свършат много неща. Когато дойде ред да излязат в поройния дъжд, Мърсър дръпна настрана Хабте. Най-близкият судански пазач се намирал на петстотин метра в тунела, в края на групата миньори, затова не можеше да види и чуе Мърсър и Хабте.

– Готов ли си с всичко, което трябва да направиш? – уморено попита Мърсър. Беше се съвзел, доколкото можа по време на смяната, но пак се чувстваше изтощен. Имаше чувството, че никога няма да се възстанови напълно. Единствената му утеха беше, че Хофмиър не бе счупил ребрата му.

– Да. Ще чакам до тунела. Всичко ще бъде готово.

– Ако не е, това ще бъде най-окаяното бягство в историята – изръмжа Мърсър. – Всички знаят ли какво се очаква от тях?

– Ще разберат, когато настъпи моментът. Онези, с които не можах да говоря днес, като мъжете, влизаци в мината, ще научат от другите. Не се тревожи. Ще бъдат готови.

Мърсър разчиташе на предчувствията си и ако грешеше, Хофмиър и Джанели вероятно щяха да се редуват да го пекат на бавен огън.

– А ти готов ли с всичко, което трябва да направиш? – ухили се Хабте, опитвайки се да разведри мрачното настроение на Мърсър.

– И двамата ще разберем след два часа.

Както Мърсър подозираше, Джанели не бе осигурил палатки за работниците си. Но италианецът, другите бели и суданските бунтовници се бяха настанили в отделни палатки с климатични инсталации и лампи, които блестяха слабо през сребристите струи на дъжда.

Нито една от жените не бе принудена да сервира храна по време на бурята, но бяха сложили ядене за приключилите смяната работници. Хлябът беше толкова прогизнал, че се процеждаше през пръстите на Мърсър като кал, а казаните с яхнията преливаха от дъждовна вода. Вместо да губи времето си с храна, която и без това беше твърде нервна да яде, той си проправи път до оградения с бодлива тел лагер. На земята бяха прострени големи сини мушамы, под които се виждаха безброй изпъкналости. Това бяха хората, сгушили се един до друг, за да се стоплят и защитят. Небето се раздираше от гръмотевици и светкавици, които разтърсваха земята. Но въпреки това Мърсър чу стенанията на ужасените еритрейци.

Трима суданци наблюдаваха бежанците, но когато мина край палатката им, Мърсър видя, че единият вече е заспал, а другите дремят. Времето беше лошо и те не очакваха неприятности.

„Точно така, момчета – помисли си, докато влизаше в заграждението. – Ние сме само овце, легнали си за през нощта. Спете спокойно.“

Еритрейците му бяха запазили тъгъл под мушамата и с жестове го насочиха към мястото. Мърсър се пхна отдолу и зачака Хабте да изяде пълното с вода ядене. Въпреки адреналинът, който напрягаше тялото му, Мърсър успя да поспи няколко минути, докато Хабте се промъкна до него.

– Можеш да спиш? – учуди се еритреецът.

– Сигурно не се притеснявам много. Ако си грозен като мен, ще спиш много, за да се разхубавиш – пошегува се Мърсър и после стана сериозен. – Взе ли го?

Хабте му показа миньорското чукче, затъкнато в колана му.

– Няма да разберат, че е изчезнало.

– И си осигурил двама помагачи?

– Един. Другият съм аз.

– Забрави, Хабте. Не можем да рискуваме да изпоре-жеш ръцете си. След като излезем от заграждението, ще трябва да вършиш деликатна работа.

Хабте кимна.

– Да. Намерил съм човек, който ще я свърши. Оградата беше направена от бодлива тел, навита във формата на пирамида, широка три метра

в основата и висока два метра и половина. Телта бе заплетена толкова стегнато, че препятствието приличаше на десетки хиляди зъби, дълги два сантиметра и половина, които можеха да разкъсват еднакво лесно и дрехи, и плът. Планът на Мърсър беше прост, но изискваше куража на двама бежанци и поносимост към силна болка.

Когато бяха готови, първият бежанец легна по корем и бавно започна да пълзи под бодливата тел. Придвижваше се предпазливо, но щом пъхна ръка в стоманените спирали, се израни и окървави. Мъжът не извика, нито се оплака и не се опита да извади ръката си. Беше взел дрехи от другите миньори, затова беше облечен дебело, за да се предпази, но докато продължаваше да се промъква, платът се разцепи и от раните му бликна кръв, тъмна като кожата му. Дъждът я изми. Еритреецът извика, само когато бодливата тел се заби в лицето му и разкъса плътта до брадичката. Щяха да са необходими няколко шева и щеше да остане белег.

В продължение на десет минути Мърсър, Хабте и един друг бежанец наблюдаваха придвижването му и затаиха дъх, когато мъжът се убоде в слабините. Той извади бодливата тел и прошепна, че не е засегнат важен орган и те въздъхнаха облекчено. Пет минути по-късно се виждаха само босите му крака. Дойде време и вторият бежанец да влезе в бодливата тел.

Еритреецът запълзя след първия, използвайки тялото му като щит, и го настигна само за няколко минути, после мина пред него и продължи по-бавно и предпазливо. По бодливата тел останаха парчета от дрехите и плътта му. Той спря само когато краката му се увиха около главата на другаря му. Оставаха му да премине още петдесет сантиметра.

Мърсър не се поколеба и се залови със задачата със същото безстрашие като еритрейците. Промъкна се под първия бежанец и сетне под втория, като им благодари.

Движейки се бавно, Мърсър започна да си проправя път през остатъка от бодливата тел. Ръцете му станаха хлъзгави от кръвта и водата. Дъждът течеше в очите му, затова пълзеше почти слепешката. Едва когато блесна светкавица, той видя колко малко разстояние е изминал. Опита се да ускори ход, но бодливата тел се заби в нокътя на пръста му чак до костта. Болка прониза ръката му, разпространи се до мозъка му, и се наложи да прехапе устни, за да не извика.

Той извади шипа и продължи, като затвори очи от мъчителната болка. Изведнъж ръцете му напипаха празно пространство. Беше стигнал до края на оградата. Извивайки тяло, Мърсър запълзя напред и

прошепна на Хабте да го последва. След три минути еритреецът беше до него, промъквайки се със завидна лекота под препятствието.

Хабте се освободи от бодливата тел и помогна на Мърсър да се измъкне. Пороят не спираше.

– Ще ни последват и други – каза Хабте, когато двамата вкусиха свободата за пръв път от няколко седмици. Дъждът изми кръвта от лицата и ръцете им.

– Ако не получат помощ, кръвта им ще изтече.

– Те знаят, че това е цената на свободата.

Мърсър погледна Хабте и видя, че еритреецът казва истината, такава каквато я разбира. Той се запита дали етиопците, окупирали някога тези земи, наистина са вярвали, че ще победят враг с подобна сила на духа.

– Саможертвата им няма да е напразна. Готов ли си?

– Да.

– Ще се срещнем до входа на тунела след... – Мърсър погледна часовника си и се изуми, че е минало толкова много време. – Един час и двамайсет минути. Ще можеш ли да направиш всичко?

Хабте се замисли за миг.

– Да. Няма да е лесно, но ще бъде там.

– Ще се видим след малко.

Двамата стиснаха ръце и след няколко секунди изчезнаха в бурята.

Мърсър се вторачи в мрака отвъд миньорския лагер. Лесно можеше да избяга. До сутринта щеше да бъде на няколко километра от долината. Дъждът щеше да заличи следите му и нямаше да могат да го открият. За два дни можеше да се върне в родината си. Знаеше, че похитителите на Хари са израелци, и имаше достатъчно връзки в правителството, за да осигури освобождаването на приятеля си. След седмица двамата можеха да се наслаждават на питие в „При Дребосъка“. Той гневно поклати глава, за да прогони образите от съзнанието си, и отмести поглед от примамливата пустиня.

За да попречи на Левин, първо трябваше да спре Джанели. А за да го стори, трябваше да освободи някои от бежанците, които да създадат суматоха и да прикрият опита му да се свърже с Дик Хена. Освен това Мърсър бе отговорен, че взеха в плен еритрейците, и беше негов дълг да върне свободата им. Той се замисли и за Селоме, и за онова, което бе преживяла. За пръв път откакто Аги Джонстън го напусна, Мърсър чувстваше онзи предишен пламък в гърдите си. На този етап нямаше значение дали това е любов, но му даваше сили да се бори. Той тръгна към

палатката на Джанкарло Джанели.

Лагерът на белите се намираще на около петстотин метра от заграждението за пленниците. Нощта беше мастиленочерна и светлината, струяща от палатките, водеше като фар Мърсър, който газеше в калта. Шумът на дъжда заглушаваше всички други звуци.

Неочаквано от сребристия дъжд изскочи въоръжен бунтовник. Появата му беше толкова внезапна, че Мърсър се усъмни в зрението си. Суданецът гледаше встрани и държеше автомата си под мокрото си пончо. Гърлото на Мърсър пресъхна. Той затаи дъх и събу обувките си, като се молеше бунтовникът да не се обърне. Движеше се бързо, като правеше колкото е възможно по-големи крачки. Суданецът усети нещо и започна да се обръща, изваждайки автомата.

Мърсър стигна до него, вдигна лакът и използвайки инерцията си и обръщането на пазача, за да увеличи силата на удара, го стовари върху врата му. Суданецът се строполи в калта. Мърсър нямаше време да провери дали бунтовникът е мъртъв, или само е изгубил съзнание. Той грабна автомата му, претърси униформата на пазача за резервни пълнители и продължи към лагера.

Въоръжен и изпитвайки известно усещане за контрол, Мърсър се приближи до палатките, които бяха разположени на две отличавачи се групи. По-големите бяха разпънати в четири редици, а другите пет образуваха кръг. Мълния освети маси, столове и огнище от камъни в средата. Мърсър предположи, че четирите по-малки палатки са за белите, наведе се и се отдалечи колкото е възможно повече от палатките на суданците.

Дъждът го скри, докато се промъкваше към задната част на лагера на белите. Мърсър се препъна в едно от възетата и падна в калта. Лежа на земята, докато бавно преброи до двайсет, като чакаше да види дали непохватността му е привлякла внимание, но не последва тревога.

Мърсър долепи ухо до найлона на палатката и се заслуша. Беше взел парче бодлива тел, което едва държеше, без да убодe пръстите си. Увери се, че в палатката няма никого, и сръза стената там, където бе прикрепена към пода.

Пропълзя вътре и се опита да види всеки детайл на слабата светлина от съседните палатки. Веднага щом забележа, че има две легла, той разбра, че се е вмъкнал в друга палатка. Търсеше Джанели, а милиардерът едва ли спеше в една палатка с друг човек. Мърсър се досети, че това трябва да е жилището на двамата южноафриканци, които в момента бяха в мината.

Чу, че Джанели и Джопи Хофмиър разговарят в съседната палатка. Дъждът му пречеше да разбере думите, но гласовете несъмнено бяха техните. Промъкна се до отсрещната страна, където разговорът се чуваше най-силно, и изрязва малка дупка в найлона. Но гледката беше запречена от чанти и куфари. Мърсър долепи ухо до отвора.

– Защо не използваме багера? – засмя се Джанели и Мърсър разбира, че обсъждат как да го убият.

– Мисля, че ще бъде по-забавно, ако го дадем на суданците и ги оставим да го изнасилват, докато умре – каза Хофмиър.

– Не знаех, че християните вършат такива неща.

– Не забравяйте, че онези маймуни преди всичко са африканци. Изнасилването на заловените врагове е най-старият обичай тук.

– Девет и половина е – възкликна Джанели. – Загубих представа за времето. Трябва да се обадя във Венеция. Ще се наложи да ме извиниш.

– Разбира се, господин Джанели. Съжалявам, че заради мен закъсняхте за обаждането.

– Още не е станало късно, но отново трябва да използвам тоалетната. Гореща вода, вносна храна и никакъв лед няколко седмици и въпреки това стомахът ми е задръстен.

– Отмъщението на Мениелек, а?

– Не е смешно, Хофмиър.

Мърсър чу как Джанели смъкна ципа на панталона си и после гласовете заглъхнаха. Последните думи, които долови, бяха ругатните на италианеца срещу дъжда.

Разполагаше с десетина минути, преди Джанели да се върне, и той не ги прахоса. Разшири дупката, за да може да мине през нея, и докато се вмъкваше, събори багажа, който падна на земята.

– Мамка му – изсъска Мърсър, масажирайки тила си, където го бе ударила една от чантите.

Започна да претърсва палатката на Джанели, преравайки куфарите. Джанели си бе докарал мебели, сред които старинно дървено легло с балдахин и мрежа против комари. Мърсър пхна ръце под дюшека и откри две вградени чекмеджета, където намери сателитния телефон, който бе дал на Хабте в номадското село Бадн. В десетте чекмеджета на старинното бюро имаше само купчини документи.

Той погледна часовника си. Бяха изминали осем минути. Паниката го накара да бърза. До шезлонга имаше масичка, отрупана с книжа. Мърсър ги вдигна, за да види дали отдолу не е скрито нещо, но пак не му провървя. Джанели щеше да се върне всеки момент и ако Мърсър не

намереше нищо, с плановите му за бягство беше свършено. Щеше да бъде по-добре да се върне в заграждението и да опита отново следващата нощ.

Дъждът барабанеше по найлоновия покрив и заглушаваше всички звуци. Мърсър пак погледна часовника си. Единайсет минути. Трябваше да тръгва. В същия миг хладилникът вляво се разтресе, избърмча силно и утихна. Мърсър осъзна, че това е единственото място, където не е търсил, и го отвори. На най-горната лавица беше кожената му чанта. За миг той се увери, че сгънатите снимки от „Медуза“ са вътре. Слава Богу! Ако не бяха там, плановите му за бягство щяха да се провалят.

Джанели трябва да ги бе сложил в хладилника, за да ги предпази от високата влажност на въздуха. Мърсър праметна през рамо чантата си и започна да подрежда багажа, когато гласът на Джанели го накара да се вцепени. Италианецът беше пред палатката и викаше нещо на пазачите.

Мърсър се проверя през отвора и се измъкна навън, преди Джанели да го е забелязал.

Задъхан, той легна на земята. Дъждът изми потта от лицето и ръцете му. Джанкарло започна да говори по сателитния телефон, свързан с компютъра му. Мърсър грабна автомата, прехвърли резервните пълнители в чантата си и побегна. Имаше само петнайсет минути, за да освободи Селоме и да отиде при Хабте, а се бе надявал, че ще му остане половин час.

Докато тичаше, се запита дали нямаше да е по-умно, ако бе хванал Джанели и бе използвал живота му като разменна монета, за да освободи останалите еритрейци. Може би щеше да успее, но ако Джанели откажеше да съдейства, което беше твърде възможно, като се имаше предвид психичната му неуравновесеност, или ако бунтовниците започнеха да стрелят, тогава действията на Мърсър щяха да доведат до смъртта на стотина невинни хора. Не, първоначалната му идея беше по-добра. Имате чувството, че няма да победи в пряк сблъсък с Джанели, затова щеше да се крие и да се бие само когато е готов.

Заграждението на жените беше по-малко от лагера за мъжете. Вътре имаше трийсетина жени и девойки, заедно с децата, които бяха твърде малки, за да работят в мината. Мърсър го бе огледал рано сутринта, преди да започне смяната му, и знаеше, че единственото слабо място е входът. Нямаше време да се провере под бодливата тел.

Пазачите бяха разпънали палатка, за да се предпазят от природната стихия и да се уединят за изнасилванията през нощта. Мърсър нямаше възможност да се преоблече или да скрие лицето си, затова направо

влезе. Първият суданец, който го забележа, седеше на дървен стол. Мърсър го удари по челото с приклада на автомата и го повали на земята. Вторият се претърколи на пода до ниската палета, на която спяха, когато Мърсър се обърна, за да повтори атаката. Суданецът нямаше време да вземе оръжието си и без да обръща внимание на вдигнатите му умолително ръце, Мърсър стовари приклада върху главата му. Третият не беше в палатката.

– По дяволите.

Бунтовникът беше или в тоалетната, или в заграждението за жените и избираше жертва за през нощта. Мърсър не можеше да си позволи да губи време да го чака.

Той погледна към лагера на жените, но на десетина крачки не се виждаше нищо от дъжда. Катинарът на портата от бодлива тел беше отключен. Това означаваше, че суданецът е вътре.

В същия миг от отсрещната страна на заграждението се разнесе пронизителен женски писък. Мърсър тръгна по посока на гласа. На земята имаше голяма мушам, под която жените се криеха от дъжда. Мърсър я повдигна, видя два тъмни силуета, боричкащи се в мрака, и насочи оръжието си към по-високия.

Точно преди да забие дулото в бъбрека му, Мърсър осъзна, че по-ниският е мъжът. По-високият човек беше Селоме! Мърсър замахна и заби дулото в гърба на суданеца. Африканецът се изви от болка. Мърсър го хвана повали го на земята и запуши носа и устата му, докато мъжът престана да се съпротивлява.

– Надявам се, че не идвам твърде късно – прошепна той на Селоме.

Тя се успокои.

– Бих казала, че идваш точно навреме.

– Имаме около три минути до срещата с Хабте. Хайде!

Двамата излязоха от заграждението.

– И другите жени ще избягат – убеди го Селоме, докато минаваха край палатката на пазачите. – Ще се опитат да освободят мъжете и ще се разпръснат в хълмовете наоколо.

– Това ще затрудни Джанели да ни намери.

До входа на мината имаше още едно заграждение, опасно с бодлива тел, където жените и децата разтрошаваха кимберлита. Вътре бяха само двамата пазачи, охраняващи сейфа, където Джанели държеше диамантите. Наблизо бръмчеше генератор. В дъжда светеше един-единствен прожектор. Мърсър и Селоме се приближиха предпазливо, използвайки за прикритие големия булдозер.

Бяха закъснели. Хабте трябваше да е някъде там и да ги чака, след като изпълнеше задачата си, която беше много по-важна от всичко останало.

– Ами сега?

Погледът на Мърсър се спря на багера, паркиран на няколко метра от тях.

– Ела.

Когато стигнаха до багера, от купчината камъни изскочи Хабте и се присъедини към тях.

– Тъкмо започвах да се питам дали не сте отишли да се ожените тайно – пошегува се еритреецът.

– Мислехме да го направим, но тя настоя за голяма церемония. Знаеш какви са жените – отговори Мърсър и стисна ръката му. – Всичко готово ли е?

– Детонаторът е зад купчината камъни, където чаках, а над главния вход има петнайсет килограма експлозив.

– Някакви проблеми?

– Не. Ти се оказа прав. Лесно разбих ключалката на експлозивите с геоложкото чукче.

– Разчитали са на пазачите да ни попречат да се доберем до тях и не са си направили труда да сложат по-солидна ключалка.

– Добре, че си се сетил за това – отбеляза Селоме.

– Елементарно, драга моя Селоме. – Мърсър бръкна в чантата си, извади сателитния телефон и го даде на Хабте. – Номерът е програмиран. Натисни това копче и набери двайсет и пет. Но може би ще трябва да отидеш някъде в планините наоколо. Човекът, с когото ще разговаряш, се казва Дик Хена. Ако поиска потвърждение, че си с мен, напомни му за разговора ни в колата му и му кажи, че щом жена му настоява да имат куче, най-добре е да си вземат пембрук корги без опашка. Той ще разбере какво означава това. Разкажи му какво става и му предай да изпрати тук командоси, колкото е възможно по-скоро. Ще намери точното ни местонахождение, като се свърже с НАСА. Те ще определят координатите ни, когато комуникационните сателити засекат обаждането. Накарай Хена да отбележи точния час на обаждането ти. Така много ще улесниш работата на техническото лице. Предай му, че Хари Уайт е отвлечен от израелски екстремисти, свързани с министъра на отбраната Хаим Левин. Да започне да действа, за да го освободи. Обясни му, че положението тук е тежко, и колкото повече се бави с изпращането на морските пехотинци, толкова повече хора ще умрат.

– Не трябва ли да се обади Селоме? Английският ѝ е по-добър от моя.

– Не, тя ще ми трябва. – Мърсър се обърна към нея.

– Освен ако не искаш да отидеш да се обадиш?

– Не, ще остана с теб.

– Добре. Хабте, щом стигнеш на двайсет крачки от главния вход на мината, искам да взривиш експлозивите.

– С този телефон може да се свържем и с властите и утре еритрейската армия ще бъде тук.

– До час пазачите, които тази нощ убих, ще бъдат открити и бежанците сигурно ще платят за смъртта им. Джанели ще разбере, че съм взел телефона и заедно с главорезите си ще премине границата със Судан, докато армията пристигне. Трябва да ги задържим тук. Това е единственият начин. Заеми позиция до детонатора и след като затвориш мината, махни се оттам и се обади на Хена.

– Мърсър скочи на седалката на багера и направи знак на Селоме да седне на коленете му.

Хабте изчезна в дъжда, а Мърсър даде автомата на Селоме.

– Видиш ли, че някой ни е забелязал, застреляй го. Ключът беше на стартера и той го превъртя точно когато земята се разтърси от гръмотевица. Тежките гуми се завъртяха в калта, намериха опора и багерът потегли. Мърсър вдигна кофата като щит, който да ги предпази от изстрели.

Багерът навлезе в светлината на прожектора, монтиран на покрива на бараката. Пазачите го видяха и откриха огън. Селоме изпищя, когато куршумите забарабаниха по кофата и от метала се разхвърчаха искри.

– Стреляй! – извика Мърсър.

Пазачите спухаха гумите, но багерът продължи да пълзи напред. Мърсър настъпи до пода педала за газта. Въпреки че увеличи скоростта, той очевидно бе подценил броя пазачите, охраняващи главния вход на мината, и точността им. Селоме отвърна на огъня и уби мъжете, които не бяха намерили укритие, но оставаха още много суданци.

Мърсър успя да надникне под кофата точно когато един от бунтовниците бе прострелян и се строполи по гръб в калта. Той се приготви да поздравя Селоме за изстрела, но видя, че тя сменя пълнителя. Друг суданец падна, улучен в главата и черепът му се пръсна. Мърсър реши, че Хабте също стреля, скрит зад купчината камъни, но зъгълът беше друг. През второто затишие на престрелката той чу характерното изщракване на снайпер.

И някой друг участваше в стрелбата. Снайперист, който помагаше на Мърсър и Селоме да се доберат до мината. Мърсър се досети кой може да е. Някой от израелските командоси, от които мислеше, че се е отървал преди няколко седмици. Нямаше представа от колко време наблюдават лагера, нито какви са плановете им, но не възнамеряваше да изгуби предимството, което му даваха.

– Изпразни пълнителя, колкото можеш по-бързо. Точно така!

Те се намираха на шест-седем метра от входа и колкото повече се приближаваха, толкова повече суданци падаха, простреляни отгоре от невидимия убиец. Мърсър осъзна, че израелецът е заел позицията в средата на мястото, където Хабте бе поставил експлозивите. Той не почувства угризение при мисълта, че човекът, който им е помогнал, ще умре.

Мърсър докара малкия багер до тенекиената барака със сейфа и премаза един от пазачите между кофата и металната стена. Постройката се срути от натиска и се разпадна като къщичка от карти. Сейфът беше бял и свръхмодерен, с размерите на куфар. Мърсър спусна греблото и го повдигна. Тежестта беше твърде голяма и двигателят на багера се задави, но машината продължи да се движи напред.

На четири-пет метра от входа Мърсър усети, че земята се разтресе. В мрака блеснаха десетина тъмночервени експлозии. Хабте бе възпламенил взривовите и бе подкопал стабилността на скалата. Планината започна да се свлича като лавина. Оставаха им още три метра, но двигателят на багера прекъсваше, което показваше, че кур-шум е пробил нещо важно. Мърсър спусна греблото и откопча предпазните колани.

– Бъди готова да бягаш! – извика той, като видя плътната стена от пръст, камъни и кал, свличаща се по планината.

Багерът отново се стрелна напред, намирайки малко мощност, и влезе в мината секунда преди първата лавина да връхлети върху пустинята. Мърсър увеличи тягата и изпревари отломките, които започнаха да изпълват тунела. Земята продължаваше да се тресе, а от тавана падаха камъни. Тунелът щеше да се срути всеки момент.

– Мърсър! – извика Селоме.

Експлозията бе отслабила стените на древната шахта, от която започнаха да се откъртват огромни плочи. На стените се появиха пукнатини. Мърсър се замисли дали да не зарежат багера, но сейфът с диамантите в кофата му трябваше за примамка. В тунела връхлитаха парчета скали със скоростта на куршуми и го задръстваха.

Багерът се движи още двеста метра, преследван от прииждащата вълна от отломки. Моторът отново започна да прекъсва и Мърсър

раздвижи устни в безмълвна молитва да продължи да работи.

След няколко секунди грохотът от падащи камъни утихна. Мърсър се обърна. Свличането бе спряло, макар че земните пластове още се разместваха, докато планината улягаше.

Мърсър изключи двигателя и настъпи тишина. Двамата със Селоме се бяха задъхали от изпълнения с прахоляк въздух.

Лампите в тунела се поклащаха в ритъма на предизвиканото от човешка ръка земетресение. Няколко крушки се бяха строшили в тавана и пространството под тях беше тъмно. Зад багера имаше непроходима купчина от камъни. Тунелът беше затворен.

– Какво беше всичко това, по дяволите? – Селоме се закашля, изумена от ожесточеността на лавината.

– Нашето гробище – отговори Мърсър, необезпокоен от разрухата около тях.

ДОЛИНАТА НА МЪРТВИТЕ ДЕЦА

Йосиф не можа да повярва на очите си, когато планината под него изведнъж започна да се свлича неконтролируемо. Той се намираше на четиристотин метра, високо в хълмовете, обграждащи долината, и наблюдаваше лагера с прибор за нощно виждане. Въпреки че приборът показваше само оттенъци на зеленото, гледката беше невероятна.

Видя как човекът му действа със снайпера. Дългият заглушител компенсираше издайническите следи от куршумите, а смъртоносното оръжие стреляше безпогрешно. После неочаквано хълмът изригна от многобройни експлозии в земята. Снайперистът бе заварен неподготвен и бързо изчезна във вихрушката от отломки, погълнат от лавината. Йосиф не видя дали Селоме Нагаст и Филип Мърсър са успели да влязат в тунела. Вероятно бяха смазани под тонове скали и пръст.

Той се обади по радиопредавателя на другия екип и изказа предположението, че мината е атакувана. Двамата мъже отговориха, че в техния сектор не става нищо.

Щом не беше атака, Йосиф нямаше представа какво се е случило. Той бе наблюдавал бягството на Мърсър от опасаното с бодлива тел заграждение и го видя как се промъква крадешком в лагера и сетне освобождава Селоме. Стремителното им влизане в мината с малкия багер беше изумително. Йосиф не разбираше защо не се опитаха да избягат от долината. И после се появи лавината. Експлозиите вероятно бяха предизвикани от капани с бомби, задействащи се с опънато по земята въже, поставени, за да предотвратят влизането на външни лица в мината. Не можеше да има друго обяснение.

И в следващия миг го осени прозрението. Древната мина беше затворена от свличането! Йосиф се вторачи в купчините камъни и пръст, които блокираха входа, и онемя от почуда. Цялата работа по откриването на мината беше пропиляна и за това можеше да бъде виновен единствено Филип Мърсър. Йосиф се замоли американецът да е премазан от скалите. Мърсър бе унищожил шанса му някога да намери свещения кивот, в който Мойсей бе занесъл Божието слово в Израил.

Екипът му бе наблюдавал мината, откакто техниката бе пристигнала от запад, скоро последвана от стотина бежанци. Бяха открили долината от самолета, който наеха в Асмара, използвайки картата, дадена му от равина Ядид. Приземиха се трийсет километра по-нататък и само за

един ден се придвижиха до мината и заеха наблюдателни постове, откъдето гледаха денонощно през последните няколко седмици.

През цялото това време никой не видя нещо, което поне бегло да прилича на кивота, и Йосиф предположи, че предметът още е заровен в земята. Миньорите имаха по-голям шанс да го намерят от командосите, затова Йосиф смяташе да нападне лагера, когато откриеха кивота и го извадеха от шахтата. Отличната подготовка на екипа му щеше да им гарантира малко неприятности при открадването на кивота.

Но нещата в Израел бяха променили плановете му.

По време на последния му разговор с Левин министърът на отбраната каза, че агентите му в Израел не са успели да намерят Хари Уайт. Беше изключително важно да открият кивота, преди Уайт да бъде разпитан, инак операцията щеше да бъде провалена. Засега разузнавателната общност не бе съобщила нищо тревожно, но и двамата знаеха, че след като старецът разкаже историята си, ще бъде само въпрос на време разследването да разобличи Левин. Министърът заповяда на Йосиф и хората му да превземат мината и да намерят кивота. Йосиф забеляза силното му отчаяние.

Отначало Левин искаше кивота, за да осигури изборната си победа за министър-председател, но сега може би му трябваше, за да се измъкне от съдебно преследване. Той обеща на Йосиф, че може да разчита на подкрепата на хеликоптер „СН – 53 Супер Сталиън“, който беше в готовност. На Левин му бяха необходими само двацет и четири часа предизвестие, за да изпрати хеликоптера и самолет цистерна за презареждане във въздуха.

Потискайки чувствата си, Йосиф продължи да наблюдава лагера и видя, че двамата бели водачи на експедицията овладяват хаоса. Той предположи, че единият е Джанкарло Джанели, а по-едрият мъж с него е минен инженер. Не чуваше гласовете им, но жестовете и скоростта, с която се изпълняваха заповедите, показваха пълен контрол. За няколко минути до свлачището бяха донесени още прожектори, а големият булдозер заработи и фаровете му пронизаха нощта. Механичното гребло започна да разчиства отломките.

Някои от въоръжените суданци се втурнаха в мрака и Йосиф предположи, че гонят неколцината еритрейци, избягали от загражденията след Мърсър и Селоме. Само двацет минути след бедствието бяха разчистени почти една четвърт от камъните. Йосиф се изуми от експедитивността, с която белите мъже командваха работниците.

Вероятно имаше надежда. След няколко часа шахтата щеше да бъде

отворена. Това означаваше, че по-късно Йосиф и хората му можеха да се промъкнат и да потърсят наградата си. В работата се включиха още еритрейци, които се изкатериха с лопати и кирки по купчините камъни и кал.

Йосиф лежеше в малка падина между скалите. Дъждът се лееше безмилостно, превръщайки горния слой на почвата в хлъзгава маса, стичаща се надолу по склона. Беше му неприятно, че кивотът ще стане по-редният политически инструмент и свещеният предмет ще бъде опетнен от начина на намирането му. Но стига да бъде върнат на народа на Израел, Йосиф се чувстваше оправдан. Сега, когато Левин беше притиснат в ъгъла, съдбата на легендарната реликва можеше да означава или затвор, или свобода за всички тях.

Някакъв звук привлече вниманието му. Някой се движеше в планината, за да избяга от лагера. Йосиф помисли, че е някой от еритрейските бежанци, и се сви по-навътре в скалната вдлъбнатина. Ако еритреец или някой от въоръжените пазачи го откриеше, Йосиф щеше да го убие, без да се колебае. Не го ли забележеха, нямаше да ги закача.

Той се опита да не мисли за шума и отново насочи вниманието си към мината, когато някакъв глас го обезпокои. Йосиф реши, че еритреецът може би не е сам, и се приготви да се обърне и да продължи да наблюдава, когато осъзна, че чува само един глас. На мъж, който говори по телефон.

На английски.

В МИНАТА

Веднага щом земята престана да се тресе, Мърсър строши крушките, останали да светят, с приклада на автомата на Селоме. Тя не забелязваше странното му държане, а гледаше надолу в тунела. Очите ѝ бяха замъглени от тъга. За втори път виждаше вътрешността на мината и мислеше за хората, които я бяха направили. Знаеше, че е изкопана от роби, деца, принуждавани да работят, докато умрат, но въпреки това мината представляваше осезаема част от историята на народа ѝ, а като еврейка съзнаваше колко малко доказателства бяха останали за религията ѝ.

– Селоме? – извика Мърсър.

– Какво?

– Съвземи се. Пазачите долу в шахтата ще дойдат да видят какво става и трябва да сме готови. – Той се приближи до нея в мрака, хвана окуражително ръката ѝ и ѝ даде малкото фенерче с форма на писалка, което държеше в чантата си. – Вземи това. Щом стисна ръката ти, искам да го запалиш и да осветиш тунела.

Проходът беше дълъг четири километра и суданските пазачи веднага изпратиха човек да види какво е станало. Мърсър чу предпазливи стъпки, докато бунтовникът се приближаваше, прекосявайки тъмната част на тунела, където двамата със Селоме чакаха. Когато прецени, че суданецът е на двайсетина крачки и върви, опипвайки стената като слепец, Мърсър леко стисна пръстите на Селоме.

Малкото фенерче не беше мощно, но след непрогледния мрак лъчът му блесна ослепително. Бунтовникът спря и се вторачи в светлината. Мърсър видя въоръжения пазач и натисна спусъка.

– Единият е елиминиран. Остават още четирима. Джанели използваше десет суданци, за да пазят всяка шахта, но броят им бе намален на пет, защото нямаше неприятности от страна на работниците. Мърсър даде автомата на бунтовника на Селоме и тръгна към сводестата пещера.

– Как ще се измъкнем оттук, Мърсър? Хиляди тонове камъни блокират изхода. – Селоме не го познаваше достатъчно добре, за да оцени налудничавите му планове, затова в гласа ѝ прозвуча паника.

– Не се тревожи. Когато приключим, в този тунел ще има още хиляда тона.

Мърсър разбиваше лампите, докато вървяха към работната шахта,

за да елиминира възможността да бъдат осветени в гръб. След като двайсет минути се придвижваха безшумно, те стигнаха до място, намиращо се на десетина метра от пещерата. Още никой не бе дошъл да види какво се е случило с другаря им или с входа на мината.

– По дяволите – огорчено изруга Мърсър. – Те са подисциплинирани, отколкото мислех. Надявах се да хвана още един в тунела.

Както обикновено, шахтата беше добре осветена. Вътре отекваше бръмченето на генераторите, което вероятно бе заглушило изстрела на Мърсър. Но машините не работеха. Еритрейците се бяха подпрели на пневматичните компресори, а пазачите озадачено се споглеждаха. Работата бе спряла, докато чакаха да видят какво ще се случи. Минният инженер от Южна Африка беше единственият, който не бе стъписан от бедствието. Той осветяваше свода с един от халогенните прожектори и проверяваше дали е повреден от експлозиите и свличането на земните пластове.

– Срутването беше голямо – прошепна Мърсър, – но Джанели ще ги накара бързо да го разчистят. Ще имаме много повече работа.

– Какво ще правим?

– Трябва да обездвжим останалите пазачи и после ще изчезнем.

– Какво искаш да кажеш?

– Ще направя така, че всички в тази пещера да изчезнат. – Той видя озадаченото й изражение и се усмихна. – Не вярваш ли в магии?

Мъжете пред затрупания вход на мината работеха трескаво в дъжда, подтиквани от грубите закани на суданците и язвителните забележки на Джопи Хофмиър и Джан-карло Джанели. Италианецът беше обезумял, крещеше на всички и тропаше с крак като разглезено дете. Вече бе разбрал какво се е случило. Мърсър бе избягал. В лагера бяха останали само няколко от по-немошните жени. В заграждението на мъжете имаше два трупа, а десетина еритрейци бяха изчезнали в бушуващата буря. Джанели имаше чувството, че Мърсър е използвал лавината за отвличане на вниманието, за да ги принуди да разчистват входа на мината, докато избяга. Но Джанели все още имаше достатъчно хора, които да заловят бегълците и да разчистят свлачището.

Всъщност Мърсър не го бе отклонил много от плана му. Хофмиър увери индустриалеца, че скоро ще отвори тунела. Хората вътре сигурно не бяха пострадали и Дю Тойт вероятно ги бе накарал да продължат работата, убеден, че другарите му ще ги спасят.

– Обзалагам се, че няма да загубим повече от няколко часа – каза Джопи. – А и Мърсър няма да се измъкне от шахтата. Освен двамата

пазачи, които уби, и малко неприятности, не ни е нанесъл никакви щети.

– В сейфа, който копелето зарови в шахтата, имаше две хиляди карата нешлифовани диаманти и цялата операция ще отиде на вятъра, ако не ги намерим. Бих нарекъл това голяма неприятност.

– Господин Джанели, сейфът сигурно е заровен на около метър в тунела. Пазачът на входа на мината каза, че точно преди свличането двигателят на багера се е повредил.

– Дано да е така! – От устата на Джанели се разхвърчаха слюнки. – Сателитният телефон на Мърсър е изчезнал и това означава, че правителството скоро ще научи за нас. Диамантите ми трябват. Все още имаме време, но не много.

Мъжете и машините продължаваха да разчистват входа на мината. Джанели смяташе, че тунелът ще бъде отворен след два часа, а може би и по-малко. Един от южноафриканските миньори предложи идеята да използват силната струя на помпите, за да отмият пръстта и по-малките камъни.

„Да, може би в края на краищата ще успее“ – помисли Джанели, докато наблюдаваше работата. Надяваше се, че Мърсър е жив, за да може да го гледа как умира бавно. Тази мисъл му достави мрачно удоволствие.

Мърсър нямаше добър план за елиминирането на четиримата други суданци, които пазеха тунела. Искаше да избегне престрелка, защото със Селоме имаха само два автомата и малко количество амуниции. Докато чакаше да го осени прозрение, провидението му помогна. Дю Тойт, белият миньор, тръгна към изхода на шахтата, за да види какво става, и едва не се блъсна в Мърсър и Селоме.

Селоме разбра намеренията на Мърсър и прекоси тунела, за да попречи на Дю Тойт да побегне. Южноафриканецът вървеше между тях и гледаше напред, където фенерчето му осветяваше мрака. Мърсър излезе от скривалището си и насочи автомата си към слабините на Дю Тойт.

Южноафриканецът вдигна ръце толкова бързо, че кокалчетата на пръстите му се охлузиха в ниския таван. Селоме се приближи зад гърба му.

– Умно решение – тихо каза Мърсър. – А сега, ще се върнем в шахтата и ще видим дали ще успееш да убедиш бунтовниците да се предадат. Кимни, ако мислиш, че идеята е добра.

Дю Тойт закима трескаво, без да откъсва очи от дулото на насочения към гениталиите му автомат.

– Хубаво, защото ако не си убедителен, ще умреш пръв.

Държейки Дю Тойт за яката на ризата, Мърсър се наведе над отвора на шахтата и изкрещя. Четиримата суданци насочиха оръжията си към двамата мъже, които стояха над главите им, но не стреляха. Селоме безшумно излезе напред, за да държи на мушка пазачите с автомата си.

– Хвърлете оръжията! – извика тя на еритрейски и суданците се подчиниха.

Еритрейците, които се намираха най-близо до пазачите, взеха автоматите им.

Само допреди няколко години мнозина от тях бяха борци за свобода и боравеха с лекота с оръжия. Те принудиха суданците да паднат на колене и попитаха Селоме дали може да ги убият.

– Не. Амунициите ще ни трябват, а и тези кучета може да се окажат ценни, когато се измъкнем оттук. – Тя погледна Мърсър и повтори на английски какво бе казала. – Не мисля, че ги искаш мъртви.

– Правилно. – Мърсър пусна Дю Тойт, отиде до отсрещната страна на мината и седна на масата, събаряйки с един замах на земята пробите от скалите и миньорските инструменти. – Смятам, че имаме три часа, преди Джанели да отвори шахтата, затова трябва отново да блокираме пътя му. И после ни предстои сериозна миньорска дейност.

– Какъв е планът ти? – Селоме се приближи до него.

– Първо ще изпратя няколко души да донесат сейфа. Сетне трябва да разрушим още от покрива на тунела, близо до мястото, където стига до шахтата. Тук има достатъчно експлозивни за тази цел.

– Не каза ли на Хофмиър, че експлозивите трябва да се взривяват далеч от пещерата, за да не бъде разрушен сводът?

– Хофмиър може да е миньор, но не е геолог – усмихна се Мърсър. – Сводът е тук от милиарди години и се намира близо до някои от най-активните разломи в света. Щом земетресенията не са го съборили досега, ще е нужна ядрена експлозия, за да рухне.

– Ще запушим отново тунела. Предполагам, че това е достатъчно, за да забавим още Джанели.

– Точно така.

– И какво ще правим, докато той копае?

– Нали ти казах? Ще изчезнем. – Мърсър извади от чантата си снимките от „Медуза“, разгъна ги внимателно и когато намери онази, която търсеше, я показа на Селоме.

Тя се вторачи в неразбираемата плетеница от линии, спирали и точки.

– Съжалявам, но не разбирам нищо.

– След малко ще ти обясня, но първо трябва да накараме тези мъже да работят. Ще се разделим на два екипа и ще трябва да ми превеждаш, освен ако някой друг тук не говори английски.

Двайсет минути по-късно Мърсър бе наредил десет мъже в тунела. Бе отбелязал с флуоресцентен спрей местата, където искаше да пробият дупки в тавана, и бе приспособил парче тел, за да измерва дълбочината. В трийсетметровия отрязък от тунела имаше трийсетина яркооранжеви петна. Докато Селоме превеждаше, той обясни, че иска половината дупки да бъдат пробити право нагоре, а останалите под ъгъл. Наклонът на дупките щеше да насочи силата на експлозивите в тях под не толкова разрушителен ъгъл. Дълбочината не трябваше да бъде по-голяма от дължината на парчето тел. Когато бъдеха пробити първите петнайсет дупки, Мърсър щеше да постави вътре експлозиви, които да разрушат секция от тавана.

Той наблюдава няколко минути, за да се увери, че мъжете са разбрали какво иска, и остана доволен, като видя колко професионално боравят с компресорите. Водата от резервоара мокреше режещите остриета. От тавана се посипаха камъни и пръст.

Мърсър остави хората да работят и се върна при масата със снимките от „Медуза“. Селоме бе сложила храна и вода и той яде, докато разглеждаше една от тях. Селоме го наблюдаваше, но той не ѝ обръщаше внимание. Лицето му беше съсредоточено и когато вдигна глава, погледът му беше изпитателен, а изражението сериозно.

Без да има подходящи уреди и инструменти, Мърсър си бе поставил почти невъзможна задача. Отговорността му тежеше. Трябваше му хитрина, с която да забави Джанели. Знаеше, че има шанс да отворят тунела до края. Но дори италианецът да се бе отказал от диамантите, които Мърсър бе откраднал, нямаше да има достатъчно гориво за компресорите и експлозиви, за да си пробият път навън и да излязат. Мърсър съзнателно ги бе погребал живи и ако продължеше с плана си, можеше да остане там и всички да загинат.

Селоме докосна ръката му и той я погледна в очите.

– Каквото и да правиш, имам ти доверие – каза тя.

– Този път мисля, че това няма да е достатъчно – отговори Мърсър, стана и направи знак на групата миньори, които чакаха инструкции.

Те отидоха в една от дълбоките шахти на мината. Дъното на дълбокия петнайсет метра изкоп чезнеше в мрака. Мърсър слезе по стълбата. Селоме и водачът на еритрейците го последваха. Мърсър отново

погледна снимките от „Медуза“ и начерта две пресичащи се диагонални линии близо да южния край на шахтата.

– Това е мястото. Ако копаем бързо, може да се измъкнем живи от тази бъркотия.

Следващият въпрос на Селоме бе заглушен от шума на инструментите, които мъжете започнаха да спускат в шахтата. Мърсър съблече ризата си и застана пред един от големите компресори.

– Единственото ни спасение е там долу да няма кимберлит. Миньорите преди нас са копали като луди, но не са намерили нищо. Скалата е много по-мека от него. В противен случай планът ми няма да успее.

– Какво има под нас? Той я погледна.

– Мината на цар Соломон.

Мърсър включи компресора и камъкът се натроши веднага щом рещестото острие го проби.

ДОЛИНАТА НА МЪРТВИТЕ ДЕЦА

Няколко минути след като напусна лагера, Хабте Маконен разбра, че са го забелязали и го следят, но не забави крачка, нито смени посоката, защото би предупредил преследвача. Човекът беше експерт и бурята улесняваше работата му, но Хабте не бе оцелявал толкова много години на фронтовите линии на бунта, без да стане още по-добър.

Имаше други два проблема освен факта, че не беше въоръжен, а преследвачът му по всяка вероятност имаше оръжие. Първо, планините около долината бяха стръмни и твърде опасни, за да се катери в дъжда, а в равнината нямаше къде да се скрие. Докато се отдалечаваше от мината, той се чувстваше ужасно уязвим. Вторият проблем беше, че преследването бе започнало много бързо, затова човекът зад него едва ли беше судански пазач. Бунтовниците нямаха време да организират издирване, след като Хабте бе избягал от лагера. Оставаха само снайперистите, които бяха открили огън, преди експлозивите да заровят мината. Освен това Хабте беше сигурен, че преследвачът има прибор за нощно виждане, а пък и оптическият мерник на снайпера му притежаваше подобни възможности.

Снайперистът вероятно беше израелски агент и се интересуваше от мината, но Хабте нямаше представа защо го следи. Той бе опитал да се обади на Дик Хена и говори няколко секунди, преди да осъзнае, че предварително записаният глас му казва, че връзката е лоша и да опита отново. Израелецът сигурно го бе чул. Хабте се прокле за глупостта, че не се обади по-далеч от мината. Ако искаше бързо да предупреди Хена, нямаше много време. Трябваше да се отърве от преследвача, за да се обади.

Заобикаляйки старо свлачище, Хабте видя нещо, което му подсказа идея, и се запита дали снайперистът ще му даде възможност да го направи. Да измине хиляда метра на открито, докато се прицелват в гърба му, не беше най-гениалното тактическо решение, което бе измислял, но се надяваше, че ако крачи равномерно и незаплашително и чака снайперистът да скъсява разстоянието на всеки няколко минути, може да успее.

Старата сондажна кула се извисяваше самотно сред откритото пространство, а бараките до нея представляваха тъмни сенки в нощта. Мълнии осветяваха зловещото място на всеки няколко секунди,

очертавайки силуета на кулата, която някога бе изтегляла работници и руда без стойност от разработената от италианците мина. Небрежно, сякаш се разхождаше, Хабте се отклони от хълмовете и тръгна към сондажната кула. Очакваше куршум в гърба, но когато не го получи след първите четирийсет метра, спря, за да позволи на снайпериста да се премести на по-удобна позиция за стрелба.

Мината беше далеч от постройките и лагерите и ако искаше, израелецът можеше да обездвижи Хабте с няколко добре премерени изстрела и да се приближи да го разпита. Еритреецът залагаше точно на това – че снайперистът се интересува повече от намеренията му, отколкото от смъртта му. Хабте продължи да върви бавно, сякаш бурята не го притесняваше. Стори му се, че снайперистът се премести по хълма. Търкалящите се камъчета издадоха позицията му и факта, че се приближава.

И после Хабте изведнъж се сети за нещо и побегна с всички сили, като се задъха от цигарите. Край него изсвистя куршум, който рикошира в земята вдясно. Изстрелът бе предизвикан от отчаяние и беше неточен, защото снайперистът не бе видял Хабте в мерника. В следващия миг еритреецът осъзна, че внезапните мълнии трябва да са заслепили убицеца, ако е гледал през усилващо светлината устройство. Стрелецът не можеше да използва нито мерник, нито прибора за нощно виждане, когато имаше светлина! Израелецът беше въоръжен, но природното явление бе изравнило силите.

Хабте влезе в бараката, в която се бяха подслонили, когато пристигнаха в долината. Разполагаше само с няколко минути, докато преследвачът стигнеше до полуразрушената постройка, и се нуждаеше от тях, за да осъществи плана си. Той се съблече, хвърли мокрите си дрехи на пода и излезе. Макар че черната му кожа блестеше в дъжда, Хабте беше невидим.

Израелският снайперист може и да бе получил най-добрата военна подготовка в света, но нямаше богат опит като Хабте. Докато вървеше безшумно към сондажната кула, еритреецът чувстваше, че шансовете се изравняват. Едно от нещата, които бе запазило живота му през годините на борба срещу етиопците, беше разбирането на човешката природа. Той знаеше какво ще направят другите, много преди самите те да са го осъзнали.

Хабте скочи върху една от подпорите на сондажната кула и се изкачери три метра, без да спира или да обръща внимание на драскотините и охлузванията на кожата си. Той сложи сателитния телефон между две пречки и се вкопчи в металната структура. Съмняваше се, че израелецът

е разглеждал мината, и беше сигурен, че снайперистът няма да устои на желанието си да надникне в шахтата.

Стрелецът носеше снайпера си, бе праметнал през рамо картечен пистолет „Узи“ и вървеше бавно. Приборът за нощно виждане беше на главата му. Беше облечен в камуфлажни дрехи, направени от стотици съшити парчета плат, които от разстояние приличаха на безвреден храст. Като се имаше предвид дъждът, който бе намокрил дрехите му, Хабте изчисли, че израелецът носи петнайсет килограма товар и движенията му се затруднени.

Мълния разряза небето и стрелецът се хвърли на земята и запълзя към бараката. Подозренията на Хабте се потвърдиха. Движенията на мъжа бяха бавни. Израелецът сложи за миг на очите си прибора за нощно виждане и огледа лагера, после го махна. Той се вторачи в сондажната кула, но не забеляза Хабте.

Снайперистът изглеждаше по-заинтригуван от шахтата, където беше най-логично жертвата му да се крие, и се приближи, за да я разгледа по-отблизо. Хабте пресметна, че трябва да чака само няколко секунди, преди да скочи върху преследвача.

Звукът беше пронизителен и толкова неуместен, че преди да реагира, Хабте изчака да го чуе отново. Сателитният телефон щеше да иззвъни за трети път, когато еритреецът непохватно посегна да го грабне и го събори. Израелецът също се стресна, но в движенията му липсваше непохватност. Той се претърколи по гръб, вдигна картечния пистолет „Узи“ и когато телефонът отново иззвъня, се прицели. Реакциите му бяха инстинктивни.

Мъжът изстреля една четвърт от пълнителя. Куршумите рикошираха в стоманеното скеле.

Но той се целеше в падащия телефон, а не в тъмната фигура, спотайваща се в мрака горе. Хабте скочи от кулата и се приземи на няколко метра от мястото, където лежеше израелецът. Снайперистът се обърна, за да насочи картечния пистолет към приближаващия се силует, но се забави. Хабте се хвърли върху него и блъсна оръжието му. Потокът от деветмилиметровите куршуми се насочи към небето.

Телефонът не се беше счупил и отново иззвъня.

Хабте и израелецът се сборичкаха, но еритреецът имаше предимство, защото мократа му кожа не позволяваше да го хванат здраво. Сграбчи стрелеца за дрехите, разтърси го и блъсна главата му в калта. Израелецът се опита да увие крак около глезена му, но петата му се плъзна по хлъзгавата кожа на Хабте. Но еритреецът все още не можеше да го

хване добре и да го удави, като натисне лицето му в локвата. Двамата продължиха да се бият, преплели ръце и крака.

Ситуацията се промени, когато снайперистът сграбчи гениталиите на Хабте и ги стисна с всичка сила. Хабте изрева от болка и изви тяло в опит да се освободи, но израелецът упорито се бе вкопчил в него. Еритреецът успя да измъкне едната си ръка, уви пръсти около гърлото му и го удари с глава, като разби зъбите му. От устата на стрелеца потече кръв. Задушавайки се в собствената си кръв и с почти прекършен гръклян, той започна да се дави и пусна Хабте.

Еритреецът продължи да го души дълго след като снайперистът престана да се съпротивлява, и спря едва когато усети, че животът е напуснал тялото. Хабте се вторачи в лицето и го позна. Това беше шофьорът на колата, паркирана пред хотел „Амбасойра“, когато суданците и израелците се сблъскаха в стаята на Мърсър. Хабте искаше в калта да лежи мъртъв водачът на екипа им, но явно трябваше да почака.

Звънът на телефона го стресна и той с мъка се изправи и го намери. Сателитният телефон бе паднал на два-три сантиметра от шахтата.

Хабте го отвори и натисна копчето, за да приеме разговора. Гласът му излизаше едва-едва.

– Ало, свързахте се с телефона на Филип Мърсър. Той е погребан жив. Мога ли да направя нещо за вас? Казвам се Хабте Маконен.

Мъжете, които разчистваха входа на мината, чуха и едновременно усетиха още една експлозия дълбоко в земята. В последвалата тишина Джанели попита Джопи Хофмиър дали знае какъв е произходът на подземния взрив. Южноафриканецът нямаше отговор и вместо да разсъждава, каквото изглежда беше желанието на Джанели, накара екипите да продължат работата си. След четирийсет минути входът бе разчистен достатъчно, за да може човек да се провре през отвора.

Хофмиър влезе пръв и освети прохода с мощно фенерче. Джанели изпъзля след него и двамата се вторачиха в черния тунел. Джопи огледа стените и тавана, търсейки нови пукнатини в скалата. На всеки няколко крачки той почукваше камъка с чукчето си и се ослушваше за глух звук, който би показал кухо място. За разлика от него Джанели гледаше тъмата пред тях и мислеше дали ще си възвърне диамантите.

– Сигурно са се опитали да взривят сейфа. Това чухме – каза той. – Мърсър предупреди за използването на експлозивни без предпазни мрежи под свода, затова не може да е било друго.

Лъчите на фенерчетата проникнаха само на няколко метра в задушавачата завеса от прахоляк, примесен с химичната смрад на

експлозивни. Засега тунелът беше чист. Всичко изглеждаше на мястото си.

Хофмиър пръв забеляза нещо нередно, когато изчисли, че са само на около шейсет метра от шахтата. Камъни блокираха пътя от пода до тавана, но свлачището не беше така плътно като първото. Скалата се ронеше само при потропване с крак. Хофмиър извади няколко парчета от купчината, но нищо не падна отгоре.

– Какво е това? – попита Джанели.

– Нямам представа, но ако Мърсър мисли, че ни е спрял за дълго, явно се е побъркал – изсмя се подигравателно Джопи. – За нула време ще махнем от пътя тези камъни и ще стигнем до шахтата.

– Сигурен ли си?

– Да. Таванът изглежда стабилен, но за всеки случай ще го подпрем, докато разчистваме купчината. – Хофмиър приключи с огледа на отломките и се обърна към работодателя си. Джанели му бе обещал премия веднага щом намереха диамантите, затова южноафриканецът изгаряше от нетърпение да влезе в мината. – Чувал съм за Мърсър от минно-геоложките списания и от познати в Южна Африка и очаквах много повече от него. Блокирането на тунела по този начин е детска игра. Не знам какво иска да направи, но всичко това започва да ми писва.

– Когато го спипаме, ще му се иска да бе умрял в свлачището.

Входът на главния тунел беше разчистен и Хофмиър заповяда на еритрейците да махнат отломките. Експлозивите бяха разтрошили скалите и работниците бързо се строиха в редица, за да изнасят навън камъните. Работата продължи два часа заради разстоянието до повърхността и защото Хофмиър използва специално направени подпори за тавана.

Джанели стоеше до южноафриканеца, докато си пробиваха път към шахтата. С пистолет в ръка, Хофмиър подаде глава в пещерата и дълго мълча.

– Е? – задъхано попита Джанели.

Джопи не отговори. Той каза на двама работници да разчистят последните отломки и се провря в сводестата пещера. Окуражен от действията му, Джанели го последва. Двамата застанаха на скалния перваз над древната мина. Проекторите още светеха ярко, захранвани от мощните батерии, защото генераторите не работеха. Те бяха разбити и частите им бяха разпръснати около тях в локви от машинно масло. Компресорите бяха наредени до генераторите. И те бяха строшени.

В пещерата нямаше нищо друго, освен унищожената техника.

– Всичко е счупено – каза Джанели, без да може да повярва на

очите си.

Челюстта на Хофмиър беше увиснала от почуда. На лицето му бе изписана недоверчивост. Нямахте и следа от Мърсър, еритрейските миньори и суданските пазачи. Неизвестно как Мърсър бе направил така, че всички да изчезнат.

На отсрещната стена, написано с ярка жълта боя с големи букви, имаше съобщение от четири думи, несъмнено измислено от Филип Мърсър. По гърба на Хофмиър и особено на Джанели полазиха ледени тръпки. И двамата имаха чувството, че написаното е истина.

ЧАКАМ ВИ В АДА

МИНАТА

Час преди Джанели да влезе в шахтата и да се натъкне на изкуствено предизвиканото свлачище, работната галерия на мината изглеждаше съвсем различна. Машините бръмчаха и тракаха. Шумът им отекваше под сводестия покрив и заглушаваше виковете и ругатните на еритрейските работници. Кипеше трескава дейност, докато се опитваха да спазят почти невъзможния срок, поставен от Мърсър. Мъжете разбиваха скалата и къртеха камъни, пробивайки дупки с размерите на човек, наклонени под ъгъл от главната шахта, както им бе обяснил Мърсър.

На входа на тунела работата не беше толкова трескава, но беше също така шумна. Миньорите продължаваха да пробиват дълбоки три метра дупки в тавана. Мърсър бе отишъл при тях и поставяше експлозиви. Селоме му помагаше, като му подаваше цилиндрите с пластичен взрив от количката, която бяха докарали в шахтата.

– Ще ми обясниш ли най-после какво става? – попита тя.

Мърсър не отмести поглед от експлозива, който поставяше.

– Да. Това свлачище ще ни спечели още няколко часа, докато Джанели стигне до нас.

– Вече ми го каза. Освен това щеше да направиш така, че всички да изчезнем. Какво имаше предвид?

– Забеляза ли някакво несъответствие между мината, която описа отец Ефраим, и този тунел тук?

Селоме поклати глава.

– Той каза, че мината на цар Соломон е изкопана от деца, които са работили като роби – продължи Мърсър.

– Да.

– Тогава ми обясни защо е трябвало децата да изкопаят този тунел толкова широк и висок? Освен това как са могли да го изкопаят право до залежите с кимберлит? Шансът е едно на милиард.

– Нямам представа. – Беше ясно, че тя не е мислила по тези въпроси.

– Този тунел е изкопан, след като кимберлитът е бил открит, за да бъде по-лесно изваждането на рудата. Размерите са за възрастни хора, а не за деца. Изкопан е така, че двама мъже, носещи кошове с руда, да могат да се разминат спокойно. Кимберлитът вече е бил намерен чрез друга серия от тунели, изкопани под този, и това е мината, описана в

„Срамът на царете“.

– Боже мой – възкликна Селоме. – Била е пред очите ми през цялото време, а аз не съм я видяла.

– С това си изкарвам прехраната. Този пряк тунел е бил изкопан накрая, когато е станало ясно, че мината е богата на диамантени залежи.

– Тогава другият екип копае там, където мислиш, че двете мини се пресичат? Открил си местоположението по сателитните снимки?

– Да. В края на краищата се оказа, че снимките от „Медуза“ имат стойност. Когато за пръв път ги видях във Вашингтон, забелязах на някои от тях бели линии и предположих, че са или деформации, или жили от компактен минерал, които са изпратили обратно силно ехо към позитронния приемник. Но когато дойдох тук, разбрах, че представляват кухини в земята, тунели като този.

– И си открил път към повърхността?

– Ами, не съвсем. Не забравяй, че снимките са неясни. Това е просто догадка. Но въпреки всичко мисля, че мястото, където копаят мъжете, ще ни отведе към по-старите тунели, за които ни разказа отец Ефраим.

– Не казвам, че не ти вярвам, но ако не е така?

– Тогава Джанели ще влезе в мината и ще застреля всеки, когото види. – Мърсър сви рамене. – Благодарение на мен стигнахме дотук, нали? Надявам се, че късметът няма да ни изостави.

Той сложи и последния експлозив и те взривиха скалата. Всеки участва в импровизираното гласуване дали да се предадат на Джанели, или да се опитат да намерят изход от мината. Мърсър чувстваше, че им дължи това. Обясни им за срутванията и другите опасности, но вотът беше единодушен да затворят отново мината.

Когато блокираха тунела, Мърсър ги премести в шахтата, където още един час пробиваха дупки. Мърсър работеше с един от компресорите, когато режещото острие стигна до празно пространство и инструментът хлътна в скалата. Развълнуван, но без да се осмелява да се надява твърде много, той извади компресора, премести го няколко сантиметра по-нататък и проби друга дупка. Част от пода се срути и пред се отвори черна бездна, която не бе виждала светлина от три хиляди години. Ликуващият му вик стресна останалите и всички се събраха около него, изтръпвайки от зловонната миризма на разложение, която изригна от недрата на земята.

Мърсър изключи компресора и направи знак на мъжа горе да спре генераторите. След няколко минути еритрейците погледнаха в мрака и

шахтата се изпълни с развълнувани гласове.

– Ти успя – извика Селоме и прегърна Мърсър. Страстната им целувка предизвика одобрителните възгласи на работниците и доволната усмивка на Мърсър.

– Малко е рано за шампанско – предупреди я той. – Забравих за нещо и може би вече е късно. Пещерната болест.

– Пещерна болест? Какво е това?

– Криптокок. Гъбички, които живеят в затворени места като пещери и изоставени мини. Вдишаш ли ги, те се размножават в белите дробове и могат да причинят фатален менингит, ако бързо не се лекуваш. Главният тунел е безопасен, защото Хофмиър го е проветрил, преди да изпрати работниците вътре, но другата мина може да е пълна с тези неща. – Мърсър млъкна, преценявайки риска. – Вече вдишахме въздуха, излизащ от дупката, затова нямаме друг избор, освен да продължим.

– Има ли лекарство?

– Да, мисля, че амфотерицин и флуороцитосин. Но в момента нямаме време да се тревожим за това. Джанели сигурно разчиства свлачището и трябва да навлезем в първата мина и да прикрием всички следи, че сме отишли там. Заедно с пълния с диаманти сейф – усмихна се ехидно Мърсър.

След двайсет минути всички бяха готови да напуснат пещерата. Мърсър бе сложил дъска над шахтата, водеща към старата мина, и я бяха натоварили с тонове камъни. Той я постави така, че съдържанието ѝ да бъде изхвърлено в шахтата, след като избягат през дупката в дъното. Мърсър каза на работниците да строшат останалата миньорска техника и написа личен поздрав до Джанели и Хофмиър. Пускането на сейфа през дупката я разшири и мъжете започнаха да слизат в тесните тунели.

Мърсър се замисли дали да не остави Дю Тойт и суданците, но те сякаш да издадат маршрута му за бягство веднага щом Джанели стигнеше до пещерата. Сърце не му даваше да ги убие. Те бяха пленници и заслужаваха справедливо отношение. Увери се, че са завързани добре и ги пазят зорко, и после им разреши да се спуснат в тунела.

Той влезе последен в мината, изкопана от децата, теглейки въжето, с което щеше да дръпне дъската с камъните зад него. Мърсър стигна до тесния тунел и застана встрани от дупката между двете мини. Когато прецени, че е достатъчно далеч, той дръпна въжето и затаи дъх, докато камъните засипаха шахтата над тях. Освен ако не притежаваше фотографска памет, Хофмиър никога нямаше да разбере, че шахтата е била запълнена, нито как Мърсър е извел хората от главната пещера.

Едва когато падна и последната отломка, той огледа обстановката. На лъча на фенерчето тунелът изглеждаше висок само един метър и широк също толкова, по-скоро кръгъл, отколкото правоъгълен. Повърхността му беше неравна. Имаше следи, че там са работили с примитивни каменни сечива. Въздухът беше спарен. Няколко минути след като тунелът бе затворен, започна да става задушно. Мърсър осъзна, че трябва да изведе четирийсетте души, ако иска да избегне недостига на кислород в едната секция, но не можеше да ги разделя на голямо разстояние, за да не загуби някого.

Имаше три разклонения – едно вляво, друго вдясно и последното нагоре. Клаустрофобичните тунели му напомниха на снимки на множеството бронхи в човешките бели дробове или на бърлогата на къртица. Човек можеше да се изгуби безнадеждно само след няколко метра. Мърсър запълзя върху легналите мъже и стигна до началото на групата, без да обръща внимание на гневните погледи на суданците. Селоме го чакаше с фенерчето. Имаха само две, които се зареждаха ръчно. Механизмът не се нуждеше от батерии, затова нямаше опасност да угаснат. Но въпреки това в тунела беше толкова тъмно, че се виждаше само на няколко метра.

– А сега какво, безстрашни водачо? – усмихна се Се-леме. В очите ѝ блестеше гордост заради Мърсър.

Чантата му бе претърпкана с неща, които мислеше, че ще са необходими за предстоящото изпитание. Той извади запалка, щракна я и гледа пламъка, докато металното колелце се нагорещи. Пламъкът не потрепна.

– Няма движение на въздуха, но това не означава, че няма да се раздвижи някъде. Твърде сме назад, за да го усетим. Искам да намерим място, където да оставим другите, нещо като пещера, която децата са използвали за спално помещение. Трябва да се намира до създаден от природата отдушник.

– И после?

– Ти и аз ще излезем оттук. Ще можем да се движим много по-бързо, ако не трябва да се тревожим за изоставашите и за пленниците. – Мърсър се обърна и погледна назад в мрака, вслушвайки се в пристъпите на кашлица на мъжете. Беше адски задушно. – Сега разбираш защо не исках Хабте да бъде с нас. Той пуши много и не би издържал и пет минути тук. Когато излезем, би трябвало вече да се е свързал с Дик Хена и двеста морски пехотинци ще се приземят и ще се погрижат за бившия италиански робовладелец.

– И сетне ще се върнем за останалите миньори?

– Разбира се.

Те започнаха да си проправят път навън. Мърсър пълзеше в криволичещите тунели, а Селоме го следваше. След час всички почувстваха ефекта от праха, който се вдигаше от придвижването им. Кашлицата им отекваше в тунела. Еритрейците пиеха огромни количества вода, за да навлажнят пресъхналите си гърла. Мърсър започна да се безпокои. Трябваше да намерят пролука в земята, която да им позволи да поемат чист въздух.

Последваха два часа на мъчителна агония, докато групата бавно се промъкваше през тъмния лабиринт. На всеки сто метра Мърсър проверяваше дали има движение на въздуха, но всеки път пламъкът на запалката не трепваше. Стигнаха ли до голямо разклонение, той разглеждаше снимките от „Медуза“. Те бяха неясни и линиите не съответстваха на триизмерната карта, която си представяше. След четвъртия неуспешен опит Мърсър гневно ги натъпка в чантата. Единствената им надежда бяха инстинктите му и задълбочените му познания за мините и минното дело. Той можеше да си проправя път в подземните владения, като подминаваше големите разклонения и страничните тунели, които биха изкушили друг, и водеше групата през тесни проходи, които друг би пренебрегнал.

Те се придвижваха вече четири часа, когато Мърсър отново щракна запалката и пламъкът потрепна едва забележимо. Селоме видя изражението на лицето на Мърсър и се усмихна.

– Мисля, че всичко ще бъде наред – каза той.

Пещерата, която намериха петнайсет минути по-късно, беше квадратна, с размери шест на шест метра и побра всички. Мърсър забеляза, че това е създадено от природата образувание. Очевидно децата, работили в мината, я бяха открили и използвали за себе си. Пещерата приличаше на топла утроба под земята, убежище от непосилния труд, който ги бе измъчвал, докато младият им живот завърши в мрака. Таванът беше висок три метра и имаше стотици пукнатини. През една от пролуките, извивайки се в тесен лабиринт в скалата, проникваше свеж въздух.

Мърсър се облегна на камъка и Селоме сложи глава на гърдите му. Всички се нуждаеха от почивка. Мъжете се проснаха около тях. Бяха капнали от умора.

– Оттук нататък е нанадолнище – каза Мърсър.

– И ще стане по-лесно? – попита тя.

– Не. – Той поклати глава. – От час и нещо се изкачваме към

повърхността, затова тунелите трябва отново да се спускат надолу, ако искаме да намерим изход.

– Откакто сме влезли в мината, отговаряш загадъчно, премълчаваш половината неща и непрекъснато ме изненадваш. Какъв номер си приготвил този път?

Мърсър се засмя.

– Разкри ме, а? Да, подготвил съм още един номер. Спомняш ли си, когато влязохме в мината, след като Джанели ни хвана в манастира? Тогава казах, че търся път за бягство. На трийсетина метра от повърхността забелязах, че част от стената изглежда така, сякаш е била построена повторно. Камъкът беше по-светъл от останалите блокове в тунела. Обзалагам се, че там има друг тунел, който е бил скрит.

– И мислиш, че шахтите в тази стара мина водят към него?

Той кимна.

– Но ако не е така, здравата ще загазим.

Те почиваха половин час и после Мърсър реши, че ако се забави повече, ще се схване и няма да може да се изправи. Той помогна на Селоме да стане и разговаря с водачите на групите, като отново я помоли да превежда. Мърсър им обясни плана си и еритрейците се съгласиха. Вратата им в способностите му беше вдъхновение за Мърсър, но и бreme. Първо от него зависеше животът на Хари, Селоме и Хабте, а сега и на още четирийсет души плюс останалите в робските лагери. Той се опита да прогони от съзнанието си мисълта за поражение. Беше късно да поставя под съмнение решението си, макар че можеше да заведе на смърт тези хора.

– Готова ли си? – обърна се Мърсър към Селоме.

– Казвала ли съм някога „не“?

– Така те харесвам.

Двамата излязоха от пещерата през един от големите тунели и само след няколко секунди вече не виждаха светлината на двете фенерчета, които оставиха на еритрейците. Лъчът на единственото им фенерче едва мъждееше в мрака на лабиринта. Автоматът АК – 47, който Мърсър бе взел, в случай че успееш да стигнат до повърхността и да се изправят срещу Джанели, изглеждаше също така безполезен.

Махди изчакваше удобен момент. Беше нетърпелив и чакането го изнервяше, но усилията му щяха да си заслужават. Махди лежеше заедно с трима судански войници, които от години бяха под негово командване и бяха готови да убиват и да умрат за него. Присъствието му бе накарало бунтовниците да бъдат дисциплинирани, за да изчакат

тръгването на американеца и еритрейската му курва. Лежейки сред вонящата купчина от еритрейци, Махди се поздрави, че е стигнал толкова далеч.

Разбира се, той беше в мината по чиста случайност и разговаряше със суданците, когато Мърсър се появи. Махди пръв хвърли оръжието, защото реши, че Мърсър е спечелил тактическо предимство, като е хванал белия миньор. И когато след миг курвата се появи с насочено оръжие, Махди разбра, че е взел правилното решение.

Друга случайност беше голямата превръзка на лицето му. Той и един от бунтовниците се упражняваха в бойни хватки с ножове, когато суданецът се подхлъзна и острието разряза лицето на Махди. Раната щеше да зарасне, но щеше да остане белег. Превръзката, поставена от лекаря, скриваше чертите му и след като не се вгледаха в него отблизо, нито Мърсър, нито еритрейците го познаха и не знаеха, че пленникът им е командирът на су-данските пазачи.

Махди позволи да бъде взет в плен, свиваше се като останалите и участваше в тази самоубийствена мисия само за да удуши Мърсър, когато му се предоставеше възможност. Може би щеше да успее да се погаври с курвата, преди да я убие. Той се усмихна и се запита дали ще може да направи така, че Мърсър още да е жив, докато чука еритрейската мръсница, макар че се съмняваше. Беше по-добре първо да убие американеца и после да се забавлява спокойно.

Най-напред обаче трябваше да тръгне след тях. Лесно щеше да ги проследи в тъмните тунели, но не искаше да се отдалечат твърде много. Махди чакаше повечето роби да заспят и общуваше с тайни знаци с другите пазачи. Това беше код от жестове, който безброй пъти бяха използвали по време на гражданската война в Судан. Махди заповяда на един от хората си да се пожертва в безразсъден опит за бягство, за да му даде възможност да се измъкне. Хрумна му да се опитат да се преборят с похитителите си, но еритрейците бяха въоръжени с автоматите АК – 47 на суданските пазачи. Най-доброто решение беше незабележимото бягство и дори да не успееше да вземе някой от калашниците, Махди имаше нож, скрит в ботуша му.

Докато изчакваше подходящ момент, той погледна ботушите и си спомни за плешивия дебелак, от когото ги бе взел. Преследването беше скучно, но убийството му достави удоволствие. Жертвата бе казала, че е археолог. Хитро прикритие, но Джанели вече бе предупредил Махди, че мъжът търси изоставената мина. Сега Махди знаеше, че не е било необходимо човекът да умира, защото търсеше на осемдесет километра от

мината. Но ботушите му харесваха.

Когато три четвърти от еритрейците заспаха, той реши, че моментът е дошъл. Махди показа на другаря си свит юмрук и бунтовникът кимна.

Суданецът не се поколеба. Той скочи, разритвайки спящите миньори, и се втурна към един от страничните тунели, далеч от мястото, където Мърсър и Селоме бяха изчезнали, като крещеше неразбираеми ругатни. Махди също пристъпи към действие и използва другите суданци като прикритие, докато се измъкваше от групата и се сливаше с мрака отвъд мъждукащата светлина на единственото фенерче.

Еритрейците се събудиха. Единият се прицели в тъмнината и натисна спусъка. На гърба на бягачия суданец се появиха три червени петна. Той се строполи близо до изхода. В суматохата Махди се измъкна от групата. Въжето около ръцете му затрудняваше движенията му, но той успя да грабне второто фенерче, докато излизаше от пещерата.

В тунела беше тъмно и Махди вървеше с протегнати напред ръце, опипвайки стените. След като мина край няколко разклонения, той влезе в следващото и запали фенерчето. После извади ножа от ботуша си и срязва въжето около китките си. Хората му щяха да счупят фенерчето, останало при еритрейците, в мелето след бягството му, затова никой нямаше да може да го проследи, Единствено той беше ловецът в този адски свят и Мърсър нямаше представа какво го очаква.

Мърсър смяташе, че първата част от бавното и мъчително придвижване е била трудна, но нищо не можеше да се сравни с последните два часа. Той бе успял да заведе миньорите до пещера, където проникваше чист въздух, но оттогава бе превел Селоме през два задънени прохода и бе принуден да се провира през места, през които трудно биха могли да минат дори децата, изкопали тези галерии. Мърсър имаше чувството, че се намират в тялото на някакво огромно същество. Докато се промъкваша през извиващите се разклонения и шахти, той започна да мисли, че ще се изгубят. Засега оставяха следи в прахта, но ако минеха през чисто място, нямаше да могат да се върнат при еритрейците.

Най-послед двамата влязоха в друга висока галерия, в която нямаше чист въздух, но беше експлоатирана интензивно. Лъчът на фенерчето освети гледка, която щеше да го обсебва до края на живота му.

За разлика от труповете в италианската мина, тези тела не бяха подредени, а оставени там, където бяха паднали в прегръдката на смъртта. Позите им показваха, че са агонизирали. Изсъхналите мумии бяха дестина. Кожата им бе опъната на изразяващите ужас лица. Труповете бяха

на деца. Най-големите бяха на не повече от десет-дванайсет години. Дори в смъртта, страданията им бяха очевидни въпреки изминалите хилядолетия.

– Боже мой – ахна Селоме.

Мърсър не каза нищо. Гледаше окаяните останки от децата роби и се опитваше да попречи на чувствата си да замъглят преценката му. Съдейки по купчините руда, той разбра, че работата бе продължила до смъртта им. Липсваха опити децата да бъдат погребани. Те бяха принудени да работят, докато умрат, и после оставени да изгният. Селоме започна да се моли на Бога.

Макар че още беше в шок, Мърсър положи усилия да разгледа отблизо един от трупове, защото искаше да знае точната причина за смъртта. Не се осмели да докосне крехкото тяло, но не видя следи от наранявания. Нямахше счупени кости или видими травми. Единственото странно нещо беше неестественото изкривяване на ръцете и краката, които бяха извити под такива ъгли, сякаш нямаха кости. Мърсър забеляза, че и другите трупове са в подобни пози.

„Какво е причинило това, по дяволите?“ – запита се той. Зъбите на детето бяха запазени, затова явно не бе умряло от скорбут, а вероятно от рахит. После Мърсър престана да мисли за диагнозата и изпита завладяващо състрадание. Имаше ли значение как са умрели? Децата бяха убити от безименен робовладелец, който вероятно бе възнаграден за вещината си. Мърсър трябваше да положи усилие, за да си поеме въздух. Той се помоли безмълвно за децата и когато вдигна глава и забеляза рудната жила, която бяха копали, го осени ужасяващо прозрение.

Изпита желание да избяга от тази зловеща пещера, но ученият в него искаше да бъде сигурен, макар да знаеше, че изводът може да означава смъртна присъда за двамата със Селоме. Тя продължаваше да се моли. Мърсър натроши парче руда, оставено на земята, махна предпазния цилиндър на фенерчето и изсипа вътре праха, а после извади пръчка динамит. Той изстърга малко експлозив на земята до контейнера. Селоме го видя, че прави нещо, и се приближи до него.

– Какво правиш?

– Експеримент – отговори той и тя долови страха в гласа му. Мърсър сложи манерката върху металния цилиндър като капак. – Спомняш ли си какво каза отец Ефраим за децата, които са работили в мината? Че били убити от жестокост.

Той щракна запалката и експлозивът се възпламени, озарявайки пещерата с ярка бяла светлина. Когато огънят изгоря, Мърсър почука

няколко пъти и я прибра в чантата. Червеникавата руда в импровизирания апарат бе потъмняла значително. Той я изсипа върху неравната скала и зачака. Само след няколко секунди от рудата изтекоха сребристи капки, които образуваха локвичка на земята.

– Отец Ефраим не ни е говорил за жестокост, а за живачен сулфид, минерал с яркочервен цвят.

Двамата се вторачиха в блестящата локва от течен метал.

– Но живакът не е ли...

– Един от най-токсичните елементи в света. Вдишването на изпаренията му може да осакатява, да парализира и да убива.

– Това ли е убило децата?

– Ще убие и нас, ако не се измъкнем оттук. Живачният сулфид е толкова смъртоносен, че в днешно време миньорите, които копаят такава руда, работят само осем дни в месеца. Всяка секунда забавяне може да има трайни последици – отговори Мърсър и поведе Селоме по друг тунел.

– Не може ли да направим нещо?

– Можем. Да се потим. Ако искаш вярвай, но потенето може да изчисти организма от живака, стига да не се е свързал с клетъчните протеини. След всяка смяна миньорите седят в помещение под мощни нагревателни лампи, наречено „плаж“, за да се потят и да изхвърлят токсините.

В мината беше задушно и горещо, затова нямаше проблем порите им да се отворят, но имаха само една манерка с вода и когато свършеше, телата им вече нямаше да изпускат течности, за да се охладят. Тогава организмите им щяха да започнат да абсорбират живака и последиците можеше да бъдат необратими.

Двамата влязоха в още няколко пещери на ужаса, докато си проправяха път в мината. В едната имаше стотина мумифицирани жертви. Мърсър предположи, че много от децата са били изложени на въздействието на живака чрез майките си, докато са били в утробите им. Отровата бе причинила страховити увреждания на хромозомите им и те имаха ужасяващи деформации. Някои дори не приличаха на човешки същества.

– Жилата кимберлит е минала през залежи от живачен сулфид. Не съм чувал за подобна геоложка особеност, но разбирам защо са смятали, че кивотът със завета може да помогне на децата.

– Как? – попита Селоме.

– Още по времето, когато кивотът е бил донесен в Африка,

металурзите са знаели, че живакът влиза във взаимодействие със златото. Според мен те са се надявали, че златото ще абсорбира живачните изпарения и ще спре вредното им въздействие. Не забравяй, че освен приписваните му митични свойства, кивотът е бил златен.

– Но толкова много живак?

– Не съм казал, че идеята е добра.

Те вървяха още един час по безкрайни проходи и изведнъж на Селоме ѝ хрумна обезпокоителна мисъл.

– Мърсър, тунелът, водещ към работната шахта, беше дълъг около километър и половина и макар да се придвижваме бавно, трябва да сме изменили пет пъти по-голямо разстояние. – Гласът ѝ бе заглушен от тясното пространство, където стените поглъщаха звука.

– И ти ли забеляза това? Аз също започвам да се тревожа. Тези тунели са прокопани в по-мек материал, за да се улесни добиването на рудата, но не би трябвало да криволичат толкова много. Може би отново сме в задънен проход.

– Загубихме ли се? – В гласа ѝ прозвуча паника. Мърсър спря, обърна се и я освети с фенерчето. По изцапаното ѝ лице се стичаха струйки пот. Той видя, че Селоме е започнала да губи вяра, и хвана в длан брадичката ѝ.

– В живота има две неизбежни неща – смъртта и данъците. Имаш думата ми, че напролет ще платиш голяма сума.

Тя събра смелост и отговори:

– Американците плащат данъци през април. Аз съм еритрейка.

Следващата пещера, до която стигнаха, беше огромна. Лъчът на фенерчето не можеше да я освети цялата, но съдейки по ехото, Мърсър изчисли, че пещерата е с размерите на футболно игрище. Той веднага позна миньорската техника, използвана за изкопаването ѝ. Големите пространства изискваха галерията да бъде изкопана в рудните залежи и сводът да е подпрян с подпори, поставени нагъсто. Това беше обичайна техника във въгледо-бивните мини, но не много ефикасна в диамантениите и Мърсър се изненада, че са я използвали, за да експлоатират залежите от кимберлит. Подпорите бяха много и двамата имаха чувството, че вървят между стволите на гъста вкаменена гора или в зловещите катакомби под стара катедрала. Мърсър остана изумен, че надзирателите на мината са проектирали и осъществили тази система. Таванът беше в ужасно състояние – напукан и набразден от огромния натиск на земните пластове отгоре. Мърсър предположи, че след стотина години подпорите ще поддадат под тежестта на скалната маса и пещерата ще се срути.

Погледът му бе привлечен от някаква сянка. В същия миг Селоме изпищя и бе повалена на земята. Мърсър също бе прикован от връхлитащо привидение, което се материализира от мрака. Главата му се удари в камъка и съзнанието му се замъгли. Не беше възможно там долу да има нещо живо. Мината беше затворена от хиляди години. Злобният ритник в корема го върна в реалността. Нямахше значение какво или кой е при тях. Щяха да бъдат убити. На лъча на фенерчето, което бе изпуснал, проблесна нож. Автоматът беше далеч в сенките.

Съществото скочи върху Мърсър, който още лежеше зашеметен. Той успя да вдигне ръка и да отклони острието, насочено към гърдите му, и после завъртя нападателя и го удари в ребрата. Но вместо да бъде забавен от атаката, човекът обезумя и го удари с лакът в челюстта. Пред очите на Мърсър падна мрак. Той щеше да загуби битката, но Селоме скочи на гърба на нападателя и го дръпна за миг от Мърсър.

Тя получи жесток удар в лицето, завъртя се и политна към земята. Мърсър запълзя, за да намери автомата, но съществото отново се навърли върху него и заби нож в крака му. Мърсър извика от болка, изви се и удари човека по бузата с опакото на ръката си. За свой ужас той усети, че ръката му потъна в противното лице и видя как оттам изхвърча парче плът. Нараняването обаче не забави атаката и Мърсър имаше чувството, че се бие с демон, обитаващ лабиринта.

Той се измъкна извън обсега на чудовището, скри се в мрака зад една от подпорите и видя лицето на нападателя. Беше един от главните главорези на Джанели, водачът на суданските бунтовници, Махди. Мърсър си спомни, че единият от пазачите, които бе пленил, имаше превръзка. Това бе махнал от лицето на Махди.

Нямаше време да разсъждава как суданецът е избягал от еритрейците, нито как е успял да ги проследи. Знаеше, че бунтовникът ще поне-чи да вземе автомата, и трябваше да стигне пръв до оръжието. Мърсър се съсредоточи върху мястото, където Махди го бе ударил за пръв път. Нещо лъскаво привлече погледа му, но беше твърде далеч, за да е калашникът. Той тръгна смело, като протегна ръце напред, за да не се блъсне в някоя от каменните колони. Селоме продължаваше да пищя, сякаш мислеше, че в галериите обикаля привидение.

Двамата мъже видяха оръжието, когато в него се отрази светлината на фенерчето. Махди беше по-близо до автомата, но Мърсър имаше по-бързи реакции. Те се хвърлиха и го сграбчиха едновременно.

Мърсър хвана по-здраво автомата и го издърпа от бунтовника. Махди го ритна с коляно в ръката, която мигновено се парализира.

Изведнъж оръжието се озова у суданеца. Мърсър се бореше под тежестта на Махди и използваше само ранената си ръка, за да се предпазва от освирепелия бунтовник. Така успя да бръкне в чантата, праметната на рамото му.

Смяташе да използва бързо горящия детонаторен шнур и динамита, които носеше, в случай че се наложи да взривят препятствията по пътя си, но сега имаше по-неотложна цел. Махди или не забеляза, или не разбра какво става, когато Мърсър хвърли фитила на главата му. Суданецът се смееше, защото знаеше, че има предимство, но щом видя пламъка на запалката в ръката на Мърсър, очите му се разшириха от ужас. В онези последни секунди той проумя каква е примката, която Мърсър бе нахлузил на врата му.

Фитилът гореше със скорост седем метра в секунда. Разнесе се непоносима миризма и цвърчене, когато вените на гърлото на Махди се пръснаха от високото налягане на кръвта му, която кипеше и се превръщаше в пара. Плътта му се изпече.

Очите му се изцъклиха, но пръстът му остана на спусъка на автомата. Към тавана се изсипа поток от куршуми. Разтърсващите изстрели и ехото подрониха част от скалата отгоре и на няколко метра от Мърсър се разби петдесеттонна каменна плоча.

Сводът се срутваше! Мърсър скочи и грабна автомата и фенерчето. Камъните продължаваха да се сипят. Земята сякаш оживя и Мърсър и Селоме се озоваха в челюстите ѝ. Една от подпорите не издържа на натиска и експлодира като бомба.

Мърсър вдигна Селоме и я понесе към един от страничните тунели. Обърна се и видя как каменна плоча с размерите на автомобил се стовари върху Махди, който се гърчеше от болка. Тялото му се взриви в червеникава мъгла.

Мърсър насочи фенерчето към отсрещната страна на галерията, където бе забелязал някакъв блясък. Точно преди рухващата пещера да препречи гледката, той видя странна синя светлина, сияеща все по-ярко. В същия миг пред него падна огромен камък, който затвори пещерата.

Таванът на страничния тунел беше нисък и Мърсър трябваше да сложи Селоме на земята и да я увещава да го следва. Пещерата зад тях продължаваше да се срутва. В тунела навлязоха огромни облаци прах, които ги обвиха и задушиха, докато вече не можеха да отворят очи и всяко поемане на въздух беше мъчение. Грохотът беше оглушителен и заплашваше да отнеме разсъдъка им. Дватама пълзяха колкото могат по-бързо. Тунелът се изпълни с отломки.

След като изминаха петдесет метра, срутването спря. Ушите им започнаха да кълтят от внезапно настъпилата тишина. Мърсър се обърна и видя, че са изолирани от миньорите от неизброими тонове скали. Нямаше начин да се върнат при тях.

„Каква беше онази синя светлина, по дяволите?“ – запита се той. Сигурно беше статичен заряд. Когато се рушаха, скалите излъчваха слабо електричество. Явлението можеше лесно да бъде обяснено, като се имаше предвид количеството на падащите камъни. А може би беше кухина, пълна с метан, който се бе запалил от някоя искра. Мърсър имаше още няколко обяснения за природни явления, но дълбоко в душата си знаеше, че има и едно свръхестествено. „Не, не може да бъде“ – каза си.

– Какво стана там вътре? – попита Селоме.

– Махди беше премазан от скала – задъхано отговори Мърсър, докато чакаше Селоме да пие вода от манерката. Трябваше да ѝ даде време да се съвземе, преди да ѝ [??] онази, в която искат да отидат. Не можеше да ѝ каже какво друго бе видял.

– Нямах представа какво си помислих, когато той ни нападна.

– Не може да е по-странно от онова, което на мен ми мина през ума. Добре ли си?

– Челюстта ме боли и съм сигурна, че след няколко часа ще посинее, но инак ми няма нищо. А ти?

Мърсър събу панталона си и огледа раната от ножа на крака си. Не можеше да си позволи да я измие с водата, която им бе останала, затова откъсна парче от ризата си и го залепи с ивици сребрист пластир от чантата си.

– Дълбока ли е раната ти? – попита Селоме.

– Нищо важно не е засегнато.

Той вдигна панталона си и двамата продължиха да пълзят. Въздухът беше прашен и лъчът на фенерчето едва прорязваше мрака. След стотина метра тунелът се стесни и гърбовете им опряха в тавана. Ризата на раменете на Мърсър се скъса и охлузената му плът се разкърва. Без да имат възможност за избор, двамата продължиха да се придвижват, използвайки лактите и пръстите на краката си, за да се изтласкват напред.

– Мърсър, какво става? – извика Селоме.

– Не знам.

Тунелът беше не по-голям от ковчег. На мъждукащата светлина на фенерчето Мърсър видя, че диаметърът се стеснява още. Хрумна му, че и този проход завършва в скалите. Селоме сякаш прочете мислите му и

отново извика името му. Гласът ѝ граничеше с истерия.

– Знам, знам.

Придвижването ставаше все по-трудно. Той бе свалил чантата от рамото си и я буташе заедно с автомата пред себе си. Трябваше да се извива и да се бори, за да преодолява всеки сантиметър.

Скалите го обграждаха от всички страни. Всяка част на тялото му се търкаше в назъбения камък. Стените на тунела бяха от кървавочервена живачна руда. На места живакът бе избил на тавана и се стичаше по малки пукнатини и улеи на земята.

– Колко време каза, че можем да останем тук? – попита Селоме.

– Не съм сигурен. – Лъчът на фенерчето освети стотици локвички живак пред тях. – Не забравяй, че живакът се абсорбира през кожата, затова внимавай да не допреш до него раните си.

– Цялото ми тяло е в рани.

Двамата успяха да преминат през токсичната зона и запълзяха по лек наклон. Живакът бе изровил бразди и се стичаше надолу.

Пристъпите на кашлица на Мърсър ставаха все по-редки, но по-ожесточени. За разлика от Селоме, която имаше малко място между тялото си и стените на тунела, той не можеше да помръдне и кашлицата разтърсваше гърдите му, без да намери отдушник. Трябваше да се подготви за болката, когато почувстваше, че приближава поредният пристъп. В устата си усещаше соления вкус на кръвта, излизаща от разкъсаните си бели дробове.

Мърсър се заклеци.

Борейки се с паниката, той разкърши рамене и се опита да се придвижи напред, но колкото повече усилия полагаше, толкова повече тунелът сякаш се стесняваше около него, досущ болезнена хватка на питон. Земята под него се бе втърдила и колкото и да се опитваше да забие ръце в нея, беше като цимент и пръстите му се разкървавиха.

Селоме видя трескавите му движения.

– Какво става?

– Боя се, че се заклеших.

– Как така?

– Не мога да помръдна нито напред, нито назад.

– Опитай се! – В тясното пространство гласът ѝ прозвуча приглушено, сякаш говореше от другата страна на стена.

– Да не мислиш, че лежа и дремя? – троснато отговори Мърсър, но не можа да си поеме достатъчно въздух, за да придаде сила на думите си. Имаше чувството, че се задушаваше.

– Извинявай. Какво искаш да направя?

– Хвани ме за краката и дърпай с всичка сила. – Мърсър едва дишаше и изпита желание да изкрещи.

След пет минути Селоме успя да го издърпа на малко по-широко място. Той се успокои, но въпреки това усети, че го обзема паника. Ранените и гърба му бяха осеяни с капки кръв.

– Трябва да се върнем.

– Но тунелът е блокиран от срутилата се пещера.

– Не чак дотам. Трябва да намерим място, където да минеш пред мен.

– А ти?

– После ще видим.

След два часа пълзене заднешком те стигнаха до по-широко място. Мърсър легна по гръб. Селоме започна да се промъква върху него и сложи глава на гърдите му за миг.

– Господи, внимавай – извика той. – Няма място за ерекция.

– Какво ще правим сега? – попита тя, след като мина пред него.

– Ти ще продължиш. Вземи фенерчето и автомата и се опитай да се измъкнеш оттук. – Мърсър говореше монотонно, но се радваше, че Селоме не може да види лицето му.

Напомни си, че паниката е реакция пред неизвестността, но този път нямаше какво да му вдъхне увереност, за да не изгуби разсъдък си.

– Не мога.

– Нямах избор. – Мърсър знаеше, че може би няма да оцелее, но мислеше за другите. – Четирийсет миньори чакат да бъдат спасени и ако и двамата умрем, и те ще загинат.

– Не ми пука за тях, по дяволите, а за теб. – Селоме започна да хлипа.

Той протегна ръка и погали глезена ѝ, смъквайки чорапа ѝ, за да докосне гладката ѝ кожа.

– И аз държа на теб. Но ако не отидеш да потърсиш помощ, няма да мога да те заведа на изпълнена със секс ваканция на някое екзотично място.

– Обещаваш ли?

– Още не съм те излъгал за нищо. – Мърсър отново се закашля.

– Не мога да те оставя.

Викът ѝ го накара да изтръпне. Не искаше да умре сам, но положи усилия да се стегне и да забрави за собствените си потребности. Опита се да нормализира дишането си и да изплюе кръвта от устата си.

– Тръгвай. Трябва да намериш изход от тук. Не искам смъртта ти да тежи на съвестта ми. Не можеш да ми причиниш това.

Селоме преглътна сълзите си.

– А манерката и фенерчето?

– Вземи ги.

– Филип, мисля, че аз... – Тя се бореше с думите и чувствата си и преди да направи признание, промени решението си. – Мисля, че трябва да отидем в Египет, на пътешествие по река Нил. Винаги съм искала да видя древните паметници там.

– Ще се обадя на туристическата агенция, след като тръгнеш.

Селоме запълзя напред и след няколко метра се изгуби от погледа му. Мърсър видя, че след няколко крачки тунелът се разширява, но не беше в състояние да стигне дотам. Скалите не го пускаха от прегръдката си. Трябваше да се пребори с паниката и отчаянието. Не страдаше от клаустрофобия, но усети как вледеняващите й пипала се протягат към него и сграбчват тялото и белите му дробове. Мърсър пое няколко глътки въздух, който беше толкова мръсен, че повърна.

Беше сам, обвит в мрак, по-страшен и от смъртта. Опита се да се придвижи напред, но тунелът го притискаше отвсякъде и го държеше в безмилостната си хватка. Тъмнината беше непрогледна. Кожата му настръхна от тишината. Съзнанието му неистово искаше да се освободи от тази гробница. Мърсър едва изви глава. От тавана се посипа живачна руда.

– Интересно.

След известно време думите му щяха да се превърнат в несвързано бръщолевене на луд, докато се бореше с мрака, тишината и смъртта.

Разтърси го още един пристъп на кашлица. Гърдите му не можеха да се повдигат и вътрешното налягане заплашваше да натроши като стъкло ребрата му. Той се запита дали ще развие пневмония, която ще го убие, преди живакът да съсипе двигателната му система и да увреди мозъка му. Мърсър си спомни, че началната фаза на отравянето с живак е тремор на крайниците, но не можа да определи дали треперенето на краката му е реално или въображаемо.

Вместо да разсъждава за неизбежното, той се замисли за синьото сияние. Ами ако не бе видял статично електричество или експлозия на метан, а кивота, който вече беше изгубен завинаги под тоновете скали?

– До края на живота си ще се питам за това.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Дик Хена прати по дяволите години на подготовка, когато се обади по телефона. От първите дни на брака им Фей действаше неуморно, за да внесе малко култура в живота на съпруга си работохолик. Бе започнала внимателно – с посещение на чуждестранен филм или екзотичен ресторант – и с течение на времето го приучи да ходи на мюзикъли и наистина да се наслаждава на операта. Главният ѝ неуспех беше твърде ранното въвеждане на балета, който вечно го бе изнервял, но в нощта, когато той се обади на Мърсър, Фей премина друга невидима граница. Не че Дик не се интересуваше от тежкото положение на хората в Тибет, но два часа гонгове, монотонно пеене и танци на тибетската национална трупа му дойдоха прекалено много.

Той се извини и каза, че трябва да отиде до тоалетната, измъкна се от ложата в центъра „Кенеди“, излезе от огромния театър и си проправи път до фоайето с червен мокет. Телохранителите му от тайните служби също изглеждаха доволни, че временно напускат представлението. Хена застана до бронзовия бюст на покойния президент Кенеди – най-грозната скулптура, която бе виждал, отвори мобилния си телефон и набра номера на Мърсър за стотен път през последните седмици. Знаеше, че опитът му ще бъде неуспешен, но не бе чувал нищо за приятеля си, а докладите на Държавния департамент за насилието в Асмара го безпокояха.

Беше се приготвил да прекъсне връзката след петото извънмяване, когато непознат глас отговори на английски със силен акцент.

– Ало, свързахте се с телефона на Филип Мърсър. Той е погребан жив. Мога ли да направя нещо за вас? Казвам се Хабте Маконен.

Петнайсетминутният разговор, който последва, сложи край на концерта. Хена изпрати един от агентите да се извини на Фей от негово име. Като почти всеки друг съпруг в страната, той реши, че когато се пенсионира, ще се реваншира пред жена си за годините на неизпълнени обещания. Телефонът в лимузината му беше по-безопасен от мобилния и монтираното устройство за промяна на гласа беше последната дума на техниката. Хена говори през целия път до Пентагона.

След като предупреди Мардж Доил, той се обади в Пентагона и помоли да го свържат с Томас Морисън. Лимузината стигна до сградата на Министерството на отбраната, точно когато намериха адмирала.

– Добър вечер, Дик. Как си? – весело попита председателят на

Съвета на началник-щабовете.

– Имам подарък за теб, но ще трябва да го разопаковаш – отговори Хена. – Къде си?

– Вкъщи. Синът ми е тук да търси колеж на дъщеря си. Тя иска Хауърд, защото там учат чернокожи, а той – Джорджтаун, заради репутацията му.

– Кажим им, че ще трябва да ровят в справочниците без теб. Аз съм в Пентагона. И ти ще искаш да дойдеш тук.

– Какво става?

– Намерих снимките от „Медуза“, но ще ни трябва огнева мощ, за да си ги възвърнем.

Гласът на адмирал Морисън стана сериозен в мига, когато чу името „Медуза“.

– Не казвай нищо повече. Веднага ще си обуя обувките и след половин час ще бъда там.

Военните винаги знаеха точния час на пристигането си, независимо от състоянието на уличното движение. След двайсет и девет минути Морисън влезе в сградата на Пентагона. След него крачеха двама униформени помощници. Двамата с Хена се ръкуваха, тръгнаха към асансьора и влязоха в кабинета на Морисън час след обаждането на Хабте. Този един час беше най-дългото забавяне в поредицата от събития, които последваха. Хена набързо преразказа разговора си с еритреец и описа положението.

– Северна Еритрея, а? – Морисън разгледа картата на света зад бюрото си и се усмихна. – Какво случайно съвпадение. След последния ни разговор военна част от морски пехотинци бяха пренасочени на боен шурмови кораб амфибия край бреговете на Сомалия. Там има двеста командоси, които смятаха да си починат в Италия и сега са ядосани заради новото си назначение. Обзалагам се, че с удоволствие ще дадат отдушник на гнева си.

Хена отговори в същия шеговит тон.

– Случайните съвпадения се увеличават. Докато те чаках, се обадих на държавния секретар Лойд Истън. В момента той убеждава президента на Еритрея, че учението на американски войници в страната му ще бъде в негов интерес.

– А одобрение от нашия президент?

– Ще се свържа с него веднага щом свършим работата си там. В светлината на разговора ни с министър-председателя на Израел той очаква, че ще се случи нещо подобно. Ще се изуми, когато чуе, че е

замесен Джанели. Мардж извади досието му, докато идвах насам. Трябва да е дебело трийсет сантиметра. Досега Интерпол не можа да го свърже директно с нищо незаконно, но ако действаме бързо, ще го разобличим на местопрестъплението. Изправим ли го пред съда, това ще бъде бисерът в короната на президента за следващата среща на Г – 7.

– Щом политическият аспект е осигурен, аз ще поема военния. Но ще ми трябва малко време да задвижа нещата. – Морисън взе телефонната слушалка и поиска да го свържат с Агенцията по национална сигурност и Националната разузнавателна служба. Когато приключи, предложи на Хена пура с размерите на цепелин. – Ще са ни необходими снимки на района, а и морските пехотинци се нуждаят от време за подготовка.

– Трябва да се обади на Хабте Маконен и да му съобщи часа. Какво да му кажа?

– Най-малко след шест часа.

– За Мърсър е важна всяка минута – отбеляза Хена през облак от уханен пушек.

Телефонът извънтя и Морисън започна да разговаря с дежурния офицер от НРС.

– Цивилно лице докладва за гъста облачност над района, но от друга страна там работят много машини. Ако не можете да направите ясни снимки, използвайте инфрачервени лъчи и ще открием копелетата по топлинното излъчване. – Той сложи ръка на микрофона и се обърна към Хена. – Това ще продължи известно време. Ако искаш, използвай телефона на бюрото на секретарката ми, за да уведомиш президента и да се свържеш с Маконен Кажу му какво да очаква и да се скрие, когато морските пехотинци нападнат мината.

Хена остави Морисън да координира сателитното покритие и седна зад бюрото във външния кабинет. Реши че може да си позволи малко време и да се обади на един човек, когото смяташе за важен. Хена лично бе посрещнал самолета, превозващ Хари Уайт от Израел до летище „Дълес“, закара го в града и го изпрати в безопасна къща на ФБР, докато положението се оправеше. Верен на думата си, Хари беше трезвен и не се оплака нито веднъж по време на последвалите дълги разпити. Едва когато агентите на Хена приключиха с него, Хари поиска да разбере какво се е случило с Мърсър. Гневният му поглед беше красноречив, когато Хена призна, че нямат представа къде е Мърсър, нито какво е станало с него.

– Ало.

– Хари, обажда се Дик Хена. Намерихме Мърсър. Старецът изслуша обясненията му, но му беше трудно да ги възприеме.

– Той е в изоставена мина в Еритрея. Добре е.

– Не, не е добре – сопна се Хари. – Здравата е загазил, иначе нямаше да ми се обадиш ти, а той.

– Говоря сериозно, Хари.

– Сътрудничих ви напълно. Най-малкото, което можеш да направиш, е да бъдеш откровен с мен. Какво всъщност става, по дяволите?

Хена нямаше представа как Хари разбра, че лъже. Това очевидно беше част от близостта между Мърсър и Хари. Той въздъхна.

– Добре, имаш право. Съжалявам. Мърсър наистина е в Еритрея, но е пленен от група судански бунтовници, които работят за италиански индустриалец, забъркан в незаконен бизнес. Засега знаем, че се е скрил в мината заедно с група еритрейски бежанци, за да даде време на морските пехотинци да отидат там.

– И?

– Какво?

– Заповяда ли на морските пехотинци да влязат?

– В момента съм в Пентагона заедно с председателя на Съвета на началник-щабове и правим всичко възможно да го спасим.

– Мърсър те е изваждал от огъня няколко пъти. Трябва да направиш много повече или до края на седмицата ще ме видиш във всяко телевизионно политическо предаване в страната.

– Хари...

– Не се шегувам. Измъкни Мърсър или ще се сбогуваш с работата си. И останалите в тази администрация ще се простят с постове си. Знаем достатъчно, за да погребем всички ви.

– Господи, Хари, не е нужно да се стига дотам.

– Няма да се стигне, защото ще го спасиш. Край на обсъждането.

Седем часа и половина по-късно ято хеликоптери „Блекхоук ИН – 60“ нахлу във въздушното пространство на Еритрея. Морските пехотинци на борда с нетърпение очакваха хубава битка.

МИНАТА НА ЦАР СОЛОМОН

Отначало не беше шум, а по-скоро липсата на всепоглъщащата тишина. Мърсър напрегна слух. Ушите му започнаха да къртят от усилието, а очите му се насълзиха, когато се вторачи в непрогледния мрак. Но звукът се чу отново. Някакво съскане като нежен шепот. Той се опита да извика, но устата му беше пресъхнала от жажда, и успя да издаде само дрезгаво гречене.

Нямаше представа колко време е минало, макар да беше сигурен, че загадъчното съскане се усилва, но не си позволи да храни надежда. Не можеше да го направи, защото вероятно си въобразяваше. И после видя светлината. Беше само проблясък, но за него сякаш се взриви ослепително ярка звезда. Той радостно прикова поглед в нея, макар че очите го заболяха.

– Хей – с дрезгав глас подвижна Мърсър.

– Ти си хей – весело извика Селоме. – Ей сега ще дойда при теб.

– Какво правиш? – тихо попита той, но тя, изглежда, не го чу, защото не отговори.

Селоме идваше да го спаси. Сълзите в очите му вече не бяха предизвикани от светлината. Докато чакаше в каменния ковчег, Мърсър се бе предал и мислеше, че ще умре. Никога не бе губил надежда до самия край, но този път наистина реши, че е свършено с него. Ето защо, когато дойдоха да го спасят, се ядоса и се разочарова от себе си.

Изведнъж почувства, че скалата под него започва да се премества. Задушаваният натиск върху гърдите му намаля. Вече чуваше Селоме по-ясно. Тя копаеше трескаво с лопата и с всяко забиване на острието в земята той усещаше как подът пропада със сантиметър. Той се опита да раздвижи тяло. Раменете му се охлузиха в стените, но гърбът му вече не опираше в тавана.

И после изведнъж се оказа свободен и се плъзна опасно бързо, набирайки скорост, тъй като наклонът ставаше все по-стръмен, а таванът над него изчезваше. Мърсър започна да се търкаля, увлечен във водопад от пръст и камъни, които опариха очите и носа му и запушиха устата му. Удряше се в стените, докато падаше. Искеше да извика от болка, но наоколо имаше толкова много прах, че ако отвореше уста, щеше да се задуши. После стремглавото падане спря и той легна неподвижно. Върху него се сипеха камъни и тежестта им се увеличаваше с всяка

изминала секунда.

Мърсър бе на път да изгуби съзнание, когато някой отместил камъните от тялото му. Нечия ръка го хвана за колана и го разтърси. Той избърса мръсотията от очите си, отвори ги и видя Селоме.

– Трябва по-често да копая за заровени съкровища. Едно момиче може да открие изумителни неща. – Лицето ѝ сияеше на светлината на фенерчето.

– Не съм златен дублон.

Мърсър не можеше да повярва колко е приятно да изпитва болка. Това означаваше, че е жив. Той се изправи, залитайки, и протегна ръка да приглади кичур от косите на Селоме.

– Мислех, че няма да се върнеш. – Гласът му беше дрезгав. Искаше да ѝ разкаже какво се бе случило, след като бе тръгнала, но не можеше. Чувствата му не можеха да се изразят с думи, затова се хвърли в обятията ѝ и се наслади на топлината на тялото ѝ. – Благодаря.

Когато се овладя, разгледа пещерата на кехлибарената светлина на фенерчето и разбра как Селоме го е спасила от скалистия гроб. Галерията беше почти правоъгълна и висока най-малко десет метра. В единия край имаше плитка ниша. Стените бяха от шлифовани каменни блокове. Той позна камъните, използвани в нишата с размерите на килер. Беше ги виждал и преди. Бяха същите като онези, с които бе облицована главната шахта към повърхността. Тази пещера беше връзката между прекия път към залежите от кимберлит и по-старите, криволичещи тунели. Купчината камъни и пръст зад него стигаше почти до тавана. На върха имаше малка дупка, която водеше към останалата част на древната мина. И там Мърсър бе лежал притиснат от всички страни в каменния затвор.

Когато новата и по-здрава хоризонтална галерия бе прокопана в планината, работниците сигурно бяха затрупали тунела до пещерата с подпорите. През хилядите години, изминали оттогава, пръстта се бе слегнала и Мърсър бе пропъзлял почти до мястото, където тя се изсипваше в тази пещера. Селоме се бе досетила, че ако копае в основата на купчината, могилата ще се срути и ще го освободи.

– Съжалявам, че се забавих, но паднах, ударих си главата и изгубих съзнание – обясни тя. Над лявото и око имаше дълбоко охлузване.

– Няма да ме чуеш да се оплаквам. – Мърсър изпи половината от останалата вода в манерката и разгледа лопатата, с която Селоме бе копала. – Жалко, че е трябвало да я използваш. Това е изящен образец на сечиво от бронзовата ера.

– Радвам се, че не си археолог. Съсипах пет такива лопати, докато те измъкна.

В единия ъгъл на пещерата бяха струпани примитивни оръдия на труда – кирки и лопати. Някои бяха предназначени за възрастни, а други – за деца. До тях имаше купчини от изгнили кожени ведра и манерки.

– После ще оплакваме повредените исторически предмети – каза Мърсър. – В момента единственото ми желание е да се измъкнем оттук и да се погрижим за някои неща.

Той постави в нишата експлозиви, които извади от чантата си, като внимаваше да използва само толкова, колкото да разруши част от стената. Нямаше представа какво става в главния тунел отвъд преградата и не искаше да известява присъствието си, докато не бъдеше готов.

– А фитилът? Нали го използва срещу Махди? Мърсър извади още детонаторен шнур от чантата си и отрязва малко.

– Второто правило на миньорството при твърди скали – никога нямаш достатъчно фитил.

– А какво е първото? Мърсър показа динамита.

– Никога нямаш достатъчно експлозиви. Фитилът горя много по-бавно от онзи, с който бе обезвредил Махди, затова двамата имаха време да се скрият в окопа, който Мърсър бе изкопал с помощта на Селоме. Той легна върху нея и закри с ръка главата си. Експлозивът се взриви и върху тях се посипаха отломки. Мърсър отвори очи и примигна. Стената не се беше.

Пещерата се изпълни със светлина отвън. Нито един от двамата не вярваше, че ще види отново слънчевата светлина, и те се прегърнаха от радост.

– А сега, да сложим край на всичко. – Мърсър праметна през рамо чантата си, взе автомата и поведе Село-ме в тунела.

В шахтата отекнаха изстрели и той бързо бутна Селоме обратно в пещерата.

– Стой тук и не мърдай, докато не се върна. Ти спаси живота ми. Сега е мой ред.

Мърсър не знаеше кой използва мината за прикритие. Край него свистяха куршуми, докато пълзеше напред. Очите му се приспособиха към слънчевата светлина, изпълваща шахтата, но мъглата от барута беше почти непрогледна, така че трябваше да се приближи достатъчно, за да разпознае хората, които стреляха към лагера. Бяха суданските бунтовници. Хабте сигурно се бе обадил на Дик Хена, защото Мърсър предположи, че ответният огън, рикоширащ в тунела, е от морските

пехотинци.

Бунтовниците бяха заели отбранителни позиции срещу американските командоси и явно имаха намерение да стрелят, докато им свършат патроните. Морските пехотинци сигурно знаеха за миньорите в мината. Ето защо не бяха поставили експлозиви. Мърсър си спомни за атаката на Махди и за бруталното изнасилване на жените, така че не изпита нищо, когато вдигна автомата.

Застреля четирима суданци в гърба и останалите двама в гърдите, веднага щом се обърнаха да видят внезапно появилата се заплаха зад тях. Изпълзя до барикадата им и трескаво започна да търси нещо бяло, което да размаха пред морските пехотинци, за да престанат да обстрелват входа на тунела. Намери носна кърпа в джоба на един от мъртвите мъже, размаха я и чу заповед на английски да се спре огънят.

– Не стреляйте. Аз съм американец – изправяйки се, изкрещя той.

– Доктор Мърсър? – чу се глас с провлачен тексаски акцент, който надвика шума от продължаващото сражение по-нататък в мината.

– Да, аз съм Мърсър. – Еуфорията, която би трябвало да изпитва, бе потисната от желанието му да накара Джанели и суданците да страдат заради случилото се през последните две седмици. – С мен има една жена, а долу са барикадирани четирийсет миньори. – Мърсър се огледа, за да види къде бяха намерили укритие морските пехотинци, но не ги забеляза. Имаше много места, където можеше да се скрият – зад разхвърляните сандъци от съоръженията, зад някоя от машините или зад една от безбройните купчини камъни и пръст, изкопани от мината.

– Ще трябва да издържите още малко. Положението е адски напечено.

Думите на командоса бяха заглушени от моторите на шурмови хеликоптер „Апачи“, който летеше ниско над пустинята. От оръдието му се лееше поток от куршуми.

Мърсър най-сетне забеляза групата морски пехотинци. Бяха се свили зад преобърналия се и още горящ булдозер. Командирът им го видя и му махна, сетне поведе взвода си към лагера. Мърсър пресуши съдържанието на две манерки с вода и когато морските пехотинци се скриха от погледа му, изскочи от мината и се запромъкна между купчините. Макар че дъждът бе спрял, небето още беше облачно. Той се придвижваше бавно заради горещината и влагата. Гърдите го боляха при всяко поемане на въздух. Раната на крака му пулсираше. Изведнъж небето над главата му се взриви. Ударната вълна го блъсна и повали на земята. Ушите му започнаха да пищят. Мърсър се претърколи и запълзя по пясъка.

На шейсет метра над него горящият хеликоптер се въртеше неконтролируемо, описвайки спирали във въздуха. От мотора изригнаха облаци от пушек, а роторът му се разпадна като осколочна бомба. Някой от суданците бе изстрелял ракета земя-въздух и го бе улучил. Хеликоптерът се разби наблизо и Мърсър отново бе повален на земята от ударната вълна. Наоколо се посипаха отломки, но като по чудо никоя не падна върху него.

Той стана. Остра болка прониза ребрата му чак до сърцето и го принуди да падне на колене. Имаше толкова много наранявания, че се запита какво се надява да извърши. Морските пехотинци бяха там. Те щяха да се справят с бунтовниците. Мърсър излагаше живота си на опасност без абсолютно никакъв смисъл.

Реши, че ще е най-добре да чака, и започна да търси място, където да се скрие, когато куршуми вдигнаха фонтани от прах в краката му. Притискайки ребрата си с едната си ръка, Мърсър побегна колкото можеше по-бързо и намери укритие зад голям генератор. Присви очи, за да се предпази от мъглата, предизвикана от димните гранати. Облаците от пушек намалиха видимостта почти до нулата. Мърсър видя кой стреля по него, но забеляза, че суданците са устроили засада на взвод патрулиращи морски пехотинци. Американците бяха нащрек и се движеха предпазливо, но щяха да попаднат в изненадващ кръстосан огън.

Автоматът в ръцете му изтреща и покоси двама бунтовници, но сетне патроните свършиха. Мърсър посегна да сложи нов пълнител и се претърколи до другия край на генератора, когато металният корпус бе обсипан с куршуми. Командосите се хвърлиха на земята и застреляха още трима суданци. След няколко секунди към Мърсър се присъединиха четирима млади американци.

– Благодаря, приятелю – каза водачът на патрула.

– Удоволствието е мое. Не мога да ви опиша колко се радвам, че ви виждам.

– Ти ли си Мърсър?

– Да.

– Инструктираха ни да те търсим, когато се приземим, но не беше ли заровен под земята?

– Бях допреди десет минути. – Мърсър взе протеиновото блокче, което американският ефрейтор му предложи, и го изгълта на три хапки. – Какво е положението?

– По дяволите, ти знаеш повече от нас. На инструктажа ни казаха, че петдесетина въоръжени пазачи охраняват лагера с минимално

количество оръжия и амуниции. Но преди малко копелетата свалиха хеликоптер „Апачи“ с ракета земя-въздух и, изглежда, са много повече от петдесет.

– Бройката е точна – възрази Мърсър. – Но тези хора са се сражавали години наред в Судан. Имат богат военен опит и загиналият им командир беше изключително гадно копеле.

– Претърпяхме тежки загуби. Ако не бяха всички онези цивилни, които са се смесили с лошите типове, капитанът щеше да повика подкрепления от най-близката военновъздушна база да бомбардират това шибано място.

Разговорът бе прекъснат от избухването на цистерната с бензин. Кълбото от пламъци и пушек се издигна към облачното небе. Земята се разтресе силно и Мърсър имаше чувството, че зъбите ще изхвърчат от челюстта му.

Докато се съвземаше, морският пехотинец, който седеше срещу него, подскочи, като се гърчеше конвулсивно, и генераторът зад него се обля в кръвта и частици от черепа му. Командосите реагираха, преди да разберат откъде е дошъл изстрелът, мигновено отвърнаха на огъня и изскочиха от укритието. Мърсър нямаше друг избор, освен да ги последва. Той се наведе и хукна, като държеше автомата ниско и стреляше.

Всички се изкатериха по купчина от чакъл. Движенията на морските пехотинци бяха забавени от килограмите екипировка, която носеха, а на Мърсър – от физическото му състояние. Друг изстрел разпръсна гейзер от прах, изсвистявайки само на сантиметри от рамото на Мърсър. Лицето му се обсипа с пръст, докато пълзеше до хълма. Под прикритието на върха на купчината той видя кой стреля по тях и защо.

Израелският екип още беше там. Двата изстрела бяха толкова точни, че можеше да са само от снайпер. Израелците стреляха или за да засилят суматохата и да се вмъкнат в мината, или смятаха да се евакуират и искаха да отвлекат вниманието, докато избягат. За Мърсър и двете вероятности бяха неприемливи.

Той рискува, надникна над ръба на укритието и огледа лагера и групата мъже, които се сражаваха долу. Броят на суданците бе намалял. Мърсър видя неколцина от тях близо до големите камиони на Джанели. В далечината група хора бягаха и той предположи, че са еритрейци. Никой от трупите, осеяли земята, не бе облечен в американска камуфлажна униформа. Двама от падналите бяха бели, но от това разстояние Мърсър не можеше да види дали единият е Джанели.

– Повтори – извика ефрейторът във вградения в бойната му каска

радиопредавател. – Прието, „Небесни очи“. Продължавай да ни информираш.

– Какво става? – попита Мърсър и сложи последния си пълнител в автоматата.

– Самолет АУАКС, който кръжи над брега, докладва, че са засекали ниско летящ обект на около шест километра източно оттук. Движи се със сто и шейсет километра в час.

– По дяволите!

– Какво е това?

– В района има екип израелци. От известно време търсят мината, но мисля, че искат да намалят загубите си и да се изтеглят.

– Ще успеят. – Морският пехотинец не се интересуваше от друг враг, след като вече беше зает със суданците. – Нямаме повече хеликоптери да го преследват, но щом онзи АУАКС го е забелязал едва сега, можеш да бъдеш сигурен, че ще изчезнат също толкова лесно, колкото са се появили.

Мърсър знаеше, че командосът има право. Добрият пилот на хеликоптер можеше да се изплъзне и от най-сложните въздушни радарни системи. Изведнъж му хрумна нещо.

– Как дойдохте дотук?

– С „Блекхоук“. На петнайсетина километра на север оттук има пет-шест такива хеликоптери. През останалото разстояние вървахме.

– Можеш ли да повикаш някой от тях да ни вземе?

– Да, но тези хеликоптери са за транспортиране на персонала и нямат оръдия.

– Обади се. Ние ще стреляме. – Мърсър потупа автоматата М – 16 на ефрейтора със своя калашник.

Командосът включи радиопредавателя си.

– Капитан Сандърс, обажда се Чавес. С Мърсър съм. Той казва, че обектът, който „Небесни очи“ току-що засече, е хеликоптер за евакуация на някакви лоши типове. Искам разрешение да го преследвам с един от нашите „Блекхоук“. – Той млъкна и погледна Мърсър. – Да, сър. Знаем. Намираме се на върха на купчина от камъни и нещата в този сектор като че ли замират... Да, сър. Ще го държа под око... Не, сър. Ще го питам. Доктор Мърсър, къде са останалите еритрейци?

– Още са блокирани в мината. В главния тунел има една жена, която знае точно къде се намират.

Командосът кимна и отново активира предавателя.

– В мината, сър... Да, сър, чакаме.

– Е?

– Капитанът ще повика хеликоптер. Ще пуснем малко зелен пушек, когато птицата стигне дотук. Ще те оставим във временната база и ще погнем израелците. Не ми е работа да питам, но в каква международна каша сме се забъркали?

– Най-голямата купчина лайна, която можеш да си представиш. Единственото хубаво нещо е, че поне веднъж ние сме добрите.

Командосът с тежката картечница забеляза противник и изстреля петнайсетина патрона. Чавес и другият морски пехотинец огледаха лагера, търсейки още суданци, но в пушека се движеха само неясни силуети, а не можеха да рискуват да улучат някой от своите.

– Какво виждаш, Моузес?

– Двама с калашници на десет часа. Движат се по посока на часовниковата стрелка. Зад онзи камион с десет колела.

– Дръж ги на прицел – заповяда ефрейтор Чавес и Моузес допръст пръст до спусъка на картечницата. – Но внимавайте с амуниците.

– Кога ще дойде хеликоптерът?

Чавес смени честотата на радиопредавателя.

– Тук е Чарли Едно. Кажете ми времето на пристигането. Ние сме в седми сектор, на около осемстотин метра северно от главния вход... Прието. Ще пуснем зелени димки, когато те чуем. – Той се обърна към Мърсър. – След около шест минути.

Моузес изстреля още един откос с картечницата, а другите двама морски пехотинци започнаха да сипят олово надолу по купчината, като крещяха неразбираеми ругатни. Мърсър видя, че вляво се промъкват шестима бунтовници. Четирима бяха въоръжени с АК – 47, а другите двама носеха гранатомети. Единият падна, преди да успее да стреля. Другият натисна спусъка и част от купчината камъни се взриви.

Картечницата замлъкна. Моузес беше убит от отломките от експлозията. Мърсър, Чавес и другият морски пехотинец се наведоха и макар че наоколо продължиха да се сипят прах и камъни, отвърнаха на огъня. Мърсър изпразни последния си пълнител, хвърли автомата и грабна картечницата. Оръжието беше огромно и твърде тежко за носене в сражения, но ефективността му беше несъмнена.

Тримата атакуващи суданци паднаха под градушката от куршуми.

– Не им позволявай да се приближат! – изкрещя Чавес, докато превързваше крака на другия командос. Камуфлажното облекло на ранения беше обляно в кръв.

Мърсър продължи да стреля. В могилата се заби още една граната и

част от върха се взриви. Мърсър нямаше представа колко патрона има в картечницата, но се молеше на Бога да са достатъчно, за да прикрие отеглянето им към хеликоптера.

– Евакуационен полет. – Чавес отново – говореше по радиопредавателя. – Нуждаем се от помощ. Прието.

Той извади димна граната и я хвърли. След секунда от купчината се издигнаха зловонни зелени облаци, отбелязващи местоположението им за приближаващия се „Блекхоук“.

Куршуми разтърсиха могилата. Експлозиите оглушиха Мърсър и двамата оцелели морски пехотинци. Въпреки шума те чува бръмченето на хеликоптера. Помощник-пилотът бе отворил страничната врата, но хеликоптерът не успя да се сниши достатъчно, за да вземе командосите.

– Пилотът не може да се приземи. Няма достатъчно място. Ще трябва да скочим. Ти си пръв – изкрещя Чавес. Ръката му още притискаше раната на крака на другаря му. – Аз трябва да се грижа за него.

Мърсър изпразни пълнителя на картечницата, стреляйки към лагера, и взе автоматa М – 16 на ранения морски пехотинец. Хеликоптерът отново се сниши над купчината камъни и той скочи към отворената врата.

В същия миг хеликоптерът се заклати и гърдите на Мърсър се удариха в долната част на вратата. Преди да го пронизе болка, той почувства как ребрата му се търкат едно в друго. „Блекхоук“ се издигна над могилата и Мърсър се озова във въздуха, като безполезно размахваше крака, а болката не му оставяше сили да се държи за рамката.

Пилотът видя какво става и без да обръща внимание на турбуленциите и близостта на въртящата се перка до земята, наклони хеликоптера и Мърсър успя да се изтегли вътре, после отново премина над купчината, за да вземе Чавес и ранения командос.

Стрелбата се засили. Куршумите рикошираха в кабината на хеликоптера. Мърсър стреляше с една ръка, докато лежеше, подавайки се навън, за да помогне на Чавес. Той хвана ранения морски пехотинец, когато трета граната взриви върха на могилата. Хеликоптерът се наклони от експлозията и командосът се изплъзна от ръката на Мърсър. Той и Чавес изчезнаха в пламъците, пушка и отломките.

Пилотът издигна хеликоптера и полетя над пустинята, отвъд обсега на оръжията на суданците. Мърсър седеше вцепенен и гледаше надолу, сякаш можеше да съживи двамата мъртви морски пехотинци, като не мърда. Той положи усилия да примигне, за да прогони ужаса, който

видя в очите на ефрейтор Чавес в мига на смъртта му. След две минути Мърсър си сложи слушалките.

– Как е хеликоптерът? – попита той. Гласът му звучеше така, сякаш принадлежеше на друг човек, който още можеше да действа и да разсъждава трезво, и да го е грижа какво ще се случи по-нататък.

– Добре. Съжалявам за приятелите ти там долу. Не можех да направя нищо – отговори пилотът. Това не беше извинение, а отчитане на факт по време на война.

– Каква е позицията на онзи хеликоптер?

– Чакай малко – каза пилотът и Мърсър реши, че той превключва честотите, за да говори с кръжачия АУАКС. – Изчезнал е от радара преди около пет минути на кило-метър-два от лагера и след минути е бил забелязан отново да се движи на изток. Веднага след това „Небесни очи“ е загубил сигнала.

– Отправи се на изток след него. Подозирам, че хеликоптерът, който преследваме, е товарен, много по-голям от нашия, и се движи бавно. – Предположението на Мърсър се основаваше на налудничавия план на израелците да намерят кивота със завета. Нямаше представа какви са размерите на легендарния предмет, но смяташе, че за всеки случай израелците са изпратила голям хеликоптер.

Той подаде глава в пилотската кабина.

– Кой си ти, по дяволите? – Пилотът се стресна, като видя цивилен.

– Филип Мърсър, човекът, когото дойдохте да спасите.

– Имаме заповед да те оставим във временната база – каза помощник-пилотът.

– Добре, но ако го направите, няма начин да хванем онзи хеликоптер. Чавес ми каза, че самолетите АУАКС не могат да го проследят, и ние сме единствените наоколо, които могат да го сторят.

Двата мотора изреваха от подадената максимална тяга и леко натовареният „Блекхоук“ се понесе със скорост триста километра в час. Земята отдолу се превърна в размазано петно. Мърсър се настани на седалката до отворената врата и закопча предпазния колан, като гледаше екрана на радара в пилотската кабина, търсейки израелския хеликоптер.

Болката в гърдите му беше нетърпима. Той намери комплект за първа помощ под седалката и изпи няколко болкоуспокояващи хапчета. После извади джобно ножче, сръза два предпазни колана и ги уви около гърдите си. Импровизираната превръзка беше опасна, но за пръв път, откакто хеликоптерът „Апачи“ се взриви над главата му, можеше да диша малко по-нормално. Мърсър избърса потта от челото си. Вече не се

страхуваше, че има живачно отравяне. Не бе преставал да се поти, откато се втурна в мината заедно със Селоме и диамантите.

– Ето го! – извика помощник-пилотът. – На около три километра пред нас.

„Блекхоук“ приближаваше брега на Червено море и времето се влошаваше. Вятърът носеше проливен дъжд и по предното стъкло се посипаха капки. Масивните скали, които предпазваха африканския бряг от опустошителната мощ на океана, изчезнаха. Пилотът се справи отлично с драстичната промяна. След минута щяха да бъдат над Червено море, а после, ако бягащият хеликоптер не променеше посоката, щяха да навлязат във въздушното пространство на Саудитска Арабия.

Американският хеликоптер скъсяваше разстоянието между израелския „Супер Сталиън“, който обаче имаше голяма преднина, и Мърсър разбра, че ще го настигнат, едва когато наближат Арабския полуостров.

– Ако продължим да го преследваме, ще трябва да предупредим Саудитските военновъздушни сили – каза пилотът.

– Направете го – отговори Мърсър.

– Получавам съобщение по аварийния канал – рече помощник-пилотът. – Мисля, че е от „Супер Сталиън“.

Гласът по радиопредавателя говореше без акцент и по трасето нямаше смущения.

– Тук е „Мърси Флайт Едно“ на път за Мека, превозващ жертви от глада в Судан. Защо ни преследвате?

– Искаш ли да говориш? – обърна се помощник-пилотът към Мърсър.

– Да. „Мърси Флайт Едно“, това е хеликоптер на Морската пехота на Съединените щати. Не искаме да откриваме огън, но вие превозвате международни бегълци, издирвани за терористични атаки. Край.

– Не е вярно. Наети сме от агенцията за помощи „Лекари без граници“ и караме гладуващи деца в болница в Мека.

– Ако не се върнете във въздушното пространство на Еритрея и не се приземите в Масава, няма да имаме друг избор, освен да ви свалим – блъфтира Мърсър. С М – 16 можеше само да огъне леко корпуса на бягащия хеликоптер.

По линията се чу друг глас. Мърсър го позна мигнове-но и закипя от гняв.

– Доктор Мърсър, приятно ми е да те чуя отново – каза Йосиф. – Надявах се, че слушаш. Научих, че си безразсъден, но и предсказуем.

– Ще умреш, кучи сине – извика Мърсър.

– Не мисля така – спокойно отговори Йосиф. – Приятелят ти още е при нас.

Мърсър имаше чувството, че хеликоптерът се блъсна в планина. Беше забравил, че те още държат Хари. В този момент разбра, че фанатичите ще се измъкнат безнаказано.

Мърсър превключи на интеркома и попита пилота дали имат сателитна връзка и когато получи утвърдителен отговор, го помоли да се свърже с мобилния телефон на Дик Хена.

– Приемам мълчанието ти за съгласие – каза Йосиф. – Много разумно. Решението да повикаш морската пехота беше нелепо, докторе. След като снайперистът, когото изпратих след приятеля ти с телефона, не се завърна, ти ме принуди да избързам. След като се връщам без кивота, няма начин да гарантирам безопасността на господин Уайт. Последната ми заповед беше да го убият. Ако не я отменя, животът на приятеля ти ще свърши. Откажете се от преследването и когато пристигнем в Израел, ще освободя Уайт. Не приемам това като твой провал, а само като патово положение.

Пилотът прекъсна речта на Йосиф, като смени каналите, и Мърсър чу гласа на Дик Хена.

– Здравей, Дик. Обажда се Мърсър.

– Господи! Къде си, по дяволите?

– След малко ще ти кажа, но първо искам да те питам дали намерихте Хари.

– Хари е във Вашингтон.

– Пак ще ти се обадя – каза Мърсър и прекъсна връзката, като благодарил на Бога.

Чувството за вина, страхът и отговорността напуснаха съзнанието му. Всичко бе свършило. Нищо друго нямаше значение. Хари беше в безопасност. Селоме също. Еритрейците бяха освободени. Дори планът на Джанели да изнуди диамантения картел беше осуетен. Мърсър знаеше, че успокоението ще намали решителността му, ако позволи това. Но той имаше още сметки за разчистване. Нямаше да позволи на Йосиф да се измъкне. Искаше го не заради приятелите си или някой друг, а заради себе си.

– Имаме два проблема, доктор Мърсър – каза пилотът. – Единият е, че след около четири минути ще навлезем във въздушното пространство на Саудитска Арабия. Другият са два бързо движещи се самолета, които току-що се появиха на радар. Приближават се от север. Разчетено време за пристигане десет минути.

– Какви са? – Мърсър подозираше откъде са самолетите.

– Нямаат „Свой-чужд“. – Пилотът имаше предвид опознавателната система „Свой-чужд“, каквито имаха военните самолети на Съединените щати и съюзниците им.

– Тогава не са от Саудитска Арабия?

– Съмнявам се, че биха изключили „Свой-чужд“ над тяхната територия, особено след като по крайбрежието има ракетни бази.

– С други думи, имаме десет минути до пристигането на ескорта от изстребителите на онзи хеликоптер.

– Да.

– Тогава да ги свалим.

– Хей, докторе, мислиш ли, че идеята е добра? Щом искаш да сваляш изстребител, трябва да имаш заповед.

Мърсър въздъхна.

– Ние ще бъдем едни от контрольорите и балансърите на израелската демокрация. Карай право към хеликоптера. Имам идея.

На три километра от брега на морето израелските екстремисти завиха на север, за да се срещнат с изстребителите, движещи се извън обсега на крайбрежната охрана на Саудитска Арабия. Нямаше начин тежкотоварният „Супер Сталиън“ да изпревари „Блекхоук“, макар че се опитваше. След няколко минути американският хеликоптер зае позиция над огромния ротор на израелския.

– Дано идеята ти да е страхотна – извика помощникпилотът. – Радарът показва, че самолетите ще ни настигнат след четири минути. Мърсър работеше трескаво.

– Когато извикам, наклонете хеликоптера силно наляво, и после кацнете върху копелетата. Бързо. Самолетите може да стрелят, дори след като унищожа „Стали-ън“.

Той смени честота на предавателя, за да говори с Йосиф.

– Слушай внимателно, негоднико.

– Аха, отново добрият доктор – подигравателно отговори израелецът. – Мислех, че вече сте се отказали да ни преследвате.

– Предпочитам рулетката, но съм достатъчно добър и на покер, за да знам, че когато блъфирането свърши, играта е приключила.

Йосиф се напрегна и забави отговора си.

– Мислиш, че блъфирам? Не забравяй, че не залагаш своя живот, а този на приятеля си Хари Уайт.

– Знам, че блъфираш, задник. – Мърсър изчисли колко време ще пада предмет с тегло половин килограм от вратата на единия до покрива

на другия хеликоптер, после отрязва парче фитил от намотката в чантата си и завързва с него последната пръчка динамит. – И след минута ще платиш най-високия залог от всички.

– Самохвалко – изсмя се Йосиф. – След една минута, ако не престанете да ни преследвате, двата Ф – 16 ще ви взривят. Да, може и да умра, но и Хари Уайт ще умре. Отмъщението може да те удовлетвори, но няма да му се радваш дълго.

– Трябва да знаеш кога да пасуваш, партньоре. – След няколко опита Мърсър запали фитила и извика. – Сега!

Пилотът наклони „Блекхоук“ и когато пусна експлозива, Мърсър осъзна, че няма да улучи покрива на израелския хеликоптер.

Той отвори уста да изкрещи от отчаяние. „Блекхоук“ се наклони и рязко се сниши. Мърсър не изпускаше от поглед израелския хеликоптер и фитила с динамита, летящ към него.

Роторът на хеликоптера създава въздушно течение с високо налягане под перките и ниско налягане отгоре. При хеликоптер с размерите на СН – 53 тонове въздух нахлуват във вихъра около ротора, съсредоточавайки се в корпуса като ядро на ураган. Динамитът попадна точно в тази вихрушка. Малката бомба можеше да прелети безобидно край хеликоптера, но бе привлечена от вътрешната струя, създадена от въртенето на перките, и промени посоката си. Част от секундата, преди роторът да разкъса пакета, пламъкът стигна до експлозива.

Хеликоптерът изчезна зад уголемяващо се кълбо от огън и когато след малко отново се появи, се видя, че шестте перки на ротора и половината от горната му част липсват. Моторът бе престанал да работи и само инерцията го носеше във все по-бавна парабола. Мърсър не мигна, докато „Супер Сталиън“ не падна в кобалтовосиньото море и след секунда се скри от погледа му. Вълните угасиха пламъците на взривените му резервоари.

– Приближи се до арабския бряг и под техния радарен чадър – извика Мърсър на пилота, но ветеранът вече извършваше маневрата.

Хеликоптерът увеличи максимално скоростта и се понесе над морето.

– Самолетите се отправят на север – изкрещя след минута помощник-пилотът.

Мърсър беше твърде уморен, за да го е грижа за тях, но извика радостно заради екипажа.

– Да се върнем в мината. Още не сме си свършили работата там.

След четирийсет минути те чува разговорите по

радиопредавателите на другите „Блекхоук“, които пренасяха ранените към бойния кораб амфибия.

Хабте пръв посрещна Мърсър. Най-напред тържествено стисна ръката му, а после го прегърна толкова силно, че болка отново прониза ребрата на Мърсър.

– Мислех, че повече няма да те видя. – Еритреецът се опитваше да не издава вълнението си, но гласът му го предаде.

– Разминах се на косъм.

Сетне към малката група до хеликоптера се приближи Селоме. Тя също прегърна Мърсър. Целувката ѝ беше всеотдайна, сякаш се опитваше да вложи в нея всички чувства, които изпитваше. Отговорът на Мърсър беше не по-малко въодушевен.

– Добре съм, не се тревожи – изпревари въпроса му Селоме. – Морските пехотинци освободиха миньорите и ги изпращат заедно с най-тежко ранените в базовия си кораб.

Нивото на адреналин в организма на Мърсър още беше високо. Всичко му се струваше като сън. Само преди час той се бореше за живота си, а сега държеше ръката на красива жена, заобиколен от сериозни, но доволни ко-мандоси. Дълго време щеше да преодолява ужаса и болката, но за няколко минути имаше чувството, че е непобедим, и тази мисъл го накара да се усмихне.

– Това е чудесно, но аз щях да те питам дали си готова за ваканцията.

Към тях се приближи морски пехотинец, който протегна ръка на Мърсър. Двама пазачи зад него държаха Джанкарло Джанели и Джопи Хофмиър. Усмивката изчезна от лицето на Мърсър и сивите му очи станаха безмилостни.

– Капитан Джеймс Сандърс от Морската пехота на Съединените щати – представи се червенокосият коман-дос. – Чест е да се запозная с вас, доктор Мърсър.

– За мен е чест, капитане. – Мърсър стисна протегнатата ръка. – Благодаря ви от името на всички нас.

– Просто си вършим работата, сър – скромно отговори Сандърс. – Реших, че ще искате да видите тези двама типове, преди да ги откарваме отгук. ФБР вече изпратиха агенти в Асмара, които ще ги придружат до Европа, където ще бъдат съдени.

– През последните седмици се нагледах на грозни неща, но въпреки това благодаря. – Да, така е.

Сандърс направи знак на пазачите да заведат двамата чакация

хеликоптер, но когато се приближиха на ня – колко крачки от него, Мърсър промени решението си. – Един момент, капитане.

Двамата пленници бяха изцапани и раздърпани от опита си да избягат, но не бяха ранени. Мърсър се обърна първо към Хофмиър.

– Вече сригах задника ти веднъж, затова няма да си правя труда да се занимавам с теб. – После Мърсър насочи омразата си към Джанели. Италианецът изтръпна от убийствения му поглед. – Но с теб ще се позабавлявам.

Мърсър сви юмрук и се прицели в лицето на Джанели, но не замахна.

– По дяволите, не си заслужава усилието. Джанели въздъхна облекчено и отвори широко очи от почуда, когато Мърсър се обърна.

– Но все пак. – Мърсър се завъртя и удари индустриалеца, поваляйки го на земята. – Благодаря, капитан Сандърс. Мисля, че се нуждаех от това.

Мърсър прегърна с едната си ръка Селоме, а с другата Хабте и тръгна, като се подпираше на тях. После изправи гръб. Предишният пламък се завърна. Хрумна му дяволита мисъл и лицето му засия.

– Какво ще кажете, ако отидем да намерим сейфа на Джанели и разберем за какво е била цялата суматоха?

МАСАДА, ИЗРАЕЛ

В страна, където почти всяка сграда, хълм и пещера имат древна история, все пак малко места предизвикват такова страхопочитание, каквото крепостта на цар Ирод в Масада. Крепостта се намира на върха на планина с формата на диамант и гледката не може да се сравни с никоя друга в света. Мъртво море – най-дълбоката падина на Земята – се простира в сянката и, на триста метра под морското равнище. Солената мъгла над безжизнените му води не позволява да се види крайбрежието на Йордания, което е само на десетина километра оттам.

Масада е била построена като непревземаема отбранителна крепост, но станала любимо убежище на цар Ирод, който не пожалил нищо, за да я направи легендарна. Там имало два двореца и басейн, пълен през цялата година, въпреки жестоките сушави лета. Но не архитектурата прави Масада толкова важна, а онова, което се е случило през първи век след Христа, когато еврейските зелоти се сражавали с римските си господари.

По време на бунта Масада била превзета от Менахен Бен Йехуда и се превърнала в убежище на зелотите. А след четири години на война и още три на обсада станала последната им крепост. Използвайки еврейски роби, римляните направили огромен мост към върха на планината, внушителен инженерен подвиг за времето си, и когато най-после проникнали отвъд крепостните стени, открили погребална кладя. Обградени от Десетия римски легион под командването на прокуратор Флавий Силва, деветстотин шейсет и седем евреи предпочели самоубийството вместо да се предадат на армията, държала ги под обсада.

Подобно на Западната стена, и Масада се превърнала в осезаема връзка с еврейската история, място за поклонение и почит. В днешно време всеки войник, постъпил в израелската армия, тържествено полага клетва пред брулената от вятъра светиня на площ трийсет акъра, спомен за героизма и силата на неговия народ.

Ето защо министър-председателят Литвинов беше толкова ядосан, когато хеликоптерът му се спускаше в нощта. Сигналните светлини блестяха ярко над пясъчния планински връх. Как се осмеляваше Левин да оскверни това място, съгласявайки се да се предаде там? Безочливостта му не познаваше граници.

Левин бе изчезнал скоро след като Хари Уайт бе откаран в

Съединените щати. Министърът на отбраната се бе разминал на косъм с ареста и оттогава Шин Бет не можеха да го открият. Увериха Литвинов, че това е само въпрос на време, но след две седмици Левин бе сякаш потънал вдън земя, макар че явно продължаваше да търси кивота със завета. Министърът на отбраната бе успял дори да накара изстребителите да се подчинят на заповедите му и бе изпратил товарен хеликоптер в Еритрея, за да спаси екипа му там. Пилотите на изстребителите не знаеха, че правителството не е издало разрешение за мисията им, но въпреки това бяха уволнени от активна военна служба и предстоеше разследване.

Хеликоптерът се приземи меко. От вратата изскочиха двама войници, които насочиха оръжията си и огледаха с прибори за нощно виждане площада на юг от двореца на Ирод. Моторът заглъхна и перките започнаха да се въртят все по-бавно, докато накрая спряха.

Литвинов разкопча предпазния колан и слезе.

– Ако Левин ме иска мъртъв, нямаше да ни позволи да кацнем – увери той единия от личните си телохранители.

Левин се бе обадил сутринта. Държа се така, сякаш нямаше никакви грижи, и каза на Литвинов, че ще се предаде, но само ако се срещнат в Масада.

– Чакай тук. – Литвинов не обърна внимание на обезпокоеното изражение на бодигарда си. – Той иска да се срещнем сами на горната тераса на двореца на Ирод. След малко ще се върна.

Министър-председателят бързо изчезна в мрака. Лъчът на фенерчето му потрепваше, докато вървеше на север. Литвинов се опитваше да не мисли за нищо, докато крачеше покрай стените на древните складове и разрушените основи на римската административна сграда. Нощта беше топла, но соленият бриз беше-хладен. Оределите му коси се развяваха. Вятърът вдигаше прахоляк от земята.

Той подмина стълбите, водещи към по-долните тераси на двореца, и продължи през каменния лабиринт, докато стигна до полукръгла стена, надвиснала над северния край на Масада като носа на голям кораб. Беше тъмно и надолу не се виждаше нищо, но Литвинов усети бездната на няколко метра от него.

– Знаех, че ще дойдеш – извика глас в мрака. Министър-председателят се обърна по посока на гласа и застана с гръб към пропастта.

– Как се осмеляваш да оскверняваш това място, като идваш тук? Унищожих почти всичко, което представлява Масада.

Литвинов не искаше да говори за това с Левин, но чувствата надделяха. Омразата. Гневът.

– Унищожил? Не, Давид, напротив, направих всичко възможно и почти успях да върна на Израел най-жадуваната му историческа реликва.

Левин влезе в светлината на фенерчето. Нищо в позата му не показваше, че съжالياва за онова, което е извършил. Дори беше с униформата си. Сравнен със забележителната му фигура, Литвинов беше нисък, побелял и уморен възрастен човек, който изглеждаше не на място, навсякъде другаде, освен в кабинета си.

– Е, всичко свърши. Левин се засмя.

– Наистина ли мислиш, че всичко свърши? Толкова ли си наивен? Всичко това не беше само мое дело. И други работеха с мен, властни мъже и жени, мнозина от правителството ти. Този път не успяхме, но това не означава, че няма да продължим. Ще намерим кивота и ще възстановим Храма, а после ще избием палестинците. Не можеш да ни спреш.

– Вероятно не мога, но това няма значение – каза Литвинов и думите му озадачиха министъра на отбраната. – Символите могат да завладяват, но само хората са способни да им дадат сила. Дори да беше намерил кивота, мислиш ли, че щеше да осъществиш всички онези неща, които искаш? Вълнението около откриването му щеше да продължи само до следващия конфликт или война. Вече никой не се интересува от това. Хората не искат символи.

– Грешиш – рязко възрази Левин. – Сега символите са необходими повече отвсякога. Светът се разпада. Америка превръща планетата ни в безличен търговски център. Трябва да запазим различията си. Нужно ни е нещо, което да ни напомня, че преди всичко сме евреи, израелци, американци или европейци. Само това ни е останало.

– Съгласен съм с теб, но това не е начинът.

– Давид, приятели сме отдавна...

– Никога не сме били приятели – прекъсна го Литвинов. – За мен ти беше само политическа необходимост, начин коалиционното правителство да функционира. Не бъркай тези неща с приятелство.

Левин кимна бавно, изненадан от откровеността му.

– Работихме заедно много години. Знаеш, че не бих сторил нищо, с което да навредя на Израел. Затова сме тук тази нощ. Не успях в стремежа си и знам, че оставането ми в политиката ще навреди на правителството ти.

– Колко мило.

– Не мисли, че го правя заради теб. Вече ти казах, че хората, които

работят с мен, ще продължат делото. Аз бях разкрит и не мога да излагам на риск усилията им. – В ръката на Левин се появи пистолет. Беше го държал зад гърба си. – Това е единственият начин.

Изстрелът беше оглушителен, разтърсваща експлозия от светлина и звук, която отекна като гръмотевица в ушите на Литвинов. Не беше стрелял от Шестдневната война и ръката му се разтрепери.

Левин не видя оръжието му, защото бе заслепен от светлината на фенерчето. Той погледна раната в гърдите си, докато се опитваше да вдигне пистолета към слепоочието си. Литвинов стреля отново и Левин падна по гръб, удари се в каменната стена и се свлече на земята. Автоматичният пистолет се изплъзна от пръстите му.

– Няма да станеш символ, Хаим – каза Литвинов на трупа. – Няма да ти позволя да се превърнеш в мъченик и да прибавиш духа си към онези, които вече обитават Масада. Не го заслужаваш, въпреки намеренията и идеите си.

ЕГИПЕТ

Много фактори допринасят за неизбежността реката Нил да стане една от люлките на цивилизацията. Например периодичните дъждове, които надаряват речната долина с толкова плодородна почва, че земеделието продължава през цялата година. Както и странният факт, че реката тече на север, преобладаващите ветрове духат на юг и осигуряват лесно преминаване и в двете посоки. Именно този ветрец леко появяваше по дървената палуба на луксозната баржа, развяваше тентата над главната каюта и изсушаваше капките пот на лицето и гърдите на Филип Мърсър.

Тялото му още беше осеяно със синини, но раните зарастаха и лекарят, който дойде да го прегледа в Луксор преди седмица, каза, че скоро ще се възстанови напълно. За щастие нито Мърсър, нито Селоме имаха трайни увреждания от съприкосновението с живака, а страховете му за криптокока се оказаха неоснователни.

Мърсър и Селоме бяха на баржата от три седмици и плаваха по реката, за да избегнат блъсканицата в Кайро. Лодката принадлежеше на бивш клиент на Мърсър, който бе натрупал цяло състояние, след като се възползва от услугите му като геолог, и с готовност му я предостави. От брега баржата изглеждаше незабележителна. Беше дълга двайсет метра, широка почти седем и имаше плоско дъно и четвъртит нос и кърма. Лоцманската кабина представляваше квадратно блокче, застрашително поставено твърде напред, за да представлява красива гледка. Едва когато човек стъпеше на палубата, баржата разкриваше същинската си красота и луксозна обстановка.

Горната палуба беше от гладък махагон, който блестеше на лъчите на пустинното слънце. Малкият плувен басейн и джакузито приличаха на миниатюрни оазиси. Между саксиите с палми имаше барче. С изключение на екипажа, на баржата нямаше други пътници освен Мърсър и Селоме. Под палубите имаше шест каюти и луксозен апартамент с баня, облицована с мрамор и с позлатени кранове. Трапезарията и главната каюта бяха също така луксозни и макар че не беше по вкуса му, Мърсър оценяваше красотата на обзавеждането.

Той избърса потта от очите си и бавно ги отвори, наслаждавайки се на гледката пред себе си. Селоме Нагаст се бе изтегнала на шезлонг и спеше. Смуглата и кожа беше лъскава. Косите ѝ бяха прибрани на кок,

но по раменете и падаха кичури и червеникавият им оттенък блестеше като рубин. Тя беше само по бикини и съвършените и гърди се надигаха и отпускаха, предизвиквайки възбуда у Мърсър.

Той внимателно протегна ръка, за да не я събуди, и взе чаша с водка от масата зад него: Отпи от коктейла от горчив лимонов сок и водка – третия за деня, а още не бе станало обяд. Знаеше, че някои хора търсят вълнения, за да избягат от еднообразието по време на ваканцията, но искаше да прави точно обратното.

По реката плаваха туристически кораби, превозващи американци, японци и европейци. На отсрещния бряг се намираше храмът на Ком Омбо, комплекс от пясъчник, посветен на Хор, бога на крокодилите. Храмът приличаше на Акропола в Атина и имаше солидни колони във формата на лотоси, увенчани с масивни каменни трегери. Предишния ден Мърсър и Селоме се разхождаха сред развалините и се възхищаваха на йероглифите и мумифицираните останки на свещените крокодили. Някога храмът бе представлявал място за поклонение за недъгави и ранени и много от пиктограмите изобразяваха медицински процедури или молитви.

Днес беше последният им ден насаме. Дик Хена и съпругата му Фей щяха да се присъединят към тях в Ком Омбо, а после щяха да отидат в Асуан и още една седмица да разглеждат историческите паметници.

От подвижното мостче се чу шум. Отначало Мърсър помисли, че идва поредният търговец на сувенири, но после чу гласа на Дик Хена и развълнуваното възклицание на Фей.

– Селоме, събуди се – каза Мърсър и когато очите ѝ се отвориха, ѝ хвърли сутиена на банския. – Компанията пристига.

Младата жена извика притеснено и нахлузи банския. В същия миг Дик и Фей се появиха на палубата.

Мърсър скочи, стисна ръката на Дик и целуна Фей по бузата.

– Добре дошли на баржата на греха на Мърсър. Вашите капризи са заповеди за нас.

– Казвал съм го и преди и пак ще го кажа, че съм си сбъркал професията. – Дик Хена огледа баржата. Погледът му се спря на Селоме и той отвори уста от изумление пред красотата ѝ.

– Селоме Нагаст, това са Дик и Фей Хена.

Докато Дик се ръкуваше с нея, Фей хвърли на Мърсър одобрителен поглед, който го накара да се усмихне.

– Как пътувахте? – попита той.

– Чудесно – отговори Дик. – Първа класа от „Дълес“ до Кайро, частен самолет оттам до Асуан и лимузина дотук. Кой би се оплакал?

Мърсър бе платил за всичко в знак на благодарност към Дик за помощта и към Фей за търпението ѝ.

– А Хари?

– Той ще дойде вдругиден. В момента е в Израел и помага на Мосад да разпознаят хората, които го бяха отвлекли. Не мога да повярвам, че има толкова много енергия. Здравето му е желязно.

– И сърцето златно, а черният дроб оловен – засмя се Мърсър. – Хайде, настанете се. Ще поговорим, докато обядваме.

След час четиримата седнаха на една от масите на палубата. Дик и Фей бяха облекли къси панталони и широки ризи. Мърсър си бе сложил фланелка, а Селоме – пъстър шал. Докато се хранеха, край баржата минаха две фелуки с фенери. Този традиционен плавателен съд все още можеше често да се види по реката.

Стюардите разчистиха масата и отново напълниха чашите. Мърсър довърши историческия си разказ за храма зад тях и насочи разговора към по-сериозна тема.

– Може да приключим с деловата част на посещението ви и после да се наслаждаваме спокойно на остатъка от седмицата.

– Съгласна съм – побърза да каже Фей.

– Добре. – Дик погледна с обич съпругата си от трийсет и пет години. – Първо ще говорим за лошото и ще запазим хубавите вести за накрая. Трима от миньорите, блокирани в шахтата, са починали от отравяне с живак, а други четирима няма да оцелеят. Повечето обаче са реагирали добре на лечението и ще се възстановят напълно.

Мърсър не каза нищо. Не мислеше за трийсетте еритрейци, които бе спасил, а само за починалите. Селоме докосна ръката му.

– По време на атаката на морските пехотинци са загинали само четирима еритрейци – продължи Дик Хена. – Аутопсиите показват, че са били убити от суданци. От морските пехотинци сме загубили осем души и дванайсет са ранени. От битката са оцелели само трима суданци, които са задържани в Асмара и чакат съдебен процес. Министърът на правосъдието ме увери, че ще ги екзекутират. Интерпол и еритрейските власти сключиха сделка. Еритрейците ще задържат Джопи Хофмиър, но Джанкарло Джанели ще отиде в Европа. Управителният съвет на „Джанели СпА“ сътрудничи за разобличаване на незаконната му дейност в опит да избегне лошата реклама. Дори да има добро поведение, Джанели ще стои в затвора до следващото глобално заледяване.

– Показа ли угризения?

– Никакви.

– Трябваше да го убия, когато имах възможност – измърмори Мърсър. Знаеше, че доживотната присъда е твърде снизходителна за извършеното от Джанели.

– А сега, добрите новини. Сигурно си чул, че преди две седмици министърът на отбраната на Израел Левин е умрял при загадъчни обстоятелства. Официалната версия е инфаркт, но истината е, че министър-председателят Литвинов го е застрелял. Литвинов иска отлагане на изборите, но дори да се проведат, ще запази поста си, защото партията му има мнозинство в Кнесета. Другите конспиратори, които са ни известни, ще бъдат съдени тайно. Израелското правителство не иска да се вдига шум, но нашият президент знае точно какво става и ще използва предимството си по време на следващия кръг от преговори, ако отново се отметнат от предишните си обещания.

– Дипломация на моркова и пръчката.

– Това не е моя грижа. Аз съм само ченге – усмихна се Хена. – А сега, най-хубавото. Тежката миньорска техника, която си поръчал от Вашингтон, е пристигнала в Еритрея един ден, след като ти и Селоме дойдохте тук. Военният инженерен корпус им е помогнал да ги закарат до мината като част от споразумение за сътрудничество. Маконен е назначен за управител на мината и работата там скоро ще започне. Наричат я Мината на цар Соломон. Маконен и министърът, отговарящ за мините, са сключили сделка за продажбата с диамантения картел в Лондон. След няколко седмици първите скъпоценни камъни ще отпътуват. Никой не може да прогнозира доколко това ще промени Еритрея, но всички са едино-душни, че с бедността е свършено.

– Каж ми другото – подкани го Фей.

– А, да. Спомняш ли си сейфа, който не си могъл да отвориш в мината?

– Мърсър опита всичко освен динамит – обади се Селоме.

– Джанели отказа да ни каже комбинацията, затова се свързахме с производителите и те ни изпратиха един от техниците си. Предполагам, че малкият сейф е бил най-новото в технологията, защото човекът се мъчи цяла седмица, докато го отвори.

– И? – Фей беше най-развълнувана от всички, макар да знаеше историята.

– Вероятно си чул слухове за огромен диамант, намерен, докато сте работили в мината. Е, оказаха се верни. Диамантът тежи сто и двайсет

карата и експертите в Антверпен казаха, че ще го шлифоват до шейсет.

– Господи! – изуми се Мърсър. – Диамант с такъв размер е безценен. Някой колекционер би дал цяло състояние за правото кристалът да носи неговото име.

– Вече е говорено по този въпрос.

– Кой е щастливецът?

– Народът на Еритрея го подари на Природонаучния музей „Смит-сониян“. Диамантът ще бъде изложен в геоложката зала. – Дик Хена си яеше. – И ще се нарича „Мърсър“.

Мърсър усети, че в очите му напират сълзи, и се обърна, преди другите да видят колко е трогнат от този жест. Щом се съвзе, той погледна Селоме.

– Знаеше ли за това?

– Научих го, когато се обадох на министъра, отговарящ за мините – усмихна се тя. – От името на моя народ искахме по някакъв начин да ти благодарим за онова, което направи за нас.

Мърсър се почувства неудобно, но изражението му беше доволно.

През нощта Селоме и Мърсър се любиха в голямата спалня. Докато лежах на влажните смачкани чаршафи, тя сложи глава на гърдите му, така че Мърсър да не вижда лицето ѝ, когато говори.

– Изглеждаш променен от сутринта. Заради диаманта ли е?

Той я уважаваше достатъчно, за да отклони въпроса.

– Не.

Как да ѝ обясни? С какви думи да ѝ каже, че въпреки онова, което бяха преживели заедно, иска да се прибере вкъщи и да се върне към живота си преди обаждането на Прескът Хайд? Трябваше да забрави този кошмар. Не беше справедливо да включва и Селоме, но тя беше част от това. Всичко беше много болезнено – образите на Гиби, отец Ефраим и мумуфицираните деца, труповете, които бе открил в другата мина, и лицето на Чавес, когато могилата от камъни се взриви. Трябваше да минат години, докато ужасът избледнееше, а някои сцени щяха да го обсебват до края на живота му.

– Тогава са Дик и Фей – каза тя. – Те ти напомнят, че далеч оттук имаш друг живот, и ти изгаряш от нетърпение да се върнеш в него.

– Селоме, аз...

Не изгаряше от нетърпение, но трябваше да се върне. Мърсър искаше да прекъсне всяка връзка със случилото се и да обърне нова страница, ако иска възстановителният процес да започне.

– Знам, Филип, разбирам. Готов си да се прибереш вкъщи. Не

мисли, че не очаквах това. – Тя беше на път да се разридае. – Когато се запознахме, усетих, че в теб има болка, нещо от миналото ти, от което не можеш да се отървеш. Болката вече изчезна, но може би се страхуваш, че и това преживяване ще те преследва.

Мърсър се усмихна.

– Ти накара спомените да избледнеят. Мислех, че съм се отказал от хората и съм се изолирал от тях, но ти ми напомни, че в душата ми още има жива искрица. Никога няма да мога да ти се отплатя за онова, което направи за мен. – И в същия миг Мърсър осъзна, че може да го стори. – Заклех се пред себе си, че няма да казвам на никого, но ще споделя нещо с теб. Искам обаче да ми обещаеш, че тайната ще остане тук, затворена между тези стени.

Селоме се изви, за да го погледне. Сериозният му тон привлече вниманието ѝ.

– В пещерата, където умря Махди, видях нещо, което не мога да си обясня. Опитвам се да проумея какво беше и да намеря научно обяснение, но не мога.

– Какво беше? – попита Селоме, предчувствайки какво ще чуе. Тялото ѝ се разтрепери.

– Не приличаше на никое природно явление, което съм виждал. Беше неземна синя светлина. Блестеше и пулсираше като жива. Не видях какво я предизвиква, но съм убеден, че кивотът със завета беше там долу при нас. Левин е имал право.

– Трябва да кажем на някого! Боже мой, трябва го извадим. Знаеш ли какво означава това?

– Да. Колко хора умряха за кивота? Ако търсенето продължи, ще загинат още, докато целият Израел бъде унищожен, а може би и светът. Не, Селоме, не трябва да отиваме да го търсим. Кивотът беше затрупан под милиарди тонове скали и трябва да остане там. Спомняш ли си думите на отец Ефраим, че Господ е заповядал на Мениелек да го занесе в Африка? Може би това е било именно поради тази причина. Кивотът е бил предназначен да бъде символ за почитането на Бога, а не средство, заради което хората да се избиват. Още не сме готови за него.

– Но... – Гласът ѝ постепенно заглъхна. Тя знаеше, че Мърсър има право.

– Казах ти го, за да знаеш истината. Това е подаръкът ми за помощта ти.

Селоме разбра какво му е струвало да разкрие тайната. Вътрешният конфликт бе изострил чертите на лицето му и свил мускулите на тялото

му.

– Благодаря – прошепна тя. – Мисля, че моят подарък съвсем не беше толкова болезнен. Сега съм ти длъжница.

– Нямаме дългове. Квит сме.

– Е, какво ще правиш, като се прибереш вкъщи? – Спокойното ѝ изражение показва, че наистина са квит. – Ще намериш ли ново приключение, което да завладява мислите ти и да ти помогне да ме забравиш?

– Никога няма да те забравя и не искам повече никакви приключения. След няколко седмици ще изнасям лекции в Пенсилвания по спасителни операции в мина, а после се надявам да замина за Гренландия като участник в научна експедиция. В сравнение с онова, което заедно с теб преживяхме, това ще бъде разходка.

Селоме се вторачи в очите му и се усмихна загадъчно.

– По време на всичките си издирвания намери ли онова, което търсиш?

Мърсър се замисли за миг.

– Не ме интересува целта, а самото издирване.

– В такъв случай, обещай ми, че през последната ни седмица заедно ще търсиш само мен.

Той изпълни желанието ѝ.

КРАЙ

© 2000 Джек Дю Брул
© 2003 Юлия Чернева, превод от английски

Jack Du Brul
The Medusa Stone, 2000

Сканиране, разпознаване и редакция: сгесге, 2007

Публикация:

Джек Дю Брул
Мината на цар Соломон

Юлия Чернева, превод, 2003
„Megachrom“ – Петър Христов, оформление на корица, 2004
ISBN 954-585-503-7
ИК „Бард“ ООД, 2004
<http://www.bard.bg>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4296>]